

உ
சிவமயம்

காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீபஞ்சாக்கரயோகிகள்
அருளிச்செய்த

சைவபூஷணம்

சென்னை
ஸ்ரீ அகோர சிவாசார்ய டிரஸ்ட்
வெளியீடு

பதிப்புரை

திருச்சிற்றம்பலம்

துணையிலாமயில் தூங்கிருட் பேய்களோடு
அணையலாவதெமக் கரிதேயெனா ।
இணையிலா இடைமாமருதிர் எழு
பணையில் ஆகமம் சொல்லுந்தன் பாங்கிக் கே ॥
பூமீத் திருநாவுக்கரசு நாயனார்

வெள்ளிவிழா

எல்லாம்வல்ல இறைவன் திருவருளால் எங்களது அறக்கட்டளையின் மூலம் பல்வேறு நற்பணிகளை மேற்கொண்டு வருகிறோம். அதன்வழி இன்று (07-01-2005) பிள்ளையார்பட்டி பரீகற்பக விநாயகர் வேதசிவாகம வித்யாலயத்தின் 25ம் ஆண்டு வெள்ளிவிழா நாளில் சைவபூஷணம் என்னும் இந்த நூலை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

சைவபூஷணம்

சைவகாமங்களின் கிரியாப் பகுதியை விளக்குகின்ற நூல்கள் பல உள்ளன. சைவபூஷணம் என்னும் இந்த நூலும் அவற்றுள் ஒன்று ஆகும். காஞ்சிபுரத்தில் வாழ்ந்த ஞானசிவாச்சாரியாரின் சீடரான பரிபஞ்சாக்ஷர யோகிகளால் இயற்றப்பட்டது இந்நூல் ஆகும்.

ஸ்ரீஜீதாஷீஷாஸாஸாவாஸிஜூநாஸாயுஷாஸைஸைவநா ।

சூரியதே க்ருதிஸௌஷாசு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷாஸையாமிநா ॥

இந்நூலுள் கிரியாபாத விஷயங்களை வரிசையாகக் கூறவில்லை என்றும் ஆகமங்களுள் எந்தக் கிரியையானது மிகவும் கருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளதோ அதையே நன்கு விவரித்துக் கூறுகிறேன் என்றார் ஆசிரியர்.

“வணதஸு பஹாஜயஜஸு பஹாஜிதிசுஜொஃயம் நவிவக்திதொ ஹி ।
கிணுவியஜஃஜஜொமஜெஷு ஜெஃயம் தஜெவாகுவவிவிஜு வகஷு ॥”

ஈக்ஷாநாஜ ஸிவெக்ஷணு என்று தொடங்குகின்ற சுலோகத்தில் நிபேக்ஷணம் முதலான ஸம்ஸ்காரங்களின் கருத்தை மிகவும் அழகாக விளக்குகிறார் ஆசிரியர். அது போன்ற விளக்கங்களை உணர்ந்து

கிரியைகளைச் செய்யும் பொழுது அந்தக் கிரியை மிகுந்த சக்தியுடையதாகும் என்பது உறுதி. இது போன்ற கருத்துக்களை எல்லாம் பிரயோக நூல்களில் காண முடியாது. இந்நூல் சைவாகமங்களை வாக்குஷணமாகக் கொள்கின்ற சைவர்களுக்கு அனேக ரத்தினங்களால் ஆன ஸ்வர்ணபூஷணம் போல் விளங்கும் என்கிறார் ஆசிரியர். இந்நூலை

தேவகோட்டை சிவாகம சித்தாந்த பரிபாலன சங்கத்தார் கிடைக்கப் பெற்ற தமிழரையோடு (உரை ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை) உரை இவ்வாறு இருந்த சுலோகங்களுக்கு சங்கத்து வித்வான் வியாகரண சிரோமணி ப்ரஹ்மபுரீ K. M. சுப்ரமண்ய சாஸ்திரிகளைக் கொண்டு பூர்த்தி செய்து வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

பத்ததி ஆசிரியர்கள், மற்ற சிவாகமச்சார்பு நூல் ஆசிரியர்கள் அனைவரும் தாம் பெற்ற இன்பத்தை உலகோர் அனைவரும் பெற வேண்டும் என்ற உயர்ந்த எண்ணத்துடன் அருளிச் செய்துள்ளார்கள் என்பதை உணர்ந்து சைவாகம வித்யாவய மாணவமணிகள் இது போன்ற நூல்களைப் படிக்க முன்வரவேண்டும். சித்தாந்த சைவ சமயத்தை விளக்குகின்ற வடமொழி, தென்தமிழ் மொழி நூல்கள் யாவும் நமது முன்னோர்கள் நமக்கு வழங்கியுள்ள விலை மதிப்பற்ற ரத்தினங்கள் என்பதை சைவர்கள் உணரவேண்டும்.

சிவபரம்பொருளை போற்றி வழிபடும் நமக்கு சிவபக்தியோடு சமயப்பற்றும், சமய நூல்களைப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் பெருக வேண்டும். பெருகினால் தான் “வேத நூல் சைவ நூல் என்றிரண்டே நூல்கள்” என்று சிவஞான சித்தியாரில் அருணாந்திசிவத்தாலும் திருவருளைத் தெளிய ஒதும் சிவாகமம் என உலகறியச் செய்யும் நூலே என்று சிவப்ரகாசத்தில் ஸ்ரீமத் உமாபதி சிவத்தாலும் போற்றப்படுகின்ற வேத சிவாகமங்கள் உலகின் தலைசிறந்த நூல்கள் என்பதை உணர்ந்து அவற்றை குருவின் துணையோடு தெளிவுறப் படித்து அதன்வழி நடந்து சித்தாந்த சைவத்தின் பெருமையை ஒருநாட்டின் எல்லைக்குள்ளும் மொழியின் எல்லைக்குள்ளும் நிறுத்தாமல் உலகெங்கிலும் பறைசாற்ற இயலும். மேலும் இச்செயலை “வேற்றுமை வேதனை தரும் ஒற்றுமை உயர்வு தரும்” என்னும் பழமொழியைக் கருத்தில் கொண்டு மொழி வேற்றுமை பாராமல் வடமொழி தென்மொழி இரண்டுமே இறைவனால் அருளப்பட்டவை என்பதை உணர்ந்து அவற்றுள் வடமொழி பூஜைக்கும், சிவபக்திக்கு வித்தாகும் தாய்மொழியாகிய தமிழ் தோத்திரம் செய்வதற்கும் என்பதை அறிந்த உண்மைச் சைவர்களால் மட்டுமே முடியும். எனவே வேத

இந்நூல் வெளியீட்டை நடத்தும் எங்கள் சிவஞானச்செல்வர் டாக்டர் சிவபுரீ K. பிச்சை சிவாச்சாரியார் அவர்களுக்கும், திருப்பரங்குன்றம் ஸ்கந்தகுரு, வித்யாலய முதல்வர் K. ராஜா பட்டர் அவர்களுக்கும் சென்னை சம்ஸ்கிருதக் கல்லூரிப் பேராசிரியர் வியாகரண சிரோமணி சிவபுரீ S. அருணாசுந்தர சிவாச்சாரியார் அவர்களுக்கும், பாண்டிச்சேரி சைவ சித்தாந்த ஆராய்ச்சியாளர் டாக்டர் T. கணேசன் அவர்களுக்கும், இந்நூல் மூலப்பிரதியை கொடுத்து உதவிய மதுரை சுவாமிநாத பட்டர் அவர்களுக்கும், மானாமதுரை வியாகரண சிரோமணி சிவபுரீ D. ராஜேஷ் சிவம் அவர்களுக்கும், சென்னிவனம் சிவாகமரத்னம் சிவபுரீ S. சரவணசிவம் அவர்களுக்கும், நூலை நல்லமுறையில் அச்சிட்டு உதவிய சென்னை மந்தைவெளி பூந்ராகவசிம்மம் அச்சகத்தாருக்கும் நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

சென்னை-78

அணிந்துரை

சைவபூஷணமெனப்படும் கருத்தாழம் மிக்கதும் செய்திகளின் விளக்கம் அதிகம் கொண்டதுமான இந்நூல் பரமானந்த யோகியென்று வழங்கப்படும் பஞ்சாக்ஷரயோகி என்னும் சைவ ஆசாரியரால் அருளப்பட்டது. இவர் காஞ்சிபுரத்தில் வசித்துவந்த ஞானசிவாசாரியருடைய சிபர் என இந்நூல் தொடக்கச் செய்யுள் வாயிலாக அறிகிறோம். நூல் 16-17 நூற்றாண்டுகளில் இயற்றப்பட்டிருக்கலாமெனத் தெரிகிறது.

சைவாகமங்களின் பரந்து விளக்கப்படும் கிரியாபாதப் பொருள்களையே இவ்வாசிரியர் தொகுத்து தீக்ஷை பெற்ற சைவர்கள் எளிதில் அறிந்து கொள்ளுமாறு கருங்கக் கூறுகிறார். நித்திய கருமங்கள், அக்னி காரியம், நியாஸங்களின் வகைகள், நால்வகை வருணத்தவர்க்கும் உரிய தீக்ஷை வகைகள், மற்றும் பதினாறு ஸம்ஸ்காரங்கள், சிஷ்ய லக்ஷணம், அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களின் பெயர்கள் ஆகிய இன்ன பிற செய்திகள் பல இந்நூலில் விளங்கக் காணலாம். ஆக இவ்வரிய நூலானது தற்காலத்தில் சைவர்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டிய மிக இன்றியமையாத செய்திகளையெல்லாம் தொகுத்துக் கூறுகிறது.

பல வருடங்களுக்கு முன் தமிழரையுடன் அச்சான இந்நூல் தற்சமயம் கிடைப்பது அரிதெனக் கருதி மீண்டும் அச்சிட்டு வெளியிடுவதின் மூலம் சைவநூல் வளர்ச்சிக்கும் சைவபெருமக்களுக்கும் பெரும் தொண்டாற்றியுள்ளார் சென்னை அகோர சிவாசாரிய டிரஸ்டின் அயராத செயலாளர் சிவத்திரு. கார்த்திகேயசிவம்.

சைவசமயப்பற்றுள்ள ஆன்றோர்கள் இந்நூலைப் படித்துத் தங்களுடைய சைவஞான வளர்ச்சிக்குத் தேவையான சைவாகமங்களையும் பத்ததிகளையும் மற்றும் பல ப்ரகரண நூல்களையும் இதுபோல் அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்குப் பேருதவியும் பேராதரவும் நல்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சிவனடி போற்றும்

தி. கணேசன்

ஸ்ரீ:

சு கா ரா லி ஸு தி ஷீக்ரஜ:

ஸ்ரீ	புறம்	ஸ்ரீ	புறம்
சுபாஷக	94	எம்மாநஸுகுதொ	78
சுபிம் வெவலிசு	95	எம்மாநஸம் ஹு	244
சுபெந்நாநு	1	எம்மா மூதொ	77
சுபாஷகருவா	93	எம்மாநாதி	75
சுமெலாஜெந்நுப	100	உமொதூ	238
சுபாஷகருவா	50	உசாபு விணம்	224
சுபாஷகருவா	43	உஷீஷம்	165
சுபாஷகருவா	98	உசுதாநாஸந	105
சுபாஷகருவா	223	உததூ	111
சுபாஷகருவா	216	உந்நு ஷீஷ	138
சுபாஷகருவா	241	ஊபாபு விணம்	148
சுபாஷகருவா	228	உபு பராபாசு	199
சுபாஷகருவா	211	புசுபிசு உ வணீ	238
சுபாஷகருவா	200	வணகாஹஸு	223
சுபாஷகருவா	198	வணததஹதி	244
சுபாஷகருவா	190	வணகெகெ ஹி	207
சுபாஷகருவா	193	வணவம் ஹாவந	180
சுபாஷகருவா	127	வணவம் சுண	48
சுபாஷகருவா	101	வணவம் ஸுசு ஸுசு	180
சுபாஷகருவா	85	வணகாஸீதி	153
சுபாஷகருவா	15	வணவம் ஷீசு	53
சுபாஷகருவா	94	வணகருவா வீஜம்	23
சுபாஷகருவா	121	வணதஸு பஸாசு	3
சுபாஷகருவா	147	சுநொஷீதொ	107
சுபாஷகருவா	238	சுததவூ ஹி	161
சுபாஷகருவா	181	சுததவூ வொ	216
சுபாஷகருவா	172	காஷாநா	8
சுபாஷகருவா	175	காஷாநி	30

ஸொ	புரணு	ஸொ	புரணு
காஷ்டம் யசு	101	உகூரொஹி	15
காதூயொய	201	உநூஜூந	193
காலூஸெதி	160	உணூநுமுஹ	118
காஷூயொதூ	204	உகூரொ	20
கிணூவரிநு	9	உாதூஉூவஸு	29
கிணூ ஆஹ	15	உூயாஃ ஸுஸு	239
கிணூநுசு	162	உூணூதூவெ	211
கிணூனூஷி	133	ஜாதூ விஸூகூ	26
கூணூமௌ	102	தவரிநு லூகூறிண	201
கூயூதூ ஜூந	165	தூரூவாஹந	48
கூஃஹூருஃவரு	209	தகூகூ: பூதூரிகூ	221
கூயூநவ	227	தகூூூ	159
கூஃஹூ பூஸூபதூ	210	ததூரூசு	122
கூணூயூ	149	தவூசு ஸுஹஸு	237
கூஃஹூஉூந	215	தநூயெநு தூ	5
கூ வூ பூரூஹ	114	தவரிநு ஸூூயஸ	174
கூளூஉூ உதூ	201	தகூபூூூ	148
கூஷூ ரூம	37	தகூஃ உூதி	116
கூகூகூூூ	50	தூரூமுூசு	180
கூகூாதூ	181	தகூபூதூகூஃலிஸி	147
கூஷூ கூஸு	181	தவூஹூ	91
வூூஹூதி	210	தவரிநு ஸூூதி	180
மூ மூஹூதூ	230	தகூபூூூ	172
மூபூரூ வஹூ	86	தூஃவூரு	51
மூயூதூ	41	தூஃவூரு	233
மூரூகூஹூ	18	தூயூகூஃபூூவூத	45
மூரூகூஹூதி	21	தூூூூூ	81
மூவூகூ:	99	தூூூூூூ:	52
மூஸூபூூஃ	229	தூவகூூமூ	36
உநூரு கூத	117	தூூூூவூயூ	168

சொ	புலம் சொ	புலம்
தெதாதிவண்டா	6 தெய்யா உ லீகை	143
தெய்யா	160 தொணய	82
உத்தாநாயி	35 தொணயாம்பு	165
உண்பிம்ம	47 யாநாநி	169
உத்தவஹவ	138 யாநாநி	89
உத்தா	83 யாநாநி	102
உத்தா	33 யாநாநி	55
உத்தா	133 யாநாநி	38
உத்தா	171 யாநாநி	182
உத்தா	146 யாநாநி	139
உத்தா	30 யாநாநி	96
உத்தா	39 யாநாநி	189
உத்தா	147 யாநாநி	42
உத்தா	149 யாநாநி	157
உத்தா	159 யாநாநி	2
உத்தா	178 யாநாநி	28
உத்தா	13 யாநாநி	145
உத்தா	30 யாநாநி	28
உத்தா	174 யாநாநி	27
உத்தா	171 யாநாநி	115
உத்தா	88 யாநாநி	77
உத்தா	93 யாநாநி	202
உத்தா	179 யாநாநி	110
உத்தா	163 யாநாநி	122
உத்தா	24 யாநாநி	123
உத்தா	9 யாநாநி	223
உத்தா	217 யாநாநி	23
உத்தா	155 யாநாநி	211
உத்தா	175 யாநாநி	181
உத்தா	138 யாநாநி	209

ஸ்ரீ	புறம் ஸ்ரீ	புறம்
வனொஸக்தி	172	பொக்தா ஹொஸ
வனொஸக்தி	51	பொக்தா
வனொஸக்தி	169	வனொநி வனொக
வனொஸக்தி	83	வனொக
வனொஸக்தி	86	வனொக
வனொஸக்தி	86	வனொக
வனொஸக்தி	52	வனொக
வனொஸக்தி	179	வனொக
வனொஸக்தி	244	வனொக
வனொஸக்தி	188	வனொக
வனொஸக்தி	168	வனொக
வனொஸக்தி	222	வனொக
வனொஸக்தி	224	வனொக
வனொஸக்தி	145	வனொக
வனொஸக்தி	222	வனொக
வனொஸக்தி	194	வனொக
வனொஸக்தி	164	வனொக
வனொஸக்தி	54	வனொக
வனொஸக்தி	119	வனொக
வனொஸக்தி	187	வனொக
வனொஸக்தி	4	வனொக
வனொஸக்தி	83	வனொக
வனொஸக்தி	218	வனொக
வனொஸக்தி	203	வனொக
வனொஸக்தி	148	வனொக
வனொஸக்தி	98	வனொக
வனொஸக்தி	40	வனொக
வனொஸக்தி	223	வனொக
வனொஸக்தி	218	வனொக
வனொஸக்தி	79	வனொக

ஸ்ரீ	புறம் ஸ்ரீ	புறம்
ஜாஸுத்யுத்யு	235 வெஷ்டாஹை	172
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	211 வெஷ்டாஹைத்யு	217
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	165 வெஷ்டாஹைத்யு	141
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	52 வெஷ்டாஹைத்யு	117
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	55 வெஷ்டாஹைத்யு	178
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	97 வெஷ்டாஹைத்யு	41
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	240 வெஷ்டாஹைத்யு	89
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	148 வெஷ்டாஹைத்யு	37
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	55 வெஷ்டாஹைத்யு	112
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	233 வெஷ்டாஹைத்யு	175
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	234 வெஷ்டாஹைத்யு	198
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	188 வெஷ்டாஹைத்யு	55
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	33 வெஷ்டாஹைத்யு	115
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	56 வெஷ்டாஹைத்யு	108
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	170 வெஷ்டாஹைத்யு	202
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	167 வெஷ்டாஹைத்யு	109
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	114 வெஷ்டாஹைத்யு	109
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	7 வெஷ்டாஹைத்யு	24
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	121 வெஷ்டாஹைத்யு	209
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	168 வெஷ்டாஹைத்யு	204
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	47 வெஷ்டாஹைத்யு	81
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	13 வெஷ்டாஹைத்யு	105
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	2 வெஷ்டாஹைத்யு	199
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	53 வெஷ்டாஹைத்யு	98
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	26 வெஷ்டாஹைத்யு	87
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	156 வெஷ்டாஹைத்யு	157
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	156 வெஷ்டாஹைத்யு	137
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	120 வெஷ்டாஹைத்யு	25
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	136 வெஷ்டாஹைத்யு	34
ஜாஸுத்யுத்யுத்யு	163 வெஷ்டாஹைத்யு	120

ஸ்ரீ	புறம்	ஸ்ரீ	புறம்
ஸ்ரீநொய் ஓடிசு	129	ஸ்ரீஜாஜிநா	232
ஸ்ரீஜாணாஜி	11	ஸ்ரீதாதம் பெரு	26
ஸ்ரீமம் பெட்டம்	75	ஸ்ரீமாமிஜிஹா	97
ஸ்ரீஜாணாஹ	228	ஸ்ரீவிட்டஸ்ரீஹஸ	107
ஸ்ரீஸ்ரீவாநாஜிஹ	6	ஸ்ரீயாஹை	43
ஸ்ரீஸ்ரீவாநா	231	ஸ்ரீஸ்ரீயட்டிஷாஹ	131
ஸ்ரீஸ்ரீவாமஜைஹ	18	ஸ்ரீஸ்ரீயாபுடம் பெரு	118
ஸ்ரீஸ்ரீவாநா	14	ஸ்ரீஜைநாடி	179
ஸ்ரீஸ்ரீவெ ஜை	136	ஸ்ரீயட்டம் தொருண	158
ஸ்ரீஸ்ரீவாஸபவிபா	4	ஸ்ரீவெதுவட்டாஸபவீ	243
ஸ்ரீஸ்ரீவெ ஜை	207	ஸ்ரீஸாஹம் ஹாவநயா	139
ஸ்ரீஸ்ரீவெ உ	7	ஸ்ரீஸாஹை து	10
ஸ்ரீஸ்ரீவாசாயட்ட	131	ஸ்ரீஸாஹாஜிநா	143
ஸ்ரீஸ்ரீவஹைஹை	244	ஸ்ரீஸாஹாஹைஹை	122
ஸ்ரீஸ்ரீவாநாஜிவிதா	12	ஸ்ரீநாநாநுஷ	31
ஸ்ரீஸ்ரீவாஸபாண	194	ஸ்ரீஸாஹை ஜாநவதி	154
ஸ்ரீஸாஜம் தாஜஸ	89	ஸ்ரீஸாஹை பஹை	217
ஸ்ரீஸாஜை கொஹ	217	ஸ்ரீஸாஹைமவநு	3
ஸ்ரீஸவட்டை	242	ஸ்ரீஸாஹைஜை	196
ஸ்ரீஸவஹைநாஜ	143	ஸ்ரீஸாஹைஹை	198
ஸ்ரீஜாஹைஸ்ரீ	205	ஸ்ரீஸாஹைஹை	145
ஸ்ரீவிஜி	1	ஸ்ரீஸாஹை	129
ஸ்ரீஜைகாஹ	2	ஸ்ரீஸாஹை	56
ஸ்ரீஹைநுதரண	237	ஸ்ரீஸாஹை	8
ஸ்ரீஹைநுதரண	240	ஸ்ரீஸாஹை	205
ஸ்ரீஹைநுதரண	195	ஸ்ரீஸாஹை	242
ஸ்ரீஹைநுதரண	1	ஸ்ரீஸாஹை	140
ஸ்ரீஹைநுதரண	137	ஸ்ரீஸாஹை	140
ஸ்ரீஹைநுதரண	112	ஸ்ரீஸாஹை	142
ஸ்ரீஹைநுதரண	200	ஸ்ரீஸாஹை	179
ஸ்ரீஹைநுதரண	3	ஸ்ரீஸாஹை	19

விஷய அட்டவணை

அவையை அடக்குதல்	3
அவைக்கு அடங்குதல்	4
அதிவருணாச்சிரமத்தின் ஆசாரம்	5
அசற்குரு இலக்கணம்	24
அபிஷேகமுறையும் அதின் பலனும்	81
அங்குரார்ப்பணவிதி	174
அருகு தரிக்க மந்திரம்	93
அக்கினிக்கு ஏழுநாக்குகள் உண்டென்பது	97
அடுப்பு முதலியவற்றிற்குச் செய்யப்படும் பலி	128
அக்கினியினுடைய அவயவங்கள்	101
அவ்வியக்தலிங்கம்	117
அந்தர்ப்பலி	127
அஷ்டமங்கலப்பலகைகளின் இலக்கணம்	159
அஷ்டபந்தன விதி	202
அறுபத்துமூவர் முதலாயினோர்	206
அந்தியேஷ்டிக்குரிய மண்டப இலக்கணமும் கிரியையின் முறையும்	216
அகோரமூர்த்தியின் தியானம்	189
அங்கங்கள்	120
ஆகமங்களின் கிரந்த எண்	199
ஆகமங்களின் சுலோக எண்	198
ஆகமங்களுக்கு அதிகாரிகள்	12
ஆசிரியத்துவம் அனைவருக்கும் உண்டு	21
ஆசனவிதி	45
ஆசாரியபரம்பரை	131
ஆண் பெண் அலிமாங்களின் இலக்கணம்	168
ஆகம சம்பந்தம் ஆறுவிதம்	200
ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டு	193
ஆன்மார்த்த சிவபூசை	50
ஆசௌசம் ஒரே ஸ்னானத்தால் நீங்குவது இன்னின்ன பெயருக்கு என்பது	238

ஆசௌசதினங்கள் பிராமணரல்லாதவர்களுக்கு	
இவ்வளவு என்பது	231
ஆயுளின் அளவு	232
ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டும் சிவபெருமானுக்குத்	
திருமேனியாய் இருக்கும் முறைமை	194
இரத்தினலிங்கம் எட்டுவிதம்	108
இரைக்கப்படும் திரவியங்கள்	168
இரசலிங்க மகிமை	114
இருபத்தைந்து விக்சிரங்கள்	117
இருபத்தேழு கலசதேவதைகளின் பெயர்	157
இரசாதி	169
இடபதானம்	227
இரக்ஷாபந்தனவிதி	178
உருத்திராக்கம் தரிக்கும் முறை	37
உலோகலிங்கம் எட்டுவிதம்	109
உருத்திராக்கம் தரித்தலிஷுண்டாம் பயன்	38
உத்தரீய இலக்கணம்	164
உபாகமங்களின் தொகை	196
எழுபத்தைந்து பெயருக்குப் போசனம்	227
எண்பத்தொரு பதங்களின் பெயர்	153
எண்பத்தொரு பதங்கள் கொண்ட	
சிவதீக்ஷா மண்டப இலக்கணம்	155
ஐந்து பழங்கள்	86
ஐந்து தொழில்களாலுண்டாமுயிர்க்கொலை	232
ஓமம் செய்வதற்குரிய முத்திரை	97
ஓமத்திரவியம் பதினெட்டின் பெயர்	101
ஓமஞ்செய்வதாலுண்டாகும் பலன்	99
ஓமத்திரவியங்களைக்கொண்டு ஓமம் செய்யுமுறை	98
ஒளத்திரிதீக்ஷை	140
ஒளத்திரியல்லாத ஏனைய தீக்ஷைகள்	
ஒளத்திரியில் அடங்கும்	142
கன்மங்களின் பிரிவு	27
கலச இலக்கணம்	165
காமியம் காமியாங்கங்கள்	30

காட்டாத்தியைத் தரிசிக்க சுலோகம்	93
குண்டசுத்தி	156
கும்ப இலக்கணம்	164
கும்ப சொருபம்	165
கூர்ச்ச இலக்கணம்	171
சமித்து இலக்கணம்	168
சற்குரு இலக்கணம்	23
சிவாக்கினியைத் தியானிக்குமுறை	96
சடங்கங்களின் குணங்கள்	78
சமயமுதலிய தீக்ஷையுடையவர்க்குரிய செயல்கள்	33
சந்தியாவந்தனமுறை	39
ஜபமாலைக்கும் அம்மாலை யை ஜபிக்கும்பொழுது	
தள்ளும் முறைக்கும் ஆகமப்பிரமாணம்	39
சடங்கத்தியானம்	77
சதாசிவருடைய பஞ்சமுகத் தியானம்	75
சமயதீக்ஷையின் முறை	187
சாதாரதீக்ஷை சபீஜமென்னும் நிர்பீஜமென்னும்	
இருவகைப்படும்	144
சாதாரநிராதாரதீக்ஷைகள்	143
சாங்கரிய தோஷங்கள்	131
சாயா புருஷதரிசனம்	239
சிவப்பிராமணருக்கு இன்னின்ன விஷயங்களில்	
ஆசிரியத்துவம் உண்டு	18
சிவகாயத்திரீ தியானம்	45
சிவபூஜையின் தாரதம்மியம்	119
சிவாகமங்களின் மேன்மை	137
சிவபக்தர்களுக்குரிய அடையாளங்கள்	204
சிவபெருமானுக்குரிய முக்கியஸ்தலங்கள்	243
சிவஸ்தலங்கள் பதினெட்டு என்பது	241
சுத்தசைவர் இலக்கணம்	5
சுத்தசைவரின் சீவனோபாயம்	6
சுயம்புலிங்கத்தின் பெருமை	115
சுருக்கு சுருவ இலக்கணம்	162

சூத்திரற்கும் சிவதீகையினால் இருபிறப்பாளர்

என்னும் தன்மையுண்டு	11
சூரிய பூஜை	46
சூரனோத்சவவிதியின் சுருக்கம்	215
சூரனோத்சவவிதி	207
சூத்திரர் செய்யவேண்டிய அந்தியேஷ்டி	227
சைவசந்தியாசங்களின் பேதங்கள்	7
சைவர் தமது சாதிக்கு ஒத்த ஆசாரத்தில் இருக்கவேண்டும்	13
சைவருக்குரிய கோத்திர முதலியன	14
சைவாநுட்டான முறை	40
சைவமுத்திராதீகை	142
சைவாக்கினிகாரியம்	178
சைவாசாரியர்களின் பெயர்	238
சைவர் ஏழுவிதம்	4
சோடசோபசாரம்	106
சோதகும்பதான விதி	227
சோடசக்கிரியையுடையாருக்குரிய அதிகாரம்	7
சௌளம் செய்யவுரிய காலம்	230
ஞானகட்க இலக்கணம்	164
க்ஷணிகலிங்கம் பதினாறுவிதம்	107
க்ஷத்திரியர் முதலியோர் ஆதிசைவர்கள் இருக்குமிடத்தில் தத்தம் சாதியிலுள்ளவருக்குத் தீகை	
முதலியன செய்வித்தல் குற்றம்	19
தத்துவம் மூர்த்தி பிரபாவம்	116
தசாயுதப்பலகைகளின் இலக்கணம்	161
தலைப்பாகை இலக்கணம்	164
தானியங்கள் ஏழுவகை	169
ஸ்நானம் எட்டுவிதம்	31
திருநீற்றின் அதிட்டான தேவரின் தியானம்	36
திருநீற்றை அவ்வந்த இடத்தில் தரித்தலினுண்டாம் பயன்	34
திருநீற்றின் நிறமும் பயனும்	37
திருநீறுதரிக்கவேண்டிய தானங்கள்	33

தீக்ஷையுடையாரை முன்னுள்ள சாதி பெயர்களால் அழைத்தல் குற்றம்	10
தீக்ஷையுடையாருக்கு முன்னுள்ள சாதியும் பெயரும் போய்விடும்	8
தீக்ஷை முதலியவற்றின் பிரயோஜன தாரதம்மியம்	22
தீக்ஷாமண்டபத்தின் அளவு	146
தீக்ஷாமண்டப சொருப இலக்கணம்	145
தீக்ஷை ஏழுவிதம்	138
தீக்ஷாமண்டபத்தில் செய்யப்படும் பூஜாக்கிரமம்	158
தீக்ஷையினாலும் பிராமணத்துவம் உண்டு	8
தீக்ஷை பெறுதற்குரியவர்	26
தீக்ஷை எந்த எந்தச்சாதிக்கு எந்தவிதமாகச் செய்யவேண்டும் என்பது	138
துளசிகிள்ளுதற்குரிமையற்ற தினங்கள்	94
துர்மரணம் அடைந்தவர்களுக்குரிய அந்தியேஷ்டவிதி	229
தேசிகார்களின் உத்தம இலக்கணம்	136
தொண்ணூற்றாற்று தத்துவங்கள்	240
தோரண இலக்கணம்	158
நவசிராத்த விதி	227
நவகலசஸ்நபன விதி	85
நிருவாணதீக்ஷா மண்டப இலக்கணம்	127
நின்மடலியவிதி	233
நித்தியிகன்மங்கள்	28
நித்தியாங்கங்கள்	29
நிர்வாண தீக்ஷையின் பேதம்	144
நிர்வாண தீக்ஷையில் சிஷ்யனுக்குச் சயனத்திலுண்டாம் கனவின் பலன்கள்	137
நித்தியாக்கினி காரியம்	121
நூற்று அறுபத்தொன்பது பதங்களின் பெயர்	154
நூல் செய்த கால முதலியன	243
நூலின் முறை	3
நைமித்திகங்கள்	30
நைமித்திகாங்கங்கள்	30
பஞ்சப்பிரம தியானம்	77

பத்து ஆயுதங்களின் குணங்கள்	78
பஞ்சகவ்யம், பஞ்சாமிருதம்	82
பஞ்சப்பிரமங்களின் குணங்கள்	78
பஞ்சபர்வத்திற்கு வசனம்	95
பஞ்சோதக முதலியவற்றைச் சமர்ப்பித்தலாலுண்டாம் பலன்	87
பஞ்சாசன இலக்கணம்	105
பஞ்சோபசாரங்கள்	107
பதங்களின் பிரயோஜனம்	154
பஞ்சௌஷதம்	170
பஞ்ச சாதாக்கியம்	118
பரிதி இலக்கணம்	164
பதினாறு சம்ஸ்காரங்கள்	190
பஞ்சயவம்	170
பஞ்சபல்லவம்	170
பஞ்ச துவக்கு	170
பஞ்சமிருத்து	170
பதினாறு கணபதியின் பெயர்	241
பஞ்சோதகங்கள், பஞ்சதிரவியங்கள், பஞ்ச கந்தங்கள், பஞ்ச அன்னங்கள்	86
பாணலிங்க இலக்கணம்	111
பாஷாணஸ்தாபன விதி	222
பாஷாண உத்தியாபன முறை	226
பார்வதி பரமேசுவரர் ஸ்த்துதி	2
பிராமீ முதலிய சந்திகளின் தியானம்	42
பிரத்தியங்கங்கள்	120
பிரமாவினுடைய தினம்	237
புஷ்பத்தின் குணவிசேஷமும் பயனும்	89
புஷ்ப பலத்தினுடைய தாரதம்மியம்	91
புராணங்களின் பெயரும் எண்ணும்	200
புத்தளிகா இலக்கணம்	221
மண்டப சுத்தி	156

மரங்களின் வகை	167
மனுக்கள்	236
மாணக்கனாகுற்றிய இலக்கணம்	24
மாணக்கரின் பேதம் பதின்மூன்று	25
மாணக்கனாகாதவன் இலக்கணம்	26
மாணக்கனுடைய சுபாசுப' லக்ஷணத்தை அக்னியைக் கொண்டறிதல்	102
மாசபூஜாவிதி	107
மாதிரிகா நியாசம்	234
மாதம் நான்கு விதம்	235
ஸ்மிருதிகர்த்தாக்களின் பெயர்	234
முப்பத்திரண்டு இலக்கணம்	203
முப்பத்தாறு தத்துவங்கள்	240
முப்பத்தெட்டுக் கலாநியாயம்	233
வர்த்தனி இலக்கணம்	164
வாக்கியங்களின் தாரதம்மியம்	13
வாஸ்துசாந்தி விதி	171
விவாகம் எட்டுவிதம்	22
விஷ்ணுக்ராந்தி தரிக்க மந்திரம்	93
விஷ்டர இலக்கணம்	164
வியக்நாவியக்தலிங்கம்	117
விறகு இலக்கணம்	168
வியக்தலிங்கம்	117
விநாயகர் துதி	1
வீக்ஷணம் முதலிய சம்ஸ்க்காரங்களின் பலன்	120
வைதிகாக்கினியின் தியானம்	95

ஸ்ரீஅகோர சிவாச்சாரிய ஹர்ஸ்ட்

கௌரவத்தலைவர் :	சிவபுத் கி. பிச்சைக்குருக்கள், பிள்ளையார்பட்டி
கௌரவத்தலைவர் :	சிவபுத் க. ராஜா பட்டர், திருப்பரங்குன்றம்
தலைவர் :	சிவபுத் ரா. கங்காதர பட்டர், சென்னை
செயலாளர் :	சிவபுத் தெ. ராஜேஷ் (எ) சோமகப்ரமணிய பட்டர் மானாமதுரை
செயலாளர் :	சிவபுத் க. கார்த்திகேய சிவம், சென்னை
பொருளாளர் :	சிவபுத் க. கல்யாணசுந்தரசிவம், சென்னை
ஆப்ட்டர் :	செ. நடராஜன், சென்னை
ஆலோசகர் :	சிவபுத் அ. ம. அருணாசல சிவாச்சாரியார், பாதுரர்
" :	சிவபுத் சே. அருணசுந்தர சிவாச்சாரியார், சென்னை
" :	சிவபுத் ந. கல்யாணராம சிவாச்சாரியார், விருத்தாசலம்
" :	சிவபுத் ரவிகவாமிநாத சிவாச்சாரியார், மயிலாடுதுறை
" :	சிவபுத் பாலகணபதி சிவம், தென்சேரிமலை
உறுப்பினர் :	சிவபுத் ரா. குமாரசாமி சிவாச்சாரியார், மதுரை
" :	சிவபுத் போடி கணேசசிவம், பிள்ளையார்பட்டி
" :	சிவபுத் கோமதிசங்கர பட்டர், திருநெல்வேலி
" :	சிவபுத் வெங்கடேச சிவாச்சாரியார், திருப்பனந்தாள்
" :	சிவபுத் உமாபதி சிவம், திருக்காட்டுப்பள்ளி
" :	சிவபுத் சந்திரசேகர சிவம், திருநெல்வேலி
" :	திருமதி அருணா சிவமூர்த்தி, சென்னை
" :	சிவபுத் ரா. பரணீதர சிவம், மத்தூர்
" :	சிவபுத் அ. பாலகப்ரமணிய சிவாச்சாரியார், வில்லியனூர்
உறுதுணையாளர் :	ரா. செல்வகுமார், சிங்கப்பூர்
" :	ச. சபரிகிரி, சிங்கப்பூர்
" :	லோரிப் பிரசாத், அமெரிக்கா
" :	ந. ஸ்ரீஸ் கந்தராஜா, லண்டன்
" :	சிறீஹ்ரச ராயன், கரூர்

சங்கத்தின் முக்கிய கொள்கைகள்

1. சைவ சமய சாத்திர நூல்களை வெளியிடுதல்
2. கிடைத்தற்கு அரிதான சிவகாம நூல்கள் மற்றும் ஓலைச்சுவடிகளை நூல்வடிவில் வெளியிடுதல்
3. சிவாகம நூல் நிலையம் அமைத்தல்.
4. சிவாகமம், வேதம், சைவ சித்தாந்தம், ஜோதிடம், சங்கீதம், நாடஸ்வரம், தவில், சொற்பொழிவு இவைகளில் சிறந்து விளங்கும் அறிஞர்களை கௌரவித்தல்
5. வேதசிவாகம கல்வி நிலையம் அமைத்தல்
6. சிவாலய திருப்பணி செய்தல்
7. வசதியற்ற குழந்தைகளுக்கு இலவசக்கல்வி அமைத்தல்
8. சிவாகமக் கருத்தரங்கு நடத்துதல்
9. சிவாகமங்களில் தேர்ச்சி பெற்ற மாணவர்களுக்கு சான்றிதழ் வழங்குதல்
10. இலவச மருத்துவ முகாம்கள் நடத்துதல்

ஸ்ரீஸௌவஹுஷணம்

சைவபூஷணமும், தமிழ் உரையும்

ஸ்ரீவீஜநாகானிஸம்ப்ராபெஷு வஸவெ ஜனாவனாநநடி
ஜம்பதெநாஜப்தாம்பதெநாஸ்யவ்யாஸகூஷம்பாயநடி ||

श्रीविद्याकान्तिसंप्राप्त्यै सेवे दन्तावल्लभम् ।

दम्पत्योर्जगतां पत्योः शिवयोरक्ष्युपायनम् ॥ १ ॥

(1) எல்லாவுலகத்துக்கும் நாயகன் நாயகிகளாயும், முதன்மையான தம்பதிகளாயுமுள்ள பார்வதி பரமேசுவரர்களுடைய கண்களுக்குத் திருப்தியைச் செய்பவரும், யானைமுகம் உடையவருமாகிய விநாயகமூர்த்தியைச் சிறப்புப்பொருந்திய கல்வியென்னும் அழகை அடைவதின் பொருட்டு நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்க (1)

ஸஜெமெஸ்யுஸம் ப்ராஸ்தெஸு ரஸாப்யாவமஜாய உ ।
ஸவ்யாப்யஸாபகம் ஸஜெக் ஸம்ஸெவெஹம் மஜாநநு||

सम्यगैश्वर्यसंप्राप्त्यै शब्दार्थाविगमाय च ।

सर्वार्थसाधकं सम्यक् संसेवेऽहं गजाननम् ॥ २ ॥

(2) உண்மையான ஐசுவரியம் என்னும் மோக்ஷத்தை அடைவதின் பொருட்டும், சொல்லைப் பொருளையும் அறிவதின் பொருட்டும், சகல புருஷார்த்தங்களையும் தரும் விநாயகரை நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்க.(2)

சுநெலாநடுபுண்ணுஸம் வரிசாவநெலாநடாபுரிதவம்வடிகள்
ஸஜவபிதாள் ஸவபுஜிஷ்டாஸம் கூடாள் ஹஜை || ௩ ||

अन्योन्यपुण्यसंसिद्धौ अन्योन्याश्रितसंपदौ ।

समस्तपितरौ सर्वमङ्गलाशङ्करौ भजे ॥ ३ ॥

(3) ஒருவருக்கொருவர் செய்த புண்ணியங்களின் பலத்தால் உதித்தவர்களும், ஒருவருக்கொருவருடைய சார்பினால் உண்டான சம்பத்தை உடையவர்களும், சகல உலகத்துக்கும் தாய்

தந்தையர்களுமாய் விளங்கும் சர்வமங்கலையான பார்வதியையும்,
சங்கரனான பரமேசுவரனையும் நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்க. (3)

ஸ்ரீஶக்ஷாஹிபுராநாவலிஜ்ஞாநாஅய்யாஹி, ஸௌவிநா ।
க்ஷியதெ க்யதிஸௌஷாது ஸ்ரீவந்நாக்ஷாயொயிநா ॥ ௪॥
(வரஜாநத்யொயிநெதி வாஹௌஶ)

श्रीमत्काशीपुरावासिज्ञानाचार्याङ्घ्रिसेविना ।

क्रियते कृतिरेषान्न श्रीपञ्चाक्षरयोगिना ॥ ४ ॥

(परमानन्दयोगिनेति पाठभेदः)

(4) காஞ்சீபுரத்தில் வசிக்கும் ஞான சிவாசாரியரின் திருவடித்
தொண்டு செய்பவராகிய பஞ்சாக்கர யோகியால் இந்நூல்
செய்யப்படுகின்றது என்க. (4)

பரமனந்த யோகியென்றும் பாடபேத முண்டு.
விஷயொஹி ஶ்ரியாக்ஷாஹி ஸ்ரீவந்நாக்ஷாயொயிநா
ஸக்ஷ க்ஷாயிதம் கத்யுஶிக்ஷாஸ்ரீ ஸிவாஹி ॥ ௪ ॥

विषयोऽस्य क्रियाकाण्डः भुक्तिमुक्ती प्रयोजनम् ।

शक्तः कारयितुं कर्तुमधिकारी शिवाश्रमी ॥ ५ ॥

(5) இந்த நூலிற் சொல்லப்படும் விஷயம் சிவாகமங்களின்
கிரியாபாதம். இந்நூலின் பயன் போகமோக்ஷங்கள். இந்நூலுக்கு
அதிகாரி கிரியைகளைச் செய்விப்பதற்கும், செய்வதற்கும் வல்ல
சிவாசாரியர் என்க. (5)

நக்ஷா ஸக்ஷாஹி க்ஷாமணவதிஹி ஸ்ரீவந்நாக்ஷாயொயிநா
தத்யுஶிக்ஷாயொயிநா ஶ்ரியாக்ஷாஹி ஸ்ரீவந்நாக்ஷாயொயிநா
நாநாவணஹி ஶ்ரியாக்ஷாஹி ஸ்ரீவந்நாக்ஷாயொயிநா
ஸௌவாநாஹி ஶ்ரியாக்ஷாஹி ஸ்ரீவந்நாக்ஷாயொயிநா

नत्वा शङ्करमम्बिकां गणपतिं स्कन्दश्च नन्दीश्वरं

तत्पश्चात्समयान्ववायनिवहान् मद्बोधकं देशिकम् ।

नानावर्णविचित्रशब्दरचनाहेमाकुलं ज्ञानिनां

शैवानां क्रियते शिवागमवचोरत्नाश्रितं भूषणम् ॥ ६ ॥

(6) எல்லா மங்களங்களையும் தருகிறவராயிருக்கிற தன்னுடைய இஷ்ட தேவதையான ஸ்ரீமத் சாம்பகாதேவரை நமஸ்கரித்து பின்னர் மசாகணபதி, சுப்பிரமணியர், நந்திகேஸ்வரர் ஆகிய இவர்களையும், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் ஆகிய சமய குரவர்களையும், நந்திதேவர், சனற்குமாரமுனிவர், சத்தியக்ஞானதர்சனிகள் பரஞ்சோதி முனிவர், மெய்கண்ட தேவர், அருணாந்தி சிவாசாரியர், மறைஞான சம்பந்தர், உமாபதி சிவம் ஆகிய சந்தானகுரவர்களையும், அடியார்கள் கூட்டமாகிய அறுபத்துமூவர், தொகையடியார் ஒன்பதின்மர் ஆக எழுபத்திரண்டு திருக் கூட்டத்தார்களையும், தனது ஆசிரியரையும் வணங்கி, மலிந்த எழுத்துக்களும் சொல்லமையுமாகிற தங்கத்தால் வியாபிக்கப்பட்டதாயும் சிவாகம வசனங்களாகிய இரத்தினங்களினாலே அழுத்தப்பட்டுள்ள தாயுமிருக்கும் சைவ பூஷணமென்னும் பெயரினையுடைய இந்த நூல் என்னாலே சொல்லப்பெறுகின்றது.

(6)

(அவதாரிகை) இனி நூலின் முறையைச் சொல்லுகின்றார்.

வனதஸு வபுராஜயஜஸு வபுராசு

ஐதி சுஜொயம் ந விவக்ஷுதொ ஹி ।

கிணுவறி யஜஜஜயாமஜெஷு

ஜெயம் தஜெவாசு விவிசு வக்ஷு ॥ ௭ ॥

एतस्य पश्चादयमस्य पश्चात् इति क्रमोऽयं न विवक्षितो हि ।

किन्त्वस्ति यद्वैदमथागमेषु ज्ञेयं तदेवात्र विविच्य वक्ष्ये ॥ ७ ॥

(7) இந்த நூலின் முறையானது, இதற்குப்பின் இது இதற்குப் பின் இது என்னும் முறையில் சொல்லப்படவில்லை. மற்றெவ்வாறெனில் சிவாகமங்களின் கிரியாபாத விஷயமாக யாதொன்று சுருக்கமாக அறியப்பட்டக்கூடியதாகயிருக்கின்றதோ, அதை விரித்துச் சொல்கின்றேன் என்க.

(7)

(அ கை) பெரியோர்கள் இந்நூலை அங்கீகரிப்பாரென்று கூறுகின்றார்

வவெவ வவிஜ்ஜநகணாஸம் பூ

வவ்வாஸஜாதெண வுஸஸுஜெதகி ।

வஸுஜெவ ஜம்வஸுஸரிஜம்வஸுஸரிநு

வஸுஸுந ஜாம்வஸுநஜெவ வவஸு ॥ ௮ ॥

शैवास्सप्तविधाः किल प्रथमतोऽनादिशिवस्तद्विजः

त्वादिर्विप्रजनो महान् क्षितिपतिर्वैश्याऽनुशैवावुभौ ।

शूद्रोऽवान्तरशैव एव तदधस्स्यात् सङ्करः प्रावरः

पश्चादन्यजनोऽन्त्यशैव इति यच्छैवागमे दर्शितम् ॥ १० ॥

(10) அநாதிசைவர், ஆதிசைவர், மகாசைவர், அநுசைவர், அவாந்திரசைவர், பிராவர சைவர், அந்திய சைவர் எனச் சைவர் ஏழு பிரிவினையுடையவராவர். அவருள் அநாதிசைவர் சிவ பெருமான், ஆதிசைவர் சிவப்பிராமணர், மகாசைவர் மகாப்பிராமணர், அநுசைவர் கூத்திரியரும் வைசியரும், அவாந்திர சைவர் சூத்திரர், பிராவர சைவர் ஸங்கர ஜாதிகள், அதாவது கலப்பாற் பிறந்தவர், அந்திய சைவர் மேற்கூறப்பட்டவரல்லாத ஏனையோர். இவ்வாறு சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சில ஆகமங்களில் பத்துவித மென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றதென்க.

(10)

(அ-கை) சுத்தசைவர் இலக்கணம் இதுமென்று கூறுகின்றார்

தந்யெயு து ஸிவா மஜொக்வி இஸ்தீக்ஷா விஸிஷாஸு ஸ-
661 வவா உாஸவாஸாணாஸு ஸததம்

வெஜாவினாயகம் யெ ।

நீலா உட்பாடாணுடா நியலிதொ

நிதூக்ரீயா ததவரா:

ஸஹா இம்ஷிதபுஷ்டஜாதி மணநா :

தெ மூலபெயர்வா ஸுதா ||கக||

तन्मध्ये तु शिवागमोक्तविलसद्दीक्षाविशिष्टाश्च स-

चैवाचारपरायणाश्च सततं वेदाविरोधेन ये ।

नीचाचारपराङ्मुखा नियमिनो नित्यक्रिया तत्पराः

सभ्या लङ्घितपूर्वजातिगणनास्ते शुद्धशैवास्मृताः ॥ ११॥

(11) எவர் சிவபெருமானுக்கு அன்புடையவராயும், சிவ தீக்ஷையினாலே ஒழுக்கமுடையவராயும், வேதநெறிக்கு மாறுபடாதவராயும், நல்ல சைவாசாரத்தையுடையவராயும், விலக்கப்பட்ட செய்கைகளில் பராங்குமுடையவராயும், நியமம் உடையவராயும், நித்திய கர்மலோபம் இல்லாதவராயும், சபைக்குரியவராயும், தீக்ஷைக்குப்பின் பூர்வஜாதி நாமம் இல்லாதவராயும் இருப்பரோ அவரே சுத்தசைவம் என்க. (11)

(அ-கை) அதிவாண்ஞ்சீரமத்தின் ஆசாரம் இதுவென்று கூறுகின்றார்

தெஃது. அதிவண்பூபுரஜிணை ஹவையு:

வண்பூபுரஜா ஹாஸிவஜுமெந 1

காஷாயஸு ஹா.ஸு கயாஸிணை வெவ

தெ ஸுஹஸெவா: கிரணா மஜா க்ரா: 11க211

तेऽत्रातिवर्णाश्रमिणो भवेयुः वर्णाश्रमाचारविवर्जनेन ।

काषायशुभ्रांशुकधारिणो वै ते शुद्धशैवाः किरणागमोक्ताः ॥ १२ ॥

(12) பிராமணர் முதலான நாலு வருணங்களின் ஆசாரங்களையும், பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் என்னும் நாலு ஆச்சிரமங்களின் ஆசாரங்களையும் தள்ளிவிட்டு சிவாகமோத்தமான சரியையாதி ஆசாரங்களையுடைய சுத்தசைவரே அதிவருணாசிரமி என்று அறிக. இவர் காஷாய ஆடை வெள்ளை ஆடை ஆகிய இரண்டும் தரித்துக் கொள்ளலாம் என்று கிரணாகமத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது. இந்த அதிவருணாச்சிரமியின் ஆசாரத்திற்கு குடசக சன்னியாசமே சிரேஷ்டமென்க (12)

(அ-கை) சுத்தசைவர்களுக்கு ஜீவனோபாயம் இதுவென்று கூறுகின்றார்

ஸெவாநாஜிஹ ஜீவநம் சுயஸெவா சுஷ்ணாஜுநம் விபு வசு
ஜாபாவதுஜயம் ஹி ஸஜ்ஜந ஹதி ஜகாஹா து ஜதாயதி:
விஷாஜாநஜுஜாயதிஸு ஹநுபவீ, துநா யதியுஜுதொ
வகாஸா ஸிஷுஜநாயதி: ஸுவிஹிதாநுஷாநவாணிஜுஜு

शैवानामिह जीवनं कथमथो कृष्यार्जनं विप्रवत्

माठापत्यमयं हि सज्जन इति ज्ञात्वा तु दत्तायति: ।

विद्यादानमुदा यतिश्शुभनृपप्रीत्या यतिर्धर्मत:

वृद्ध्या शिष्यजना यति: स्वविहितानुष्ठानवाणिज्यजम् ॥ १३ ॥

(13) பிராமணரைப்போல் கிருஷி செய்வித்துக்கொள்ளுதலும், மடபதியாகயிருத்தலும், இவர் நல்லவரென்று பிறர் தரப்பெறுதலும், தன்னிடத்தில் படித்தவர்கள் சந்தோஷித்துத் தரப்பெறுதலும், நீதிபதிகளான அரசர் முதலியோரால் ஆதரிக்கப்பெறுதலும், தருமவட்டியில் வருவாய் வருதலும், மாணக்கர் குருதக்ஷிணையாகத்

தரப்பெறுதலும், தனக்குரிய வியாபாரத்தினாலே வருவாய் வருதலும் ஆகிய இந்த வகைகளினாலே வருகின்ற ஆதாயங்களே கத்த சைவர்களுக்குச் ஜீவனோபாயமென்க. (13)

(அ-கை) சைவ சந்நியாசங்களின் பேதங்களைக் கூறுகின்றார்

ஸௌவெ உ ஸநநாஸவியிஸுதுயு

விசாந விஜிஜாஸு பௌஹுஉகௌ அள |

ணதெ விஜாஸா ஹி கூடீஉகௌ வா

ஸநநாஸவியஜெடாவி ஸஜாஸ ணவ || ௧௪ ||

शैवे च सन्यासविधिश्चतुर्धा विद्वान् विजिज्ञासु बहूदकौ द्वौ ।

एते विदारा हि कुटीचको वा संन्यासिधर्मोऽपि सदार एव ॥ १४ ॥

(14) வித்வ சந்நியாசமென்றும், விவிதிசா சந்நியாசமென்றும், பஹுதக சந்நியாசமென்றும், குடசக சந்நியாசமென்றும், இவ்வாறு சைவ சந்நியாசம் நான்கு திறப்படும். அவற்றுள், முன்மூவர் மனைவியற்றவர்கள். குடசக சந்நியாசமென்பது காஷாய வஸ்திரதாரண முதலான சகல சந்நியாச தர்மங்களோடு மனைவி சகிதமாய் இருப்பதாகும். அவாந்திர சைவர்களுக்குக் குடசகசந்நியாசமே சிரேஷ்டமென்க.

(14)(அ-கை) ஜோடசக்கிரியை உடையாருக்குரிய அதிகாரத்தைக் கூறுகின்றார்.

யெஷாஃ ஷௌடஸ ஸகக்ஷ்யாஸு விஹிதாஃௌௌௌ
தஃதீதாஹிதௌ

தெஷாஹெவ ஸிவாமஜாஹி பௌஹெ

யொமஸுக்ஷஜாஅயபுதா |

வீஸௌ பௌபாஹுதௌஸு ஸஜயிதி யெ

ஸஃஸுாஸுஜீக்ஷாயுதாஃ

ஸௌவாஸுாஹு ஹவாஸுயெவ ந ஹி உௌக ணவஃ ந

யொமஸுாஃ க்ஷுஹி || ௧௫ ||

येषां षोडश सत्क्रियास्तु विहिता मन्त्रैस्तु तन्त्रोदितैः

तेषामेव शिवागमादिपठने योग्यत्वमाचार्यता ।

वीरे प्रोक्तमतस्तु सम्यगिति ये संस्कारदीक्षायुताः

शैवाश्चाग्रभवास्तयेव न हि चेदेवं न योग्याः कचित् ॥ १५ ॥

(15) எவர்கள் கர்ப்பாதானமுதல் பதினாறு சமஸ்காரங்களும், திவ்யாகம மந்திரங்களினாலே செய்யப்பெற்றிருக்கின்றார்களோ, அவர்களே சுத்த சைவர்களென்றும், இருபிறப்பாளர் என்றும், சிவாகமாதரி படனத்துக்கு அதிகாரிகளென்றும் சைவாசாரியாராதர்க்குரியவர்களென்றும் அறிக. ஆதலினாற்றான் வீராகமத்தில் சமஸ்காரமாகிய விசேடதீக்ஷை பெற்றவர்களே, சிவார்ச்சனையிலும், சிவாகமாதரி படனத்திலும் அதிகார முடையவராவரென்று கூறப்பட்டிருக்கிறதென்க. (15)

(அ-கை) இவ்வாறு சிவாகமத்திற் சொல்லப்பட்ட சமஸ்காரமென்னும் தீக்ஷையினாலும் சிரேஷ்டமான பிராமணத்துவம் உண்டென்று கூறுகின்றார்.

வஸுதஸுஸ்கக்ஷியயா யஜீஹ விஹிதம் வரிஃ அஜிக்ஷம் தஜா
ஸம் ஹுததா மஜவாஸுக்ஷவிஹிதம் தவஸு அஜிக்ஷம் கஸ்யஜி
யஷஸுவம் வஸதி ஷெவதாஃபிஷணா வரிஷஸுஹிதாஜன கஸம்
தவஸாஜா மஜவாஸுஷெவ வஸவஸுவிஃ அஜிக்ஷம் ஹி தக்ஷ ॥

स्मृत्युत्क्रियया यदीह विहितं सिद्धं द्विजत्वं तदा

शम्भूक्तागमवाक्यकर्मविहितं तस्य द्विजत्वं कथम् ।

यद्येवं सति देवतात्वधिषणा सिद्धयेच्छिलादौ कथं

तस्मादागमवाक्यमेव बलवत् सिद्धं द्विजत्वं हि तत् ॥ १६ ॥

(16) இருடிகளாற் சொல்லப்பட்ட மிருதி அநுட்டானத்தினாலேயே பிராமணத்துவம் உண்டென்னில், அனைவருக்கும் மேலானவரான மகாதேவர் திருவுளம் பற்றிய ஆகம அநுட்டானத்தினால் ஏன் பிராமணத்துவம் உண்டாகாது. உண்டாகவில்லையாயின், அவர்களால் பூசிக்கப்பெறும் திருக்கோயில்களிலே சென்று கடவுள் உண்டென்னும் புத்தியுடன் நமஸ்காரம் முதலான வழிபாடு செய்தல் கூடாதாகும். ஆதலால் மிருதிவாக்கியங்களிலும் சிவாகம வாக்கியங்களே வலிமையுடையனவென்றும், அந்த வாக்கியங்களினாலே செய்யப்பிராமணத்துவமே பிராமணத்துவமென்றும் அறிக.

(அ-கை) சிவதீக்ஷையுடையாருக்கு முன்னுள்ள சாதியும் பெயரும் போய்விடுமென்று மூன்று கலோகங்களினாலே கூறுகின்றார்.

காஷாநாம் ஸுஹியொமதொஃய உ வுநஃ

கிம் வுக்ஷ நாஜொஹுதெ

ஹொஹஸுஹி உ வரிஃஸாஹுஹி

ஹஸுஹொஹுஹி கிஃ ॥

புவிவாஸுய உ ஸுகி காம்பு ஜெயுள
 ஜெகெவ ஹயொ ந வா
 தலாசு புவிஜஜாதி நாஜமணநா
 நாவெஸுவ ஜீக்ஷாவதாழ் || ௧௭ ||

काष्ठानां शुचियोगतोऽथ च पुनः किं वृक्षनामोच्यते
 लोहस्यापि च सिद्धबन्धगुलिकासपर्शादथोऽप्यस्ति किम् ।
 पूर्वाख्याथ च शुक्तिकाम्बु जलधौ मुक्तैव भूयो न वा
 तस्मात्पूर्वजजातिनामगणना नास्त्येव दीक्षावताम् || १७ ||

கிணாவலிநு கூநகாஅறாணிசூமதஃ
 கூகொஃவி ஆஜீகூரா-
 காரஃ கிண வஜுஜுதொயஜவி யசு
 வுஅஃம்பு ஜெயாஃதுமழ் ।
 ஜஃம்புநஜுஃசு பு, ஹாவமுணதொ
 ஹொஜாஜி ஜாஃம்புநஜஃ
 தலாஜவி ஜஹகஜத ஹவதாஃ
 ஸெவாபுரெ ஜநிநாழ் || ௧௮ ||

किञ्चास्मिन् कनकाचलान्तिकगतः काकोऽपि चामीकरा-
 कारः किञ्च समुद्रतोयमपि यत् स्वाद्रुमेधान्त्यगम् ।
 जंबूनद्युदकप्रभावगुणतो लोष्ठादि जांबूनदं
 तस्मादस्ति महत्वमत्र भवतां शैवाध्वरे जन्मिनाम् || १८ ||

ஜஹாணாணாஜுஅஜுதெஃகு து யயா
 வநுாவலிநஃ கூஜிணஃ
 ஹெஹகஃ அ வுநயபுரா ஹவணதாஃ
 பு, ஹொஜி தஹமதழ் ।
 காரஸாஃ கிண ஜஹாப. ஜெயஸுதஃ
 வவெபு அ வொஜாஸிவாஃ
 தலாஜுதஜ மொகு நாஜஅ
 ஹவெஜெஹவாபுரெ ஜநிநாழ் || ௧௯ ||

दृष्टान्तान्तरमुच्यतेऽत्र तु यथा सन्यासिनः कर्मिणः
 श्रेष्ठत्वं पुनर्यथा लवणतां प्राप्नोति तद्भूतम् ।

काश्यां किन्तु महोपदेशबलतः सर्वे च सादाशिवाः

तस्मादुत्तमगोत्र नाम च भवेच्छैवाध्वरे जन्मिनाम् ॥ १९ ॥

(17-18, 19). விறகிற்கு அக்கினியின் சம்பந்தம் வந்தபின்னர் முன்னுள்ள பசுமை சம்பந்தமான வடிவமும் விறகு என்ற பெயரும்போய், கடர் என்னும் வடிவமும், தணல் என்னும் பெயரும் வந்தாற்போலவும், இரும்பிற்கு ரசகுளிகையின் சம்பந்தம் வந்தபின்னர், முன்னுள்ள கருவடிவமும் இரும்பென்னும் பெயரும்போய் ஒளிவடிவமும் பொன்னென்னும் பெயரும் வந்தாற்போலவும், முத்துச்சிப்பியிலே விழுந்த நீருக்கு முன்னுள்ள நிகழ்ச்சி வடிவமும் நீரென்னும் பெயரும் போய், கடினமாயுள்ள ஒளிவடிவமும், முத்துவென்னும் பெயரும் வந்தாற்போலவும், அவ்வாறின்றி மேருவைச் சேர்ந்த காகம் பொன்னிறமானாற் போலவும், மேகத்தைச் சார்ந்த உப்புசமுத்திரநீர் நல்ல தண்ணீராறாற் போலவும், மகத்தான நாவற்பழச்சாறின் நதியிலுள்ள நீரைச்சார்ந்த ஒடு முதலிய அனைத்தும் உயர்ந்த பொன்னாறாற்போலவும், அவ்வாறன்றியும் கிரியா விசேடத்தாலுள்ள குடுமி பூணூல் ஆகிய இவற்றையுடைய கிரியையாளரினும் சந்நியாசிகள், பக்தர்கள், சிரேஷ்டராறாற் போலவும், உப்பளத்தைச் சார்ந்த அனைத்தும் உப்பாறாற்போலவும், காசித்தலத்தை அடைந்து மகோபதேசம் பெற்ற அனைவரும் அணுசதாசிவ ரென்றுபெயர் பெற்றாற் போலவும் அவ்வாறே சிவதீக்ஷா சம்ஸ்காரம் பெற்ற அனைவருக்கும் முன்னுள்ள சாதியும் பெயரும்போய் வேறொரு கோத்திரமும், வேறொரு பெயரும் ஒரு மகத்துவமும் உண்டாகுமென்று அறிக.

(17, 18, 19)

(அ-கை) சிவதீக்ஷையுடையாரை முன்னுள்ள சாதி பேர்களால் அழைத்தல் குற்றமென்றும் கூறுகின்றார்.

ஸஹபே து யயா ஸிவாபுஜிஜநம்
வஹ

யதூவஹுஜாதஸா வஹை

தவஸுநாகதா நஸகாண்டுவெ து வஸதி

ஸுபுஹெக வக்ஷாவயிஃ ।

வஹாஹாவயிஸஹுதஸு து தயா

ஸுஹுதிவஸுாவயிஃ

புஹாவாஹை ஹேஸிகம் வஹி வஹை

ஸாஹாவஸுஹுதயஹி ॥ ௨௦ ॥

स्वच्छन्दे तु यथा शिवाश्रमिजनं यत्पूर्वजात्या वदेत्

तस्योक्ता नरकाणिवि तु वसतिर्ब्रह्मैकपक्षावधिः ।

पञ्चाहावधिरच्युतस्य तु तथा रुद्रत्रिघस्रावधिः

प्राग्भावादथ देशिकं वदति चेत् सादारव्यमब्दत्रयम् ॥ २० ॥

(20) சிவசம்ஸ்காரமென்னும் சமயதீக்ஷைபெற்று சிவனுடைய அடையாளமாகிய விபூதி உருத்திராக்கம் தரித்த சிவபக்தர்களை எவனொருவன் முன்னுள்ள சாதியை நினைத்து நிந்தை செய்கின்றானோ, அவன் பிரமாவினுடைய நாளிலே பதினைந்து நாள் நரகத்திற்கிடப்பானென்றும், அவரிலும் அதிகமான விசேட தீக்ஷையுடையாரை நிந்தை செய்தவன் விட்டுணுவினுடைய நாளிலே ஐந்து நாள் நரகத்திற்கிடப்பானென்றும், அவரிலும் அதிகமான நிருவாணதீக்கையுடையாரை நிந்தைசெய்தவன் ருத்திரனுடைய நாளிலே மூன்றுநாள் நரகத்திற்கிடப்பானென்றும், அவரினும் அதிகமான சைவாசாரியராய், குருபீடமாயிருப்பவரை நிந்தை செய்தவன் சதாசிவ வருடத்தில் மூன்று வருடம் நரகத்திற்கிடப்பானென்றும் இவ்வாறு சுவச்வந்தபைரவமென்னும் உபாகமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது என்க.

(20)

(அ-கை) நான்காவது வருணத்தவரான சூத்திரற்கும் சிவதீக்ஷையினாலே இருபிறப்பாளரென்னுந் தன்மை உண்டென்று கூறுகின்றார்.

ஸௌக்யாணாஜவி தீக்ஷயா து ஸிவயா வரிஃ

சிஜகூஃ வரஃ

வெவஸிஷ்டௌ வுநஸ்யாவி

நிமஜநஹுகூ வௌவொழிதஃ ।

தெநெஷாஃ சிஜதா ந ஹீயத ஹதி

வரீவஹு வஸநஸாவக

வஸவதௌ நியஃ துவௌவஹநஃ

தததவஸஸா தயா ॥ ௨௧ ॥

शूद्राणामपि दीक्षया तु शिवया सिद्धं द्विजत्वं परं

वैशिष्ट्यञ्च पुनस्तथापि निगमानर्हत्वमेवोदितम् ।

तेनैषां द्विजता न हीयत इति स्त्रीवच्च सन्यासिवत्

सर्वत्रैव नियन्तृवेदवचनं तत्तद्वचवस्था तथा ॥ २१ ॥

(21) நான்காவது வருணத்தில் உதித்தவரான சற்குத்திரர் சிவதீக்ஷையின் மகிமையினால் பிராமண சிரேஷ்டராவர். ஆயினும், வேதமோதல் முதலான வைதீகக்கிரியைகளில் எப்பொழுதும் அதிகாரமுடையவராகார். அதனால் இவருக்குப் பிராமணத் தன்மையிலேயென்றல் கூடாது. அஃது எதுபோலுமெனின், பிராமணபெண்களுக்கும் பிராமணசந்யாசிகளுக்கும் பிராமணத்துவமிருந்தும், வேதமோதல் முதலான கிரியைகள் செய்தல் கூடாதவாறு போலுமென்க, இவ்விஷயத்தில் வேதாசங்கங்கள் பிராமணம். இவ்வுண்மையினை யுணராது நான்காவது வருணத்துச்சத்தசைவன், மதிமோகத்தால் தாம் படித்தற்குரிய சிவாகமம் திராவிட நூல்களைப் படியாமல் வைதீகக் கிரியைகளைச் செய்யின் அவனுக்கு நரகவேதனையுண்டென்றும், அவன் செயல் பெரியோர்களுக்கு உடன்பாடில்லையென்றும் அறிக. (21)

(அ-கை) ஆகமங்களுக்கு அதிகாரி இவன் என்று கூறுகின்றார்.

ஸௌவாநாஃ சுவிலாப்யஸூயாகதயா

வாஸூ ஐதி ஸ்லோகதஸா

ஹஸூஷாவிஸ்திஸ்யஸூயா நி மஹிதா

ரா. மஜாஸூஸூநா ।

உத்திபூநா ததூபூநாஹி கௌணாக்

வஹூதநாநுஷூவா

ஸௌவாஃ கௌ த ஐதே திஜாதி ஐஸகம்

ஸௌவாஸூஸூ ஜநிநாஸூ ॥ ௨௨ ॥

शैवानामखिलार्थसाधकतया पाठ्या इति स्रोतसा

ह्यष्टाविंशतिसंख्यया निगदिता दिव्यागमादशंभुना ।

मूर्तिध्यानतदर्चनादिकरणात् पद्यात्मनानुष्टुपा

शैवाः के त इमे द्विजातिदशकं शैवाध्वरे जन्मिनाम् ॥ २२ ॥

(22) பரமகாருண்யராயும் உத்தமராயும் விளங்கும் ஸ்ரீமகாதேவரானவர், சிவதீக்ஷா சம்பன்னரான சத்ஸைவருக்கு சாலோக பதவியை கொடுக்கிற சரியாபாதம், சாமீப பதவியைக்கொடுக்கிற கிரியாபாதம், சாரூப பதவியைக் கொடுக்கிற யோகபாதம், சாயுஜ்யமுத்தியை கொடுக்கிற ஞானபாதம் என்னும் நான்கு பாதங்களையும் அறிவிக்கும் நிமித்தமாகவும், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு

புருஷார்த்தங்களும் சித்தித்தற் பொருட்டும், அனைவரையும் காத்தற்பொருட்டும் *ஏழுவிதசிவதீக்ஷை, கர்ஷணாதிபிரதிஷ்டாந்தம், பிரதிஷ்டாதி உத்ஸவாந்தம், உத்ஸவாதி பிராயச்சித்தாந்தம் ஆகிய இந்தக்கிரியைகள் நடைபெற்றற் பொருட்டும், காமிகமுதலான இருபத்தெட்டுத் திவ்யாகமங்களையும் அனுஷ்டிப்பு சுலோகங்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிருளினர்.

அந்த சத்ஸைவர் யாரெனில், பிராமணர் முதலான நான்கு வருணத்தவரும், அந்த நால்வர்களிடமிருந்து அநுலோமக்கிரமமாக வுற்பத்தியான (அஃதாவது பிராமணப்புருஷனுக்குக் கூடித்திரியர் முதலிய மூவகைப் பெண்களிடத்தும், கூடித்திரியனுக்கு ஏனையிருவரிடத்தும், வைசியனுக்குச் சூத்திரப்பெண்ணிடத்தும் உற்பத்தியான) அறுவரும் ஆகப்பதினமருமாம். இவர் இந்தச் சிவாகமங்களைப்படிப்பதற்கு அதிகாரிகள் ஆவர் என்க.

(22)

(அ, கை) சைவன் தனது சாதிக்கு ஒத்த ஆசாரத்தில் இருக்க வேண்டுமென்று கூறுகின்றார்.

ஶீக்ஷாவிஸிஷ்டோ஽பி ஸிவாஸ்ரஜஸு:

பெ.பா.க. ஸுஜாதொஹிதஶு தது. |

யு.க. ஸுஜா.உபா.உஸ.கா. ய:

கூ.ய.பா.க. ஸ வி.பா.ந. ஸ ஹி ஸௌவஜுவஶு: || ௨௩ ||

दीक्षाविशिष्टोऽपि शिवाश्रमस्थः प्रोक्तं स्वजातेरुचितञ्च तत्र।

युक्तं सदाचारमसङ्करं यः कुर्यात्स विद्वान् सहि शैवमुख्यः || २३ ||

(23) சிவதீக்ஷையினாலே சிரேஷ்டனாகயிருப்பினும், அத்தகைய சைவன், தன்னுடைய சாதிக்கு ஒத்ததாயும், அந்தந்ததேசத்துக்கு ஏற்றதாயும், அன்னியசமயாசாரங்களுடனே சம்பந்தமின்றியுமுள்ள நல்ல சமய ஆசாரத்தை அனுஷ்டிப்பானாயின், அவனே சுத்தவைதிக சைவன் என்றறிக.

(23)

(அ-கை) வாக்கியங்களின் தாரதம்மியத்தைக் கூறுகின்றார்,

வாகுநாஜிஹ தாஸதஜுஜிதம்

ஸ்ரீவளஹொ தஜுஜிதம்

ஹொகெ ஹொபவஶு: பூ.பா.ணஜுஜிதம்

தலுபா.கா. ஹொபவஶு: |

*ஏழுவித தீக்ஷையாவன:- நோக்கம், பரிசம், வாக்கு, பாவனை, நூல், யோகம், அவத்திரி யென்பன

தவாஜெநுஜதொ விபாதுவஹம்
 ஸுஜாஜெஹவம் ததாசம்
 ஈளஜம் ததாஜெஹாசம் வஹு வரம்
 ஸாஜாஸிவம் ததாசு || ௨௪ ||

वाक्यानामिह तारतम्यमुदितं श्रीपौष्करे तद्यथा
 लोके ह्याप्तवचः प्रमाणमुदितं तस्माद्धरं ह्यार्षिकम् ।
 तस्मादैन्द्रमतो विधातृवचनं स्याद्वैष्णवं तद्धरं
 रौद्रं तद्धरमैश्वरं खलु वरं सादाशिवं तद्धरम् || २४ ||

(24) வாக்கியங்களின் தாரதம்மியமானது பௌட்கராகமத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, அஃதெவ்வாறெனில், உலகத்திலே சாமான்யமானவருடைய வசனத்தின்றும் ஆப்தராயுள்ளார் வசனம் சிரேஷ்டம். அதனினின்றும் இருபுகளுடைய வசனம் சிரேஷ்டம். அதினிலும் இந்திரனுடைய வசனம் சிரேஷ்டம், அதினினும் பிரம்மாவின் வசனமும், அதனினும் விஷ்ணுவின் வசனமும், அதனினும் ருத்ரன் வசனமும், அதனிலும் மகேசுவரனுடைய வசனமும், அதனினும் சதாசிவனுடைய வசனமும், சிரேஷ்டமென்று இவ்வாறு வசனதாரதம்மிய முறை கூறப்பெற்றிருக்கின்றதென்க.

(24)

(அ-கை) சைவருக்குரிய கோத்திரமுதலியவற்றைக் கூறுகின்றார்.

ஸௌவாநாம் ஸிவஜீக்ஷயா ஜிஜதயா
 ஸுஜாக் ஸபகம் ததூ கிம்
 மொதூம் ஸக்தி ததூமொஹாஜா
 வுக்ஷா விவிஹொஹுதெ ।
 மொதூம் ஸௌவஜயாபுநதிஜஹிதா
 ஸகாநஸம்ஹொமஜா
 ஸம்ஹொமொஹாவஹு தெதி

விஜுராஜெஜா ஜொ ஜுவபுடஃ || ௨௫ ||

शैवानां शिवदीक्षया द्विजतया स्यात्सप्तकं तत्तु किं
 गोत्रं सन्ततितन्त्रगोचरमठावृक्षो विविच्योच्यते ।
 गोत्रं शैवमथार्यनन्दिमहिता सन्तानसङ्ख्यागमाः
 शम्भुगोचरवस्तु चेति विदुरामदौ मठो दुर्वटः || २५ ||

உகாரொ ஹி ஜாஃ ஸவகூஜநயஃ
 கெஹாஸ பாஸு^யவ்விதாஃ
 க்ஷாஜ்ஜாவ்யுயுதொ ஜொ ஜ்வதி
 யுதொ ஜநிநீ^யவ்வாந் ।
 பஸா^யக் பஸு^யமிரிஃ ஜொ^யஸு ஸநகொ
 வுக்ஷாஜு^யநொ^யயொ ப^யநஃ
 மொ^யஸு^யஸு^யநா^யத^யந^யஜ^யநிஃ
 தத்ரா^யவ்வி ஜ^யஸ^ய த^யர^யஃ ॥ ௨௯ ॥

चत्वारो हि मठाः सर्वक्षमुनयः कैलासपार्श्वस्थिताः
 त्वामर्दाख्ययुतो मठो मठपतिर्यात्रो मुनिर्नीपवान् ।
 पश्चात् पुष्पगिरिः मठोऽस्य सनको वृक्षोऽर्जुनो ऽथो पुनः
 गोलक्याख्यमठस्सनातनमुनिः तत्रास्ति जंबूतरुः ॥ २६ ॥

சுஜெணா^யஸு ஸநநொ வட^யத^யர^யஃ
 பெ^யக்ஷ^யவ்வி^யம் ஸெவ
 ஸ^யஸ^யய்^ய தா^யத்^ய மிர^யள ஹ^யவ^யனி
 ஜ^யந^யயொ வு^யக்ஷாஜா^ய க்ஷா^யகெ ।
 ஐ^யத^யஸா^யஹ^யத^ய உ மொ^யத்^ய ஸ^யக^யதி^யஜா
 மா^யநா^யம^யஜ^ய மொ^யஉ^யர^யம்
 ஹ^யக்ஷ^யவ்வி^ய வ^யஷ^யக் ஸு^யஸி^யஷு^யஜ^யவி
 த^யஜ்^யக்ஷா^யவ^யஸா^யநெ^ய ம^யர^யஃ ॥ ௨௭ ॥

आमण्डोऽस्य सनन्दनो वटतरुः प्रोक्तेष्वयं शैवसं-
 बन्धी चात्र गिरौ भवन्ति मुनयो वृक्षामठाः कामिके ।
 इत्याहृत्य च गोत्रसन्ततिमठागानागमं गोचरं
 षड्कञ्चेति वदेत् स्वशिष्यमभि तदीक्षावसाने गुरुः ॥ २७ ॥

கி^யணு^ய தா^யஜ^யஸ ஹ^யனி ஸெ^யவ^யவி^யஹ^யவாஃ
 தெ ஜ்^யந^யஜ்^யக்ஷா^ய வ^யர^யஃ
 நா^யஜா^யஜா^யவ^ய மொ^யத்^யஸ^யக^யதி^யஜா
 வு^யக்ஷா^ய வ^யந^ய ஸ^யஜ^யஹா^ய ।
 வா^யஸொ^ய மொ^யஉ^யர^யஜ^யந^யஜ^யத^யந^யயொ^யந்
 ஐ^யத^யஸா^யஹ ஸ^யக்ஷா^யம^யஜ^யஃ

ததுஷ்டுணஜநுவி ஸுர ஹயாக்

நொக்தம் ததொ வீக்ஷதாழ் ||

किश्च द्वादश सन्ति शैवविभवास्ते ज्ञानदीक्षा वराः

नामादावथ गोत्रसन्ततिमठा वृक्षोवनं सदुहा ।

वासो गोचरमन्त्रदर्शनमुखानित्याह सूक्ष्मागमः

तत्तल्लक्षणमन्त्रविस्तरभयात् नोक्तं ततो वीक्ष्यताम् || २८ ||

(25, 26, 27, 28) சிவாகம வல்லவரான சைவாசிரியர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு விசேஷதீக்ஷாசமயத்திலும், ஞானதீக்ஷாசமயத்திலும், உபதேசிக்கப்படும் விஷயங்கள், ஐந்தென்றும், ஆறு, ஏழு, எட்டு என்றும், பன்னிரெண்டென்றும் சொல்லப்படும். அபையெவையெனில், கோத்திரம், சந்தானம், கோசரம், மடம், விருஷம் ஆக ஐந்தும், ஆகமம் சேர்த்து ஆறும், நாமதேயம் சேர்த்து ஏழும், மந்திரம் சேர்த்து எட்டுமாம். அவற்றுள் கோத்திரமாவது சைவகோத்திரம். சந்தானமாவது நந்திகேசுவரர் ஸந்தானம். கோசரமாவது சிவன் என்னும் பொருள். மடமாவது ஆமர்த்த மடம். விருஷமாவது வடவிருஷம். ஆகமமாவது காமிக முதலிய இருதெட்டாகமங்கள். நாமதேயமாவது சிவநாமதேயம்: மந்திரமாவது பஞ்சாக்கரம். இவ்வாறு முன்னைய எட்டும் அறிக. பின்னைய பன்னிரெண்டென்பது, கோத்திரம், நாமதேயம், சந்தானம், மடம், விருஷம், வனம், குகை, வாசம், கோசரம், மந்திரம், தரிசனம், முகம் என்பனவாம். இவ்வாறு சூட்சும ஆகமத்தில் விரிவாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றதென்க. இந்தப் பரம்பரை வருமாறு, ஸ்ரீமகாதேவர் எழுந்தருளியிருக்கும் கைலாச மலையின் பக்கத்தில் அனேக மடங்களும் அனேக இருஷுகளும் அநேக திவ்ய விருஷங்களும்கூட உள்ளன. அவற்றுள், ஆமர்த்தகமடம் ஒன்று. அதற்கு ஆசிரியர், சனற்குமாரபகவான். அதற்கு விருஷம் கதம்பம். பின்னர் புஷ்பகிரிமடம் ஒன்று. அதற்கு ஆசிரியர் சனகமகாமுனிவர். அதற்கு விருஷம் அர்ச்சனம். பின்னர் கோளகி மடம் ஒன்று. அதற்கு ஆசிரியர் சனாதன முனிவர். அதற்கு விருஷம் சம்பு, பின்னர் ஆமண்ட மடம் ஒன்று. அதற்கு ஆசிரியர் சனந்தன முனிவர். அதற்கு விருஷம் வடம். (ஆல்) இந்நான்கும் சைவமடமாகும். இவ்வாறு இந்த நான்கு மடங்களும் காமிகாகமத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

காலோத்தராகமத்தில்

श्रीवसुधैवा तदा ज्ञेयातिशयावित्, ति. உதஹ்யா? ।

ஸெவஃகூஹம் ஸிவாஜாதம் ஸக்தஜாதம் ஸிவாகூஹம்

शिवशिखा तथा ज्योतिस्सावित्रीति चतुष्टयम् ।

शैवं कुलं शिवाज्जातं शक्तेर्जातं शिखाकुलम् ॥

ஸிம்ஷொஜெஸ்பாதிஸூரம் ஜாதம் நாஸாநாவிது, செவ உ
ஜீக்ஷாஸூரெ யஜா ஜெத்ரா தீயதெ உ ஸிவாஜிஸூ ||

बिन्दोज्योतिष्कूलं जातं नादात्सावित्रमेव च ।

दीक्षाकाले यदा मन्त्रो लीयते च शिवादिषु ॥

ததாராவஸாஜாதம் சூஜாதூஉதூஷ்யம் |

சூ. ஜாஷெத்து விஜையம். ஸ்ராவணாதி உதுஷ்யை ||

ஸாக்ஜாத்ஸூத்யை நஸைக்ஷ ப்ராக்ஷநம் யத்நம் ஸ்ரித்ஸூ

तत्तद्वारवशाज्जातं क्रमात्कुलचतुष्टयम् ।

क्रमादेतत्तु विज्ञेयं ब्राह्मणादिचतुष्टये ॥

शुद्धजात्युदये नश्येत् प्राक्तनं यत्कुलं स्थितम् । எண்முடி

பைரவோத்தராசமத்தில்

சூஜிம் ஓவ்ஜிம்ஸுரூய வகூஜெஓ

ஹம்ஸ: பததீ, ஸௌரா

ஸி.அ.பெ. சுதாநாதன் லக்ஷ்மி

பஞ்சாக்கரம்: பவது: ।

மாயத், நிஜமாத், உதி, ரயிப:

ஸனாந ராடீ மொஹஸா

நதீஸா ஹமவாந் ஸிவொய்யுஜுவஜம்

காஞ்சிபுரம் மலர் ॥

आमण्ठारव्यमठस्तरुश्च वकुळो हंसः पतत्री सरो

बिन्द्वारख्यं कृतमालषण्डमटवी पञ्चाक्षरः पर्वतः ।

गायत्री द्विजगोत्रमत्रिरधिपः सन्तानराट् गोचरो

नन्दीशो भगवान् शिवोर्ध्वमुखजं कालोत्तराख्यागमम् ॥

என்றும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இவற்றின் பொருள் வருமாறு:- சிவகுலம், சிகாகுலம், சோதிகுலம், சாவித்திரி குலம் எனக் குலம் நான்குவகைப்படும். அவற்றுள், சிவகுலம் சிவனிடமிருந்து உண்டானது. சிகாகுலம் சத்தியினிடமிருந்து உண்டானது. சோதிகுலம் விந்துவினிடமிருந்து உண்டானது. சாவித்திரி குலம்

நாதத்தினிடமிருந்து உண்டானது. தீக்ஷாகாலத்தில் சிவன்முதலிய பொருள்களிடத்தில் மந்திரம் லயம் அடையும் கிரமத்தில் நான்கு குலமும் உண்டாயின. பிராமணர் முதலிய நான்கு சாதிகளிடத்தும் முறையே இந்த நான்கு குலமும் அறியப்படும். சுத்தகுலம் உண்டாகும் பொழுது பழையகுலம் முதலியன நீங்குகின்றன என்பது காலோத்தர ஆகமம். ஆமண்டமடம், மகிழ்விருஷம், அம்சபக்ஷி, விந்துசரசு, கிருதமால விருஷக்காடு, பஞ்சாஷ்டர மந்திரம், பர்வதம், காயத்திரி கோத்திரம், அத்திரி மகாரிஷி, நந்திகேசரர் சந்தானம், சிவகோசரம் ஊர்த்துவமுகம், காலோத்தர ஆகமம், என்று பைரவோத்தராகமத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. (25, 26, 27, 28)

(அ-கை) சிவப்பிராமணருக்கு இன்னின்ன விஷயங்களில் ஆசிரியத்துவம் உண்டென்று கூறுகின்றார்.

ஸௌவா மஜெஷீஸா ஸ்வா க்ஷஜாமெ

மூஸூக்ஷவெஸுவ ஸிவஜிஜாநாஸு ।

வூயெஷுஷு விபூஷி உதூஷயஸு

க்ஷஜாஷி க்ஷதெஷு உ ஸம்ஸூதம் தெ ॥ ௨௯ ॥

शैवामेष्विश्ववाक्यजाले गुरुत्वमस्त्येव शिवद्विजानाम् ।

स्वार्थेषु विप्रादिचतुष्टयस्य दीक्षादिकृत्येषु च शंभुतन्त्रे ॥ २९ ॥

(29) பரமேசுர வாக்கியசமூகமான சிவாகமங்களை ஒதுவித்தலிலும், ஆத்மார்த்தமான கிரியைகள் செய்வதிலும், பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தவருக்கும் அந்தந்த வருணங்களுக்கு அனுகூலமாக சிவாகமங்களிலே கூறப்பட்ட அந்தந்த மந்திரங்களினாலே தீக்ஷைசெய்வித்தலாகிய பரார்த்தக்கிரியையிலும், சிவப்பிராமணர் களுக்கு ஆசிரியத் தன்மை உண்டென்று சிவாகமங்களில் கூறப்படுகின்றன. (29)

(அ-கை) சிவப்பிராமணர் இல்லாதவிடத்தில் க்ஷத்திரியன் முதலிய மூவருக்கும் ஆசிரியத்துவம் உண்டென்று கூறுகின்றார்.

மூஸூக்ஷவெவ ஹி உ ஸௌவஜாமெ

ஸிவஜிஜாநாஃ தஜஹாவஜெஸௌ ।

க்ஷதூஷிநாஃ க்ஷதிரயவெஸுஸூக்ஷாந்

மூஸூக்ஷவீதி உ விக்ஷதம் தெ ॥ ௩௦ ॥

गुरुत्वमेवं हि च शैवमार्गे शिवद्विजानां तदभावदेशे ।

क्षत्रादीनां क्षत्रियवैश्यशूद्रान् गुरुत्वमस्तीति च सिद्धतन्त्रे ॥ ३० ॥

(30) சிவப்பிராமணராகிய ஆதிசைவருக்கு சிவாகமமுறைப்படி தீக்ஷை முதலியன செய்து வைப்பதற்கு ஆசிரியத்துவம் உண்டென்று சகல மூலாகமங்களிலும் உபாகமங்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதிசைவ ராகிய சிவப்பிராமணர் இல்லாத இடத்தில் ஸ்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் ஆகிய இவருக்கு தீக்ஷை முதலியன செய்து வைப்பதில் அதிகாரம் உண்டென்று சித்தாகமத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வாகம வாக்கியமானது.

புராஹணா ஹாவஷௌஸௌ

க்ஷத்ரு : க்ஷத்ரு ஸு வெ மாரூ : ।

தஜ் உயா ஹாவஷௌஸௌ து

வெவஸௌ ஸு வெவஸு ஸு வெவ மாரூ : ॥

தத்யா ஹாவஷௌஸௌ து

ஸுஹு : ஸுஹு ஸு வெவ மாரூ : ॥

ब्राह्मणाभावदेशेषु क्षत्रः क्षत्रस्य वै गुरुः ।

तद्व्याभावदेशे तु वैश्यो वैश्यस्य वै गुरुः ॥

तद्व्याभावदेशे तु शूद्रः शूद्रस्य वै गुरुः ।

(இதன்பொருள்) பிராமணரில்லாத தேசத்தில் ஸ்ஷத்திரியன் குருவாவன். ஸ்ஷத்திரியன் இல்லாத இடத்தில் வைசியன்குருவாவன் வைசியன் இல்லாத இடத்தில் சூத்திரன் குருவாவன் என்க.

(அ-கை) ஆதிசைவர்கள் இருக்குமிடத்தில் ஸ்ஷத்திரியர் முதலியோர் தத்தம் சாதியிலுள்ளவருக்கு தீக்ஷை முதலியன செய்வித்தல் குற்றமென்று கூறுகிறார்

க்ஷத்ருண வெவஸௌ ஸு உ ஸுஹு ஜாதௌ

ஜ்க்ஷா க்ருதா உஷ ஸுஜநௌஷ ஜொஹாஷ ।

உஹ உ வமௌ ஹி யஜாயம் உ

புராவௌ ஸு ஸுஹு விஸதஸுஷௌ ॥ ௩௧ ॥

क्षत्रेण वैश्येन च शूद्रजात्या दीक्षा कृता चेत् स्वजनेषु मोहात् ।

उभौ च वर्गौ हि यमालयं च प्राप्यैव रौद्रं विशतस्तदन्ते ॥ ३१ ॥

(31) சிவப்பிராமணரர்களாகிய ஆதிசைவர்கள் இருக்குமிடத்தில் ஸ்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் ஆகிய இவர்கள் தத்தம் வருணத்திலுள்ளார்க்கு அறியாமையினாலே தீக்ஷை முதலியன

செய்துவைப்பின்செய்தவரும் செய்ப்பெற்றவரும் ஆகிய இருவரும்.
யமலோகத்தை அடைந்து, அங்கு நிகழும் விசாரணைமுடிவில்
இரௌரவம் முதலிய நரகங்களை அடைவரென்றறிக.

இதற்குப் பிரமாணம்:

கூற்தெண்ண ஶீக்ஷிதாஃ கௌகிசு
கௌகிசௌஸ்யௌந ஶீக்ஷிதாஃ ।
கௌகிசு ஸௌஷ்ண ஜெவெஸி
விஸந்தி உ யஜாமயஸு ॥
மகூபா ஜநஸதம் கொடீந
விஸந்தி நஸகாந யுவஸு ॥

क्षेत्रेण दीक्षिताः केचित् केचिद्वैश्येन दीक्षिताः ।
केचित् शूद्रेण देवेशि विशन्ति च यमालयम् ॥
गत्वा जन्मशतं कोटीन् विशन्ति नरकान् ध्रुवम् ।

இதன் பொருள் மேலே கூறப்பட்டுள்ளது

(31)

(அ-கை) நான்கு வருணத்தவரும் அவரவர் சாதிக்கு ஆசிரியராய்
இருக்கலாமென்று கூறுகிறார்.

உகூபாஸௌபஸ்யஸிகாஸிணஃ க்ஷௌ நுணாஃ
ஶீக்ஷாபுஜாநெ வஸுஜா
விபூஜஸௌஸு தயாவஸுயம் க்ஷுஜ ஹதி
ஸ்ரீஸௌபுஷௌஜாமஜெ ।
ததஜ்ஜாதிஸுஜௌவெந மௌஸுணா
கூயபூ ஹி ஶீக்ஷா ஸிவா
ததஜ்ஜாதிஸுஜௌவம் ப்ரதிஜநம்
ஶீக்ஷாக்ஷௌஸயம் ஸௌஸு ॥ ௩௨ ॥

चत्वारोऽप्यधिकारिणः किल नृणां दीक्षाप्रदाने सदा
विप्राद्यास्तु तथाप्ययं क्रम इति श्रीसुप्रभेदागमे ।
तत्तज्जातिसमुद्भवेन गुरुणा कार्या हि दीक्षा शिवा
तत्तज्जातिसमुद्भवं प्रतिजनं दीक्षाक्रमोऽयं शुभः ॥ ३२ ॥

(32) பிராமணர், ஸ்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் நான்கு வருணத்தவர்களுமும், சைவதீக்ஷையிலும், நித்தியமாகிய ஆத்மார்த்த பூசையிலும், நைமித்திகமாகிய தனக்கு உசிதமான சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டையிலும், காமியமாகிய சோமவார விரத உத்தியாபனம், மந்திரசித்தி முதலியவற்றிலும், தாம் செய்து கொள்வதற்கும் பிறர்க்கு செய்து வைப்பதற்கும் அதிகாரமுடையவராவர். ஆயினும் அந்தந்தச்சாதியிலே உள்ள ஆசிரியர் அந்தந்தச் சாதியிலேயுள்ள சிஷ்யருக்குச் செய்துவைப்பது முறைமையென்று சுப்ரபேதாகமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (32)

(அ-கை) இன்னொரு முறையாக அனைவருக்கும் ஆசிரியத்துவம் உண்டென்று கூறுகின்றார்.

மாணுகபூஷணீதி விசிந்நு விஸு

வாஜீரீதம் வணடூஉதுஷ்யஸு ।

சுபாவி வா ஸுநாடிநுஹொஜாநாஃ

கூசிக்ஷு ப்ரஹ்மஸு ப்ரதிஹொதிநாஹ ॥ ௩௩ ॥

गुरुत्वमस्तीति विचिन्त्य विश्वे समीरितं वर्णचतुष्टयस्य ।

अथापि वास्यादनुलोमजानां कचित्प्रदेशे प्रतिलोमिनाश्च ॥३३॥

(33) பிராமணர் முதலான நான்கு வருணத்தவருக்கும் தடையின்றி ஆசிரியத்துவம் உண்டென்றும், இன்னொரு பக்ஷமாக அநுலோமரான அறுபேருக்கும் ஆசிரியத்துவ முண்டென்றும் இவ்வாறு சிந்திய விகவம் என்னும் ஆகமத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது. அன்றியும் சில தேசாசாரத்தினால் பிரதிலோமரான அறுவருக்கும் தத்தம் சாதியில் உள்ளாரைக் குறித்து மந்திரமில்லாமல் ஆசிரியத்துவமுண்டென்றும் அவ்வாகமத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அநுலோமர் அறுவர் யாரெனில், பிராமணருக்கு ஸ்ஷத்திரியப் பெண்ணிடத்திற் பிறந்த கவர்ணன் என்று ஒருவன். செட்டிப்பெண்ணிடத்திற் பிறந்த அம்பட்டன் என்றொருவன், சூத்திரப்பெண்ணிடத்திற் பிறந்த பாரசைவன் என்றொருவன். ஆகப் பிராமணனுக்கு பிறந்த பிள்ளைகள் மூன்று.. ஸ்ஷத்திரியனுக்குச் செட்டிப்பெண்ணிடத்திற் பிறந்த மத்குருவென்றொருவன், சூத்திரப் பெண்ணிடத்திற் பிறந்த உக்கிரன் என்றொருவன். ஆக ஸ்ஷத்திரியனுக்குப் பிறந்த பிள்ளைகள் இரண்டு. செட்டிக்குச் சூத்திரப்பெண்ணிடத்திற் பிறந்த ஆனுகன் என்றொருவன், ஆக

அந்நிலோமரறுவருங்கண்டு கொள்க. ஆதலால் பிராமணனுக்கு நான்கு வருணத்திலும் விவாகம் செய்யலாமென்றும், மற்றவர்களுக்கும் அவ்வாறே தன் சாதியிலும் தனக்கு கீழ்ப்பட்ட சாதியிலும் விவாகம் செய்து கொள்ளலாம் என்றும் அறிக. (33)

(அ-கை) விவாகம் எட்டுவிதம் என்று கூறுகின்றார்.

புராஹ்ணாவி விஹுஷு ஹேயலிதி
யஜ்ஞேவணு ஸிஷ்டே஽பிதகம்
புராஜாவதந்நிஷி ஹி யஜ்ஞாணாக்ஷ
மொஹுணு யஜ்ஞாஷுக்ஷ |
ஹுஸிஷு வுஷிஷாஸுரம்
விஜநஜுஷ்டாமம் ஹி மாஸவக்ஷு
பௌஸாஹம் ஸுவநெ வஷிணி ஹாணம்
தஜ்ஞாக்ஷஸம் ரொஷிநெ || ௩௪ ||

ब्राह्मणापि विभूष्य देयमिति यद्वैवन्तु शिष्येऽपि
प्राजापत्यमिदं हि धर्मचरणात् गोभ्यां तु यच्चार्षकम् ।
भूरिद्रव्यदमासुरं विजनमुद्योगं हि गान्धर्वकं
पैशाचं स्वपने वदन्ति हरणं तद्राक्षसं रोदने || ३४ ||

(34) விவாகம் எட்டுவிதம் ஆகும். அவை வருமாறு பிராமம், தைவம், பிராசாபத்தியம், ஆரிஷம், ஆசுரம், காந்தருவம், பைசாசம், இராக்கதம், என்பனவாம். அவற்றுள் பிராமமாவது நல்ல கோத்திரத்திற் பிறந்த அழகுள்ள ஒருவனை அழைத்துவந்து அவனையும் தன்னுடைய புத்திரியையும் நன்றாக அலங்கரித்து புத்திரியை அவனுக்குக் கொடுத்தல். தைவ விவாகமாவது, சிஷ்யனுக்கு தன் புத்திரியைக் கொடுத்தல், பிரசாபத்திய விவாகமாவது, சிஷ்யரல்லாதவருக்கு தர்மங்காரணமாக தன் புத்திரியைக் கொடுத்தல், ஆரிஷ விவாகமாவது, இரண்டு பக்கக்களை வாங்கிக் கொண்டு தன் புத்திரியைக் கொடுத்தல், ஆசுர விவாகமாவது அனேக திரவியங்களை வாங்கிக் கொண்டு தன் புத்திரியைக்கொடுத்தல், காந்தருவ விவாகமாவது, நாயகன், நாயகிகள் இருவரும் தாமே கூடிக்கலத்தல், பைசாச விவாகமாவது, நித்திரை செய்கிற பெண்ணை அவளறியாதவண்ணம் கொண்டுபோதல், இராக்ஷச விவாகமாவது அழும்படியாக பலாத்காரமாய்க் கொண்டுபோதல். இவ்வாறு எட்டுவித விவாகங்களும் அறிந்துகொள்க. (34)

(அ-கை) தீசைஷ முதலியவற்றின் பிரயோஜன தாரதம்மியத்தைக் கூறுகின்றார்.

விஸாஸஸு கூதஜகுதாவஜநொவெகூரா

விவெகொ மூண ॥ ௩௮ ॥

देवे चास्तिकबुद्धिभक्तिसमया द्रोहा गुरुद्रोहकाः

शम्भुद्रोहविवर्जनं निजगुरोर्वक्त्रावनाकोऽपि ते ।

स्वस्मिन् दोषविलोकनं गुरुजनादोषावलोकस्सदा

विश्वासश्च कृतज्ञता खलजनोपेक्षा विवेको गुणः ॥ ३८ ॥

(38) நன்மாணுக்கனுக்கு அனேக நல்ல குணங்களிருத்தல் வேண்டும். அவற்றுள், பதிமூன்று குணங்கள் மிக மேலானவை. அவை வருமாறு: தெய்வம் உண்டென்னும் திடபுத்தி, சிவனிடத்தும் சிவனடியாரிடத்தும் அன்புடைமை, சமயத்துரோகம், சிவத்துரோகம், குருத்துரோகமில்லாமை, குருவாக்கிய பரிபாலனம், கோபமில்லாமை, தன்னிடத்துள்ள குற்றத்தைத்தெரிதல், ஆசிரியரிடத்துள்ள குற்றத்தைத்தெரியாமை, ஆசிரியரிடத்து அன்புடைமை, செய்நன்றி யறிதல், தீயவரோடிணங்காமை, விவேகமுடைமை என்பனவாம். (38)

(அ-கை) சிஷ்யர்களின் பேதம் பதிமூன்றென்று கூறுகின்றார்

ஸிஷ்யௌஸூனி கூதி துயொடிஸ யயா

ஸ்ரீஜநதஜா மஜெ

தெ துயாவுகவாவுகாவிஹ

நிராயாரிபுஜாடிஸுஸூகா

நாஜா உஸாவகவாவகாவநுஜீ

ஸஸூதாஜஸு கூடிதஹுக்

வெளரெயஸு விசாரயீரிதி

புந ॥ ஸஸூதாவ. ஸுஸூயா ॥ ௩௯ ॥

शिष्यास्सन्ति कति त्रयोदश यथा श्रीमन्मतङ्गागमे

ते त्वध्वालक पालकाविह निराधारिप्रमाद्यम्बुकाः ।

नाम्ना च्यावकपावकावनुमती स्यात्तामसः क्षत्रभृत्

पौरेयश्च विचारधीरिति पुनः स्याद्बालवस्संख्यया ॥ ३९ ॥

(39) அத்வாலகன், பாலகன், நிராதாரி, பிரமாதி, அம்புகன், சியாவகன், பாவகன், அநுமதி, தாமசன், சத்திரபிருது, பெளரேயன், விசாரதி, காலவன் எனச் சிஷ்யர்கள் பதிமூன்று பிரிவின ஆவரென்று மதங்கபாரமேஸ்வர ஆகமத்திற்குறப்பட்டிருக்கின்றது.

(அ-கை) சிஷ்யனாகாதவன் இலக்கணமிதுவென்று கூறுகின்றார்.

ஜாதூ விஸூக்ஷா஽வி உ வீநகதூ
சுனாதிவிஷாகூயகஜூஸ்ரஃ ।
ஜீக்ஷாகூயாயாஜிஹ நிதிதஸு
யுததூஸு வொரஃ வொயீஸு ஸாவஸு ॥ ௪௦ ॥

जात्या विशुद्धोऽपि हीनकर्ता अनादिविद्याक्रम्यकर्मशीलः ।

दीक्षाक्रियायामिह निन्दितश्च धूर्तश्च घोरः खलवीध शस्त्रे ॥

விவெசஸூக்ஷா ரஹீதஃ ப்ரஜீதஃ
ஜூஜூஂஸஹக்ஷஃ பரஜாரஸததஃ ।
மூரௌ உ விதூஜிஷு ஹக்ஷிஹீநஃ
ந ஜீக்ஷணாவஹூ ஹூபயி ப்ரவூதஃ ॥ ௪௧ ॥

विवेकबुद्ध्या रहितः प्रमत्तः दुर्मांसभक्षः परदारसक्तः ।

गुरौ च पित्रादिषु भक्तिहीनः न दीक्षणार्हो ह्यपि प्रवृत्तः ॥ ४१ ॥

(40, 41) சாதிபிநிலே பெரியவனாயிருந்தாலும், இழிந்த தொழிலை யுடையவனாயும், அன்னத்தையும் வித்தையையும் விற்கின்றவனாயும், ஜனங்களினிலே நிந்திக்கப்பட்டவனாயும், பிறர் மனைவியை விரும்புகிறவனாயும், ஆசிரியர், தாய், தந்தை, மூத்தோர், சிவனடியார் ஆகிய இவர்களிடத்தில் பக்தி இல்லாதவனாயும், மூர்க்கனாயும், கோரனாயும், விவேகமில்லாதவனாயும், குலப்பிரஷ்டனாயும் புலாலுண்பவனாயும் உள்ளவன் எப்பொழுதும் சிவதீக்ஷைக்குரியவனாகான். பொருளாசையால் இவனுக்குச் சிவதீக்ஷை செய்துவைப்பின், செய்துவைத்த குருவும், பெற்றுகொண்ட சிஷ்யனும் ஆகிய இருவரும் நரகத்திற் கிடப்பார்களென்று காமிகமென்னும் ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(அ-கை) தீக்ஷைபெறுதற்குரியவர் இவரெனக்கூறுகின்றார்.

ஸதூதூ வொ விஷயா உ தவஸா
ஜாஹூ விஸி ஷக்ஷு யக்ஷ
ததூதூ பரஜஃ வஜ்ஜி உ
தயா ஹேஜாஜி, சுஹோஜிதஃ ।
நிதூநிதூவஜாஹூவொயஸுவஜா
யா லெஸவ விஷா பரா
நிதூஜநிதூஸஜாநிதூஜிதூவிதூ
ஸூவஸு ஹி யததூபஃ ॥ ௪௨ ॥

सत्पत्रं खलु विद्यया च तपसा द्वाभ्यां विशिष्टन्तु यत्
तत्पात्रं परमं वदन्ति च तथा हेमाद्रिकल्पोदितम् ।

नित्यानित्यपदार्थ बोधसुखदा या सैव विद्या परा

नित्याद्यन्वितसच्चरित्रमखिलं इलाह्यं हि यत्तत्तपः ॥ ४२ ॥

(42) தீக்ஷபெறுதற்குரிய சற்பாத்திரர் எவரெனில், வித்தை தபசு என்னும் இந்த இரண்டும் எவனிடத்தில் விளங்குகின்றனவோ, அவனே சற்பாத்திரனென்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். அவ்வாறே ஹேமாத்திரி கல்பத்திலும் சொல்லியிருக்கின்றது. அவற்றுள் வித்தை யாவது, நித்திய அநித்தியப்பொருள்களின் ஞானத்தை உண்டு பண்ணிச் சுகத்தைத்தரும் கல்வியாம். தபசாவது, நித்திய கர்மங்களோடு கூடி அனைவரும் அதிசயிக்கும் வண்ணம் ஒழுகும் நல்லொழுக்கமாம் என்க.

(42)

(அ-கை) கர்மங்களின் பிரிவைக்கூறுகின்றார்.

நித்யுஷ்ணதிக்ஷித்யுவி தயா

நெநித்யுஷ்ணதிக்ஷித்யுவி

காஷுஷ்ணதிக்ஷித்யுவி

ஸஜாஹதெத்யுவி ஷோடா பௌ ॥

நித்யுஷ்ணதிக்ஷித்யுவி காஷுஷ்ணதிக்ஷித்யுவி

ஸிவாநாத்யுவி ஷுஷ்ணதிக்ஷித்யுவி

உஷ்ணதிக்ஷித்யுவி ஷுஷ்ணதிக்ஷித்யுவி

கைவஸ்யுவி காஷுஷ்ணதிக்ஷித்யுவி ॥ ४३ ॥

नित्यञ्चेति तदङ्गमित्यपि तथा नैमित्तिकाङ्गे पुनः

काम्यञ्चेति तदङ्गमित्यपि समाहृत्येति षोडा पुनः ।

नित्यत्वेऽपि च काम्यकर्म शिवरात्र्याद्यं हि नैमित्तिकं

चन्द्रार्कग्रहणोदयादि च तथा त्वेऽत्र काम्यं विदुः ॥ ४३ ॥ (43)

நித்தியம் என்றும், நித்தியாங்கமென்றும், நைமித்திகமென்றும், நைமித்திகாங்கம் என்றும், காமியம் என்றும், காமியாங்கம் என்றும், இவ்வாறு ஆறுவிதமென்றும், அஃதன்றியும் சிவராத்திரி விருத முதலிய விரதங்கள் நித்தியமாயும் காமியமாயும் இருக்கும் என்றும், சூரிய சந்திரகிணங்கள் முதலியன, நைமித்திகமாயும், காமிய மாயுமிருக்குமென்றும் சிவாகமங்களிற் கூறப்படுகின்றன. (43)

(அ-கை) நித்திய கருமங்கள் இவையெனக்கூறுகின்றார்.

நிதும் கூடி ஸிவா மஹாகுஹுமஹி
 ஸ்வாசாயபுஸம்ஹு ஸுதி
 ப்ராதுஸாநஸிவா உபநாஹுதிஜைபயூநம்
 ஸஜா யிஸுதஃ ।
 ஸம்ஹாஸைவநஜா மஜஸ்ரவண
 துதாராயணை ஜயுதஃ
 ஸம்யூஸா ஸாதிசிஹாஜநம்
 ஸிவகூலா ஸாயம் உ ஸுந்யூஉபந

नित्यं कर्म शिवागमोक्तमुषसि स्वाचार्यशम्भुस्तुति
प्रातस्नान शिवार्चनाहृतिजपध्यानं समाधिस्ततः ।

शम्भोस्सेवनमागमश्रवण तत्पारायणे मध्यतः

सन्ध्या सातिथिभोजनं शिवकथा सायं च सन्ध्यार्चनम् ॥ ४४ ॥

(44) சிவாகமத்திற் கூறப்படும் நித்யகர்மங்களாவன: விடிய ஐந்து நாளழிகைமுன் எழுந்து குருவையும் சிவனையும் தோத்திரம் செய்தல், மலவிசர்ச்சனம் செய்தல், ஆசமனஞ்செய்தல், பத்துலக்குதல், ஸ்நானம் செய்தல், சந்தி செய்தல், சிவபூஜை பண்ணுதல், நித்தியாக்கினி கார்யம் செய்தல், பஞ்சாக்கர ஜபம் செய்தல், சிவத்தியானம் பண்ணுதல், நிஷ்டை புரிதல், சிவாலய சேவை செய்தல், சிவாகம பாராயணஞ்செய்தல், செய்வித்தல், மத்தியானத்திற் செய்வேண்டியமாத்தியான்னிகம் முதலியன செய்தல், பின்னர் அதிதி பூஜையுடன் போசனம் செய்தல், சாயங்காலம் வரை சிவ சரித்திரங்களைக் கேட்டல், சாயங்காலத்தில் சந்தியாவந்தனம் முதலியன செய்தல் ஆகிய இவையே யென்க. (44)

(அ-கை) நித்தியாங்கங்கள் இவையெனக் கூறுகின்றார்

நிதெஹு சுஜ்ணி ஹொவிதெ ஸ்தி
தத: ஹுதெஹு உ சுஹுஹு யசு
ஹுஹுஹுஹுஹுஹு ஹுஹுஹு
ஹுஹுஹுஹுஹுஹு ஹுஹுஹுஹுஹுஹு ।
ஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
ஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு

பு. துஸுஷ வவிது. லாஜ யஜநம்

நிதநா. மசிதநாலிகு ॥ ௪௫ ॥

नित्ये कर्मणि लोपिते सति ततः पूर्त्यै च कार्यन्तु यत्

पश्चादष्टनिबन्धने विगलिते भूयोऽपि बन्धार्पणम् ।

प्रायश्चित्तविधानमष्टमतिथिद्वन्द्वादिरित्याचनम्

प्रत्यब्दश्च पवित्रदामयजनं नित्याङ्गमित्यादिकम् ॥ ४५ ॥

(45) நித்தியகர்மத்தில் குறைவந்தவிடத்து அதற்குப் பரிகாரமாகப் பிராயச்சித்தம் செய்தல், அஷ்டபந்தசலனம் வந்தவிடத்து மீண்டும் அஷ்டபந்தம் செய்தல், மார்கழி மாதத்தில் நெய் அபிஷேகம் முதலாகப் பன்னிரண்டு மாதத்திலும் அந்தந்த மாசத்திற்குரிய மாசபூஜை செய்தல், வருடப் பிராயச்சித்தமாகிய பவித்திரோத்ஸவம் செய்தல் ஆகிய இவை நித்தியாங்கம் என்றறிக.

(45)

(அ-கை) இன்னும் நித்தியாங்கத்தை விசேஷமாகக் கூறுகின்றார்.

வாதுஷாஸு வதுஷாஸாஷதிகி

அ.வாநி பவதுஅயம்

பு. தஸு. கூ. ஸுஸம். ஹாநாதி

ஷெஸீதூவெஸூவாநா மாயநு ।

கவபுயெபாஜய பூணுகூலுவபிதா

நெதுகாநி ஸம்ஹா-ஆஹா

வாஜாஜாபவியள விஸெஷ

வமஹாநெவம் வஷதூமஜா ॥ ௪௬ ॥

चातुर्मास्य चतुर्दशाष्टमतिथिद्वन्द्वानि पर्वद्वयं

प्रातस्सङ्क्रमशंभुरात्रिषडशीत्याख्योपरागायनम् ।

अप्यर्थोदय पुण्यकालघटितान्येतानि शंभोर्महा-

पूजाजापविधौ विशेषफलदान्येवं वदन्त्यागमाः ॥ ४६ ॥

(46) ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி, ஐப்பசி ஆகிய இந்த நான்கு மாசங்களிலும், கிருஷ்ணபக்ஷத்து சதுர்த்தசி, சுக்கில பக்ஷத்து சதுர்த்தசி, அவ்விருபக்ஷங்களின் அட்டமி, அமாவாசை, பௌர்ணமி, விதீபாதம், பன்னிரண்டு மாஸப்பிறப்பு ஆகிய புண்யகாலங்களிலும், சிவராத்திரி, சடசீதியாகிய ஆனிமாதம், புரட்டாசி மாதம், மார்கழிமாதம், பங்குனி மாதம், என்னும் நான்கு மாதங்களிலும் சூரிய கிரகணம்

சந்திரகிரகணம், தெக்ஷிணயனம் உத்தராயனம், அர்த்தோதயம், மகோதயம் ஆகிய இந்த புண்ணியகாலங்களிலும், மகாதேவரை விசேடமாகப் பூசித்தல் வேண்டும். விசேடமாகப் பஞ்சாசுஷர ஜெபம் செய்யவேண்டும். இவ்வாறு சிவாகமங்களிற் கூறப்படுகின்றன. (46)

(அ-கை) நைமித்திகங்கள் இவையெனக் கூறுகின்றார்.

ஜீக்ஷாஃ ப்ரதிஷ்டாஷு தயொபராம

ஸூநாஷு நௌதிதிக்ஷாநகி ।

ஹாஸௌக்ஷகம் ஸூதியஸுவதம்

தக்ஷஸூக்ஷ மஜ்ஜாயதெவஜாஜஸு ॥ ௪௭ ॥

दीक्षां प्रतिष्ठां च तथोपरागस्नानञ्च नैमित्तिकमामनन्ति ।

भाद्रैकपक्षं स्मरतिथ्युपेतं तत्स्यात् गजच्छायमथैवमाद्यम् ॥ ४७ ॥

(47) தீக்ஷைசெய்தல், பிரதிஷ்டை செய்தல், சூரியசந்திரகிரகணம், அர்த்தோதயம், மகோதயம் புரட்டாசி மாதத்தில் எந்த வாரத்திலேனும் மகநக்ஷத்திரமும் திரயோதசியும் கூடிவருகின்ற கஜச்சாயை ஆகிய இவை முதலான புண்ணிய காலங்களில் ஸ்நானம் செய்தல், நைமித்திக கர்மங்களாகும். (47)

(அ-கை) நைமித்திகாங்கம் இவையெனக் கூறுகின்றார்

ஜீக்ஷாஃ மஜ்ஜெஸுவதரியம் ஸவிஃ உ

யுக்தா ப்ரதிஷ்டாஷுஹாயபவஜா ।

ஸூநாஃ மஜ்ஜகம் க்ஷிவி ப்ரஜாநம்

ஸூநாக்ஷ வாஸணம் ஸூநாஜுவவாஸதாம் மஜ் ॥ ௪௮ ॥

दीक्षाङ्गमन्त्येष्टिरियं सपिण्डीयुक्ता प्रतिष्ठाङ्गमिहार्यपूजा ।

स्नानाङ्गमुक्तं किमपि प्रदानं स्यात्पारणं स्यादुपवासताङ्गम् ॥ ४८ ॥

(48) நைமித்திகமாகிய தீக்ஷைக்கு சபீண்டகரணத்துடனே அந்தி யிட்டிக் கிரியை அங்கமாகும் பிரதிஷ்டாக்கிரியைக்கு ஆசாரியதெக்ஷணை அங்கமாகும். புண்ணியகால ஸ்நானத்துக்குத் தன்னால் இயன்ற அளவு தானமாகக்கொடுத்தல் அங்கமாகும். உபவாசத்திற்கு பாரணை அங்கமாகும். இவ்வாறு நைமித்திகாங்கம் கண்டுகொள்க. (48)

(அ-கை) காமியம், காமியாங்கங்கள் இவை யெனக்கூறுகின்றார்

காஜநாநி கஜாணி உ நிதஸுஜ

நௌதிதிக்ஷாநாநி உ யாநி தாநி ।

காஜீஸாம் மஜபஸ்து தயாஹ ததக்
உஜீஸாவநவெந்தி தஜீஸகர்தீஸா || ௪௯ ||

काम्यानि कर्माणि च नित्यकर्मनैमित्तिकान्यानि च यरनि तानि ।

काम्याङ्गमप्यत्र तथाह तत्तदुद्यापनञ्चेति तदुक्तरீत्या ॥ ४९ ॥

(49) முன் சொன்ன காமியங்கள் எவையெனில், நித்தியகர்மம், நைமித்திககர்மம் ஆகிய இரண்டிற்கும் வேறாயுள்ள சோமவாரவிரதம், உமாமகேசவரவிரதம், கேதாரவிரதம், கிருஷ்ணஷ்டமிவிரதம், விநாயக சதுர்த்தி விரதம், கந்தசஷ்டி விரதம், பானுவார விரதம், துலாக்காவோரி ஸ்னானம், கங்கை முதல் சேது வரை உள்ள புண்ணியதீர்த்த ஸ்நானம் ஆகிய இவையனைத்தும் காமியங்களென்றும், விரதங்களை அந்தந்தக் கற்பத்தில் சொல்லியவாறு விரதோத்தியாபனம் செய்தல் அந்த விரதத்துக்கு அங்கம் என்றும் இவ்வாறு சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

(49)

(அ-கை) ஸ்நானம் எட்டுவிதமென்று கூறுகின்றார்

ஸாநாநஸுஷவிபாநி தகஸுபு, ஹதஃ

ஸஸாஜாஸுணம் ஹஸஜம்

ஜாஹு, ஜாநஸஸிவஸுஜாஸுதஹ

ஸஸாஜௌஸவம் வாயிபுவஸு ।

சூஷிதஸாஷகஜேயுசுத

ஜுஷஸாநாஸிநிதஸு, ஹதஃ

ஸாநம் ஸாவிஸுஜெதஜாஷுபுவஸநாஸு

ஸவஸாம் ம ஸஸாஜஸுநஸு || ௫௦ ||

स्नानान्यष्टविधानि तत्प्रथमतस्स्याद्धारुणं भस्मजं

मान्त्रं मानसदिव्यमारुतमथ स्याद्द्वैरवं पार्थिवम् ।

आहत्याष्टकमन्त्रयुक्तमुदकस्नानादिनित्यं चतुः-

स्नानं कापिलमेतदार्द्रवसनात्सर्वाङ्गसम्मार्जनम् ॥ ५० ॥

(50) ஸ்நானம் எட்டுவிதமாகும். அவை வருமாறு, வாருண ஸ்நானமாகிய ஜலஸ்நானம், ஆக்கினேயஸ்நானமாகிய விபூதி ஸ்நானம், மந்திர ஸ்நானம், மானத ஸ்நானம், என்னும் இந்த நான்கும் நிதிய ஸ்நானமாகும். திவ்வியஸ்நானம், மாருதஸ்நானம், கௌரவ ஸ்நானம், பார்த்திய ஸ்நானம் என்னும் இந்த நான்கும் நைமித்திக ஸ்நானமாகும். இவ்வாறு எட்டுவித ஸ்நானமும் கண்டுகொள்க. ஸ்நானம்

செய்யாதபொழுது ஈரவஸ்திரத்தால் சர்வாங்கமும் துடைத்தல் கபில ஸ்நானமாகும். இவ்வாறு ஸ்நானபேதங்கள் பலவிதமாக சிவாகமங்களிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் ஜலஸ்நானம் மந்திரத்தோடு கூடின தென்றும், மந்திரம் இல்லாததென்றும் இரண்டு விதமாகும். அவற்றுள் மந்திரத்தோடு கூடின ஸ்நானம் பிராமணரும் சிவதீக்ஷையுடையாரும் செய்யலாம். மந்திரமில்லாத ஸ்நானம் சிவதீக்ஷையில்லாதவர் செய்யலாம். ஆக்கினேய ஸ்நானமாவது, விபூதியினாலே சிரசு முதல் சர்வாங்கமும் உத்தூளனம் செய்தல். அந்த ஸ்நானம் விருத்தருக்குரியது. அந்த ஆக்கினேயஸ்நானமும் மந்திரத்தோடு கூடினதென்றும், மந்திரமில்லாததென்றும் இரண்டு விதம். மந்திர ஸ்நானமாவது, மந்திரத்தினால் ஸ்நானபாவனை செய்தல், மானத ஸ்நானமாவது, குருவின் உபதேசப்படி மனத்தால் நன்றாக ஸ்நான பாவனை செய்தல், திவ்ய ஸ்நானமாவது, சிறிது வெயிலோடு கூடிய மழையில் கிழக்கு முகமாய் நின்று, ஈசான மந்திரத்தையாவது, தத்ப்ருஷ மந்திரத்தையாவது உச்சரித்துக்கொண்டு கிழக்கு நோக்கி ஏழுடி நடத்தல். இது மாகேந்திர ஸ்நானம் எனவும் பெயர் பெறும். மாருத ஸ்நானமாவது பசுக்கள் கூட்டமாக வரும்பொழுது அந்த பசுக்களுடைய குளப்படியிலுள்ள தூள்கள் காற்றினால் சர்வாங்கமும் தோயும்படி பார்த்துக்கொண்டு ஏழு அடி எதிர்நோக்கி நடத்தல், இதற்கு வாயு ஸ்நானம் என்றும் பெயருண்டு. பார்த்திப ஸ்நானமாவது, மகத்தான சிவத்தலங்களிலே திருமண்ணாடுதல், மகாநதிகளிலேயுள்ள திருமண்ணை எடுத்து தான் இருக்கும் இடத்தில் வைத்துக் கொண்டு தான் வேண்டிய போது ஜலத்திலே கரைத்து சிரசிலே புரோக்ஷித்துக் கொள்ளுதல், அல்லது விபூதி தாரணம்போல் திரிபுண்டரமாகத் தரித்துக் கொண்டு அதன்மேல் விபூதியைத்தரித்தல், இவ்வாறு பார்த்திப ஸ்நானம் பலவகைப்படும். கௌரவ ஸ்நானமாவது, தனது ஆசிரியனுடைய இரண்டு திருவடிகளிலும் சந்தனத்தைப்பூசிக் கழுவியாவது, அல்லது தண்ணீரால் கழுவியாவது அந்த ஜலத்தினாலே, சிரசு முதல், சர்வாங்கமும் ஸ்நானம் செய்தல், அல்லது சிரசிலே தரித்துக்கொண்டு உட்கொள்ளுதல். இந்தக் கௌரவ ஸ்நானம் ஏனைய ஸ்நானங்களிலும் மிக விசேஷமாகும். இவ்வாறு எட்டுவித ஸ்நானங்களின் முறைமை கண்டுகொள்க. மகாதேவருடைய அபிஷேக நிர்மால்யத்தை ஒரு குடத்தில் ஏந்தி வந்து அந்தச் சிவதீர்த்தத்தினால் சர்வாங்கமும் ஸ்நானம் செய்தல் சிவநிர்மால்ய ஸ்நானமாகும். இந்த ஸ்நானம் குட்டநோய் முதலான பெருநோய்களையும், பூதப்பிரேத, பிசாசு, பிரம்ம, ராக்ஷசர்களையும் போக்கும். பிள்ளை இல்லாதவர் நார்ப்பத்து ஐந்து நாள் இந்த ஸ்நானம் செய்யின்,

பிள்ளைப்பேறு உண்டாகும். முன்சொன்ன எட்டு ஸ்நானங்களுடன் கபிலஸ்நானமும், சிவநிர்மால்ய ஸ்நானமும் கூட ஸ்நானம் பத்துவிதம் என்று அறிந்துகொள்க. (50)

(அ-கை) சமய தீக்ஷை, விசேடதீக்ஷை, நிர்வாண தீக்ஷை ஆசார்யாபிஷேகம் உடையவர்க்குரிய செயல்களைக் கூறுகின்றார்.

ஜாஸூம் உபரிதும் ஸாஜயீபுக்ஷயபூசா
புதுஷு பவஜாஜி உ யொமகஜு ।
தஜாவி ஸாபஸாநி உ ஸாபகொயம்
ஸவபூம் உபரிதும் மூஸூணா வியெயபூ ॥ 51 ॥

दास्यं चरित्रं समयीप्रकुर्यात् पुत्रस्तु पूजादि च योगकर्म ।
तच्चापि साध्यानि च साधकोऽयं सर्वं चरित्रं गुरुणा विधेयम् ॥ ५१ ॥

(51) தடாகம் அமைத்தல், கிணறு தோண்டல், சோலை அமைத்தல், உத்தியானவனம் அமைத்தல், தண்ணீர்ப்பந்தல் அமைத்தல், பூக்கொய்தல் மாலைகட்டுதல், திருக்கோவில் அலகிடுதல், மெழுகுதல் முதலிய சரியாபாதமான சிவபுண்ணியச் செயல்களுக்கு சமய தீக்ஷையினை உடையார் உரியராவர். போக மோக்ஷங்களைத்தருகின்ற சிவபூஜைக்கும், ஆருதார தரிசனமாகிய யோகத்திற்கும், சக மார்க்கத்தோடு கூடிய புத்திர மார்க்கமாகிய கிரியா னுட்டர்னம் அனைத்திற்கும் விசேட தீக்ஷையினையுடைய புத்திரனென்பவர் உரியராவர். இந்தக்கிரியாபாதம், யோகபாதங்களோடு தம்மிஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் காமிய கர்மங்களைத்திற்கும், அத்துவ கத்தி சகிதமான நிர்வாண தீக்ஷையினையுடைய சாதகாபிஷேகமுடையார் உரியராவர். இந்த மூன்று பாதங்களோடு கூடிய ஞானமார்க்கம் அனைத்திற்கும், ஞான நிர்வாண தீக்ஷையினையுடைய மகாபிஷேக சம்பன்னான ஆசிரியர் உரியவராவர். இவர் இவ்வனைத்தையும் செய்வதும் செய்விக்கவும் அதிகாரமுடையவர். இவ்வாறு சரியை முதலிய நான்கிற்கும் உரியார் செயலைக்கண்டு கொள்க (51)

(அ-கை) திருநீறு தரிக்கவேண்டிய தானங்களைக் கூறுகின்றார்.

ஜாஸூம் தயாஸூக்ஷயபூசா நாலி
ஜாநுயம் ஜொபூயஷ்ட ஸூஸாநி ।

சுண்ண வாயுதி^௧ சுலாபி^௨ ரெவ

வெயாஷ்டா^௩ கூறா^௪ ஹாண^௫ ஸு^௬ ஹா^௭நி || ௫௨ ||

मूर्धा तथा लीकमुरश्च नाभि जानुद्वयं दोर्द्धयषट्स्थलानि ।

कण्ठश्च पार्श्वत्रिकसन्धिरेव द्वेधाष्टरक्षाभरणस्थलानि || ५२ ||

52. திருநீறு தரிக்கத்தகும் தானம் பதினாறாகும். அவையாவன உச்சி, நெற்றி, மார்பு, தொப்புள், முழங்காலிரண்டு, புயம் இரண்டு, முழங்கை இரண்டு, மணிக்கட்டு இரண்டு, கழுத்து, விலாப்பக்கம் இரண்டு, முதுகுக் கீழ்நடு ஒன்றுமாம். இவ்வாறு காமிகாகமத்திலும், சிந்திய விகவம் என்னும் ஆகமத்திலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. (52)

(அ-கை) இன்னின்ன இடத்தில் திருநீறு தரித்தலினால் இன்னின்ன பாவங்கள் நீங்கும் என்று கூறுகின்றார்.

ஸ்ரீஷெட ஹஸ்யதம் மனொவாஸி சுதம்

வாவணு வா^௧வெ ம^௨வெ

ஹக்ஷு^௩வம் ஹஜையா^௪ஸு த^௫த^௬த^௭வம்

வி^௮தெ உ^௯ வி^{௧௦}தாஜி^{௧௧}த^{௧௨} ।

நா^{௧௩}ஹா^{௧௪} ஸ்ரி^{௧௫}ஸு^{௧௬}தம் த^{௧௭}யா^{௧௮} ம^{௧௯}ஹி^{௨௦}தம்

வ^{௨௧}ஷெ^{௨௨} வ^{௨௩}ஜா^{௨௪}ந^{௨௫}நா^{௨௬} :

வா^{௨௭}ஸெ^{௨௮}த^{௨௯}ந^{௩௦}ஸா^{௩௧} வ^{௩௨}ரி^{௩௩}ம் ஹ^{௩௪}ணா^{௩௫}வ^{௩௬}தி^{௩௭}தி^{௩௮} ய^{௩௯}க^{௪௦}

ஸா^{௪௧}ஷெ^{௪௨} வ^{௪௩}ரா^{௪௪}ண^{௪௫} ஸு^{௪௬}த^{௪௭} || ௫௩ ||

शीर्षे भस्मधृतं गलोपरि कृतं पापन्तु फाले गले

भक्ष्याद्यं भुजयोश्च तत्कृतमघं चित्ते च चित्तार्जितम् ।

नाभौ शिश्नकृतं तथा गुदकृतं पृष्ठे पदाजानुनोः

पार्श्वेऽन्यापरिरम्भणाघमिति यत् स्कान्दे पुराणे स्मृतम् || ५३ ||

53. முன்சொன்ன பதினாறு தானங்களிலும் திருநீறு தரித்தலால் சகல பாவங்களும் நீங்கும். அஃதெவ்வாறெனில், உச்சியிற்றரித்தலால் கண்டத்திற்கு மேற்செய்த பாவம் நீங்கும், நெற்றியிற்றரித்தலால், பிரமாவினால் எழுதப்பட்ட கெட்ட எழுத்துக்களின் தோஷம் நீங்கும். கண்டத்திற்றரித்தலால் விலக்கப்பட்ட உணவை உண்ட குற்றம் நீங்கும். மார்பிலே தரித்தலால் மனத்தாற்செய்த குற்றம் நீங்கும். நாபியிற்றரித்தலால் ஆண்குறியினாற் செய்த விஷய தோஷம் நீங்கும். முழங்கால்களற்றரித்தலால் கால்களாற்செய்த பாவம் நீங்கும். முதுகுக்கீழ்

ஸத் தூதி லிவ்ஸா மநா

நா ஹுஜன ஸிஷி க்ஷாஜிஜாநு

விபுதா ஹிவ்நாஃஷி, ஹுஷாஹி க்ஷு || 66 ||

दद्यान्मूर्ध्नि धृता विभूतिरमला हैमं किरीटादि यत्

फाले पट्टविवर्धनं गळधृता हारादिबाह्वर्धृता ।

केयूराङ्गदकङ्कणानि च कटीसूत्रादि दिव्याङ्गना

नाभ्यादौ शिबिकादिजानुविधृता दिव्याङ्गिभूषादिकम् || ५५ ||

55. எவனெருவன், சிரசு முதலிய பதினாறு தானங்களில் திருநீற்றைத் தரிக்கின்றானே, அவனுக்கு அதனெல்லுண்டாகும் பலனைக் கூறுமிடத்து, நிர்மலமான விபூதியை சிரசிலே தரித்தால் கிரீடமகுடாதிகளைத் தரும். நெற்றியிற்றறித்தால் பட்டவர்த்தனராகச் செய்யும். கழுத்து, மார்பு, புயம், கைமுச்சந்தி இவற்றிற்றறித்தால் முத்துமாலை, பொன்மாலை முதலிய திவ்ய ஆபரணங்களுண்டாகும். அஃதன்றியும், பட்டுவஸ்திரம், திவ்ய மகளிர், திவ்ய அரைஞாண், பஞ்சாலங்காரத்தோடு கூடிய திவ்ய மகளிர்கள், திவ்ய போகங்கள் உண்டாகும், கைகளிற்றறித்தால், தோள்வளை முதலான நல்ல திவ்ய ஆபரணங்களுண்டாகும். முழங்கால்களிறறித்தால், இரதம், யானை, குதிரை, சிவிகை முதலான திவ்ய வாகனங்களுண்டாகும். அஃதன்றியும், நூபுர முதலிய திவ்ய பாதாபரணமுமுண்டாகும். திருநீறு தரித்தலால் இவ்வாறு இன்னும். அனேக பலன்கள் உண்டாகுமாதலின், விபூதிதாரணம் இம்மையில் மகா போகங்களையும், மறுமையில் மோகஷத் தையும் கொடுக்கும் என்று அறிக. (55)

(அ- கை) விபூதியின் அதிஷ்டான தேவரைத் தியானிக்கும் முறை கூறுகிறார்.

தி, வக்ஷும, தி, க்ஷும, தி, வாக்ஷும

வரஹாயாஹ்வக்ஷும, ஸநாத்ஸு ।

வி ஹுதிஷ்வம் ஸுஹி ஹுஹவாக்ஷும

நஜாதி ஸிஷிஷு ஷக்ஷுடாமக்ஷு || 66 ||

त्रिवक्त्रमुग्रं त्रिकरं त्रिपादं वराभयालंबकरं सनुत्तम् ।

विभूतिदेवं शुचिभृन्नवाक्षं नमामि सिद्धयै मकुटागमोक्तम् || ५६ ||

(56) விபூதிதேவரைத் தியானிக்கும் முறை எவ்வாறெனில் மூன்று திருமுகமும், ஒன்பது கண்ணும், மூன்று கையும், மூன்று காலும், வரமும், அபயமும், திருநடனகோலமும், சிவந்த திருமேனியும், உக்கிர

வேடமும், விபூதி உத்தூளனமும் உடையவராகத் தியானம் பண்ணுபவன் இஷ்டசித்தியைப் பெறுவானென்று மகுடாகமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென்க.

(56)

(அ-கை) விபூதியின் நிறமும் பயனும் கூறுகின்றார்

கூடுஷம் ரொமகாசம் வெபாசுதம்

ராசுதம் கீதிபுவிநாஸநடி ।

வீதம் ஸம்வசிநாஸாய

ஸிதம் ஸவபூயபூஸாயகடி ॥ ௫௭ ॥

कृष्णं रोगकरं प्रोक्तं रक्तं कीर्तिविनाशनम् ।

पीतं संपद्दिनाशाय सितं सर्वार्थसाधकम् ॥ ५७ ॥

(57) கருநிற விபூதியைத் தரித்தால் நோயுண்டாகும். செந்நிற விபூதியைத் தரித்தால் கீர்த்தியைப் போக்கும். பொன்னிற விபூதியைத் தரித்தால் ஐஸ்வர்யத்தை நீக்கும். வெண்ணிறவிபூதியைத் தரித்தால் போகமோஷம் இரண்டும் உண்டாம். இவ்வாறு காமிகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென்க.

(57)

(அ-கை) உருத்திராக்கம் தரிக்கும் முறையைக் கூறுகின்றார்

ரூஜாக்ஷஸு து யாஸணம் ஸிவஜதம்

கெகசம் ஸிவாயாம் வரம்

ஸீஷெடி வஜீகதி உதுஷ்யம் ஸுவணயொஃ

வெயா உ ஷீகூம் மஸெ ।

யாதிரும் ஸஜூஜயொஸு ஹஸயுமஸெ

வெயாகூஸம்வஸூ ததொ

வக்ஷஸுஷடி ஸதம் ஸஹஸுஜயுதம்

ததஜூரொஜாமிகா ॥ ௫௮ ॥

रुद्राक्षस्य तु धारणं शिवमतं त्वेकं शिखायां परं

शीर्षे पंक्तिचतुष्टयं श्रवणयोः द्वेधा च षट्कं गळे ।

द्वात्रिंशद्भुजयोश्च हस्तयुगळे द्वेधार्कसङ्ख्या ततो

वक्षस्यष्टशतं सहस्रमयुतं तद्वच्छिरोमालिका ॥ ५८ ॥

(58) உருத்திராக்கம் தரிக்கும் முறை வருமாறு:- சிகையிலே ஒரு உருத்திராக்கமும், சிரசில் நாற்பது உருத்திராக்கமும், காதுகளிலே ஒவ்வொன்றில் ஆறு உருத்திராக்கமும், கழுத்தில் முப்பத்திரண்டு உருத்திராக்கமும், தோள்களில் ஒவ்வொன்றில் பதினாறு உருத்திராக்கமும், மார்பில் நூற்றெட்டு ஆயிரத்தெட்டு, பதினாயிரத்தெட்டு உருத்திராக்கமும், அவ்வாறே சிரமாலையும் தரிக்க வேண்டுமென்று சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. (58)

(அ-கை) உருத்திராக்கம் தரித்தலால் உண்டாகும் புண்ணியத்தைக் கூறுகின்றார்.

யுதெ து ருஜாக்ஷணௌ ஸிரஸௌ
புண்ணு கொடி ஷுஸகொடி புண்ணு ।
கண்ணு து கண்ணு து ஸஹஸு கொடி
பொஹொஸு நனௌ உணிபாப வவ ॥ ௫௯ ॥

धृते तु रुद्राक्षमणौ शिरस्त्रे पुण्यं तु कोटिर्दशकोटिपुण्यम् ।
कर्णे तु कण्ठे तु सहस्रकोटि बाह्वोरनन्तं मणिवन्ध एवम् ॥ ५९ ॥

(59) உருத்திராக்கத்தைச் சிரசிற்றரித்தால் கோடி புண்ணியம். காதுகளிற்றரித்தால் பத்துகோடி புண்ணியம். கழுத்திற்றரித்தால் நூறு கோடி புண்ணியம். மாற்பிற்றரித்தால் ஆயிரம் கோடி புண்ணியம். தோள்களிற்றரித்தால் பதினாயிரம் கோடி புண்ணியம். மணிக் கட்டிற்றரித்தால் அனந்தகோடி புண்ணியம். இவ்வாறு சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்கு ஸ்மருதி பிரமாணம்.

அக்ஷணு ஷுஸுநெ புண்ணு
புஸுஸுநெ கொடி ருஜுதெ ।
ஸதகொடி ஷுவெஸ புண்ணு
ருஜாக்ஷஸு து யாஸணௌ ॥

लक्षं तु दर्शने पुण्यं स्पर्शने कोटिरुच्यते ।
शतकोटिभवेत्पुण्यं रुद्राक्षस्य तु धारणे ॥

அக்ஷகொடி ஸஹஸு அணி
அக்ஷகொடி ஸதாநி ௨ ।
ஜவாஸ புண்ணாநி அஹுநெ
நாசு காயுா விசாஸணா ॥

लक्षकोटिसहस्राणि लक्षकोटिशतानि च ।

जपात्पुण्यानि लभ्यन्ते नात्र कार्या विचारणा ॥

இதன் பொருள்:- உருத்திராக்ஷத்தைப் பார்த்தால் லக்ஷம் புண்ணியம் என்பதும், தீண்டினமாத் திரத்தால் கோடி புண்ணியமென்பதும், தரித்தால் நூறுகோடி புண்ணியமென்பதும் உருத்திராக்ஷத் துடன் ஜபம் செய்தால் நூறுலக்ஷம் கோடி அல்லது ஆபிரம் லக்ஷம் கோடி புண்ணியம் என்பதும் இதில் சந்தேஹமில்லை பென்பதுமாம்

ஐயமாகேக்கும் அம்மாயை ஜபிக்கும்பொழுது விரல்களில் வைத்துதள்ளும் முறைக்கும் ஆகப்பிரமாணம் வருமாறு :

வங்வி.௦.ஸௌ ந ஜாக்ஷாயீது

வபுவி.௦.ஸௌ ந வெளவிக்ஷு ।

தி.௦.ஸௌ ந யநாயீது ஸுஸாக்ஷ

வங்ஜஸுஸா உ க்ஷுணெ ॥

पञ्चविंशेन मोक्षार्थी सप्तविंशेन पौष्टिकः ।

त्रिंशत्केन धनार्थी स्यात् पञ्चदश्या च कर्षणे ॥

ச.௦.மு.ஷௌ ந து ஜாக்ஷாயீது

தஜு.நஸா ஸது.நாஸநஸு ।

ஜஸுஜா ஸ்ரீக்ஷு வெ.அக்ஷாஸ

நாஜிக்ஷாயாஷு வெளவிக்ஷு ॥

अङ्गुष्ठेन तु मोक्षार्थी तर्जन्या शत्रुनाशनम् ।

मध्यमा श्रीकरी प्रोक्ताऽनामिकायां तु पौष्टिकम् ॥

இவற்றின் பொருள் :- மோக்ஷத்தை விரும்புகின்றவன் இருபத்தைந்து உருத்திராக்கமணிகள் அடங்கிய மாலைகளுடனும், திடத்தை விரும்புகின்றவன். இருபத்தேழு மணிகள் அடங்கிய மாலைகளுடனும், தனத்தை விரும்புகின்றவன் முப்பது அல்லது பதினைந்து மணிகளடங்கிய மாலைகளுடனும் ஜபம் செய்ய வேண்டும்

மாஸையைக் கட்டை விரலால் தள்ளினால் மோக்ஷமும், சுட்டு விரலால் தள்ளினால் சத்துருநாசமும், நடுவிரலால் தள்ளினால் ஸம்பத்தும், கடை விரலாலும் அதற்கெடுக்கத் தகுவிவிரலாலும் தள்ளினால் திடமும் சித்திக்குமென்பதாம்.

(59)

ஜீ.கெக்ஷகாவி உ யஸு தஸு விஹிதா

பு.அ.தொ.யவா ஜபுத:

ஸுஸௌக்ஷாவி உ. ஸம்ஹிதெவ ஜநவொ
நிபபூநாநவீஜாக்ஷராஃ ।

சுநஸு அபிதயம் ஸுஸஜீஜநு தக்

புராதபூ ஸாயம் தயா

ஸுஸுநாவநஜுக்ஷஜெவஜவிஹம்

ஸுநாக்ஷ ஸாயகாஅயபுயொஃ ॥ ௯௦ ॥

दीक्षैकास्ति च यस्य तस्य विहिता प्रातोऽथवा मध्यतः

सन्ध्यैकापि च संहितैव मनवो निध्यानिबीजाक्षराः ।

अन्यस्य द्वितयं सबीजमनुत् प्रातश्च सायं तथा

सन्ध्यावन्दनमुक्तमेवमखिलं स्यात् साधकाचार्ययोः ॥ ६० ॥

(60) சமய தீக்ஷையுடைய சமயியானவன் தியான பீஜாக்ஷரங்
களில்லாமல் பதினொரு சம்மிதா மந்திரங்களாலும் பிராதக்காலமாவது,
மத்தியான காலமாவது ஒருகாலம் அனுஷ்டானஞ் செய்யவேண்டும்.
மற்றக்காலங்களில் மந்திரமில்லாமல் விபூதியை நீரோடுசேர்த்துத் தரித்தல்
வேண்டும். சமயம், விசேடம் என்னும் இரண்டு தீக்ஷையுடைய
புத்திரனாவன், தியான பீஜாக்ஷரங்களுடனே நீரில்லாமல் விபூதியை
தரிக்கும்போதெல்லாம் சிவமந்திரத்தால் தரிக்க வேண்டும். இவ்வாறு
தரிப்பதுடன் காலை மாலைகளாகிய இரண்டு காலங்களிலும் விபூதியைத்
தரித்து அநுஷ்டானமும் செய்ய வேண்டும், சமயம், விசேடம், நிருவாணம்
என்னும் மூன்று தீக்ஷையினையுடைய சாதகனும், அம்மூன்றினோடு
அபிஷேகத்தையுடைய ஆசிரியரும் காலை உச்சி, மாலை, பாதியிரவு
ஆகிய இந்த நான்கு காலங்களிலும் அநுஷ்டானங்கள் செய்யவேண்டும்.

(60)

(அ-கை) சைவாநுஷ்டானத்தின் முறையைக் கூறுகின்றார்.

புராதஸு ஸுநவஸுஜெதஜுஅதெஃ

கதபூஷீராயபுநா-

ஜுஜெக்ஷஜெஸுநிபூஜஜஜிநாக்ஷ வஹிநஸொ

நிவபூதநு வொஹஸாஜிக்ஷ ।

ஸுநவஸுநாக்ஷவஜுதராவிவதா

ஸீநகூஜிதூஜிநா

வூதாஃவொஅஜநம் விஹுதிவிஹித

ஸுநம் தயா ஜநவஸு ॥ ௯௦ ॥

• प्रातस्स्नानमवश्यमेतदुचितैः कर्तव्यमीशार्चना-

द्युक्तैस्तैर्निजमन्दिरात् बहिरथो निर्वृत्य बाह्यादिकम् ।

स्नानञ्चोक्तवदुत्तराभिमुखतासीनत्वमित्यादिना

पूतांवाचमनं विभूतिविहितस्नानं तथा मानसम् ॥ ६१ ॥

சகலாபாசுணா உஜி: கருவபுநுநூலெலா

உறுதாஜி, கா

புராணாயாஜஸுபாஹிபுருஷாயுமம்

ஸ்ரீராமநாதர் ஸம் பநாஸுரதி :

ததயாஜ்யதா ஹி ஷெககாணம்

ஸ்போநாஜி-நாயாஹத்

ஹயெபாபுரஜநம் வுநஸு

ஸகஸ்ரீஹாவொம்ஸுஸம்வெஷ்டநழ || ௧௨ ||

रक्षाधारणमाचमः करवपुन्यासो महामुद्रिका

प्राणायामसुधाम्निपूरणवुगं बीह्याचादिसन्ध्या स्मृतिः ।

तत्पश्चादमृताभिषेककरणं स्यान्मार्जनाद्याहति

भूयोऽप्याचमनं पुनश्च सकलीभावोबुसंवेष्टनम् ॥ ६२ ॥

மாயத்ரீ ஜபவிநைநம் தஷுவிதம்

ஸனாபுணா. தஜெவா-

பெரிய நம் சரிவதெனதுபுணர்ஜெவள

உஞ்சுரத்தி ஸ்ரீபுத்திரம் ।

காயடுவாடகை வுடாக்கவியிநா

பொன்னம் மஜ்சூபுணம்

ததீயுடாஹாணாழி மஃகா

ஜபாநுஷாநஜெவம் ஸுஹு ॥ ௧௩ ॥

गायत्रीजपचिन्तनं तदुचितं सन्तर्पणं तज्जपो-

पस्थानं शिवमूलतर्पणजपौ मन्त्रादिसन्तर्पणम् ।

कार्यञ्चाचमनं पुरोक्तविधिना प्राण्यङ्गमन्त्रार्पणम्

तत्तीर्थाहरणादिशङ्करजपानुष्ठानमेवं शुभम् ॥६३॥

(61-62-63.) விசேடசைவரானவர் சிவாகமங்களில் விதிக்கப்பட்ட முறைப்படி செய்ய வேண்டும். அநுட்டான முறை வருமாறு :- விதிப்படி மல நிவர்த்தி செய்துகொண்டு, நீராடி ஆடைதரித்துக் கொண்டு நீருக்குப்பக்கத்தில் வடக்கு முகமாகவேனும் கிழக்கு முகமாகவேனும் இருந்துகொண்டு சுத்தமான நீரினால் மந்திரத்தோடுகூட ஆசமனஞ் செய்தல், விபூதிஸ்னானம், மானதஸ்னானம் செய்தல், அந்தந்த தானங்களில் விபூதி தரித்தல், இரகஷை தரித்தல், ஆசமனஞ்செய்தல், கரநியாசம் அங்கநியாசம் செய்தல், மகாமுத்திரை செய்தல், பிராணயாமஞ்செய்தல், சிவதீர்த்தமாக்கல், பிராமீ முதலிய சந்திகளின் தியானம், அமிர்தாபிடேகம், அங்கமார்ச்சனம், அகமர்ஷணம், மீள ஆசமனம், சகளீகரணம், ஜலத்தாற் சுற்றுதல், காயத்திரி ஜபம், அதற்கு உசிதமான சந்தர்ப்பணம், சிவகாயத்திரி யென்னும் பத்தெழுத்து மந்திரஜபத்தின் உபஸ்தானம், சிவமூலதர்ப்பணம், சிவமூலஜபம், ஈசானமுதல் சந்தியோஜாதம்முன மந்திர தர்ப்பணம், ஆசமனம், கரநியாயசம், அந்தத்தீர்த்தத்தின் உபசம்ஹாரம், உத்தாபனம், திக்குபந்தனம், சிவ சூரியோபஸ்தானம், சிவமந்திர ஜபம், குருவந்தனம் என்பன முறையே செய்தல். இவ்வாறு சைவ சந்தியாநுட்டான முறை சிவாகமங்களில் சொல்லியிருக்கின்றதென்றறிக. (61, 62, 63)

(அ-கை) பிராமீ முதலிய நான்கு சந்திகளின் தியானம், தேவதாத்தியானம் என்னும் இவற்றை நான்கு சுலோகங்களாற் கூறுகிறார்

புராயெஹி தமஹெ ப்ர ஹாதவஹெ

புரஹீம் உதஹெஹுஹவாம்

ரக்தாம் ரக்தவிஹிஷணாம்

ஸுகஜடா ஜௌஹிம் உரஹாஸுமாஸு ॥

ஸவஸு ஸுஹஜஹிஸௌஸு கரகம்

ஹிம் வஹிம் சுஹிம்

ஸாவாம் யஜ்ஞமணாநிதாம்

வஸுஹிம் ஸௌவகூரியாஸாகூறினி ॥

ध्यायेच्चित्तगृहे प्रभातसमये ब्राह्मीं चतुर्दोर्मुखान्

रक्तां रक्तविभूषणां शुक्लजटामौलिं मराळाब्जगाम् ।

सव्ये सुक्वपमालिकेऽथ करकं दण्डं वहन्तीं क्रमात्

बालां यज्ञगुणान्वितां वसुदशं शैवक्रियासाक्षिणीम् ॥ ६४ ॥

உய்யாஹை து ஸஸிபு ஹாம் அநயநாம்

வணகாநநாம் வெவ்ஹீம்

ஸம்வஹக்ரு மஜாஹயாநி ஓயதீம்

ஹவெஸை உதுஹிபு: சுஜாக் |

ஹாராஜ்யாம் நவயௌவநாம் மரூஉ

பஜாஸாம் வநீஜாநிகா

ஹூஷாம் ஹாவய மிநுதொ

அஸதிகாகொடிபு ஹாஜணுறாழ் || ௧௫ ||

मध्याह्ने तु शशिप्रभां दिनयनामेकाननां वैष्णवीं

शङ्खं चक्रगदाभयानि दधतीं हस्तैश्चतुर्भिः क्रमात् ।

हारादद्यां नवयौवनां गरुडपद्मास्थां वनीमालिका

भूषां भावय बिन्दुतो द्विशतिकाकोटिप्रभामण्डलाम् || ६५ ||

ஸாயாஹை சுவிதாம் வஜ்ஜாஸவஸதிம்

சௌத்ரீம் உநாக் ஸ்நாஜனாம்

அநுரூபாம் கிதஜஸகாம் திணயநாம்

கிஹிஜுதௌௌவநாழ் |

வாஜை ஸக்துஹயை திஸூத்ரவடிசை

ஸவெஸு வஹீன் சுஸௌ:

யூராயௌகஜுவாஜாஜாம்

ஹிதமுணொவெதாம் ஜமநாதாழ் || ௧௬ ||

सायाह्ने कपिलां वृषाञ्जवसतिं रौद्रीं मनाक् श्यामलां

चन्द्रार्धाङ्कितमस्तकां त्रिणयनां किञ्चिच्चलद्यौवनाम् ।

वामे शक्तचभये त्रिशूलघटिके सव्ये वहन्तीं करैः

ध्यायेदेकमुखांबुजां सितगुणोपेतां जगन्मातरम् || ६६ ||

அய்யூரூராகு மிஸதகணுதநீம்

ஸாக்ஷாக் வராம் தது நிரூவஸுஜஸாழ் |

ஸக்திம் ஸதீம் நிஹைகாணிவரூராம்

ஸக்யாம் அதுயீஜிதி ஹாவயெதாழ் || ௧௭ ||

अप्यर्धरात्रे विसतन्तुतन्वीं साक्षात्परां तत्र निरास्पदस्थाम् ।

शक्तिं सतीं निष्कलकान्तिपूरां सन्ध्यां चतुर्थीमिति भावयेत्ताम् ॥ ६७ ॥

(64-65-66-67) பிராதக்காலத்துக்குச் சந்தியா தேவதை பிராமீ என்றும், மத்தியான காலத்துக்குச் சந்தியா தேவதை வைஷ்ணவீ என்றும், சாயங்காலத்துக்குச் சந்தியா தேவதை ரௌத்திரீ என்றும் பாதிராத்திரிக்குச் சந்தியா தேவதை நிஷ்களரூபி என்றும், இவ்வாறு நான்கு தேவதைகளின் பெயரும் அறிந்துகொள்க, அவற்றுள், பிராமி தேவதையின் தியானம் வருமாறு:- நான்கு திருமுகமண்டலமும், நான்கு திருக்கரங்களும் உடையதாகவும், வலது பக்கத்தில் சுருக்கும், அக்ஷமாஸையும், இடது பக்கத்தில் தண்டு கமண்டலங்களும், தரித்திருப்பதாகவும், சிவந்த திருமேனியை யுடையதாகவும், சிவந்த பரிவட்டமும், சிவந்த திருவாபரணமும், சிவந்த மாஸையுந் தரித்திருப்பதாகவும், எட்டு கண்களுடையதாகவும், யக்ஞோபவீதம் தரித்துக்கொண்டு ஒரு கோடி யோசனை பிரபையுடனே அன்னத்தின் பேரில் பத்மாஸனத்தில் பால வயதுடன் எழுந்தருளியிருப்பதாகவும், சைவசம்பந்தமான கிரியைகளுக்கு சாக்ஷிபூதையாகவும், தியானம் செய்க. இது பிராதகால சந்தியாத் தியானமாகும்.

இனி வைஷ்ணவீ தியானம் வருமாறு:- ஒரு திருமுக மண்டலமும், நான்கு திருக்கரங்களும் உடையதாகவும், வலது பக்கத்தில் சங்கமும் அபயமும் இடது பக்கத்தில் சக்கரமும், தடியும் தரித்திருப்பதாகவும், வெள்ளை நிறமுடையதாகவும், வெள்ளைப் பரிவட்டமும், வெள்ளை முத்து மாஸையும், வெள்ளை மாஸையும் ,யக்ஞோபவீதமும் தரித்திருப்பதாகவும், இரு திருநயனமுடையதாகவும், யௌவன வயதுடையதாகவும், கருடன்மீது பத்மாசனமாக இருநூறுகோடி யோசனை பிரபையுடனே எழுந்தருளியிருப்பதாகவும், வநமாஸையை ஆபரணமாகவுடையதாகவும், புருவமத்தியத்தில் தியானஞ் செய்க, இது மத்தியானகால சந்தியாத்தியானமாகும்.

இனி, ரௌத்திரீ தியானம் வருமாறு:- ஒரு திருமுகமண்டலமும், மூன்று திருக்கண்களும், நான்கு திருக்கரங்களும், உடையதாகவும், வலது பக்கத்தில் அக்ஷமாஸையும், திரிகுலமும், இடது பக்கத்தில் வேலும் அபயமும் தரித்திருப்பதாகவும், சிறிது பசுமையான திருமேனியும், சாயங்காலத்தில் பொன்மை வண்ணமும் சிறிது குறைந்த யௌவனமும் உடையதாகவும், பச்சைப்பரிவட்டமும், மரகத ஆபரணங்களும் யக்ஞோபவீதமும், இளம்பிறையும், கமண்டலமும், மகுடமும், தரித்துக்கொண்டு இடபத்தின்மீது பத்மாசனமாக மூன்று கோடி யோசனை பிரபையுடன் எழுந்தருளியிருப்பதாகவும் பிரமரந்திரத்தில்

தியானஞ்செய்க. இது சாயங்கால சந்தியாத் தியானம். நான்காங்காலத்துச் சந்தியாத்தியானம் வருமாறு :- தாமரை நூலை ஒத்து எங்கும் நிறைந்து பரிபூரணமாயிருக்கின்ற நிஷ்கள காந்தியையுடைய வடிவாகத் தியானம் பண்ணுக. இது நான்காவது நிஷ்கள சந்தியாத் தியானம். இவ்வாறு நான்கு காலத்துச் சந்தியாதேவதைத் தியானம் கண்டுகொள்க. (64, 65, 66, 67)

(அ-கை) சிவகாயத்திரியைத் தியானிக்கும் முறையைப் பற்றிக் கூறுகின்றார்

திய டுக் ப்ராவதஹிணாஹி, ஶ்ரீஹாஹி

வணகாநநாஜீஸூரீஹி

வாஜாஜஸூரீஹிதாஹி, திரிணயநாஹி

சுபெஹி ஹிணாஹி

மாயதீஹி ஹிணாஹி

வாஹிணாஹி ஹிணாஹி

வாஹி ஹிணாஹி

வாஹி ஹிணாஹி ஹிணாஹி

तिर्यक्प्रावृतदक्षिणंक्षिममलामेकाननामीश्वरी

वामामञ्जदलस्थितां त्रिणयनामर्धेन्दुभास्वज्जटाम् ।

गायत्री हृदि चिन्तयेद्भरकरां साक्षात्स्रजं दक्षिणे

वामे साभयवारिजां सितपटीभूषां त्रिपुण्ड्रोज्ज्वलाम् ॥ ६८ ॥

68. சிவகாயத்திரி தியானம் வருமாறு:

ஒரு திருமுகமண்டலமும், மூன்று திருநயனமும், நான்கு திருக்கரங்களும் உடையதாகவும், வலது பக்கத்தில் அக்கமாலையும், வரப்பிரதான முத்திரையும், இடது பக்கத்தில் அபய முத்திரையும், தாமரைப்பூவும் தரித்திருப்பதாகவும், சுந்தரியாகவும், வலதுக்காலைக் குறுக்காகமடக்கி இடதுகாலைப் பத்மதளத்தின் மீது நீட்டிக்காசனமாக எழுந்தருளியிருப்பதாகவும், இளம்பிறையோடு கூடின சடையும், வெள்ளைப்பரிவட்டமும், வெள்ளை மாலையும், நல்ல திவ்யாபரணமும், விபூதியும் திரிபுண்டரமும் தரித்திருப்பதாகவும், ஆதித்யமண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதாகவும் தியானஞ்செய்க (68)

(அ-கை) ஆசனவிதி கூறுகின்றார்

(ii) ஐஸ்நாவ்யபுத்தித்யுத்யு: (1) दर्शनार्थमित्यर्थ:

ஸவெஸு தாஜரஸா ஹயெ உ டயதம்

வாஜெ கூராஸெ கஸெஃ ।

யுக்தம் ப்ரதஸுஷயா உ வாஜமதயா

ஸவஸுஸயா உபாஷயா

பஸாயெஹுக்ஷபடாஹிஜம் உவஜஜம்

ஜுதபுஸுபுநம் ஸாக்ஷிக்ஷ ॥ ௭௨ ॥

भानुं कुङ्कुमभास्वरं द्विनयनं चैकाननं पद्मगं

सव्ये तामरसाभये च दधतं वामे वराब्जे करैः ।

युक्तं प्रत्युषया च वामगतया सव्यस्थया चोषया

ध्यायेद्रक्तपटादिमण्डलममुं मूर्त्यर्चनं साक्षिकम् ॥ ७२ ॥

தஞாவாஹந தக்ஷி.யாஹிகூணம்

ஜுஜெ, உ ஸிம்ஸாம் ஸுஜெ

நஸாவஃ வாஹிஷெக மாய

கூஸுஜாலம் கூர வுஸூஜுஹி: ।

ஹொமாம் மா உபுநஜுஹி, கூபு, திநத்:

கூயபூஜு ஹொஜுஹி.யக்

தெஜஸூணஸஜஉபுநெதி கூயிதொ

ஜாதபூணவூஜாக்ஷ: ॥ ௭௩ ॥

तत्रावाहनतत्क्रियादिकरणं मुद्रे च बिंबाम्बुजे

न्यासः पादनिषेकगन्धकुसुमालङ्कारपुष्पांजालीः ।

भोगाङ्गार्चनमुद्रिका प्रतिनतीः कुर्याच्च भोज्यादि यत्

तेजश्चण्डसमर्चनेति कथितो मार्ताण्डपूजाक्रमः ॥ ७३ ॥

(70-71-72-73) சூரியபூஜை ஆத்மாவில் அந்தர்யாக பூஜை, சிவலிங்க பூஜை, அக்கிநிகாரியம், குருபூஜை, சிவபூஜை என்னும் இந்த ஆறும் நித்தியமாகையால் இவற்றுள் சூரியபூஜை முதலாவது செய்ய வேண்டுவது. மோக்குளோத்தரம் என்னும் ஆகமத்தில் ஆத்மார்த்த சிவபூஜைக்கு அங்கமாகச் சூரியபூஜை செய்யும்படி சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது, அது வருமாறு:-

சிவபூஜை செய்தற்குரிய இடத்தை யடைந்து ஆசனத்திலே கிழக்கு முகமாக இருந்து, விபூதி தரித்துக்கொண்டு, சகளீகரணஞ் செய்து, பின்னர் சூரிய ஷடங்கமந்திரங்களால் கரநியாசஞ் செய்து தரிசனார்க்கியங் கொடுத்து, சூரிய மூலமந்திரத்தைப் பத்துமுறை ஜபித்து, பின்னர் அர்க்கிய பாத்திர ஜலத்தைப் போக்கி, அந்தப் பாத்திரத்தைச் சுத்தஞ்செய்து வைத்து, சூரியமூல ஷடங்க மந்திரங்களாலும், மூலமந்திரத்தாலும், சூரிய பூஜைக்கு அர்க்கியங்கற்பித்துத் தனக்கு நேராக வேதிகையின் மேல் ரேகாகாரமாக அஷ்டதளபத்மம் கற்பித்து, அஸ்திர மந்திரத்தால் அந்தப்பத்மத்தைப் புரோக்ஷித்துத் தண்டி, பிங்கள, விநாயக சாந்தகுரு என்னுமிவர்களைப் பூஜித்து அந்தத் தாமரையின் நடுவில் பிரபுத ஆசனம், விமலாதி நான்கு பாதம். வெண்டாமரை என்னும் இவ்வித ஷடுத்தாசனத்தைப் பூஜித்து, கிழக்கு முதலாக எட்டுகேசரங்களில் தீப்தாதி ஒன்பது சத்திகளையும் கர்ணிகையினுடைய ஈசானத்தில் சர்வதோமுகி சத்தியையும் பூஜித்து, அதன் பின்னர் அர்க்காசனம் பூஜித்து, கஷோலக மூர்த்தியைப் பூஜித்து, இரண்டு நேத்திரங்கொடுத்து, போக மோக்ஷத்தைத் தரக்கூடிய சூரியனேத்தியானிக்க வேண்டும். தியானிக்கும் முறை வருமாறு:- குங்குமம்போல் சிவந்த காந்தியை யுடைவராயும், இரண்டு கண்களை யுடையவராயும் ஒரு முகமுடையவராயும் தாமரை மலரில் இருக்கிறவராயும், வலதுகையில் தாமரை மலரும் அபயமும், இடதுகையில் வரமும், தாமரைமலரும் தரித்துக் கொண்டிருப்பவராயும், இடது பக்கத்தில் பிரத்யுஷையுடனும் வலது பக்கத்தில் உஷையுடனும் கூடினவராகவும், இரத்த வஸ்திரத்துடன் மண்டலத்தை யுடையவராகவும், சர்வபூதங்களுக்கும் சாஷிபூதராகவும், தியானஞ் செய்ய வேண்டும். பின்னர்ச் சூரிய மூல மந்திரத்தால் சூரியனை ஆவாஹனம் பண்ணி நிரோதார்க்கியங் கொடுத்து பிம்ப முத்திரை, பத்ம முத்திரைகளுங் கொடுத்து ஹிருதயாதி மந்திரங்களை நியாஸஞ் செய்து நல்வரவாகுக என விண்ணப்பஞ் செய்து, திருவடி விளக்கி, வாசன திரவியங்களாலும் ஆடையாலும் அலங்காரஞ் செய்து சூரிய மூலமந்திரத்தால் புஷ்பாஞ்சலி சமர்ப்பித்துப் பின்னர் போகாங்கமாக,

தேவதேவ த்ரியாமேச ஜகத்ப்ரதம் மங்கள

அபீஷ்டம் ஸ்தாபிதோ பக்தியா மயா சூர்ய ஜகத்பதே,

என்று பூஜித்து ஷடங்கங்களுக்குத் தேனு முத்திரை, கோவிஷாணமுத்திரை, திராசினி முத்திரை கொடுத்தும் பின்னர் சோமாதி ஆவரணபூஜை செய்து நமஸ்கார முத்திரை

கொடுத்துப்பின்னர் நைவேத்திய முதலானவை ஸமர்ப்பித்துத் தோத்திரஞ்செய்து வேண்டுவதைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, பின்னர்ப் பூஜைசெய்த இடத்தில் சூரியன் முதலாக பராங்குமகார்க்கியங்கொடுத்துப் பூஜையை முடித்துத் தேஜஸ்சண்டேசுவரனை அவருடைய ஆசனமூர்த்தி மூலங்களாலே பூஜித்துச்சூரிய நிவேதனங்களைச் சமர்ப்பித்து அந்தப் பூஜாபலனைத் தரும்படி பிரார்த்தித்துத் தேஜஸ் சண்டேசுவரனை உத்தாபனஞ்செய்து சூரியபூஜார்க்கியங்களையும் உத்தாபனஞ்செய்து இவ்வாறு சூரியபூஜையை ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு காலம் செய்க. இது சூரியபூஜையின் முறைமையாகும். (70, 71, 72, 73)

(அ-கை) ஆத்மார்த்த சிவபூஜையின் முறையைப் பதினாறு சுலோகங்களால் கூறுகின்றார்

கூக்பா கூடா உபநதீஸரூபா உபநவியெ-
ரா உஜ்ஜ்விஸாஜநம்

கூக்பா உபாதுரஜிஜ்ஜுவஸிதிஸ்யொ
ஸாயாஸணாவபூநா உபநதீ ।

அரூபா உபா து வஹிஸிவிவஸஜநம்
மகூபாஸாஸா உபநம்

அரூபெயுசு கவாடவாஸுயஜநம்

வீரெஃ உபநம் நதிநஃ ॥ ௭௪ ॥

कृत्वा कर्चनमीश्वरार्चनविधेराचम्य भस्माञ्जनं

कृत्वा चोत्तरदिङ्मुखस्थितिस्थो साधारणाध्यार्चनम् ।

द्वारार्चा तु बहिस्त्रिविघ्नशमनं गत्वान्तरस्त्रार्चनं

द्वार्मध्यस्थ कवाटवास्तुयजनं पीठेऽर्चनं नन्दिनः ॥ ७४ ॥

சுஸுபூவாஸுதிவஜுஸெயஜநம்

ஸூஜ்ஜிதஸூகிஸுதஃ

அகூபா மஸிபிஸுஹிஃஸுமதா

ஸூகிவிபுஸெஷாவபூகஜீ ।

வாஜுஜ்ஜு கிஹ வஸு மவஜுஜிஸு

வஸூஜ்ஜு வஸு-

ஸம்ஸூகீ உநநபாஸணாதுயஜநம்

ஸூஜ்ஜு குஸம்ஸெயநதீ ॥ ௭௫ ॥

मान्यार्घ्येण च लिङ्गशुद्धिरियतीत्युक्तं तथा कामिके ॥७७॥

புறாசு கூஉதுணாவுணம்

புநாபொவுதுபா ஹலுக்லாஸநம்
ததெஸாஸநஜுதிபுலாஜுதி

ஸிவாஹுதுபா தஜாவாஹநஜு
பொபஸாபநஸனியாநதிதி யக்
நெதாநஜுஞ்ஞாதுநம்
ஸம் ஹயாஹஸுஜாநி வாஜுஜுஹயம்

ஜெயாஸு யுபாஜயஃ || ௭௮ ||
पश्चात् कूर्चतृणार्पणं पुनरथोप्यर्चा षडुत्थासनं
तत्रेशासनमूर्तिसाञ्जलिशिवाभ्यर्चा तदावाहनम् ।
रोधस्थापनसन्निधानमिति यन्नेत्रान्यमन्त्रार्चनं
संभूयाष्टसुमानि पाद्यमुभयं देयाश्च धूपादयः || ७८ ||

தெனாஜெஜுஃ ஸுபநந்ந் உநநயந
ஸாநந்ந் யாநாஃ ஹஸா
உாவெபுணாஜுவிஜொஉநம்

ஸுஜஸிபொ ஹஜாஸநாபொபணஜு
விஸுஸாஸுஜுஹாயுபுஜநஜெயொ
ஸக்துநாஜிஸக்துஞ்ஞத்
புஜாபாஸநஜுதிபுபுஜநஜிஹ

நஸாஸு ஜுணாகுதிஃ || ௭௯ ||
तैलाद्यैः स्नपनञ्च चन्दनधनस्नानञ्च धाराभसा

चार्घ्येणार्द्रविमोचनं सुमशिरो भद्रासनारोपणम् ।
विघ्नेशाञ्जगृहार्यपूजनमथो शक्त्यादिशक्त्यं ततः

பூஜாஸநமூர்திபூஜநமிஹ ந்யாஸந்ந் துடாகுதிஃ || ௭௯ ||
ஜுணாநஸாஸவியாநஜெஸவிறித

திஃஸுதொஸாபநம்
ஸ்ரீகணாபுணஜாதுகாபுணஜெயொ
விஜுஸாஸாதுநஜு

ஸ்ரீஜத்தாதி சுவாதுடா மஜவஹாரா

வஜாஹுதநு தம்

வஸ்கூழிபுநாத வஜாஸிவவஸு

வஸமுணயநாநம் யயாதொஹுதெ || ௫௦ ||

முண்டானாசவிதானமஃசஹித்ரிஸ்த்லாஸ்தாபனம்

ஸ்ரீகணதார்பணமாதூகார்பணமதோ விதாஸரிஸார்தனம் ।

ஸ்ரீமத்காமிகவாதூலாஃமவசஸாரம் சமாஹத்ய தம்

ஸங்க்ஷியாத்ர சதாஸிவஸ்ய சஃகுணத்யானம் யதாத்ரோத்யதெ || ௫௧ ||

விஜ்ஞாஹைஹவஹம் வஜாஸிவவிஹ

யநாயெசு வஸவஜாஸநம்

ஸுஹம் வஸவஜாஸநம் வஸவஜாஸநம்

தூஸகூலம் ஜஸொஹுஜூஜூ ।

வஸவஸு ஸுஹவஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

ஸுஹுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

வஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

வஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு || ௫௨ ||

விதாஸதேஹவஹம் சதாஸிவமிஹ த்யாயெத் சபதாஸனம்

ஸு

ஸவ்யே ஸுலபரஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

வஸு || ௫௩ ||

வஸவம் ஜஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

ஸு

ஸு

ஸு

ஸு

ஸு

ஸு

ஸு || ௫௪ ||

एवं दृक्त्रयमाननान् प्रतितदन्वाहनार्थ्ये त्विह
 प्राणस्थापनसन्निधानमथतद्रोधश्च रोधार्थ्यकम् ।
 कण्ठी लिङ्गनतीर्हि भस्मभरणं चेशानमन्वर्पणं
 चैकत्वन्तु समूलमुष्टिकरणं धेनुर्महामुद्रिका ॥ ८२ ॥

புறம் வாழ்வதற்காவநவவஃ
 வாழிநய வாழத்
 உவாயும் பவ்வைவீ தலா து விவரிதா
 வாழ்வாழ்வாயுபுணர் ।
 புறவெண்ணாக்கததவிபுகாபுநய
 வாழ்வைவீவாபுணர்
 வாழ்வாழும் கூய வாழ்கா

ஸ்வபந்தநாஜெழுள ஸுஜொதெயநடி ॥
 पुष्पं स्वागतवत्सभावनवचः स्वामिन्यथ स्वागते
 चार्घ्यं पञ्चमुखी तदा तु विहिता पाद्याचमार्घ्यार्पणम् ।
 पुष्पेणाक्षतदूर्विकार्चनमथ स्याद्धूपदीपार्पणं
 पाद्याद्यं त्वथ पादुकास्नपनतन्मार्जौ सुमोत्सेचनम् ॥ ८३ ॥

புலெஸ்கா உருநஜனா. மஜு உதம்
 இம் தூனஜதூபுயெசு
 உசுதம். உரூஉஜநாஜிஜிவ்வுவஸுநெ
 வுண்ணுரூபவீதந் யசு ।
 ஷெயம் உநநஹிஷணாஜிகுஸுபுலெஜி
 தகூது யெணாஜூமி:
 ஜாமெஸ். ஜாபுஸுயுபவீத்யஜநெ
 வுஸூதூஜுஜூபுணு ॥ ௪௪ ॥

पुष्पैकार्चनमन्तरङ्गमुचितं मन्त्रान्नमत्रार्पयेत्
 उक्तश्चाचमनादिविवस्वने स्वर्णोपवीतश्च यत् ।
 देयं चन्दनभूषणादिकुसुमैस्तत्त्वत्रयेणाञ्जलिः
 माल्येण्डार्पणधूपदीपयजने स्यात्काम्यमुद्रार्पणम् ॥८४॥

மாயா. மாபுநஜை மருதயஜநெ

ஹொமா மஃ மவஹுஜாததொ

யெநுஸ்தி, ஸிவா ஹி யாஜகாசி கா

வருக வந்துள்ளாபெண்ணு

நதனா ஷடீ வரஜீக்யதிர

தடியொழ நனாழி நந்நாடிய :

செந்நாடினும் கூடுதலாய் யாழியஜநம்

ஸம் ஹூய பௌவ்யதி : || ௧௫ ||

लायाङ्गार्चनमूलमन्त्रयजने भोगाङ्गपूजा ततो

धेन्वजत्रिशिखाभिधामकरिकास्रक्पञ्चमुद्रार्पणम् ।

नत्या षट्परमीकृतिश्च तदथोऽनन्तादिनन्द्यादयः

चेन्द्राद्यं कुलिशायुधादियजनं संभूय पञ्चावृत्तिः ॥ ८५ ॥

யுபாஜிங் ஸஜபு ஷ்யுஸ்யுதம்

நெடுவெள்ளைப் பூக்கள்

தாஃஸுலுலாஹி உ யுபவஹீபநிவஹுள

உவ்வாடினாழ்நாதி, கழி ।

ரக்ஷாஃயொ ஜுகுராதவகுஹரணம்

ஸ்பாஷாஜிபாஷிபுணம்

தெயா உயுவுஜானுதி : வுநாவி

ஸுராத்நுஜுபுத்ரு மௌஃ || ௧௬ ||

धूपाद्यश्च समर्प्य षड्रसयुतं नैवेद्यमर्घ्योदकं

तांबूलादि च धूपदीपनिवहौ दूर्वाद्यथा ऽरात्रिकम् ।

रक्षाऽथो मुकुरातपत्रभरणं स्याच्चा मराद्यर्पणं

त्रेधा मूलसुमाज्जलिः पुनरपि स्यात्पञ्चमुख्यत्र गौः ॥८६॥

சூழ்நிலை மாற்றத்தின் உயர்வாகியும்.

ஸ்ரீமாத்நா நமஸ்கரித்ரு

ജി.പി. ഉഷാകുമാർ ഡയറക്ടറായും

பெராக் துயெணா உயெக் ।

ததஸாதினா க்ஷாஜ்ஜெயஜநம்

ஸுநாஜெஸா மவீரோ உபநம்

விஜ்ஜாஜெஸி கபுஜெநம் பூநாஸொ

ஜெனாதிபுஷாஜ்ஜெயி ॥ ௪௪ ॥

मुद्रा स्यान्महती च जापकरणं शस्त्रादिना रक्ष्य तत्

जप्तं दक्षकरात् सपुष्पचुलुकं श्लोकत्रयेणाचयेत् ।

तत्पश्चात्किल काम्यमन्त्रयजनं स्याद्योगपीठार्चनं

विद्यादेशिकपूजनं पुनरथो मूलान्निपुष्पाञ्जलिः ॥ ८७ ॥

வொளாது மகதிபுஷாஜ்ஜெயி ॥ ௪௪ ॥

காயபு நஜொ டிக்ஷிணம்

புளாபு ததஸாதினா க்ஷாஜ்ஜெயி

புஷாஜ்ஜெயி ததஸாதினா

ஜெயம் யதூதஸுதகஸுஸுஜகம்

ஸுஜொஃ கஸொ டிக்ஷிணம்

புஷாஜ்ஜெயி வஜ்ஜெயி தாநுஜெயி தெத:

ஜாதாஜிவிபுஜ்ஜெயி ॥ ௪௪ ॥

स्तोत्रं भक्तिपुरस्सरं समुचितं कार्यं नमो दक्षिणं

प्राप्तं तत्परमाग्निकार्यमकृते पुष्पाष्टकं तत्फलम् ।

देयं यत्कृतसूत्रकस्सुमकं शंभोः करे दक्षिणे

पुष्पाण्यष्ट समर्च्य तान्यथ हि तैर्जातादिभिर्ब्रह्मभिः ॥ ८८ ॥

ஜெனெநாவி வியெயஜ்ஜெயி

ஸாஜ்ஜெயி வஜ்ஜெயி

கதூவெஸா ஹி பராஜ்ஜெயி

உணெஸாஜ்ஜெயி தத: ।

பஸாஜ்ஜெயி காவிரபுஜெயி

மொஜாஸொ மூஸொவ்ஜெயி

பொகத: ஸாஜ்ஜெயி

ஹி நுஜெயெந வஜ்ஜெயி ॥ ௪௪ ॥

मूलेनापि विधेयमर्चनमथो साङ्गं समुत्थापनं
कर्तव्यो हि पराङ्मुखार्चनविधिश्चण्डेश्वराचां ततः ।

பராத்மகாபிலபூஜனம் ததநு கோபாஸோ குரோவீந்நம்

प्रोक्तः स्वार्थशिवाचर्चनाक्रम इति न्यायेन पङ्क्तिद्वयात् ॥ ८९ ॥

(74-89) பார்வதீநாயகரான ஸ்ரீமகாதேவருடைய பிரசாதத்தினால் ஆத்மார்த்த சிவபூஜையின் முறை சொல்லப்படுகின்றது. அது வருமாறு:- சூரியபூஜையானது சிவபூஜைக்கு அங்கமாகையால் செளராதி சண்டாந்தம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் முன்சொன்னவாறு சூரிய பூஜை செய்து முடித்துப் பின்னர் சூரியபாவணையின் நிவிர்த்தி நிமித்தமாக மீளவும் ஆசமனஞ்செய்து, நியாசஞ்செய்து, விபூதியை நிரோடு சேர்த்தாவது அல்லது சேராமலாவது நெற்றியில் தரித்துக் கொண்டு வடக்குமுகமாக இருந்து பிரணவத்தால் சாமான்யார்க்கியங்கற்பித்து, எழுந்திருந்து அர்க்கியத்தை இடது கையில் வைத்துக்கொண்டு, துவாரத்துக்கு வெளியே வந்து நின்று, கிழக்கு துவாரம், தெற்குத் துவாரம், மேற்குத் துவாரங்களில் சாமான்யார்க்கியத்தால் அஸ்திர மந்திரத்தோடு புரோக்ஷித்துத் துவார பூஜை செய்து, விநாயகர், சரஸ்வதி, மகாலக்ஷ்மீ, நந்தி, கங்கை, மகாகாளர், யமுனே, இவர்களைப் பூஜித்து பூமி, ஆகாயம், சுவர்க்கம் என்னும் மூன்றிலுமும் உண்டாகும். விக்किनங்களைப்போக்கி, உள்ளே புகுந்து, திரும்பி நின்று, கீழ்ப்படியில் அஸ்திர துவாரபாலரைப் பூஜித்து, கவாடங்களில் வலமிடமாக மானதத்தியானத்துடனே விமலாய நம: கபாஹவே நம: என்று உச்சரித்துப் பூஜா மண்டபத்தில் ரிஷபத்தையும், நிருதிதிக்கில் வாஸ்து பிரமாஸையும், பூஜித்துச் சிவ பூஜா ஸ்தானத்தில் மான்தோல் முதலான ஆசனத்தில் வடக்கு முகமாக இருந்து அவ்விடத்தில் சாமான்யார்க்கியத்தை வைத்து, கிழக்கே வந்து கிழக்கு முகமாக இருந்து, சுதேசான சகிதமாக நந்திகேசவரரைப் பூஜித்து, அஸ்திரப்பிராகாரம், கவசாவகுண்டனம் பரிகாதத்தியானஞ் செய்து, பூதசுத்தி பண்ணவேண்டும். பின்னர், அந்தரியாகஞ் செய்து, ஸ்தானசுத்தி செய்து, விசேஷார்க்யங்கற்பித்து, ஷடங்கங்களால் பாத்தியமும் சம்மிதா மந்திரங்களால் ஆசமனம், நிரோதார்க்கியம் என்னும் இவைகளையும் கற்பித்து பஞ்சகவ்வியம், பஞ்சாமிருதம் கற்பித்துத் திரவிய சுத்திசெய்து தன்னுடைய ஆசனத்திலே சிவாசனமும், தன்னுடைய தேகத்திலே சிவமூர்த்தியும் பூஜித்துச் சந்தனத்தால் நெற்றியில் திலகமிட்டு, சிரசிலே புஷ்பத்தை வைத்து சிவோஹம் என்று

பரவளை செய்து ஆத்மசுத்தி செய்து, பின்னர் மந்திர சுத்தி செய்யவேண்டும்.

மந்திரசுத்தி வருமாறு:- மூலமந்திரத்தைத் துவாதசாந்தமளவாகவும், பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களைப் பிரமமந்திரமளவாகவும் ஷடங்க மந்திரங்களை விந்துஸ்தானமளவாகவும் மூன்று மாத்திரை இரண்டு மாத்திரை ஒரு மாத்திரைப் பிரகாரம் முறையே ப்லுதம், தீர்க்கம், ஹ்ரஸ்வமாக உச்சரித்தல் மந்திரசுத்திமாகும். பின்னர், இருதயத்தில் வைத்து அஞ்சலி செய்யும் கையை விடுத்து *சல ப்ராசாதமாகிய பெட்டகத்தின் முன்பக்கத்தில் பீமருத்திரனைப் பூஜித்து அங்குஞ் செய்து பெட்டகக் கோயிலைத் திறந்துபரிவார தேவதைகளை அந்தந்த ஸ்தானங்களிலே எழுந்தருளச் செய்து பூஜித்து, ஸ்நாநவேதிகையில் பரிவட்டம் அமைத்து, அதன்மேல் ஷடுத்தாசனம் பூஜித்துப் பெட்டகக் கோவிலினின்றும் சிவலிங்கப் பெருமானை இரண்டு கைகளாலும் எழுந்தருளச் செய்து, தரித்திருந்த பரிவட்டத்துடனே ஸ்நான வேதிகையிலெழுந்தருளச்செய்து, பரிவட்டத்தை முற்றும் நீக்கிச் சிவ காயத்திரி மந்திரத்தால் பழைய பூஜையாக ஒரு புஷ்பஞ்சாத்தி, ஐந்து திருமுடிகளிலும் போகியானவன் மூலமந்திரத்தால் சாமான்யார்க்கியத்தை ஈசான முதலாகக் கொடுத்து, இந்த அவசரத்தில் தயிரன்னமாதல் தின்னக் கூடிய பொருளாதல், கறந்த உஷ்ணத்தோடு கூடிய பச்சைப் பாலாதல், தாம்பூலமாதல், நைவேத்யம் செய்து, அஸ்திர மந்திரத்தால் மணியடித்து, சிகா மந்திரத்தினால் தூபமும், நேத்திர மந்திரத்தால் தீபமும் சமர்ப்பித்து, ஐந்து திருமுடிகளிலும் கட்டை விரல் முதலாக சத்தியோஜாத முதலான மந்திரங்களை நியாசித்து, கட்டைவிரல் அணிவிரல்களின் நுனியினால் ஒரு புஷ்பம் எடுத்து அங்குஷ்ட அநாமிகா மந்திரங்களினாலும், இருதய மந்திரத்தாலும் நிருமாலியத்தைக் கழித்து, மேற்கூறிய புஷ்பத்தை இருதய மந்திரத்தினால் திருமுடியின்மீது சாத்திச் சண்டேசுவர நிமித்தமாக ஒரு பாத்திரத்தில் ஈசான திக்கில் இருதய மந்திரத்தால் நிருமாலிய புஷ்பங்களை வைத்துக் கையைச் சுத்தஞ்செய்து, அஸ்திர மந்திரத்தால் சிவலிங்கத்தையும், பாசுபதாஸ்திர மந்திரத்தால் ஆஷடையாளையும் அபிஷேகஞ்செய்து, பின்னர் சாமான்யார்க்கியத்தால் அபிஷேகஞ்செய்து, அதன் பின்னர் கெண்டியிலுள்ள ஜலத்தால் இருதய மந்திரத்தோடு அபிஷேகஞ் செய்க. அது லிங்க சுத்தியாம்.

அதன் பின்னர் கவசமந்திரத்தால் குச்சுப்பில்லுச் சாத்தி மீளவும் ஸ்நாந வேதிகையிலெழுந்தருளச் செய்து, இருதய மந்திரத்தால் சுத்தஜல அபிஷேகஞ் செய்து, மீளவும் ஷடுத்தாசனம் பூசித்து, சிவாசனமும்

சிவமூர்த்தியையும் பூஜித்து மூல மந்திரத்தால் ஆவாஹனம் செய்து, ஸ்தாபனம், ஸந்திதானம், ஸந்திரோதனம் செய்து, நேத்திர மந்திரம் நீங்கிய இருதய முதலிய ஐந்து மந்திரங்களாலும் அர்ச்சித்து, தேனுமுத்திரைக் கொடுத்து அஷ்ட புஷ்பார்ச்சனையுடன் தூபதீபம் சமர்ப்பித்துப் பின்னர் இருதய மந்திரத்தால் அபிஷேகஞ்செய்து, கவச மந்திரத்தால் வஸ்திரங்கொண்டு ஈரத்தை மாற்றி ஒரு புஷ்பஞ்சாத்தி வாசனா தைலமாகிய எண்ணைக்காப்பு சத்தியோஜாத மந்திரத்தாற் சமர்ப்பித்து, அந்த மந்திரத்தால் மாக்காப்புச் செய்து, இருதய மந்திரத்தால் சுத்தஜல அபிஷேகம் செய்து, சத்தியோஜாத மந்திரத்தால் நெல்லிக்காப்பும், வாமதேவ மந்திரத்தால் மஞ்சட்காப்பும் அபிஷேகஞ் செய்து, பின்னர் இருதய மந்திரத்தால் சுத்தஜல அபிஷேகஞ்செய்து, மூல மந்திரத்தால் பஞ்சவ்யாஷேகமும் பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களால் தனித்தனியே பஞ்சாமிர்தம், பால், தயிர் அபிஷேகமும், இருதய மந்திரத்தால் தேங்காய்த் திருவல், வாழைப் பழம், மாம்பழ அபிஷேகம் செய்து, பின்னர் இருதய மந்திரத்தால் ஜல அபிஷேகஞ் செய்க. அதன் பின்னர் நாரத்தம் பழச்சார், எலுமிச்சம் பழச்சார், தம்பரத்தம் பழச்சார், கொளஞ்சிப் பழச்சார் என்னும் இவைகளை அபிஷேகஞ் செய்து, சுத்தஜல அபிஷேகஞ் செய்க. அதன் பின்னர் ஆத்மார்த்த மூர்த்திக்கு அன்னாபிஷேகம் செய்யலாமென்று மகுடாகம வசனமிருத்தலால் அன்னாபிஷேகஞ்செய்து, தூபதீப நைவேத்தியம் சமர்ப்பித்து, சுத்தஜல அபிஷேகஞ் செய்க. பின்னர் சந்தனக் குழம்பு, குங்குமக்குழம்பு சாத்தி தூப தீப நைவேத்தியம் சமர்ப்பித்து மூல மந்திரம் பஞ்சப்பிரம மந்திரம் ஷடங்க மந்திரம், பதமந்திரங்களால் சததாரையால் சுத்த ஜல அபிஷேகஞ்செய்து, பின்னர் விசேஷார்க்கிய ஜலத்தால் அபிஷேகஞ் செய்து, சுத்தமான வெள்ளை வஸ்திரங்கொண்டு கவச மந்திரத்தால் திருவொற்றாடை சாத்தித் திருமுடியில் ஒரு புஷ்பஞ்சாத்தி பத்திர பீடத்தின் மேல் வடக்கே கோமுகியாக எழுந்தருளச் செய்க. பின்னர் வாயு கோணத்தில் தெற்கு முகமாக விநாயகரையும், அபருக்குக் கிழக்காக மஹாலட்சுமியையும், ஈசான கோணமுதல் மேற்கு முகமாக ஸப்தகுரவர்களையும் பூஜித்து சத்தியாதிசக்தி பரியந்தம் சிவாசனத்தைப் பூஜிக்குமுறையில் மகாதேவருடைய கீழ்ப்பீடத்திற்குக் கீழாகக் கூர்மாசனமும், அதன்மேல் ஆதாரசக்தியையும் அதன்மேல் அனந்தாசனமும், அனந்தரையும் பூஜித்து பத்ம பீடத்தின் கால்களில் அக்கினி திக்கு முதலாக தர்ம ஞான வைராக்கிய ஐகவரியங்களைப் பூஜித்துக் கிழக்கு முதலாக நான்கு திக்கிலும் அதர்மம், அஞ்ஞானம், அவைராக்கியம், அனைகவரியங்களைப் பூஜித்துப் பீடத்தின்கீழ்

நிருதிதிக்கில் அதச்சதனமும், பீடத்தின்மேல் ஊர்த்வச்சதனமும் அர்ச்சித்துப் பீடத்தில் கந்தம், பீஜம், அங்குரம், நாளம், முகுளம், கண்டகங்கள், உபக்கிரந்தி, மஹாக்கிரந்தி, உபதளங்கள் கேசரங்கள், கர்ணிகை, பீஜம் என்னும் இவைகளை அர்ச்சித்து ஒம் ஹாம் பத்மாய நம: என்று பத்மத்தையர்ச்சித்துப் பத்ம முத்திரை கொடுத்து, ஸ்திராசனம் பூஜித்துப் பின்னர்க் கேசரங்களிலே கிழக்கு முதலாக வாமை சியேஷ்டை, ரௌத்ரீ, காளி, கலவி கரணி, பலவிகரணி, பலப்பிரமதினி, ஸர்வபூததமநி என்னும் எட்டுச் சக்திகளையும், கர்ணிகையின் ஈசானத்தில் மனோன்மணி சக்தியையும் பூஜித்து தளத்தின் நுனிவட்டத்தில் சூரிய மண்டலத்தையும், அதற்கதிபதியான பிரமாவையும் பூஜித்து, பின்பு கேசரநுனியின் வட்டத்தில் சோம மண்டலத்தையும் அதற்கதிபதியான விஷ்ணுவையும் பூஜித்து, கர்ணிகை நுனியின் வட்டத்தில் அக்கினி மண்டலத்தையும் அதற்கதிபதியான ருத்திரனையும் பூஜித்து, கர்ணிகையின் மத்தியில் சந்திர மண்டலத்தையும் அதற்கதிபதியான ஈசுவரான விஷ்ணுவையும், பூஜித்து, அதன்மேல் சிவாசனத்தில் ஆதாரசக்தி முதல் அனந்தாசனம் வரை அனந்தாசனத்தையும், அதன்மேல் ஊர்த்வச்சதனம் வரை சிம்மாசனத்தையும், அதன்மேல் யோகாசனத்தையும், கர்ணிகைவரை பத்மாசனத்தையும், கர்ணிகையில் விமலாசனத்தையும் இவ்வாறு அனந்தாசனம், சிம்மாசனம், யோகாசனம், பத்மாசனம், விமலாசனம் என்னும் பஞ்சாசனங்களையும், சிவாசன அந்தர்க்கதமாகத் தியானித்துப் பூஜித்துச் சிவாசனத்தின்மீது தண்டாகாரமான ஜோதிமய சிவ மூர்த்தியை சிருஷ்டிக்கிரமமாக தண்ட பங்க்நியாசம், முண்டபங்க்நியாசம், ஸ்ரீகண்டநியாசம், ஆகமநியாசம், முப்பத்தெட்டுக் கலாநியாசம், மாத்ருகா நியாசம் செய்து பூஜிக்கவும்.

பின்னர், வித்தியாதேகத்தைப் பூஜிக்குமுறை வருமாறு:- ஸ்ரீமத் காமிகம், வாதுள முதலிய சிவாகமங்களில் உள்ள விஷயங்களைச் சுருக்கி அவற்றின் சாரமாகச் சகுணத்தியானமாகிய சதா சிவத்தியானம் கூறப்படுகின்றது. எவ்வாறெனில் வெளப்பு வர்ணமான திருமேனியாகவும், பத்மாசனத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதாகவும், ஐந்து முகமும் பத்துப்புயமும், ஒவ்வொரு முகத்திலும் மூன்று கண்களும், இரத்தவர்ணமான திருக்கரங்களும், திருவடிகளும், வலதுப்பக்கத்திற் சூலமும், கோடரியும், வாளும், குலிசமும், அபய முத்திரையும், இடப்பக்கத்தில் அக்கினியும், பாசமும், கண்டையும், சர்ப்பமும், அங்குசமும் தரித்துக்கொண்டெழுந்தருளியிருப்பதாகவும், வெண்மை, பொன்மை, கருமை, செம்மையினையுடைய ஈசான முதலிய ஐந்து முக

சதாசிவருடைய திருமேனியைத் தியானஞ்செய்து புஷ்பாஞ்சலியினால் வித்தியாதேகத்தைப் பூஜிக்கவேண்டுமென்க. பின்னர், ஈசான முதலிய ஐந்து முகங்களுக்கும் மூன்று நேத்திரங் கற்பித்து, மூலமந்திரத்தால் சிவனை ஆவாஹனஞ்செய்து, ஆவாஹனார்க்கியங் கொடுத்து, பிராணப் பிரதிஷ்டா மந்திரத்தை ஒருமுறை உச்சரித்து, பின்னர் ஸ்தாபன, சந்திதான, நிரோதனஞ்செய்து, நிரோதார்க்கியங் கொடுத்து, விபூதி தாரணஞ் செய்து, பட் என்னும் பதத்தை இறுதியிலுடைய அஸ்திர மந்திரத்தால் காலகண்டிகை முத்திரையும், வாமதேவ மந்திரத்தால் லிங்க முத்திரையும், இருதய மந்திரத்தால் நமஸ்கார முத்திரையுங் கொடுத்து, கவச மந்திரத்தால் அவகுண்டனஞ்செய்து, ஈசான முதலிய மந்திரங்களை நியாசஞ்செய்து, ஷடங்க மந்திரங்களையும் நியாசஞ்செய்து மூலமந்திரத்தால் ஏகத்வஞ்செய்து, தேனுமுத்திரை மகாமுத்திரையுங் கொடுத்து, மூலமந்திரத்தால் ஒரு புஷ்பஞ்சாத்தி, ஈசான முதலிய சம்மிதா மந்திரங்களின் குணங்களைத் தியானித்து, அங்காங்கி பாவனஞ்செய்து, இருதயத்தில் அஞ்சலியுடன் நல்வரவாகுக என விஞ்ஞாபித்து, குழந்தாய்! நல்வரவென்று சுவாமி திருவாய் மலர்ந்தருளினதாகப் பாவித்துப்பின்னர்,

ஸூரஜிந ஸவ்யஜமனாப

யாவது ஐஜாவஸாநக்யூ ।

தாவஸ ஸம்வீதிஜாவெந

ஹிம்மெமஹிந ஸனியீஹவ ॥

स्वामिन् सर्वजगन्नाथ यावत्पूजावसानकम् ।

तावत्संप्रीतिभावेन लिङ्गेऽस्मिन् सन्निधीभव ॥

(இதன் பொருள்) எல்லாவுலகத்திற்கும் நாதனை ஸ்வாமின்! பூஜை முடியும் வரை கிருபையோடு இந்த லிங்கத்தில் நீர் சாந்ந்தியிடுஞ் செய்ய வேண்டும் என்பதாம். இவ்வாறு விஞ்ஞாபித்து, ஸ்வாகதார்க்கியங் கொடுத்து, இச்சமயத்தில் பஞ்சமுக முத்திரையும், பாத்தியாசமனார்க்கியமுங் கொடுத்து புஷ்பம், அருகு, அக்ஷைகளைச் சாத்தித் தூபதீபஞ் சமர்ப்பித்துப் பாத்யாதி கொடுத்துச் சுத்தாபிஷேகம் செய்யப் பெற்ற இடது கையிலுள்ள அநாமிகை விரலால் லிங்கபீடத்தைப் பரிசித்துக் கொண்டு வலக்கையால் ஒரு புஷ்பஞ்சாத்தி முன் சாத்தியிருந்த புஷ்பத்தை நீக்கிக் கையைச் சுத்தஞ்செய்து, பின்னர் கெண்டி ஜலத்தால் திருவடியை துடைத்து விசேஷார்க்கிய ஜலபிந்துவை ஒரு புஷ்பத்தால் திருமுடியில் நனைந்து, சுத்த வஸ்திரத்தால் துடைத்து,

மந்திரமில்லாமல் ஒரு புஷ்பமும், மந்திரத்தோடு கூடிய புஷ்பமும் சாத்திப் பின்னர் இடதுகையை விட்டுச் சிறிது விபூதி தாரணஞ் செய்து, மஹாபிஷேகத்தின் முடிவில் அதிகப் பசியினால் மூவுலகத்தையும் உண்ணுதற்குச் சமர்த்தராயிருக்கின்றாராதலின், அக்காலத்தில் நைவேத்தியஞ் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். இல்லையாயின், பூஜிப்பவனுடைய ஆயுள், வீரியம், பலம் என்னுமிவைகளை உட்கொண்டு விடுவர் என்று சொல்லப்படுவதால் மந்திரத்தோடு கூடிய அன்னத்தை விரைவில் நிவேதித்து, ஆசமனார்க்கியம் பாத்தியார்க்கியங் கொடுத்து, வாமதேவ மந்திரத்தால் திவ்யமான இரண்டு வஸ்திரமும், இருதய மந்திரத்தால் சுவர்ண உபவீதமும் தரித்து, கஸ்தூரி முதலான வாசனா திரவியங்களைப் பூசி பணிநீர் பச்சைக் கற்பூரங் கலந்த சந்தனஞ் சாத்தி, கோளாக முதலிய திவ்யாபரணமும், வாசனையுள்ள புஷ்பங்களுஞ் சாத்தி மூன்று தத்துவங்களால் புஷ்பாஞ்சலி சாத்தி, இண்டை மாலை முதலியவற்றால் அலங்கரித்து, இவ்வாறு சதாசிவமூர்த்தியை நன்றாகப் பாவனைசெய்து, பின்னர் அஸ்திர மந்திரத்தால் மணியடித்து, சிகா மந்திரத்தால் தூபமும், நேத்திர மந்திரத்தால் தீபமும், திருமுடியிலிருந்து திருவடி வரையும், திருவடியிலிருந்து திருமுடிவரையும், மாற்றிச் சமர்ப்பித்துப் பின்னர் ஆசமனார்க்கியங் கொடுத்து, மனோரத முத்திரை கொடுத்து, மூல மந்திரத்தால் ஒரு புஷ்பஞ்சாத்தி லயாங்கம் பூஜிக்கவும். பின்னர் போகாங்கம் பூஜிக்கும் முறை வருமாறு:

பத்மத்தின் ஈசான தளத்தில் ஈசானத்தையும், கிழக்குத் தளத்தில் தற் புருஷத்தையும், தெற்குத் தளத்தில் அகோரத்தையும் வடக்குத் தளத்தில் வாமதேவத்தையும், மேற்குத் தளத்தில் சத்தியோஜாதத்தையும், மீளவும் ஈசானதளத்தில் நேத்திரத்தையும், அக்கினி தளத்தில் இருதயத்தையும், மீளவும் ஈசான தளத்தில் சிரசையும், நிருதி தளத்தில் சிகையையும், வாயு தளத்தில் கவசத்தையும், கிழக்கு முதல் நான்கு தளத்தில் அஸ்திரத்தையும் அந்தந்த மந்திரங்களினால் தியானித்து, இவ்வாறு அங்கம், பிரத்தியங்கம், சாங்கம் உபாங்கமாகச் சிவனைப் பூஜித்துப் பின்னர் ஈசானாதி பஞ்சப்பிரமங்களுக்குத் தேனுமுத்திரை, பத்ம முத்திரை, திரிகுல முத்திரை, மகரமுத்திரை, சிருக் முத்திரையும், அங்கங்களுக்கு நமஸ்கார முத்திரையும் இருதய மந்திரத்தாற் கொடுத்து, பரமீகரணஞ் செய்து வெளஷ்ட என்னும் பதத்தை இருதியிலுடைய மூலமந்திரத்தால் ஒரு முறை புஷ்பாஞ்சலியுடன் மகாமுத்திரை கொடுத்து, பாவனைசெய்து, அங்காங்கி பாவனையுடன் நன்றாகத் தியானஞ்செய்து இந்தச் சமயத்தில் மகாநைவேத்யம்

சமர்ப்பிக்க, அல்லது, பஞ்சாவரண பூஜை செய்து மகாநைவேத்யம் சமர்ப்பிக்க.

பஞ்சாவரணபூஜை வருமாறு:- முதலாவது ஆவரணத்தில் பஞ்சப்ரம்ம ஷடங்கங்களையும், இரண்டாவது ஆவரணத்தில் அநந்தர் முதலிய எட்டு வித்தியேசவரர்களையும், மூன்றாவது ஆவரணத்தில் கிழக்கு முதலாக நந்தி முதலிய எட்டுக் கணநாதர்களையும், நான்காவது ஆவரணத்தில் கிழக்கு முதலாக இந்திரன் முதலிய பத்து லோக பாலர்களையும், ஐந்தாவது ஆவரணத்தில் கிழக்கு முதலாக வச்சிரம் முதலிய ஆபுதங்களையும் தத்தம் மந்திரங்களினால் பூஜித்து, அனந்தாதிகளுக்கும், நந்தியாதிகளுக்கும் காலகண்டிகா முத்திரையும், இந்திராதிகளுக்கும் வச்சிராதிகளுக்கும் திரிசூல முத்திரையும் இருதய மந்திரத்தாற் கொடுத்துப் பின்னர், மூல மந்திரத்தாற் சிவனைப் பூஜித்துத் தூபதீபம் சமர்ப்பித்து மகாநைவேத்யம் சமர்ப்பிக்க.

மகா நைவேத்யமாக்குமுறை வருமாறு:- வெள்ளை அரிசி யல்லாத ஏனைய அரிசியால் அன்னஞ் செய்தல் ஒருவித பலன். வெள்ளை அரிசியால் அன்னஞ்செய்யில் அதனினும் பதின்மடங்கு பலன். தினை அரிசியில் அன்னஞ் செய்யில் அதனினும் நூறு மடங்கு பலன். குளச்செந்நெலரிசியில் அன்னஞ் செய்யில் அதனினும் ஆயிரம் மடங்கு பலன். கோதுமையரிசியில் அன்னஞ் செய்யில் அநந்த பலன். இனி அரிசியின் அளவு வருமாறு:-இரு நாழி முதல் எட்டு மரக்கால் வரை ஆத்மார்த்த பூஜைக்கு ஆகும். அவற்றுள் குறுணி உத்தமம். அறுநாழி மத்திமம், நான்கு நாழி அதமம். இருநாழி அதமாதமம். இவ்வாறு காமிகாமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறின்றி நான்குநாழி உத்தமமென்றும், இருநாழி மத்திமமென்றும் காரணகமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த முறையை அறிந்து ஷட்ரசத்தோடு கூடியதாக நைவேத்யத்தை மூலமந்திரத்தாற் சமர்ப்பித்து, ஆசமனம், அர்க்கியம், பாத்யம் கொடுத்துப் பின்னர் கை துடைத்தல் செய்து முகவாசங்கொடுத்துக் கற்பூர சகிதமான தாம்பூலம் சமர்ப்பித்து ஆசமனார்க்கியங்கொடுத்துப் பின்னர் குங்கிலிய தூபம், ஒருகுவளை, ஏழுக்கு முதுலான பஷ்பதீபம், நாகதீபம், ரிஷபதீபம், புருஷாமிருகதீபம், சிம்மதீபம், சூலதீபம் கூர்மதீபம், பத்மதீபம், சக்கரதீபம், கற்பகவிருக்ஷதீபம், லதாதீபம், மகரதீபம், சூலதீபம், நக்ஷத்திரதீபம், ரததீபம் என்னும் இந்தப் பதினாறு தீபமும், திருமுடிமுதல் திருவடிவரையும், திருவடிமுதல் திருமுடிவரையும் மாறிச் சமர்ப்பித்து இடையிடையே ஆசமனார்க்கியங்கொடுத்துப் பின்னர் மூலமந்திரத்தால் பஷ்பசகிதமாக தூர்வாசுதையாகிய நித்திய பவித்திரம் சாத்திப்பின்னர், மனவாக்குக்

காயங்களாலுண்டான பாவநிவிர்த்தியின் பொருட்டுச் சிவதத்துவம் ஆதியாக மூன்றுமுறை புஷ்பாஞ்சலிசெய்து, பின்னர், நீராஞ்சனஞ் செய்து, அதன்பின்னர் ஐந்துகுவளைமுதலான கர்ப்பூரார்த்தியை நான்கு சுத்திசெய்தார்ச்சித்து திக்குபந்தனம் முதலாகத் தூப தீபமுடிவாகப் பூஜைசெய்து இரண்டுகைகளாலும் இருதயமந்திரத்தால் எடுத்துச்சுத்திசெய்து திருவடிமுதல் திருமுடிவரையும் திருமுடிமுதல் திருவடிவரையும் மூன்றுமுறை மாற்றிச் சமர்ப்பித்து ஆசமனார்க்கியங்கொடுத்துப் பின்பு நிம்ப பத்திரம், தூர்வை, கார்பாசபீஜம் அஃதாவது பருத்திக்கொட்டை, புஷ்பம் இவைகளை ஒருபாத்திரத்தில் வைத்துக் கவச மந்திரத்தால் மூன்றுமுறை சுத்திசெய்து பின்னர் மிருகிமுத்திரையால் விபூதியை மூன்றுமுறை சுத்தித்தட்டி அக்கினியிலிட்டுச் சிவபெருமானுக்குத் தரிக்கவேண்டும். பின்னர்,

ஹிதஹூதம் ஸுமஹாஹு ஹஸு நிவ்ஸூரூகம் தகஃ ।
 சுஹூஷாநாநிகாஹூகூ திரூகம் ஸுவவஹுகை ॥
 வாயுவொஹநஜயெஸு து ரூகூயா க்ஷம் ப்ரயொஜநஜ் ।
 ம்ரொடநயநஸஸூஸ்ப்ஸு ரூகூயா ம்ஷொஃ ப்ரஹாவயெக

सितभूतं सुगन्धञ्च भस्म निर्वालुकं ततः ।

अङ्गुष्ठानामिकाभ्यान्तु तिलकं मुखपञ्चके ॥

फाललोचनमध्ये तु रक्षया किं प्रयोजनम् ।

ललाटनयनस्योर्ध्वे रक्षां शंभोः प्रदापयेत् ॥

இதன் பொருள் வெண்மையும், வாசனைபுள்ளதாயும், மணலில்லாததாயும் இருக்கின்ற பஸ்மத்தை ஈசானாதி ஐந்துமுகங்களிலும் சாத்தவும், புருவங்களின் மத்தியில் ரகைசெய்வதினால் பிரயோஜனமில்லாமையால் நெற்றியில் ரகையையச் செய்ய வேண்டும்.

என்னுங் காமிகாமவசனப்படி சிவபெருமானுக்கு மூலமந்திரத்தால் அந்தந்தத் தானங்களிலே விபூதிதரித்து கரகத்தி நிமித்தமாக இடைநடுவே அஸ்திரமந்திரத்தை உச்சரித்துப் பின்னர் கண்ணாடி, குடை, சாமரம், விசிறி, பனைவிசிறி, ஆலவட்டம் இவைகளை ஈசான முதலிய மந்திரங்களால் சமர்ப்பித்துப் பின்னர் அந்தநர் முதலானவர்களால் தோத்திரஞ் செய்யப்படுபவராகச் சிவபெருமானைத் தியானஞ்செய்து மூலமந்திரத்தால் புஷ்பாஞ்சலி மூன்றுசாத்திப் பஞ்சமுகி முத்திரை, தேனுமுத்திரை, மஹாமுத்திரைகளைக் கொடுத்துச் சிவபெருமானைப் பிரார்த்தித்து ஜபித்து நிவேதிக்க வேண்டும்.

ஐபமாலையை நிரீக்ஷணமுதலாக நான்கு சுத்திகள் செய்து, இருதயமந்திரத்தாலர்ச்சித்து வலதுகையாலெடுத்து, இடதுகையில் புஷ்பம்வைத்து, மறைக்கும் ஆடையால்மூடி, குருமுகமாகக் கேட்டமூலமந்திரத்தால் ஐபித்துப் பின்னர் அந்தபுஷ்பத்தை வலதுகையில் வாங்கி அர்க்கிய ஜலத்தைவார்த்து, ஒம் ஹாம்

மஹுநாதி மஹுமொவா கூம்
மஹாணாவரிந் சுதம் ஜவழ் ।
வரிசி ஹுவது ஜெ யெந்
கூசுபு வராஜாசு கூயி வரிதெ ॥

ஒம் ஹாம்

யஜ்நிஷுதஜ்ஜெ ஹெஷெவ வஷா வுசுதஜ்ஜெதஜ் ।
தஜ்நே சரிவஷஜஸுஸுஹும்கூஷ் சுஷபய மஜ்ஜா ॥
ஒம் ஹாம்

गुह्यातिगुह्यगोप्ता त्वं गृहाणास्मिन् कृतं जपम् ।
सिद्धिर्भवतु मे येन त्वत्प्रसादात् त्वयि स्थिते ॥

ஒம் ஹாம்

यत्किञ्चित्कर्म हे देव सदा सुकृतदुष्कृतम् ।
तन्मे शिवपदस्थस्य भुङ्क्ष्व क्षपय शङ्कर ॥

ஒம் ஹாம்

ஸிவொ ஜாதா ஸிவொ ஹொக்தா ஸிவஸுவதுஜிஹ் ஜமக ।
ஸிவொ யஜதி ஸவதுத யஸிவஸுஸொஹெஷெவ து ॥

शिवो दाता शिवो भोक्ता शिवस्सर्वमिदं जगत् ।

शिवो यजति सर्वत्र यशिशवस्सोऽहमेव तु ॥

(இந்த சுலோகங்களின் பொருள்வருமாறு:-) குறியும் அதிகுறியும் முதலிய மந்திரதத்துவங்களனைத்தையும் காப்பவர் நீரே. ஆகையால் எல்லாவற்றையும் காப்பதால் இந்த இடத்தில் எங்களாற் செய்யப்பட்ட ஐபத்தையும் ஏற்றருளவேண்டும். எந்த ஐபமானது உம்மிடத்தில் இருக்கின்றதோ அதுகொண்டு உம்முடைய பிரசாதத்தால் எனக்குச் சித்தி நிச்சயமாயுண்டாகும். ஆதலால் என்னிடத்தில் கருணையால் அந்த ஐபத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும். உம்முடைய திருவடியின்கீழிருக்கும் என்னாற் செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாவரூபமான கன்மங்களை நீர் ஏற்றுக்கொண்டு அவை என்னைப் பந்திக்காதபடி அவற்றை நாசஞ் செய்யவேண்டும். சிவனே எல்லாவற்றையும் தருகிறவன். சிவனே

எல்லாவற்றையும் அநுபவிக்கிறவன் எல்லாவுலகமும் சிவனே. எல்லாவுலகத்திலும் பூசைகொள்பவரும் சிவனே. அத்தகைய சிவனே சிவனே நான் என்பதாம்.

இந்தப்பிரகாரம் தோத்திரஞ்செய்து, முழங்காலைப் பூமியில் வைத்துக்கொண்டு மூலமந்திரத்தால் உற்பவமுத்திரை செய்து சிவனுடைய திருவடி மூலத்தில் இந்தத் தோத்திரங்களைச் சமர்ப்பித்துப் பின்னர் பிரமாங்கங்களுக்குத் தசமாம்சம் செபித்து நிவேதித்துப் பின்னர் காமியமந்திரபூஜை செய்கிறேனென்று சிவபெருமானுக்கு விஞ்ஞாபித்து, அநுக்கைபெற்று அவர் எழுந்தருளியிருக்கின்ற பத்மத்தினுடைய தெற்குத்தளத்திற்குக் கீழாகச் சமீபத்தில் இடதுபக்கத்தில் கௌரியாதி ஸ்திரீரூப மந்திரசத்திகளையும் அர்ச்சித்துத் தனக்குத் தெற்குத்திக்கில் மிருத்யுஞ்சயர் முதலிய புருஷஷடவமான மகாதேவர்களையும், நடுச்சந்தியில் அர்த்தநாரீசுவர மகாதேவரையும் அர்ச்சித்துத் தனக்கு அபீஷ்டமான சாத்தியமந்திரங்களையும் சக்திக்குத் தகுந்தவாறு ஜபித்துச் சிவபெருமானின்பொருட்டு நிவேதித்துப் பின்னர் தேவகுருவுக்கு மேற்குப்பக்கத்தில் யோகபீடம் வித்யாபீடம் பூஜித்து இருதயத்தில் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு வித்யாபீடத்திலிருக்கிற சிவனை நமஸ்கரித்துப் பின்னர் தேவகுருவுக்கு அக்கினித்திக்கில் ஷுடுத்தாசனம் பூஜித்து, அதிலே தன்குருவைப் பூஜித்து, எப்பொழுதும் பக்குவர்களாயிருக்கிறவர்களுக்கு ஞானரூபமாக அநுக்கிரகஞ் செய்பவராயும், சத்தியுடன் கூடினவராயிருக்கிற ஆசிரியரின் திருவடிகளுக்கு நமஸ்காரம் என்று தோத்திரஞ்செய்து நமஸ்கரித்து மூன்று புஷ்பாஞ்சலிகளால் சிவனை அர்ச்சித்து சிவாகமமுதலானவற்றில் தனக்குத் தெரிந்த தோத்திரங்களால் சிவனைத் தோத்திரஞ்செய்து, பின்னர் எழுந்திருந்து மூன்றுமுறை பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து எழுந்திருந்து தனக்கு வேண்டியவற்றைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டுப் பின்னர் அக்கினிகாரியஞ்செய்யச் சக்தியுடையவனாகச் சிவனை பிரார்த்தித்து,

ஹ்ருக் ஶ்ரீ ஸம்ஹா ஸ்ரீபூஷயை சுவஸ்தெ஽நமஃ ।

சுஸக்தஸ்யேஹம் ஸூரரிந் சுஷுபுஹெஹெஸுஹஸு ॥ ௭௨ ॥

प्रसीद मम शंभो श्रीप्राप्तये त्रय्यतेऽनलः ।

अशक्तश्चेदहं स्वामिन् अष्टपुष्पैस्तदास्तु मे ॥

(இதன் பொருள்) ஈசா! அக்கினிபகவான் எவ்விதமாகத் திருப்தியடைவாரோ அவ்விதமாகத் தேவரீர் அநுக்கிரகஞ்செய்ய

வேண்டும். அக்கினிக்காரியஞ் செய்யக் சக்தனாக நானில்லாவிடில் அஷ்டபுஷ்பங்களால் அந்த பரீதியானது எனக்குண்டாகட்டும் என்பதாம். இவ்வாறு விஞ்ஞாபித்து அர்க்கிய பாத்திரத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு கீழ்க்கண்டவாறு அக்கினி காரியஞ்செய்து முடிக்கவும். ஏதேனும் காரணத்தால் அக்னிகார்யம் செய்யமுடியாவிடில் எட்டு புஷ்பங்களால் அக்னிகார்யம் செய்தபலன் உண்டாகும். பின்னர் சிவனுக்குச் சமீபத்தில் வந்து ஆசனத்திலிருந்து

யத்ரதம் யதூரிஷ்டாதி தத்வடும் ஸுக்ரதம் தவ ।
விஸ்வமொவா சுவஜெவாவலி நானெநா நாமொஹி ஜெ மலிவ
பவஜாவெஹாஜாஹிசூயடூஷெஷு ஸுக்ரதம் யந்யா சுரதஸு
தத்வடும் வரஜெஸாந ஜயா துஹும் ஸஜெவிடதஸு ॥
தஜ்ஜஹாண ஸுயம் வீதநா ஸுகிஜுகூஸுஷுஜெவஸு ஜெ

यत्कृतं यत्करिष्यामि तत्सर्वं सुकृतं तव ।
विश्वगोप्ता त्वमेवासि नान्यो नाथो हि मे शिव ॥
पूजाहोमादिकायाँदैः सुकृतं यन्मया कृतम् ।
तत्फलं परमेशान मया तुभ्यं समर्पितम् ॥
तत् गृहाण स्वयं प्रीत्या भुक्तिमुक्तचर्थमस्तु मे ।

(இதன் பொருள்) ஓ ஈசா! யாதொன்று என்னால் செய்யப்பட்டதோ, யாதொன்றை நான் செய்யப்போகிறேனோ அவையாவும் உம்முடைய புண்ணியமே. உலகத்தை இரசுஷிப்பவர் நீரே. உம்மையின்றி என்னை இரசுஷிப்பவர் யாருமில்லை. பூஜை ஹோமம் முதலிய கார்யங்களால் யாதொரு புண்யம் என்னால் செய்யப்பட்டதோ அப்புண்யத்தின் பலமானது என்னால் தங்களிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அந்த புண்ணியத்தின் பலத்தை கிரஹித்துக்கொண்டு எனக்குப் போக மோக்ஷத்தைத் தந்தருள வேண்டும் என்பதாம்.

இந்த இரண்டு ச்லோகங்களையும் படித்து முழங்காலைப் பூமியில்வைத்துச் சுகாசனமாகவிருந்து அஷ்டபுஷ்பங்களாலர்ச்சித்துச் சிரசில் அஞ்சலியோடு நமஸ்கரித்துப் பின்னர்ச் சத்தியோஜாதமுதலான பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களாலும் மூலமந்திரத்தாலும் அர்ச்சித்து, சுவாகா என்னும் பதத்தை இறுதியிலுடைய மூலமந்திரத்தால் அங்காங்கி பாவமாகப் பராங்குமகார்த்தியங்கொடுத்துப் பின்னர், ஆவரணதேவர்கள் காமியதேவர்களுக்கும் பராங்குமகார்த்தியங்கொடுத்து, லிங்கத்திற்

சேர்த்துத் தன்னுடைய தானங்களிலுள்ள ஆசனாச்சனாதி
மந்திரங்களையும் பீடத்திற் சேர்த்துப் பின்னர் நமோந்த மூலமந்திரத்தால்
சிவனை அர்ச்சித்து ரக்ஷாவகுண்டனஞ்செய்து வெளஷ்டந்த
மூலமந்திரத்தால் தேனுமுத்திரை கொடுத்து அஞ்சலியோடு கூடிய
கையைபுடையவனுப்

சனஹ்நம் க்ரியாஹ்நம் ஹக்திஹ்நம் உஹஸ்யா ।

யதூஜிதம் உயா ஷ்வ வர்சிவூணும் தஷஸு ஜெ ॥

நஸூநம் வாவ்யூயிகம் வாவி

யநயா ஜொஹதஃ சுததஃ ।

வவஸு தஷஸு வஸ்வூணும்

கூகஸ்ய வாராஜாஸு ப்ரஹ்ம ஜெ ॥

சுபராபஸஹஸ்யாணி க்ரியகௌஹ நியூஸம் உயா ।

ஜாவஸாயயிதி ஜாம் உக்யா கூஷஸு வர்சஜெஸ்யா ॥

வாராஜிந் கூஷஜெண ஜாவஸந ஜயீஷவாயியா உயா ।

கஷயிதௌவரி யஹக்திஹஸாஸு ப்ரீதஃ கூஷஸு தக ॥

मन्त्रहीनं क्रियाहीनं भक्तिहीनं महेश्वर ।

यत्पूजितं मया देव परिपूर्णं तदस्तु मे ॥

न्यूनं वाप्यधिकं वापि यन्मया मोहतः कृतम् ।

सर्वं तदस्तु संपूर्णं त्वत्प्रसादात्प्रभो मम ॥

अपराधसहस्राणि क्रियन्तेऽहर्निशं मया ।

दासोऽयमिति मां मत्वा क्षमस्व परमेश्वर ॥

स्वामिन् क्षुद्रेण दासेन मलीमसधिया मया ।

कदर्थितोऽसि यद्भक्तिलेशात् प्रीतः क्षमस्व तत् ॥

(இதன் பொருள்) ஓ மகேச்வர! மந்திர சூன்யமாயும் க்ரியா
சூன்யமாயும் பக்தி சூன்யமாயும் யாதொரு பூஜை என்னால்
செய்யப்பட்டதோ அந்தப்பூஜையானது பூர்த்தியடையும் வண்ணம்
அருள்புரியவேண்டும். யான் அறியாமையால் பூஜையை அதிகமாவது
குறைவாகவாவது செய்திருப்பினும் அந்த பூஜையானது தேவரீர்
அனுக்கிரக விசேஷத்தால் பூர்த்தியாகவே பாவிக்க வேண்டும். அல்லும்
பகலும் அனேகம் அபராதங்கள் செய்யும் என்னைத் தாஸன் என்று

எண்ணி தேவீர் அவ்வபராதங்களை சூழித்துக் கொள்ளவேண்டும். அசுத்தமான புத்தியையுடைய சிறியனான தாஸனாகிய என்னால் செய்யப்பெற்ற சிறிய பக்தியால் தேவீர் சிரமமுற்று இருக்கின்றீர். அவ்வபராதங்களை சூழித்துக் கொள்ளவேண்டும் (என்பதாம்) இவ்விதம் சிவபெருமானிடம் பிரார்த்தித்துப் பின்பு

உக்ஷிணம் உணியஸ்யவ வாகுஹஸு. ததெவ உ ।

உலுலாழிசுயம் தத்தததயெயு து யொஜயெசு ||

சு. மு. வெ. த. ஜ. ந. ய. த. வு. வெ. து. ய. வி. ஸ. ஜ. ந. டு.

ததுஷம் வஜ்யிகா து நிஸாயாஹயஜுஷ்யா ||

ഖണ്ഡം വിവരജ്ഞാനം ശിവാസ്സമുത്രിയാചരേണ |

சுயவா ளிவ்ஶோத்ராஹஸ்யம் கூறிப் பா ஶூக்ஷா ஸௌக்யயழ ||

உயுகெ஁னூதரிஜாஸகூ ஐஐநாஐவு஁஁ம் வரார஁வ஁ |

दक्षिणं मणिबन्धश्च वामहस्तं तथैव च ।

मध्यमादित्रयं तत्तत्तलमध्ये तु योजयेत् ॥

अङ्गुष्ठतर्जनीयुक्तं पुष्पत्रयविसर्जनम् ।

तत्पुष्पं वर्जयित्वा तु निरोधाह्वयमुद्रया ॥

एवं विसर्जनीमुद्रा शिरस्यञ्जलिमाचरेत् ।

अथवा दिव्यमुद्राभ्यां क्षिप्त्वा मुक्त्वा सुमद्वयम् ॥

मस्तकेऽञ्जलिमाबध्य दद्यादर्घ्यं पराङ्मुखम् ।

என்று அம்சமானாகமத்தில் கூறியவண்ணம் வலது மணிக்கட்டையும் இடதுகையையும் அவ்விதமே நடுவிரல் முதல் மூன்று விரல்களையும் அந்த அந்த அங்கங்களின் மத்தியப்ரதேசத்தில் சேர்க்கவேண்டியது. பின்பு கட்டைவிரல் சுட்டுவிரல் இவைகளைக்கொண்டு மூன்று புஷ்பங்களை லிங்கத்தின் மூர்த்தியில் சமர்ப்பித்து நிரோதமென்னும் பெயருடைய முத்திரை செய்து கொண்டு சிரசில் அஞ்சலிபந்தனம் செய்யவேண்டியது. அல்லது இருகைகளிலும் திவ்யமுத்திரை செய்துக்கொண்டு லிங்கத்தின் மூர்த்தியில் இரண்டு புஷ்பங்களைச் சமர்ப்பித்து பின் நமஸ்காராஞ்சலி செய்துகொண்டு. விசேஷார்க்கிய ஜலத்தால் பராங்முகார்க்கியம் கொடுக்கவேண்டியது. அதன்பின்னர், தேஜோமயமாக மூர்த்தியைப் பாவித்துத் தன்னுடைய இருதயத்திலே சேர்த்துப் பின்னர்ச் சாமான்யார்க்கிய பாத்திரத்தை இடதுகையில் வைத்து அந்த ஜலத்தினால் யோகபீடம், வித்யாபீடம்.

छत्रचामरसंयुक्तं भीमरुद्रं समर्चयेत् ॥

(இதன் பொருள்) நான்கு கைகளையுடையவரும், மூன்று நேத்திரங்களையுடையவரும் வரம் அபயம் இவைகளை கையிலுடையவரும், சத்திரம் சாமரம் இவைகளையுடையவருமான பீமருத்திரனை அருச்சிக்க வேண்டும். ஓம், ஹாம் பீமருத்ராய நம: என்று சொல்லிக் கொண்டு பீமருத்திரரை ஒரு புஷ்பத்தால் அருச்சித்து கிரகரக்ஷையை விஞ்ஞாபித்து பின்பு கிழக்கு முகமாகத் திரும்பி அர்த்தசந்திராகாரமாக மண்டலமிட்டு அம்மண்டலத்தில் ஆசனமூர்த்தியைப்பூசித்து அதில்,

[illegible][illegible]

रुद्रकोपाग्निसंभूतं चण्डं कज्जलसन्निभम् ।

शूलटङ्कधरं रौद्रं साक्षसूत्रकमण्डलम् ॥

व्यालयज्ञोपवीताड्यं चतुर्वक्त्रं चतुर्भुजम् ।

मुखोद्गीर्णमहाज्वालं रक्तं द्वादशलोचनम् ॥

जटामकुटखण्डेन्द्रमण्डितं फणिकङ्कणम् ।

श्वेतपद्मासनासीनं भक्तिप्रौढार्तिनाशनम् ॥

यद्वा

त्रिणेत्रं चतुर्भुजश्चैकवक्त्रं विशदवाससम् ।

प्रलम्बमानदक्षांघ्रिं आसीनान्यपदान्वितम् ॥

जानूर्ध्वविलसत्पाणिं सव्यहस्ते तु टङ्ककम् ।

हृदज्जलिकरं वाथ ध्यायेच्चण्डेश्वरं त्विति ॥

(இதன் பொருள்) உருத்திரனின் கோபாக்னியிருந்து உண்டானவராயும், கருமை வண்ணமுடையவராயும், சூலம், டங்கம் இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு இருக்கிறவராயும், பயங்கரராயும்,

தி. ஸுவாமிநாதன் அவர்கள் வாரியத்தின் நியமனம்
பற்றித் தகவல் கொண்டு ஹெர்மன் ஸ்டீவன்ஸ்
சுவாமிநாதன் அவர்கள் கருத்துரைத்து விட்டார்.
சுவாமிநாதன் அவர்கள் சொன்னால் ஹெர்மன் ஸ்டீவன்ஸ்
நாளுக்கு

अधोरार्पितचेता यो मुक्तिभाक् स च नान्यथा ॥

காமிகாமத்தில்,

சுஷ்ரீ, ஸத்வாந்ஸாஸம். ஸீவமாயத்ரி, ஜெவ உ ।
வாஜாஸிஸத்திஜ்ஞாணி ஹிக்பா ஸவபு, ஸஜாஹரெக் ||

புணவம் வீஜவண்பூம்ஸு வஸாஹுத்வஜஜெக்யூ |
மாயத்ரிஃ வெஜஜெக்யூணிஸுஹு வஸுகூநஸுஜாஹஸக ॥

அष्टत्रिंशत्कलान्यासं शिवगायत्रिमेव च ।

वामादिशक्तिमन्त्राणि हित्वा सर्वं समाचरेत् ॥

प्रणवं बीजवर्णांश्च व्याहृतीपदमन्त्रकम् ।

गायत्रीं वेदमन्त्राणि शूद्रस्त्यक्त्वान्यदाचरेत् ॥

சகலாகமஸாரஸங்கிரகத்தில்

ஸுஹுஹாணாஜய நிகுஸூஜயஜநெ

நாஜஹ வீஜம் விநா

ஹுஷுத்ரிஃஸகஸூதகஸுஸு து தயா

நஸாஸஹ ஸெவீஃ ததஃ ।

மாயத்ரிஹ பஜாதஜெக்யூஜநம்

வாஜாஜிஸகஸூதகம்

ஸுஹாஜிஹ விநா ஹுஸஜவி யக

முஹுஜயா காரணெ ॥

शूद्राणामथ नित्यकाम्ययजने नादश्च बीजं विना

ह्यष्टत्रिंशकलात्मकस्य तु तथा न्यासश्च शैवीं ततः ।

गायत्रीश्च पदात्ममन्त्रयजनं वामादिशक्त्यात्मकं

भूरादिश्च विना च शेषमपि यत् ग्राह्यन्तथा कारणे ॥

அஜிதாகமத்தில்

வண்பூஹாநஸாரண வியியபுது புஜஸுதெ ।

ஸ வவ ஸவபுண்பூநாஜாஹாணாம் விய்யதெ ॥

वर्णाश्रिमानुसारेण विधिर्यत्र प्रदृश्यते ।

स एव सर्ववर्णानामाश्रमाणां विधीयते ॥

பிறிதொருகிரந்தத்தில்

யஸாஸவியிஜுதுஜு வதுதெ கஜஹாநஃ ।

மதாயுநபுஸெ வொஸ வஸெக கஸுஸததுய ॥

यश्शास्त्रविधिमुत्सृज्य वर्तते कामचारतः ।

गतायुर्नरके घोरे वसेत् कल्पशतत्रयम् ॥

(இதன் பொருள்) காமிகாமத்தில்

முப்பத்தெட்டு கலாநியாசங்களையும் சிவகாயத்திரியையும் வாமை முதலிய சக்திகளின் மந்திரங்களையும் பிரணவத்தையும் பீஜவரணங்களையும் வியாஹிருதிகளையும் காயத்திரியையும் வேதமந்திரங்களையும் சூத்திரஜாதியார் அனுஷ்டியாது மற்ற ஆகமோக்தமான கர்மாக்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

சகலாகமஸாரஸங்கிரகத்தில்

நித்தியவிதியிலும் காமியவிதியிலும் சூத்திரஜாதியார் நாதமந்திரங்களையும் பீஜாக்கரங்களையும் முப்பத்தெட்டுக் கலாநியாசங்களையும் சிவகாயத்திரியையும், வாமை, ஜியேஷ்டை முதலிய சக்திகளின் மந்திரங்களையும் ஒம் பூ: முதலிய வியாஹிருதிகளையும் விலக்கி மற்றக் கர்மாக்களைத்தான் அனுஷ்டிக்கலாம். இவ்விதமே காரணகமத்திலும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

அஜிதாகமத்தில்,

வருணாச்சிரமத்தை அனுசரித்து எந்தவிஷயத்தில் விதியானது காணப்படுகின்றதோ அவ்விதமே எல்லாவருணத்தாரும் ஆச்சிரமஸ்தர்களும் அனுஷ்டிக்கவேண்டியது.

பிறிதொருகிரந்தத்தில்

எவன் சாஸ்திரத்தின் வரம்பைமீறி இஷ்டப்படி நடந்துக்கொள்கிறானோ அவன் இறந்து பயங்கரமான நரகத்தில் முன்னூறு கற்பகாலம் வசிப்பான். இவ்வாறு கூறியிருத்தல் காண்க. (74-89)

(அ-கை) இரண்டு சுலோகங்களால் பஞ்சமுக சதாசிவத்தியானங் கூறுகின்றார்

ஈஸாநாஹிபயொஹிஸணஸுபுயூயி உ^௧

ஸக்தநு கூஹம் வஹா

ஸிஹாணம் உபவஹுஸம் ஸிததநம்

ஜாலாயு நெதும் ஸிவஸு 1

மஹாஹுயாஸம் ஸாயுயகாஸம்

ஸக்தாஹிஸக்துனதஸு

ஜெயதஜஹாஜஹாஸநவாஸம்

ஸாணாம்ஹிவாணம் ஹஜெ || ௯௦ ||

ஸுமம் வஹாம்ஸக்தீவாஸுஹயகாஸம்

ஹிணை வாஜஹாமெ

ஸீஜாவூராசுரஜாநாபஜாசு

வணிராஜுதுவா நநாஜபாநடி ।

திவ்ருவாஸுதயஸாஸிஜவிவாஸிதி ।

ஸவபூஸீஜாவநகசு

புதிதும் ஸவபூசுரஜைஷாபுசுரதிஜவிவமம்

ஜாநஸம் அகூழிதம் யெய் ॥ ௯௯ ॥

ईशानादिपयो हिरण्यमधुलिङ्गकेन्दुकान्तं सदा

बिभ्राणं मुखपञ्चकं सिततनुं मासार्धनेत्रं शिवम् ।

गङ्गाचन्द्रधरं दशायुधकरं शक्त्यादिशक्त्यन्तत्

मन्त्रायत्तमहामहानसवरं शोणाङ्घ्रिपाणिं भजे ॥ ९० ॥

शूलं खट्वाङ्गशक्ती वरमभयकरं दक्षिणे वामभागे

बीजापूराक्षमालाडमरुकफणिराडुत्पलान्यादधानम् ।

तिस्रस्ताश्शक्त्यस्ताश्चिदखिलविसृतिं सर्वबीजावनं तत्

पूर्तिं सर्वाक्षचेष्टाप्रकृतिमखिलगं मानसं लक्षितं यैः ॥ ९१ ॥

(90-91) ஈசானமுகம் பால்நிறமென்றும், தற்புருஷமுகம் கவர்ண நிறமென்றும், அகோரமுகம் வண்டு நிறமென்றும், வாமதேவமுகம் இரத்தநிறமென்றும், சத்தியோஜாதமுகம் சந்திரநிறமென்றும் இவ்வாறு பஞ்சமுகங்களையும் பதினைந்து கண்களையும் உடையவராயும், சுத்தமான வெண்மை நிறமுடைய திருமேனியுடையவராயும், கங்கையினையும், சந்திரகலையினையும், தரித்துக்கொண்டு, பத்துத்திருக்கரங்களும், அவற்றுள் வலதுபக்கத்தில் சூலம் கட்டுவாங்கம், சத்தி, வரதம், அபயமும், இடதுபக்கத்தில் மாதுளம்பழம், உருத்திராக்கமாலை, உடுக்கு, நாகம், நீலோற்பலமும் ஆகிய பத்து ஆயுதங்களையுந்தரித்துக்கொண்டு திருக்கை திருவடிகள் சிவந்தநிறத்தையுடையதாகவும், சத்தியாதி சத்திவரையுள்ள மிக மகிமை வாய்ந்த ஆசனத்தில், பத்மாசனமாக எழுந்தருளியிருப்பவராகவும், இச்சா ஞானக் கிரியாசத்திரூபமாயும், எல்லா வுயிர்களிடத்தும் வியாபகமாயும், எல்லாவுயிர்களையும் இரசிக்கிற வராயும் பிரசித்தமான எல்லாவற்றையும் பூர்த்திசெய்கிறவராயும், எல்லா இந்திரியங்களின் சேட்டைக்கும் காரணமாயும் எல்லாவற்றிற்கும் உற்பத்திஸ்தானமாகவும் எல்லாருடைய மனத்திற்கும் லக்ஷிய

ஸ்தானமாகவும், இவ்வாறு சதாசிவருடைய தியானம் செய்ய வேண்டுமென்று சிவாகமங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது (90-91)

(அ-கை) இவ்வாறு சதாசிவத்தியானம் செய்து பின்னர், பஞ்சப்பிரம்ம ஷடங்கத்தியானஞ் செய்யுமுறை இரண்டு சுலோகளாற் கூறுகின்றார்.

ஸம்ஸம் ஸமீதாஸாயாஸம் யவஜைய நரம்

ஜாதூஹம்மா க்ஷயஸூத்ரா-

வெதம் வீதம் ஹஸ்யொரம் டயதஜேநிநிலம்

ஸமீதாஹ்நாஸிஜ்ஜாநாஸி

வெஹ்நாம்மா க்ஷயஸூத்ராஸம் மூணஜய ஸமீதிலம்

வாஜஜெவம் வஹஜம்

வெஹ்நம் வெஹ்நம் வஸஜெநாஸம்

கஜஜேவீஜ்ஜாநஹஸம் நஜாஜி || ௯௨ ||

நெதம் ஸமீதம் டயநம் தி, மூணஜய மூணம்

கூணிக்ஷயஸூத்ராஸம்

வெஹ்நாம்மா க்ஷயஸூத்ராஸம் ஸமீதிலம்

நாஸிஜ்ஜாநாஸிஜ்ஜாநாஸி

ஸமீதம் ஸமீதிலம் வஸிஜ்ஜாநாஸி

யுக்தஜாவெஸூத்ராஸம்

ஸம்ஸம்ஸம்ஸம் வஜம்மா

வெஹ்நம் வஜம்மாஸம்ஸம்ஸம்ஸம்ஸம் || ௯௩ ||

ईशं शूलाभयास्त्रं धवळमथ नरं मातुळङ्गाक्षसूत्रो-

पेतं पीतं ह्यघोरं दधतमळिनिभं शूलटङ्कासिदण्डान् ।

खट्वाङ्गं कास्थिखेटौ गुणमथ शुचिभं वामदेवं वहन्तं

खड्गं खेटश्च सद्योभवममलमभीर्दानहस्तं नमामि || ९२ ||

नेत्रं शुभ्रं दधानं त्रिगुणजपगुणं कुण्ठिकां तत्कपालं

पश्चाद्धयेयं हृदाद्यं शशिकनकरविश्यामलाग्निद्युतीत्यम् ।

शूलं शक्तिश्च विभ्रद्वरमभयमथो युक्तमास्यैश्चतुर्भिः

शंभोरुक्तं षडङ्गं प्रतिवदनसरोजातमक्षित्रयाप्तम् || ९३ ||

(92-93) ஈசானம் வெள்ளை நிறத்தையும், சூலமும் அபயமுந் தரித்த இரண்டு கரங்களை யுமுடையதாயிருக்கிறதாகவும், தற்புருடம் பொன்னிறத்தையும் மாதுளம்பழமும் ஜபமாலை யுமுடைய இரண்டு கரங்களை யுமுடையதாயிருக்கிறதாகவும், அகோரம் கருமை நிறத்தையும், சூலமும், மழுவும், வாளும் தண்டமும் மாத்திரைக்கோலும், கபாலமும், ஆகாயத்தில் சஞ்சரிப்பதற்கு உரியதான கேடமாகிய யோகதண்டமும், ஜபமாலையும், தரித்திருக்கும் எட்டுக்கரங்களை யுமுடையதாயிருக்கிறதாகவும், வாமதேவம் சிவந்தநிறத்தையும், வாளும் கேடகமும் தரித்த இரண்டு கரங்களை முடையதாய் நடந்துகொண்டிருக்கும் பெண்ணுமாயிருக்கிறதாகவும், சத்தியோஜாதம் வெள்ளைநிறத்தையும், அபயமும் வாதமுந்தரித்த இரண்டு கரங்களை யுமுடையதாயிருக்கிறதாகவும், ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி மூன்று திருக்கண்கள் இருக்கிறதாகவும் இவ்வாறு ஈசானமுதலான பஞ்சப் பிரமத்தியானஞ் செய்வேண்டும்.

இனி, ஷடங்கத்யானம் வருமாறு:- நேத்திரத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதை வெள்ளை நிறமும், நான்கு திருமுகமும், சூலம், ஜபமாலை கண்டிகை, கபாலம் என்னுமிவற்றைத் தரித்த நான்கு திருக்கரங்களுமுடையதாயிருக்கிறதாகவும், இருதயத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதை வெள்ளை நிறமும், நான்கு திருமுகமும் நான்கு திருக்கரங்களுமுடையதாயிருக்கிறதாகவும், சிரசுக்கு அதிஷ்டான தேவதை பொன்னிறமும், நான்கு திருமுகமும், நான்கு திருக்கரங்களுமுடையதாயிருக்கிறதாகவும், கவசத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதை நீலநிறமும், நான்கு திருமுகமும், நான்கு திருக்கரங்களுமுடையதாயிருக்கிறதாகவும், அஸ்திரத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதை சிவந்த நிறமும், நான்கு திருமுகமும், நான்கு திருக்கரங்களுமுடையதாயிருக்கிறதாகவும், இருதயமுதல் அஸ்திரம் வரை ஒவ்வொரு தேவதையும், சூலம், வேல், அபயம், வரதம் என்னுமிவற்றைத் தரித்திருக்கிறதாகவும் இந்த ஆறங்கங்களுக்குரிய அதிஷ்டான தேவதைகள் ஒவ்வொன்றின் திருமுகத்திற்கும் மூன்று கண்கள் இருக்கிறதாகவும் இவ்வாறு ஷடங்கத் தியானஞ்செய்ய வேண்டும். (92-93)

(அ-கை) பஞ்சப்பிரமங்களின் குணங்கள், ஷடங்கங்களின் குணங்கள் பத்து ஆயுதங்களின் குணங்கள் இவையெனக் கூறுகின்றார்

ஈசான ந ஸு க்ஷொ ஷ்ட ஹி த மூ ண 8

த த ி ரு ஷ ஷ வ ட ம -

கெநாவொழுது ஊழுவொயமுணதொ
வாஜொ வநாபுதுது : |

வெழுநெய்யு முணைந வெதி வவிது
ஸஹொஷலம் மாநி தாநி
சுவிக்ஷாதி முணாநி தாநி உ யயா
வெவ்வுஜுதாநெழுவுயா || ௧௪ ||

பெருகதாஸு ஹுஷாயுயவிரிதி முணா
ஸ்ரீகாஸிகெ வாதுவெ

ஸுஹொநாது முணகுயம் பரஸுநா
வதும் பூதாவொவிநா |

வஜொஹொஷுஜீஹுநு முஹமுணா
வஹுநாஹுதிஜாயிகா

வணாநாடி முணொஹுநெதி வுணிநா
புஷொநி யனொமுணா || ௧௫ ||

ईशानस्सकलोर्ध्वभासितगुणस्तत्पूरुषस्सर्वग-

त्वेनाधोरहदग्रचबोधगुणतो वामो वनाद्धर्मतः ।

सद्यश्चैप्रचगुणे न चेति घचितशशंभोष्पडङ्गानि तानि

अस्तित्वादिगुणान्वितानि च यथा सर्वज्ञतायैस्तथा || ९४ ||

प्रोक्ताशंभुदशायुधस्थितिगुणाः श्रीकामिके वातुले

शूलेनात्र गुणत्रयं परशुना सत्यं प्रतापोसिना ।

वज्रोऽभेद्यमभीर्हनुग्रहगुणावहच्यकृतिर्मायिकां

घण्टानादगुणोऽहिनेति सृणिना धृष्यो नियन्ता गुणः || ९५ ||

(94-95) ஈசானம் சகளமாய் ஊர்த்துவமாகப் பிரகாசிக்குங் குணமுடையது. தற்புருஷம் எல்லாவற்றையும் அறியுங் குணமும் எவ்விடத்துஞ் செல்லுங்குணமுமுடையது. அகோரம் இருதயத்திற்கு நின்மலமான அறிவை யுண்டுபண்ணுங் குணமுடையது. வாமதேவம் காக்குங் குணமுடையது. சத்தியோஜாதம் எல்லாவற்றையுந் தோற்றுவிக்கும் விரைவுடையது. இவ்வாறு பஞ்சப்பிரமங்களின்

குணங்கள் அறிந்து கொள்க. அவ்வாறே ஈசுவரனுடைய ஆறு அங்கங்களும் சத்தாயிருக்குந்தன்மை முதலிய குணங்களுடன் கூடினவையாகவும், முற்றறிவு முதலிய குணங்களுடன் கூடினவையாகவும் அறிந்து கொள்க, அவையாவன.

வவபூஷணக்ஷபை ததவிஸூஜாநாஜிஜூநஜீஸதா ।
 சுயுபூநதஸகீஸு ஷலவிகூபாஜயஸு ஷடீ ॥
 வவபூஷணதாதவிஸூநாஜிஸபாடஃ
 வுதனூதாநிதஸுஸுயுபுஸகீஃ ।
 சுநதஸகீ உ மூணாஷலெதெ
 ஷலுமூணஜீஸவஸு மூணாஸுயாஷுள ॥
 சுவிஸுயிசுக்ஷபை வுதனூஸு வவபூமொபூதா ।
 வவபூஷணக்ஷபுஷுஷு ஷலுமாநா மூணாஃ கூஜாக் ॥

सर्वज्ञत्वञ्च तृप्तिस्स्यात् दानादिज्ञानमीशता ।
 अलुप्तानन्तशक्तीश्च षडस्तित्वादयश्च षट् ॥
 सर्वज्ञतातृप्तिरनादिबोधः स्वतन्त्रता नित्यमलुप्तशक्तिः ।
 अनन्तशक्ती च गुणाब्जैते षाड्गुण्यमीशस्य गुणास्तथाष्टौ ॥
 अस्तित्वमधिकत्वञ्च स्वातन्त्र्यं सर्वगोभृता ।
 सर्वज्ञत्वमधृष्यत्वं षडङ्गानां गुणाः क्रमात् ॥

(இந்தச் சுலோகங்களின் பொருள்) எல்லாவற்றையும் அறியுந்தன்மை, திருப்தி, கொடை, சாமர்த்தியம், லோபத்தை யடையாத சக்தி, அனந்தசக்தி என்னும் இவ்வாறும் ஆறங்கங்களின் குணங்களாம். இவற்றையே வேறுவழியாக கூறுகின்றார். அஃதாவது எல்லாவற்றையும் அறியுந்தன்மை, திருப்தி, அநாதியான அறிவு, சுதந்தரம், லோபத்தையடையாத சத்தி அனந்தசக்தி யென்பன. சத்தாயிருக்குந் தன்மை முதலிய குணங்களாவன:- சத்தாயிருக்குந்தன்மை, மேம்பட்டிருக்குந்தன்மை, சுதந்தரம் எல்லாவற்றையுங்காத்தல், எல்லாவற்றையுந் அறியுந்தன்மை, காம்பீர்யம் என்னும் ஆறுமாம். இவ்வாறு பஞ்சப்பிரமஷடங்கங்களின் குணங்கள் அறிந்துகொள்க.

இனிப்பத்து ஆயுதங்களின் குணங்களாவன:- சூலம், சிருட்டி, திதி, சங்காரம் என்னுமுன்றனையும், பரக சத்தியத்தையும், வாள் பிரதாபத்தையும், வச்சிரம் பேதிக்கப்படாமையினையும், அபயம்

(அ-கை) அபிஷேகமுறையும் அபிஷேகபலனும் இரண்டு சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்,

चान्नाच्चन्दनकुङ्कुमस्नपनतोऽनन्तं हि चिन्त्योदितम् ॥९७॥

(96-97) மூர்த்திதேவருக்கு அபிஷேகஞ்செய்யமுறை எவ்வாறு எனின்,
 1. எண்ணெய் அபிஷேகம், 2. மாக்காப்பு, நெல்லிக்காப்பு, மஞ்சள்காப்பு
 அபிஷேகம், 3. பஞ்சகவ்ய அபிஷேகம், 4. பஞ்சாமிர்த அபிஷேகம்,
 5. நெய் அபிஷேகம், 6. பால் அபிஷேகம், 7. தயிர் அபிஷேகம், 8. தேன்
 அபிஷேகம், 9. சர்க்கரை அபிஷேகம், 10. கருப்பஞ்சாறு அபிஷேகம்,
 11. நாரத்தம்பழச்சாறு, எலுமிச்சம்பழச்சாறு, தம்பரத்தம்பழச்சாறு,
 கொளஞ்சிப்பழச்சாறு, கும்பி மாதுளம்பழச்சாறு ஆகிய இவற்றின்
 அபிஷேகம், 12. வாழைப்பழ அபிஷேகம், 13. மாம்பழ அபிஷேகம்,
 14. பலாப்பழ அபிஷேகம், 15. தேங்காய்த்திருவல் அபிஷேகம்,
 16. இளநீர் அபிஷேகம், 17. செவ்விளநீர் அபிஷேகம், 18. அன்ன
 அபிஷேகம், சந்தனம் குங்குமம் இவைகளால் அபிஷேகம்,
 19. கும்பாபிஷேகம், அர்க்யாபிஷேகம், 20. சததாரா அபிஷேகம்,
 21. பரார்த்தத்திற்கு சகஸ்ரதாரா அபிஷேகம், 22. விசேஷார்க்
 கியாபிஷேகம். இவ்வாறு முறையாக மூர்த்திதேவருக்கு
 அபிஷேகஞ்செய்க.

இந்த அபிஷேகத்திற்கு பலன் வருமாறு :- ஒரு திருமஞ்சள
 அபிஷேகஞ்செய்யின் தாம் செய்த பாவத்தில் பத்துப்பாவம் நீங்கும்.
 பாலபிஷேகஞ் செய்பின் நூறுபாவம் நீங்கும். தயிராபிஷேகஞ்செய்யின்
 ஆயிரம் பாவம் நீங்கும். நெய்யபிஷேகஞ்செய்யின் பதினாயிரம் பாவம்
 நீங்கும். கருப்பஞ்சாரபிஷேகஞ்செய்யின் நூருயிரம் பாவம் நீங்கும்.
 தேனபிஷேகஞ்செய்யின் பத்துலக்ஷம் பாவம் நீங்கும். இளநீரபிஷேகஞ்
 செய்பின் கோடி பாவம் நீங்கும். அன்னம், சந்தனக்குழம்பு குங்கும
 அபிஷேகஞ்செய்யின் அளவில்லதபாவம் நீங்கும். இவ்வாறு
 சிந்தியாகமத்திற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (96, 97)

(அ-கை) பஞ்சகவ்யம், பஞ்சாமிர்தங்களின்விதி ஆறு
 சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்

ஸுநாசு பஹுமவ்யம் ஹி ஸிவாய யொமூம்

மொகூரீரூபயூஜ்யவயொஜயாநி ।

பஹுஜதம் கூரீரூபயிவ ஸுவிபு

ஜயிகூலாஸாஸு ததஸிதா வா ॥ ௯௬ ॥

ஞொணயவீ ஹிஜ்ஜணுஹொ வா

ஸகதள யயொஹொயவாநிதெ வா ।

கொஷாநி கூஸூநி நவாகு ஜஹூந

சூஹீயபு ஜயெஸு ஸிவதகூகொஷு ॥ ௯௭ ॥

வஞ்ஜம் தயா ப்ராஹி ஸஹஸிவாவஸூம்
யாஜே து விஷ்ணு ப்ரஹ்மாவஸூதிநுள ।
கூறஃ ப்ரதீபஸூம் ப்ரகூதிஸூயெஸூ
ப்யஸூபீர்ப்ரஹ்மாவஸூதிநுள ॥ ௧௦௦ ॥

உயே வாதம் ஸுபுதிஷ்டம் ஸுஸாநம்
வஞ்ஜஸூதிநுள தெஜோயஜே ருதிநுள ।
புதுக் ஸூபஸூம் உபாஜதம் வஸூதிநுள
ஸூயஸூம் யுக்தா வஸூதிநுள ॥ ௧௦௧ ॥

உயஸூதி உபாதி உ உயஸூதி
ஸூதிநுள விஷ்ணு உ உயஸூதிநுள ।
உயஸூதி ஸிவாபாஸூதிநுள உயஸூதிநுள
ஸூதிநுள ஸிவாபாஸூதிநுள உயஸூதிநுள ॥ ௧௦௨ ॥
உயஸூதிநுள உயஸூதிநுள உயஸூதிநுள
ஸூதிநுள ஸிவாபாஸூதிநுள உயஸூதிநுள ।
ஸூதிநுள ஸிவாபாஸூதிநுள உயஸூதிநுள
ஸூதிநுள ஸிவாபாஸூதிநுள உயஸூதிநுள ॥ ௧௦௩ ॥

स्यात्पञ्चगव्यं हि शिवाय योग्यं गोक्षीरदध्याज्यपयोमयानि
पञ्चामृतं क्षीरदधिप्रसर्पिमध्विष्णुसाराश्च ततस्सिता वा ॥ ९८ ॥
द्रोणद्वयव्रीहिजमण्डले वा शक्तौ यथालाभयवान्विते वा ।
कोष्ठानि कल्प्यानि नवात्र दर्भान्नास्तीर्य मध्ये शिवतत्त्वकोष्ठम् ॥ ९९ ॥
पूज्यं तथा प्राचि सदाशिवाख्यं याम्येतु विद्या पुरुषाख्यमिन्दौ ।
कालः प्रतीच्यां प्रकृतिस्तथेशो पृथ्व्यप्सरुत्कोष्ठमथानलादौ ॥ १०० ॥
मध्ये पात्रं सुप्रतिष्ठं सुशान्तं पूर्वस्मिन् तेजोयमे रत्नमिन्दौ ।
प्रत्यक्स्थाप्यं चामृतं व्यक्तमग्नौ सूर्यं युक्तं व्यक्तपात्रक्रमेण ॥ १०१ ॥
दध्यादिदुग्धादि च दर्भवारि व्रीह्यादि विष्टादि च पञ्चमन्त्रैः ।
मन्त्राच्छिवाद्वाथ हृदादिमन्त्रैः स्थाप्यं हि तज्ज्ञेन तु पञ्चगव्यम् ॥ १०२ ॥

पञ्चामृतञ्चात्र तु गव्यरीत्या स्थाप्यं हि गन्धोदकमैशकोणे ।

अग्न्यादिकोणेष्वपि तेषु किं तं स्थाप्यं कदल्यादिफलत्रयं स्यात् ॥ १०३

(98-103). ஆத்மார்த்த பரார்த்த பூஜைக்குரிய பஞ்சகவ்யமாவது, பசுவின் பால் பசுவின் தயிர், பசுவின்நெய், பசுவின் நீர், பசுவின் சாணம் ஆக இந்த ஐந்தும் பஞ்சகவ்யமாம். பஞ்சாமிர்தமாவது பசுவின் பால், பசுவின் தயிர், பசுவின் நெய், தேன், கருப்பஞ்சாறு அல்லது சர்க்கரை ஆக இந்த ஐந்தும் பஞ்சாமிர்தமாம். பஞ்சகவ்யம் ஸ்தாபிக்கு முறை வருமாறு:- நான்கு மரைக்கால் நெல் சொரிந்து அல்லது தன்னாலியன்ற அளவு நெல்லானது அரிசியாவது சொரிந்து அதில் ஒருமுழநீளம் சதுரமாக ஒரு மண்டலமிட்டு அதில் கிழக்கு மேற்கு வடக்கு தெற்கு என்னும் நான்கு ரேகைகீறி நவகோஷ்டங்கற்பித்து, ரேகைகள் தோறும் கிழக்கும் வடக்கும் நுனியாக தெர்ப்பைகளைப்பரப்பி அதன் நடுக்கோஷ்டத்தில் சிவதத்துவகோஷ்டத்தையும், கிழக்கில் சதாசிவகோஷ்டத்தையும், தெற்கில் வித்தியாதத்துவ கோஷ்டத்தையும் வடக்கில் புருஷதத்துவகோஷ்டத்தையும், மேற்கில் காலதத்துவ கோஷ்டத்தையும், ஈசானத்தில் பிரகிருதி தத்துவ கோஷ்டத்தையும், அக்கினிதிக்கில் பிருதிவிதத்துவகோஷ்டத்தையும், நிருதிதிக்கில் அப்புத்தத்துவகோஷ்டத்தையும், வாயுதிக்கில் வாயுத்தத்துவகோஷ்டத்தையும் பூஜைசெய்து இந்த இடத்தில் நடுகிழக்கு தெற்கு முதலிய ஒன்பது திக்குகளில் முறைப்படி சுப்ரதிஷ்டபாத்ரம், சுசாந்த பாத்ரம், தேஜோபாத்ரம், இரத்தோதகபாத்ரம், அமிர்தபாத்ரம், அவ்வியக்த பாத்ரம், வியக்தபாத்ரம், சூரிய பாத்ரம், சமயுக்த பாத்ரம் என்னும் இவற்றிற்குப் பாத்ரபூஜை செய்து, பசுவின் பால், பசுவின்தயிர், பசுவின் நெய், பசுவின் நீர், பசுவின் சாணம், என்னும் இவ்வைந்தினையும் கரைத்துத் தர்ப்பைஜலம், மாக்காப்பு, நெல்லிக்காப்பு, மஞ்சட்காப்பு என்னுமிவற்றையும் கரைத்து அந்தப் பாத்திரங்களிலே வார்த்து, இதனடுவில் ஈசானாதி பஞ்சமந்திரங்களினால் பாலை ஐந்துமுறையும், தயிரை நான்கு முறையும், நெய்யை மூன்று முறையும், நீரை இரண்டு முறையும், சாணத்தை ஒருமுறையும் ஜபித்து மாக்காப்பை இருதயமந்திரத்தாலும், நெல்லிக்காப்பைச் சிரோமந்திரத்தாலும், மஞ்சட்காப்பை கவச மந்திரத்தாலும், தர்ப்பைஜலத்தை ஆறுமுறை ஆவர்த்திசெய்த பஞ்சப்பிரமமந்திரங்களினாலும் அபிமந்திரிக்கவேண்டும். பின்னர், கோமயத்தைக் கோசலத்திலும், இவ்விரண்டினையும் பசுவின் நெய்பிலும், இம்மூன்றினையும் தயிரிலும், இந்நான்கினையும் பசுவின் பாலிலும், இருதய மந்திரத்தாற் சேர்த்துப் பின்னர்த் தர்ப்பை ஜலத்தையும்

மூலமந்திரத்தாற் சேர்த்து அதன் பின்னர் கடர்ச்சத்தால் ஒன்றாக ஆக்கி மீண்டும் தூபதீபம் கொடுத்துப் பின்னர் வலக்கையால்மூடி மூலமந்திரத்தினாலும், பஞ்சப்பிரமமந்திரம் ஷடங்க மந்திரங்களினாலும் ஒருமுறை அபிமந்திரிக்கவும். பிராயசித்த விஷயமாயின் மூலமந்திரத்தால் நூற்றெட்டுமுறை அபிமந்திரிக்க வேண்டும். இவ்வாறு பஞ்சகவ்யஸ்தாபன-சங்கிரகமுறை அறிந்துகொள்க.

பஞ்சாமிர்தஸ்தாபனவிதியாவது பஞ்சகவ்யத்திற்குக் கூறியவாறே நெல்பரப்பி அதில் கோஷ்டபூசை, பாத்ரபூசைகளைச் செய்து முன்சொன்ன பஞ்சாமிர்தங்களை ஸ்தாபித்துத் தர்ப்பை ஜலஸ்தானத்தில் கந்தோதகத்தையும் அக்கினி முதலிய மூன்று கோணங்களிலும் வாழைப்பழம், பலாப்பழம், மாம்பழம் அல்லது இளநீர் என்னும் இவற்றையும் முன் சொன்னவாறு அந்தந்த மந்திரங்களினால் ஸ்தாபிக்க வேண்டும். இவ்வாறு பஞ்சாமிர்த ஸ்தாபனவிதி யறிந்து கொள்க. (98-103)

(அ-கை) நவ கலச ஸ்நபநவிதி கூறுகின்றார்

சூதூயெஷு உபி உ காயுஷேவ நவக-

ஸாநம் ஸிவாஸ்யாயநெ

வாஸிவ், ஹிஜ்ஜணௌ வஷேதௌஷ்டாணௌ

அஹஸ்யாததெ

ஷேஷௌ கௌ ஹேஷௌ ஷேஷௌ

கௌ ஹாஷ்டாஸாஸௌ ஸம்வயஜயேக

வயுநௌதூதாநாஸ்யாஷ்டௌஸாநா

வெஸாம்பிசூஷ்டௌ பாந ॥ ௧௦௪ ॥

आत्मार्येऽपि च कार्यमेव नवकस्नानं शिवाराधने

खारित्रीहिजमण्डले समचतुष्कोणे द्विहस्तातते ।

मध्ये कुंभमथो महेन्द्रकुभाद्याशसु संपूजयेत्

वर्धन्योत्तरनासयाष्टकलशान् सेशां विकामन्त्रपान् ॥ १०४ ॥

(104) ஆன்மார்த்த பூஜைக்கும் நவகும்பம் ஸ்தாபித்து அபிஷேகஞ் செய்வலாமென்று காமிகாகமத்தில் கூறுகின்றமையால், அதுவருமாறு:- தூணிநெல் சொரிந்து, இரண்டு முழக்கோல் நீளத்தில் சதுரமாக ஒரு மண்டலமிட்டு, அதில் நவகோஷ்டங் கற்பித்து, அதில் தெற்பையைப்பரப்பி, அதனடுவே சிவகும்பத்தையும், அக்கும்பத்திற்கு வடக்கில் வர்த்தனிக் கும்பத்தையும், முதலெட்டுத்திக்கிலும் எட்டுக்கலசங்களையும் வைத்து,

அவற்றுள் சிவகும்பத்தில் சிவபெருமானையும், வர்த்தனிகும்பத்தில் பரமேஸ்வரியையும், ஏனைய எட்டுக் கும்பங்களில் அஷ்ட வித்யேஸ்வரர்களையும் ஆவாகனஞ்செய்து தூபதீபஞ் சமர்ப்பித்துப் பூஜிக்கவேண்டும். (104)

(அ-கை) ஐந்து பழமிவையெனக் கூறுகின்றார்

வமொநி பவொசு வமொசுயெண

வலொவமொ உாவி உ லாதுஉம்மடி ।

ரஸபயபாநம் வமொவவெகவெ

வலனி தகஜோஃ இகூஉாழிவமடி ॥ ௧௦௪ ॥

फलानि पञ्चात्र फलत्रयेण सदाफलं चापि च मातुलङ्गम् ।

रसप्रधानं फलपञ्चकञ्च वदन्ति तज्ज्ञाः लिङ्कुचादिवर्गम् ॥ १०५ ॥

(105) பழங்கள் ஐந்தாவன. வாழைப்பழம், மாம்பழம், பலாப்பழம், தென்னம்பழம், (தேங்காய்) கும்மட்டி மாதுளம் பழம் என்னும் ஐந்தாம். ரசமிகுதியான பழம் ஐந்து வருமாறு:- எலுமிச்சம்பழம், நாரத்தம் பழம், தமரத்தம் பழம், குளஞ்சிப்பழம், மாதுளம் பழம் என்பன. இவ்வாறு பழவர்க்கமறிந்துகொள்க. (105)

(அ-கை) பஞ்சோதகங்கள், பஞ்சதிரவியங்கள், பஞ்ச அன்னங்கள் இவையென மூன்று கலோகங்களால் கூறுகின்றார்.

வவெவொககாநசு வவொந விலெஹுஃ

ரதெந மவெந கூஸெந யுகதடி ।

வனொவொவம்மள உயரவெ கொஹு

உவஸாணி வவெநி உ கூடூவொந ॥ ௧௦௬ ॥

மஃபாஸு வவொமரூஉநெ வஉ

காஸீரஸிஹுஃ ஹாஸிஉநெ ।

வெபாஸு மஃபா வவெவொ வவனி

கவூஉரூஉவஸா உமநாலிநா உ ॥ ௧௦௭ ॥

வவொநநாஹுஃ திவஸஹிவொஹு

உவெஹு லாவெண வுநஸு வவநி ।

மொயூஉஸாஸீயவவெணவெவஸு

நீவாஸவகூ வஸாநநெகடி ॥ ௧௦௮ ॥

गोधूमशालीयववैणवैश्च नीवारपक्वं परमान्नमेकम् ॥ १०८ ॥

(106, 107, 108) பஞ்சோதகம், பஞ்சதிரவியம், பஞ்சகந்தம், பஞ்சான்னம், என்னுமியை, ஆத்மார்த்த பூஜைக்கும், பரார்த்த பூஜைக்கும், உரியனவாம். அவற்றுள் பஞ்சோதகமாவன, பலோதகம், வில்வோதகம், இரத்தோதகம், கந்தோதகம், குசோதகம் என்னும் ஐந்துமாம். பஞ்சதிரவியமாவன. ஏலம், லவங்கம், அதிமதுரம், கோஷ்டம், சண்பகமொட்டு என்னும் ஐந்துமாம். பஞ்சகந்தமாவன, இருவகை அகில் சந்தனம், காஸமீர சந்தனம், வில்வச்சந்தனம், செஞ்சந்தனம் என்னும் ஐந்துமாம். இன்னும், பச்சைக்கற்பூரம், சாந்து, கஸ்தூரி முதலிய பரிமளதிரவியங்கள் பலவும். பஞ்சான்னமாவன, எள்ளன்னம், கடுகன்னம், புளியன்னம், பயறன்னம், உளுந்து அன்னம் என்னும் ஐந்துமாம். இன்னும் கோதுமை அரிசிபன்னம், சம்பா அரிசிபன்னம், யவையரிசிபன்னம் மூங்கிலரிசிபன்னம், குழைச்செந் நெலரிசிபன்னம், என அன்னவகை ஐந்தும், இன்னும் சுத்தான்னம், தயிரன்னம், சர்க்கரையன்னம், நெய்யன்னம், பரமான்னம் என அன்னவகை ஐந்தும். இவை போல்வன பிறவுங்கொள்க. இவ்வாறு பஞ்சோதக முதலானவற்றை மகாதேவருக்குச் சமர்ப்பிக்கவும். (106, 107, 108)

(அ-கை) பஞ்சோதக முதலியவற்றை மகாதேவருக்குச் சமர்ப்பிக்கிற வனுக்கு உண்டாகும் பலன் இரண்டு சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்

ஸாணி ஸுடா ஊகா ஹி ஷெககாணாசு
 ஸாம்பாய ஸுதா தொ
 ஷீவா யா: விஸாநகபஹாஸி
 காமுஜம் ஸம்பதாநம் அநநா |
 யாவ: வாவஹரொ ஹவெசு ஜுதிஜயொ
 ஷீவெந நெவெஷுதொ
 ஸாஜ்ஜம் பாம் மஹாஜிநாநதநம்வம்
 ஸதூகூயவாசூதெது || கம் ||

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടന്ന യോഗത്തിൽ

நஸூக் திவ்யோபநாசு

ஜெ.ராஜென்.மெ.பூ.வ.ய.நா.ஸ. ஷண்.வ.

ஐ.நா.நீ. ஹி. ஸா.வா.ஜா.நா.மய.டி. |

சுந்ஸ் மஜநவஜகுகுஸுஜம்

நீயொதும் வாசுதம்

ஹந்ஸாஷொஷிஷொ நவ்மு ஹ கூதம்

ചൊല്ലും ഉത്തരം കുംകുമം ॥ ൧൦ ॥

शान्तिस्स्याद्दुदकाभिषेककरणात् सांवाय सद्गन्धतो

दीर्घायुः पिशुनत्वहारि कुसुमं संपत्करं चन्दनम् ।

धूपः पापहरो भवेन्मृतिजयो दीपेन नैवेद्यतः

राज्यं पूगफलादिना ऽतनुफलं शत्रुक्षयश्चाक्षतैः ॥ १०९ ॥

दूर्वा भ्रातृवधं हरेत् द्विजवधो नश्येत्तिलैरर्चनात्

द्रोणैर्गोवधनाश एव जननीहिंसाद्वयमारब्धम् ।

अन्यस्त्रीगमनघ्नमर्ककुसुमं नीलोत्पलं वाकृतं

हन्त्यादोषमथो नवग्रहकृतं दोषं दहेत्कुङ्कुमम् ॥ ११० ॥

(109, 110) சம்பவாகிய மகாதேவருக்குத் திருமஞ்சன அபிஷேகஞ் செய்யின் சாந்தியுண்டாகும். புனுகுமுதலிய பரிமா திரவியங்கள் சமர்ப்பித்தால் தீர்க்காயுள் உண்டாகும். நல்ல புப்பங்களாலருச்சினை செய்யின் கோட்சொல்லிக்கொடுத்த தோஷம் நீங்கும். சந்தனம் சாத்தினால் செல்வமுண்டாகும். நல்ல சாம்பிராணித் தூபஞ்சமர்ப்பித்தால் அநேக பாபம் நீங்கும். தீபஞ்சமர்ப்பித்தால் பாப நீக்கமும், அபயிருத்து நீக்கமு முண்டாகும். நல்ல அமுது நைவேத்தியஞ் செய்யின் அரசாட்சியுண்டாகும். தாம்பூலஞ் சமர்ப்பித்தால் அநேக நன்மைகளும் அழகும் உண்டாகும். அக்ஷதை சமர்ப்பித்தால் சத்துரு நீக்கமுண்டாகும். அருகம்புல்லாலருச்சித்தால் சகோதரனைக்கொன்ற தோஷம் நீங்கும். எள்ளினால் அருச்சித்தால் பிராமணரைக் கொன்ற பாபம் நீங்கும். தும்பைப் புஷ்பத்தாலருச்சினை செய்யின் பசுக்கொலையினாலுண்டாகும் தோஷம் நீங்கும். கொன்றைப் பூவாலருச்சினை செய்யின் தாயாரைக்கொன்ற தோஷம் நீங்கும். வெள்ளருக்கம் பூவாலருச்சினை செய்யின் பிறபெண்களைக் கூடின தோஷம் நீங்கும். நீலோத்பல

மலராருச்சித்தால் வாக்காற்செய்த பாவம் நீங்கும். குங்கும்ப் பூவாலருச்சித்தால் நவக்கிரகங்களாலுண்டாகும் பீடை நீங்கும். இவ்வாறு சிந்தியாகமத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (109- 110)

(அ-கை) புஷ்பத்தின் குணவிசேடமும் அர்ச்சித்தலாலுண்டாகும் பயனும் இரண்டரைச் சுலோகங்களால் கூறுகின்றார்.

யு^ததூரம் கரவீரஜாதிவகூலம்

உதாரணம் எக்

புனா மஃ கௌவா க்கு நநி கௌஜ

ഐരാണാളി കുറു ചായവ്

ஸ்ரீ ஹ. ஸாக்ஷி கஜேதஜ் சதஜிவித்.

ஜெகத்பு, ிஃ ஸுநாக தத:

கூறாநாம்புஜெபட்டிபாடமுஸுஜம்

ഖായാശൻഖാലി യശ് ॥ കകക ॥

பாடல். பாஜஸுலெவஜுதஜிதெ

தெனா உபுநம் ஸொமடிம்

ஸவ்வு. சுஜெஸுஜெங் தாஜஸுஜெதாZ

யொழும் விநா பொதுவுழி ।

வீதம் ஸாக்ரி காராஜம்

ஸகமு ஜெஸ்ராதுயிம் உம்பகம்

யுத்திராதி உ சுணி புகாரஜி யசு

ഘട്ടാഷ് ഹൈ ഗജോഷ്ഠി, ഉഴു ॥ ൧൧൧ ॥

ஸ்பாஜிம் தாஜஸ்பாஜிஸம் ஹி துஜஸ்

ബിജ്യാളി പട്ടണം ൧൯

ஹீஸெயர். ஐராகுதயா ஓஜநகம்

ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്നവർ

ഘാതം, രാജാക്കന്മാർക്കു കൈമാറാത്ത

ஸி₁ ஸ₂ த₃

வெதாஸம் மதவகுதி கூறும்

தவிராசு சுவாஜா மடகா || கக ||

धुत्तूरं करवीरजातिवकुळं मन्दारपुष्पं बकं

पुन्नागं कुरवार्कनन्दिकुटजद्रोणादिकं माधवी ।

शुभ्रं सात्त्विकमेतदुक्तमखिलं मोक्षप्रदं स्यात्ततः

कल्हारांबुजपट्टिपाटलसुमं पालाशनीपादि यत् ॥ १११ ॥

रक्तं राजसमेवमुक्तमजिते तैरर्चनं भोगदं

सर्वं कृष्णसुमञ्च तामसमतोऽयोग्यं विना चोत्पलम्।

पीतं सात्त्विकराजसं सकलमप्यारग्वथं चंपकं

धुत्तूरादि च कर्णिकारमपि यत् स्याद्भोगमोक्षप्रदम् ॥ ११२ ॥

श्यामं तामसराजसं हि तुलसीबिल्वादिपत्रञ्च यत्

ह्रीबेरं मरुकन्तथा दमनकं दूर्वा च सिद्धिद्वयात्।

साहस्रात्करवीरमर्ककुसुमात् बिल्वं सुमं तद्वलं

श्वेताब्जं शतपत्रमत्र कमलं तस्मादपामार्गिकम् ॥ ११३ ॥

(III-II2)II21/2)வெள்ளை ஊமத்தம்பூ, வெள்ளை ஆரளி, பிச்சி, சிறுசெண் பகம், மகிழும், வெள்ளை மந்தாரம், வெண்டாமறை, வெள்ளைக் கொக்கிறகம்பூ, புள்ளை, மருதுாணி, வெள்ளெருக்கு, நந்தியாவர்த்தம், மல்லிகை, குடமல்லிகை, தும்பை, முல்லை முதலான வெள்ளைப் புஷ்பங்களனைத்துஞ் சாத்துவிகபுஷ்பங்களாகும். இவற்றால் ஸ்ரீமகாதேவருக்கருச்சனை செய்யின் முத்தியுண்டாகும்.

செங்கழுநீர், செந்தாமரை, செவ்வலரி, சிவந்தபட்டி, சிவந்த பாதிரி, சிவந்த பலாசம், செங்கடம்பு முதலிய சிவந்த புஷ்பங்களனைத்தும் இராஜஸபுஷ்பங்களாகும். இவற்றால் ஸ்ரீமகாதேவருக்கு அருச்சனை செய்யின் போகமுண்டாகும்.

நீலோத்பலம் நீங்கிய ஏனைய கருநிறமுள்ள புஷ்பங்களனைத்தும் தாமத புஷ்பங்களாகும். இவை சிவனை அருச்சித்தற்கு உரியனவாகா.

கொன்றை, சண்பகம், பொன்னுமத்தம், காணிகாரம் முதலான பொன்மயமான புஷ்பங்களனைத்தும் இராசத சாத்துவிக புஷ்பங்களாகும். இவற்றால் ஸ்ரீமகாதேவருக்கு அருச்சனை செய்யின் போகம் மோக்ஷம் என்னுமிரண்டும் உண்டாம்.

விலவபத்திரம், பச்சை, துளசி, வெட்டிவேர், மரு, கொழுந்து, அருகு, கதிர்ப்பச்சை முதலிய பசிய பத்திரங்களனைத்துந் தாமத இராசத பத்திரங்களாகும். இவற்றால் சிவபெருமானுக்கு அருச்சனை செய்யின் போகம் மோக்ஷம் இரண்டுமுண்டாகும். இவ்வாறு அஜிதாகமத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றமை யாலிம்முறைமையினை யறிந்து

சிவபெருமானுக்கு அருச்சனை செய்பின் மேற்கூறியவாறு
பலனுண்டாகுமென்றறிந்துகொள்க. (III, 112) 1121/2)

(அ-கை) புஷ்ப பலத்தினுடைய தாரதம்மியம் ஒன்றைச்
சுலோகங்க ளாற் கூறுகின்றார்

தஸூஜ ஹூஸூஜஹூ ஜாஹுதிஸூஜம்

வஸூவ்யாஜி தஸூகஸூ வஸூ

யூதூஸூ ததஸூஹஸூஜயிசூ

ஜெஹூணம் ஹி ஸம்வம் ததஃ ।

வஸூஸூஜ தவஃகூகஸூஜயிசூ

ஜெஹூணம் வஸூஹஜெஹூதஹம்

ஸவஸூஜயிசூ ஹி ஹகூகஸூஸூஜம்

வஸூஸூகஸூ கஹூஸூதஹம் ॥ ௧௧௪ ॥

तस्माद्भस्मन्तु मालतिसुमं व्याघ्रादि तस्माद्भक्

धुत्सन्तु ततस्सहस्रमधिकं द्रोणं हि शङ्खं ततः ।

पञ्चाशच्छतपञ्क्तिकस्समधिकं द्रोणं बृहच्चोत्पलं

सर्वस्मादधिकं हि भक्तिकुसुमं प्रोक्तञ्च कालोत्तरे ॥ ११४ ॥

(113-114) ஸ்ரீமகாதேவர் தம்முடைய குமாரருக்குத் திருவுளம் பற்றிய
யருளிய ஸ்காந்தம் காலோத்தரம் என்பவற்றினாலும், இன்னும் மகா
தேவர் திருவுளம்பற்றியருளிய மகுடாகமவசனங்களினாலும் உண்டான
புஷ்ப தாரதம்மியம் வருமாறு :-

ஸாமான்ய புஷ்பங்களினும் ஒரு அலரி புஷ்பம் அதிகம். அந்த
அலரி புஷ்பம் ஆயிரத்தினும் ஒரு வெள்ளெருக்கம் புஷ்பம் அதிகம்.
அதிலும் அதிகம் வில்வப்புஷ்பம். அதில் ஆயிரத்தினும் அதிகம்,
மூன்று கிளையோடு கூடிய ஒரு வில்வம். அதில் ஆயிரத்தினும்
அதிகம் ஒரு வெண்டாமரைப் புஷ்பம். அதில் ஆயிரத்தின் அதிகம்,
நாறு இதழோடு கூடிய ஒரு செந்தாமரைப் புஷ்பம். அதில்
ஆயிரத்தின் அதிகம் ஆயிரம் இதழோடு கூடிய ஒரு செந்தாமரைப்
புஷ்பம். அதில் ஆயிரத்தின் அதிகம் ஒரு நாயுருவிப் புஷ்பம். அதில்
ஆயிரத்தின் அதிகம், ஓர தர்ப்பைப் புஷ்பம். அதில் ஆயிரத்தினும்
அதிகம் ஒரு முல்லைப் புஷ்பம். அதில் ஆயிரத்தினும் அதிகம் ஒரு
கண்டங் கத்திரிப் புஷ்பம். அதில் ஆயிரத்தினும் அதிகம் ஒரு
கொக்குமந்தாரைப் புஷ்பம். அதில் ஆயிரத்தினும் அதிகம் ஒரு

ஊமத்தம் புஷ்பம். அதில் ஆயிரத்தினும் அதிகம் ஒரு தும்பைப் புஷ்பம். அதில் பதினாயிரத்தினும் அதிகம் சங்கப் புஷ்பம். அதில் ஆயிரத்தினும் அதிகம் ஒரு பெருந் தும்பைப் புஷ்பம். அதில் ஆயிரத்தினும் அதிகம் ஒரு நீலோத்பலபுஷ்பம். அது ஒரு வருடத்திற்கு நிர்மால்யமாவதில்லை. புஷ்ப ஜாதிக்குள் நீலோத்பலம் அதிகம். பத்திரஜாதிக்குள் மருக்கொழுந்து அதிகம். அதினும் அதிகம் வில்வபத்திர மென்றறிந்துகொள்க.

வஷ்டாணாஜயுதம் ஸ்ராதம் கூதம் மஹாஸரிஜ்வை ।
ததமும் மஹாதே மஹாஃ வகூசு விலுஜிதாபுநாசு

वर्षाणामयुतं स्नानं कृतं गङ्गासरिजले ।

तत्फलं लभ्यते शंभोः सकृदित्वदलार्चनात् ॥

என்பது சிவபுராணம். இதன் பொருள்:- எண்ணிறந்த வருடங்கள் கங்காஸ்நாநஞ்செய்த பலத்தைப் பரமசிவனுக்கு அருசித்த ஒரு வில்வ தளம் தரும் என்றவாரும். இதனால் வில்வதளத்திற்குச் சமமான தளம் (பத்திரம்) ஒன்றுமில்லையென நன்கு விளங்குகின்றது. எல்லாவற்றி லும் பக்தியாகிய புஷ்பமே விசேடம். இவ்வாறு சிவாகமத்தில் கூறப் பட்டிருந்தல் காண்க. இன்னும் புஷ்ப தாரதம்யம் சிவாகமங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருப்பதை ஆங்காங்குக் கண்டுகொள்க

வணகாஸம் விலுபதும் ஸ்ராதம்

தம ஸ்ரதா துமஹாஸி ।

ஷணாஸனாகூபுஷ்டிஷணம்

காஸம் திருதய ॥

एकाब्दं वित्वपत्रं स्यात् तथा श्वेता तुलस्यपि ।

षण्मासश्चार्कपुष्पन्तु करवीरं दिनत्रयम् ॥

(இ-ள்) வில்வம் வெள்ளைத்துளசி இவ்விரண்டும் ஒரு வருடம் பூசை செய்த பலனையும், எருக்கம்பூ ஆறுமாதம் பூசை செய்த பலதையும், அலரி மூன்று நாட்கள் பூசைசெய்த பலத்தையும் கொடுக்கும் என்பதாம்.

மகுடாகமத்தில்,

துமஹாஸிஷுபதௌ வஸாஸன ஸுவணகூ ॥

புஷ்டாஸு வஸாஸனாநதபுஷ்டு வுநஃ வுநஃ ॥

சுமுனக் ஶ்வேராவாக வாகுஷாஜ நஜோஸு தெ ।

ஜஷ்டம் ஜெ ஹாஜநம் ஜெஹி மகுணாஹ வயம் கூர்
अश्मन्तक महावृक्ष वृक्षराज नमोऽस्तु ते ।

मृष्टं मे भोजनं देहि शत्रूणाञ्च वधं कुरु ॥ ११७ ॥

(117) ஓ விருக்ஷராஜனே! உமக்கு நமஸ்காரம். எனக்குச் சுத்தமான
போஜனத்தைத் தந்தருளும். சத்துருக்களையும் நாசஞ்செய்வீராக
என்பதாம். (117)

(அ-கை) துளசி கிள்ளுவதற்குரிமையில்லாத நாள்களிலையெனக்
கூறுகின்றார்

சூழிதெநுநு கூஜாவாஸாயு

ஜிவவாஸாஜீஷு ஹாதொஃ ஹிதள

அாஜஸுநாஜுவாஸாயொஃ ஸுவணஹ

ஸபுநா அயெ வவபுஸு ।

பாதெ நிஸுவி ஸுஅஜிளாந துஹீ

கூனெக் பூஜாஜாஜி

பூயஸிதவிபிநு தவஸு விஹிதொ

விஹாஸிவாஹிநஃ ॥ ௧௧௮ ॥

आदित्येन्दुकुजासुरार्यदिवसाश्चामीषु भानोः स्थितौ

द्वादश्यामुपरागयोः श्रवणभे सन्ध्याद्वये पर्वसु ।

पाते निश्यपि बुद्धिमान् तुलसीं कृन्तेत्प्रमादाद्यदि

प्रायश्चित्तविधिर्न तस्य विहितो विष्णोर्दिशखाद्येदिनः ॥ ११८ ॥

(118) ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், வெள்ளி அந்த நான்கு தினங்களிலும்,
சப்தமி, துவாதசி, சந்திரகிரணம், சூரிய கிரகணம், திருவோண
நஷத்திரம் விடியங்காலம், சாயங்காலம், ஐந்து பருவங் களாகிய
கிருஷ்ணபக்ஷத்து அஷ்டமி, கிருஷ்ண பக்ஷத்துச் சதுர்த்தசி, அமாவாசை,
பவுர்ணமி, மாசப்பிறப்பு ஆகிய இந்நாட்களிலும், விதீபாதயோகம், இரவு
ஆகிய காலங்களிலும் புத்திமான்னவன் துளசியைக்கிள்ளுதல் கூடாது.
புத்தியில்லாமல் கிள்ளினால் விஷ்ணுவினுடைய சிரசைக் கிள்ளிய
தோடொக்கும். இவனுக்குப் பிராயச்சித்தமில்லை.

இதற்கு ஸ்மிருதி வசனம்:-

ஸூக்ராகூர்மாஸாவாஸுஷு அாஜஸுநா வஹவவபுஸு

துஹீ யெ நிகூனெகி தெ கூனெகி ஹாஸிநஃ

शुक्राकङ्गारवारेषु द्वादश्यां पञ्चपर्वसु ।
तुलसी ये निकृन्तन्ति ते कृन्तन्ति हरेरिशरः ॥

(இதன் பொருள்.) வெள்ளிக்கிழமை, ஞாயிற்றுக்கிழமை முதலிய விலக்கப்பட்ட தினங்களிலும், துவாதசியிலும், ஐந்து பர்வ தினங்களிலும், எவர்கள் துளசியைக் கொய்கின்றார்களோ, அவர்கள் விஷ்ணுவினுடைய சிரசைக் கொய்கின்றனர் என்பதாம்

காராந்தம் படாந்தம் ஹஜா நிவதிதம் தயா ।
வரணாக்ஷஹாந்தம் வசும் வுஷம் வமம் துஜைக
புஜாஜாதெஸு வுஜா வெக ।
லா வுஜா நிஹா ஹவெக ॥

करानीतं पटानीतं भूमौ निपतितं तथा ।
एरण्डार्कदलानीतं पत्रं पुष्पं फलं त्यजेत् ॥
प्रमादात्तैस्तु पूजा चेत् सा पूजा निष्फला भवेत् ।

(இதன் பொருள்) கையில் கொண்டு வரப்பட்டதும், ஆடையிற் கொண்டு வரப்பட்டதும், பூமியில் விழுந்ததும், ஆமணக்கு எருக்கு இலைகளில் கொண்டு வரப்பட்டதுமான பத்திரமும், புஷ்பமும், பழவகையும் விலக்கத்தகுந்தன. கவனிக்காது கொண்டவரின் பூஜைக்கு உபயோகப்படா என்பதாம்.

பஞ்ச பர்வத்திற்கு வசனம்,
உதுஷ்ஸுஷ்டீக்ஷுஷ்வவபுண்ணீரவிஸம்சு, ௨௩ ।
பவ்வவபுராணி உவாகதாநி ஁நிவிஸூவாவெஹிவிஃ ॥
चतुर्दश्यष्टमीकृष्णपर्वणी रविसंक्रमः ।

पञ्चपर्वाणि चोक्तानि मुनिभिश्शास्त्रवेदिभिः ।
இதன் பொருள் மேலே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (118)

(அ-கை) வைதிகாக்கினியை தியானிக்கும் முறை கூறுகின்றார்.

சுமிம் வெவஹிக்ஷாஹுரெகஹுதயம்

ரகதம் திவகம் உது-

ஸூம்மம் ஸபாஸஜகூஜம்மநயநம்

வெஹிஸுதிம் ஜெஹிமஜி ।

ஸவெந் ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ வஸுதத்ரி ஜாபவடி கா

வாஸு து கூனம் பவிசு

ஸபிஷிதஹாஜநம் உ டயதம்

து ௭ம் பி. ௦ சுரெஸுஸுபுவி : ॥ கக்க ॥

अग्निं वैदिकमाहुरेकहृदयं रक्तं द्विवक्त्रं चतु-

इशङ्गं सप्तरसज्ञमङ्गनयनं वेदश्रुतिं मेषगम् ।

सव्ये सुक्सुवशक्तिजापघटिका वामे तु कुन्तं धवित्रं

सर्पिस्थितभाजनं च दधतं त्र्यंघ्रिं करैस्सप्तभिः ॥ ११९ ॥

(119) இரத்தநிறமான உடம்பும், ஒரு கழுத்தும், இரண்டு முகமும், ஆறு கண்ணும், நான்கு செவியும், நான்கு கொம்பும், மூன்றுகாலும், ஏழு நாடும், ஏழு கையும் அவற்றின் வலது பக்கத்தில் சுருக்கு சுருவமும் வேலும் ஐயமாலைபும், இடது பக்கத்தில் குந்தாயுமும், விசிறியும், நெய் பாத்திரமும் உடையதாகவும், ஆட்டின் மேல் இருப்பதாகவும் தியானிக்க வேண்டுமென்று சிவாகமத்திற்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(அ-கை) சிவாக்கினியை தியானிக்குமுறை கூறுகின்றார்

யூயெவ ஹுதாஸநம் திருணயநம்

பொலஸ் நஸ் ० ஜபா-
119

பாதுதம். மம் ஹவஹாஸஸுஹஸஸஹிதம்

வெவ் காநநம் வாசுதேவ |

ஊயுளெஸு ரஸநாசுயனு கூநகா-

உதாரணம்: ஹரி ராணசாஜி கா:

புதுக் திக் புஜுவாஹுமாயு டயதம்

பொருள் அறிவு ॥ ௧௨ ॥

ध्यायेच्चैव हुताशनं त्रिणयनं पद्मासनस्थं जपा-

रक्तं शम्भुवदास्यहस्तसहितं वै काननं वाक्करम् ।

ऊर्ध्वास्ये रसनात्रयञ्च कनकाधारव्यं हिरण्यादिकाः

प्रत्यक् दिक्प्रमुखा ह्यगाश्च दधतं बालं द्विपादं शुभम् ॥ १२० ॥

(120) சிவந்த திருமேனியும், பத்மாசனமும், சிவகுமாரனாகையால் ஐந்து திருமுகங்களும், பத்துத் திருக்கரங்களும் உடையதாகவும், நடுமுகத்தில் நகை முதலிய மூன்று நாக்கும், மேற்கு முதலாகிய நான்கு முகங்களில்,

இரணயன் முதலிய நான்கு நாக்கும் இருப்பதாகவும், இரண்டு பாதங்களும், பாலவயதும் உடையதாகவும், முகங்கள் தோறும், மூன்று கண்களிருப்பதாகவும், அல்லது ஒரு திருமுகமும், நான்கு திருக்கரங்களும் உடையதாகவும், அந்தத் திருக்கரங்களில் சக்தியும், ஜபமாலைபும் அபயமும், வரப்பிரசாதமும் உடையதாகவும், சிவாக்கினியை தியானிக்க வேண்டும். பாலவயதாகத் தியானிப்பதற்குப் பிரமாணம் காமிகம்:-

வ்ருக்ஷாவம் ப்ருதிஷ்டாயாஜுவே து ஸுயௌவந்ய |
 தீக்ஷாயாம் ஸாஸுதவணு குயாஹ்மஸுதவதீரித்ய
 वृक्षरूपं प्रतिष्ठायां उत्सवे तु सुयौवनम् ।

दीक्षायाम् बालरूपन्तु त्रेधाऽग्ने रूपमीरितम् ॥

(இதன் பொருள்) பிரதிஷ்டாகாலத்தில் வ்ருத்தரூபமாகவும், உத்ஸவ காலத்தில் யௌவனரூபமாகவும், தீக்ஷாகாலத்தில் பாலரூபமாகவும் அக்கினியைப் பாவிக்கவேண்டு மென்பதாம். (120)

(அ-கை) ஏழு நாக்கு உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம் கூறுகின்றார்

ஸபூதாதிஜிஹாஃ கிவ ஸம்பூஹஸௌ

பளவெய்ய சுரணா யஜிஹ்வாவா |

ஸகௌஹிமாஸௌந்யௌவ ஹிஸணம்

உலௌகிரகா சுநகாதிஸுவாஃ || ௧௨௧ ||

सप्ताग्निजिह्वा: किल संप्रदास्ये पौर्वेऽथ कृष्णा यमदिह्नुखाप्ता ।

रक्तोदगास्येऽन्यमुखे हिरण्या मध्येतिरक्ता कनकातिरूपा: ॥१२१॥

(121) ரக்தை, கநகை, பகுருபை, சுப்பிரபை, கிருஷ்ணை, அதிரக்தை, ஹிரண்யை என ஏழு நாக்குகள் அக்கினிக்கு உண்டு. அவற்றுள் கிழக்கு முகத்தில் சுப்பிரபையும், தெற்குமுகத்தில் கிருஷ்ணையும், வடக்குமுகத்தில் ரக்தையும், மேற்குமுகத்தில் ஹிரண்யையும் என்றறிந்துகொள்க. நடுமுகத்தில் மூன்று நாக்குஞ்சேர்த்து ஐந்து முகங்களிலும் ஏழு நாக்குகள் உண்டு என்பது கண்டுகொள்க. இவ்வாறு அறிந்து அக்கினிகாரியஞ் செய்ய வேண்டும். (121)

(அ-கை) ஓமஞ்செய்வதற்கு உரிய முத்திரையைக் கூறுகின்றார்

ஔர து ஹொஜெ நிஜகக்ஷஹஸூ

ஜாஜாவௌமாஜதவஸுக்ஷுஸுவண |

சு. மூஷஸகௌந சுநிஷிகா து

சு.ஸௌஜுரதெ தஜுநிகா உ ஜலூ ॥ ௧௨௨ ॥

मुद्रा तु होमे निजदक्षहस्ता दामावलनामृतसुक्षुवेण ।

अङ्गुष्ठसक्तेन कनिष्ठिका तु कुञ्जोच्छृते तर्जनीका च मध्या ॥ १२२ ॥

(122) தனது வலது கையின் அணிவிரல் கட்டைவிரல்களால் சுருவத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். சுண்டுவிரல் குறுகினதாகவும் சுட்டுவிரல் நடுவிரல்கள் உயர்ந்துமிருக்கவேண்டும். இது ஒழுத்திரை யாகும். (122)

(அ--கை) ஒழுத்திரவியங்களைக்கொண்டு ஒழுத்தெய்யும் முறையை மூன்று சுலோகங்களால் கூறுகின்றார்

ஸாஸூரஜம் மூஷிவஸகௌந ஜஹூயாக்

ஜமூ திதம் பாணிநா

சு.ஸௌநெவ ஜிபுஸுதநுவயிகம்

தாஜம் தயா பாயஸு ।

சுநீரம் சுளஜுவதம் ஸு.உாவயி உ யக்

ஜுவம் ஜுவஜுபகம்

ஸுசுநம் வஸு வஜுவஜெவ து

யயாவிலம் பதம் பவதுவிஃ ॥ ௧௨௩ ॥

சுனம் மூவஸிதம் வதஜு

உதாரம்.மூஸூயதம் ஜஹிநா

ஜாநம் ஜுஜுவபுவவமூஜுவிதம்

ஹூயாக் யயாவணஸு ।

மஸுஸூரது உணாவஜம் து மூஷஸ-

தணம் வஜயுவிவக்

மூ.மூஸூஜி உ சுஜிசுஜுஜிதி வா

நிஷுபு.ஜாணம் வுதது ॥ ௧௨௪ ॥

பூ.ஜெஸஜாஸுஜிஜிசு.வண

சு.ஜா.தாஸூவி பதாசுயெவ ।

ஹூதவஜுஜாஜி யவாஜி ஸம்வ

ஜு.தா.த வணவம் சுஜி.ஹூஜ பம்.யாஃ ॥ ௧௨௫ ॥

शाल्याद्यङ्गुलिपञ्चकेन जुहुयात् मृग्या तिलं पाणिना

कुञ्जेनैव दधिप्रसृत्यवधिकं लाजं तथा पायसम् ।

क्षीरं क्षौद्रघृतं सुचावधि च यत् द्रव्यं द्रवद्रूपकं

भक्ष्यं वस्तु समस्तमेव तु यथासिद्धं फलं पर्वभिः ॥१२३॥

अन्नं ग्रासमितं फलन्तु चतुरङ्गल्यायतं मुष्टिना

मानं मूलमपूपवर्गमुचितं भूयाद्यथा खण्डशः ।

गन्धश्चात्र चणोपमं तु गुळसत्खण्डं बदर्यस्थिवत्

गुग्गुल्यादि च कामिकोक्तमिति वा निष्कप्रमाणं घृतम् ॥१२४॥

प्रादेशमात्रास्समिदिक्षुखण्डकाष्ठालताश्चापि पताकयैव ।

होतव्यमन्नादि यवादि शङ्खमुद्रात एवं किल होमपन्थाः ॥ १२५ ॥

(123, 124, 125) சகல ஓமத்திரவியங்கனையும் ஓமத்தில் உபயோகிக்கும் முறை வருமாறு:- சம்பா நெல்லு, அரிசி, பயர், உழுந்து, கடலை, துவரை, அவரை, கடுகு, கொள்ளு முதலியவற்றை ஐந்து விரல்களால் ஆகுதி செய்யவேண்டும். எள்ளை மிருகீ முத்திரையினாலும், தபிரை குவித்த கையினாலும் ஆகுதி செய்யவேண்டும். பொறியை ஒரு பிடியால் ஓமஞ் செய்யவேண்டும். பாயசம், பால், தேன் முதலிய திரவகத்திரவியங்கள் அனைத்தையும் சுருவமென்னும் பாத்திரம் எவ்வளவு கொள்ளுமோ, அவ்வளவு பிரமாணம் சுருவத்தாலும், இன்னும் ஏனையதின்னும் பொருள்களை அவை எவ்விதம் இருக்குமோ அவ்விதமே ஒரு பலப்பிரமாணம் பர்வாக்களாலும், அன்னத்தை ஒரு கவள அளவாகவும், பழவகை அனைத்தையும் நாலங்குல அளவாகவும், கிழங்குவகை அனைத்தையும் முஷ்டப் பிரமாணமாகவும், பணியாரவகையனைத்தையும் சிறிதாகத் துண்டுசெய்தும், சந்தனத்தைக் கடலை அளவாகவும், வெல்லம் குங்கிலியம் முதலானவற்றை இலந்தைப்பழவினை அளவாகவும் ஓமஞ்செய்யவேண்டும். நெய்யை ஒரு கழுஞ்சி அளவாகவும், சமித்து, கரும்பு, விறகு, கொடி என்னுமிவற்றை ஒருசாண் அளவாக பதாக முத்திரையினாலும் ஓமஞ்செய்யவேண்டும். அன்னம் முதலியவற்றை சங்க முத்திரையினால் ஓமஞ்செய்யவேண்டும் (அ-கை) ஓமஞ்செய்வதாலுண்டாகும் பலனை இரண்டு சுலோகங்களால் கூறுகின்றார்

மொவூசி: பயஸா யுதெந

உறுஷெய்யூயூ ஸிதாதொ யஸொ

உயர் ஸவுஸஜிசி ராணகஸஸெரு:

சுனாநி மூலஜெயபுரம் |

விதம் ஸ்டாக் ஸ்திதிராகக் கிடைக்கக் கடினமான

விஷ்டம் ஹரி காமயோகஜை:

அரசின் சமித்து முதலியவற்றுல் ஒமஞ்செய்யின் பிராமணர் முதலியவர் வசியமாவர். வறன்வஞ்சியினுல் ஒமஞ்செய்யின் மழை விட்டுப்போகும். நீர்வஞ்சியினுல் ஒமஞ்செய்யின் மழையுண்டாகும். புத்தளி முதலியவற்றால் ஒமஞ்செய்யின் எல்லாம் வசியமாகும். இவ்வாறு ஒமபுண் அறிந்து கொள்க. (126-127)

(அ-கை) ஒமத்திரவியம் பதினெட்டின் பெயரைக் கூறுகின்றார்.

சூலாவிட நஜாஜுஜு முடியி

ஸத்ராஜாஜகாப்யாஸதி-

நுலாவும் பெருந்தாழ் ஸத்துஜயம்

நீவாணாஸு ஜாஷொ யவஃ ।

ஐத்யூஷாஜஸகம் திவெந உரணா

ஸாப்தம் ஹோஜா உதம்

இ வநாண்ஹ ஸஜஸவஸபி

ஸூசெஹுஜாம் ப்ரஹ்மிஃ யதஃ || ௧௨௮ ||

आदाविन्धनमाज्यदुग्धदधिसल्लाजाढकार्थास्समित्

मुद्गापूपगुळाश्च सक्तुमधुनीवाराश्च माषो यवः ।

इत्यष्टादशकं तिलेन चरुणा सार्धञ्च होमोचितं

द्रव्याणीह समस्तवस्त्वपि शुचेर्भोज्यं प्रसिद्धं यवः ॥ १२८ ॥

(128) ஓமத்திரவியம் பதினெட்டாவன:- விறகு, நெய், பால், தாயிர், துவரை, பொறி, கடுகு, சமித்து, பயர், பணியாரம், வெல்லம், பொறிமா, தேன், குழைச்செந்நெல், உழுந்து, சம்பாநெல், எள்ளு சருவாகிய அமுது என்பன. இவை தவிர ஏனைய பதார்த்தங்களும் ஓமத்திற்காகும். இவ்வாறு ஓமத்திரவியம் அறிந்துகொள்க. (128)

(அ-கை) அக்கினியினுடைய அபயவத்தைக் கூறுகின்றார்

காஷ்டம் யசு து தவ^௧ ஹ்ருவஸுஜு^௨ ளி தம்

ധൂമ്രം നാശനാശം

சிஹிசு ப்ருஜிதிகம் யஜ்நந-

உயா_தனா_தவா_த உய_தவா_த வா_தவா_த |

ഈ സാക്ഷ്യം വായിക്കുക: ശ്രീ. വെണ്ണ ഹൗസ് യഥി ട്രസ്റ്റി

ഗുറുജി നാശോ ഹവെക്

புராணை ஓஃவஜயொ ஸிரஸுவி தயா

ஹோஜஸிவாயா ஸுஹ ॥ ௧௨௯ ॥

काष्ठं यत्र तु तच्छ्रवस्समुदितं धूमस्तु नासाथ दृक्

किञ्चित्प्रज्वलितं यदीन्धनमथाङ्गारस्तु मूर्धा शुचेः ।

स्याद्रूपाधिः श्रवणे हुतं यदि दृशि ग्रामादिनाशो भवेत्

घ्राणे दुःखमथो शिरस्यपि तथा होमदिशखायां शुभम् ॥ १२९ ॥

(129) ஓமஞ்செய்யும் அக்கினி குண்டத்தில் விறகாக இருக்குமிடம் செவி. அதில் ஓமஞ்செய்தால் வியாதியுண்டாகும். புகையாக இருக்குமிடம் மூக்கு. அதில் ஓமஞ்செய்தால் துக்கமுண்டாகும். சிறிது எறிகிறயிடம் கண்கள். அதில் ஓமஞ்செய்தால், தான் இருக்கும் ஊருக்கு அக்கினியினால் கெடுதல் உண்டாகும். தணலாயிருக்குமிடம் சிரசு. அதில் ஓமஞ்செய்தால் துக்கம் நேரிடும். ஆகையால் அக்கினியினுடைய சவாலையாகிய சிகையில் ஓமஞ்செய்யவேண்டும்.

(அ-கை) அக்கினி லக்ஷணத்தைக் கொண்டு சிஷ்யனுடைய சுபாகப லக்ஷணம் அறியும்படி நான்கு சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்

கூணாமள உ ஸுஹாஸுஹஸு யஜநாக்

புராமதி சிவெஹாஸௌ

விஜெயொஃ உ வண்டுஸஸு ஸுரஜி-

ஜாமாஸு பஹே ரணை ।

சிஹாந்தி ஷலெவ தது து பூந்

வண்டுஸஸௌகஜஸு

பூந் பஹ தத குயொஜஸவியா

மஹாஸிவா பஹயா ॥ ௧௩௦ ॥

பஹஸுத உதுவிபுஃ வஹு பூந்

சூரெரணம் ராஸிதஃ

ஸம்ஹயாமிஜெகஷணஸு மணநா

பஹாஸ ஐதூமஜெ ।

ஜீவாவெநு சுயிதா ஹி விஸுதஜிஃ

கூரொதூரெ நெகயா

ஸோகாஸூரூத ஸதஹ விஸதிஸுஹௌ

பொகதா ஹுஸெதாவதீ ॥ ௧௩௧ ॥

[illegible]

कुण्डानौ च शुभाशुभस्य यजनात् प्रागग्निचिह्नै रसैः
विज्ञेयोऽथ च वर्णशब्दसुरभिज्वालाश्च धूमेरणे ।
चिह्नानीति षडेव तत्र तु पुनर्वर्णस्तथैकादश-
ध्वानः पञ्च ततः त्रयोदशविधा गन्धादिशखा पञ्चधा ॥ १३० ॥
धूमस्त्वत्र चतुर्विधः खलु पुनश्चात्रेरणं राशितः
सम्भूयाग्निजलक्षणस्य गणना पञ्चाशदित्यागमे ।
दीप्ताख्ये कथिता हि विस्तृतमिदं कालोत्तरे नेकधा
श्लोकाश्चात्र शतञ्च विंशतिरुभौ प्रोक्ता ह्यथैतावती ॥ १३१ ॥
ब्रह्मघ्ने गुरुतल्पगे गुरुवधे गोघ्ने कृतघ्ने सुरा-
पायिन्येष्वसितो हि बहिरथ विष्टागन्धतो भूहरे ।
स्वामिघ्ने शवगन्धतो भ्रमति चेत् स्त्रीघ्ने शुचिः कम्पते
स्वर्णस्तेयिनि बालधे स्फुटति चेत् भूणावहो निष्प्रभः ॥ १३२ ॥

बन्धूकादिसुमेन्द्रकोपसदृशो वह्निर्यदि प्राक्शुभो

वीणादिकणितेनले यदिह चामुत्र प्रतापी भवेत् ।

कर्पूरागरुचन्दनादिसुरभौ बहौ सुखी तच्छिखा-

प्रागूर्ध्वोत्तरपार्श्वगा यदि धनी धूमसितश्चेन्नृपः ॥ १३३ ॥

(130-133)குண்டத்தில் அக்கினியிலக்கணம் ஆறு வகையாகக் கூறப்படும். அவையாவன, வர்ணம், சப்தம், கந்தம், சவாலை, தூமம், ஈரணம் என்பன. அவற்றுள், வர்ணமாகிய நிறம் பதினொரு வகைப்படும். சப்தம் ஐந்து வகைப்படும். கந்தமாகிய பரிமளம் பதிமூன்று வகைப்படும். சிகையாகிய சவாலை ஐந்து வகைப்படும். தூமமாகிய புகை நான்கு வகைப்படும். ஈரணமாகிய சுதிபேதம் பன்னிரண்டு வகைப்படும். ஆக இவ்வாறு அக்கினி இலக்கணம் ஐம்பது வகைப்படுமென அறிந்து கொள்க. இவ்வாறு தீப்தாகமத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. காலோத்தரம் என்னும் உபாகமத்தில் இன்னும் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி சிஷ்ய லக்ஷணம் அறியுமுறை வருமாறு:- பிராமணக்கொலை, ஆசிரியக் கொலை, குருவின் மனைவியைப் புணர்தல், பசுவைக் கொல்லுதல், செய்நன்றி மறத்தல், கள் குடித்தல் என்னும் இந்தப் பாவங்களைச் செய்தவனுக்கு அக்கினி கருமை நிறமுடையதாயிருக்கும். பூமியைத் திருடியவனுக்கு அக்கினி அசுத்த வாசனையுடையதாயிருக்கும். தன்னுடைய தலைவனைக் கொலைச் செய்தவனுக்கு அக்கினி பிண வாசனையுடையதாயிருக்கும். மகளிரைக்கொன்றவனுக்கு அக்கினி பிரமித்தலையிடையதாயிருக்கும். சுவர்ணத்தைத் திருடினவனுக்கு அக்கினி நடுங்கும். சிகக்கொலைச் செய்தவனுக்கு அக்கினி துடிக்கும். கருப்பத்தைக் கெடுத்தவனுக்கு அக்கினி காந்தியில்லாதிருக்கும். இவ்வாறன்றி, உச்சித்திலத முதலிய புஷ்பத்தின் நிறம்போலும், இந்திரகோபப் பூச்சியின் நிறம் போலும், அக்கினி சிவந்திருந்தால், தீசைப் பெற்றுக்கொள்பவனுக்கு மிகுந்த நன்மை உண்டு. கற்பூரம், அகில், சந்தனம், கஸ்தூரி முதலிய நல்ல வாசனை புண்டாயின் சிஷ்யன் சுகியாயிருப்பான். வீணை முதலிய இனிய சப்தமுண்டாயின் சிஷ்யன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் உத்தமனாக இருப்பான். அக்கினியின் சவாலையானது கிழக்கு, வடக்கு, மேற்கு, தெற்கு, நடு என்னும் இந்தத் திக்குகளில் சாய்ந்திருந்தால் சிஷ்யன் பெரிய தனவானாக இருப்பான். புகை வெளுத்திருந்தால் சிஷ்யன் இராஜவாக இருப்பான். அக்கினினுடைய குறிகளைக் கொண்டு சிஷ்யனுடைய இலக்கணங்களையறிந்து, நல்லாசிரியன், சிஷ்யனுக்குத்

தீக்ஷை செய்துவைக்க வேண்டும். அக்கினியில் குறிகள்
பொல்லாதனவாயிருந்தால் பிராயச்சித்தஞ்செய்து தீக்ஷை செய்துவைக்க
வேண்டும். (130-133)

(அ-கை) பஞ்சாசன இலக்கணம் இரண்டு சலோகங்களாற்
கூறுகின்றார்.

ஸம்ஹாராவஸநபவ்ஸகம் ப்ரயஜதொஃ-
நக்ஷத்ரி-கொணகதஃ
ஸம்ஹாவஸம் உதாரஸூகம் தஜ்வரம்
தஜிஜி யொமாவஸநஃ ।
பஜம் வுதஜயொ ஷலபூஜஜமம்
ஸாவந து ஸம்ஹாவஸநம்
பாநக்ஷம் பஃபதநாஜியஜநெ
பாநம்-முஹே நிஜயுஃ ॥ ௧௩௪ ॥
உதஜவ்ஸாவஸநபவ்ஸகவ்ஸ பவஸஜெ-
ஸாநாவஸநாநமுகம்
பாஸிணஸாஜஸநக்ஷகம் ஹாஸிஸயொ
பஜாஜிபாபாஜநஃ ।
கநாஸம்-முநிமஜெவ யௌமஜ்வரம்
பஜம் ஜனாதுணிபுக்ஷா-
யொநக்ஷம்-ஸா நநம் கணிபுக்ஷா து விஜயம்
ஸஸாஜெஸாமஜெ ஜஸிபுதஃ ॥ ௧௩௫ ॥

शम्भोरासनपञ्चकं प्रथमतोऽनन्तं त्रिकोणं ततः
सिंहाख्यं चतुरश्रकं तदपरं तद्वद्वि योगासनम् ।
पद्मं वृत्तमथो षडश्रममलं स्राने तु सिंहासनं
चानन्तं पटचन्दनादियजने चानुग्रहे निर्मलम् ॥ १३४ ॥
उक्तश्चासनपञ्चकश्च परमेशानासनान्तर्गतं
धारिण्याद्यमनन्तकं हरिरथो धर्मादिवाच्छादनम् ।
कन्दाद्वन्धिगमेव यौगमपरं पद्मं दलात्कर्णिका-
धोन्तंसा ननु कर्णिका तु विमलं स्याद्योगजे दर्शितम् ॥ १३५ ॥

(134-135) சம்பவாகிய ஸ்ரீமகாதேவருக்கு அனந்தாசனம், சிங்கா
சனம், யோகாசனம், பத்மாசனம், விமலாசனம், என ஐந்து ஆசனங்கள்
உண்டு அவற்றுள் அனந்தாசனம் மூன்றுகோணமுடையது, சிங்காசனம்
நான்கு கோணமுடையது, யோகாசனமும் நான்கு கோணமுடையது

திரஞ்செய்தல், பராங் முகார்க்கியங் கொடுத்தல், சண்டேஸ்வரபூஷை
என உபசாரம் பதினாறுங் கண்டு கொள்க. (136)

(அ.கை) இனி பஞ்சோபசாரத்தைப்பற்றிக் கூறுகின்றார்.

கனநாஜைவமென உ மங்குலமென

உாநாஜயஃ வாயிடுவா

உஹம் உயஸுஉகம் ஸிதா உ வவநம்

உாபெஸுய ஹுஷாஜணிஃ ।

உீவாஸெஜை வவ ஜாஸுத ஹஃ

யீவாஜுயொ உாஜா

வணாமீதாஸுநா நாலவ ஹஜை

வனொவஉாஸாஃ ஸுதாஃ ॥ ௧௩௭ ॥

कन्दो मूलफले च गन्धकुसुमे चान्नादयः पार्थिवा
दुग्धं दध्युदकं सिता च वसनं चाप्योऽथ भूषामणिः ।
दीपास्तैजस एव मारुत इदं धूपाद्यथो चामरं
घण्टागीतरवाश्च नाभस इमे पञ्चोपचाराः समृताः ॥ १३७ ॥

(137) கிழங்கு, மூலம், பலம், சந்தனம், புஷ்பம், அமுது
முதலாயின பார்த்திப (பிருதிவி). உபசாரம், பால், தயிர், திருமஞ்சனம்,
சர்க்கரை, வஸ்திரம் முதலியன ஜலமயமான உபசாரம், நெய்தீபம்,
ஆபரணம், ரத்தினம் முதலியன, அக்கினிசம்பந்தமான உபசாரம். தூபம்,
சாமரம் முதலியன, வாபுசம்பந்தமான உபசாரம். மணி, கீதம், முகவீணை
முதலியன ஆகாச சம்பந்தமான உபசாரம் இவ்வாறு
பஞ்சோபசாரங்கண்டு கொள்க. (137)

(அ.கை) மாசபூஜாவிதியைப்பற்றிக் கூறுகின்றார்.

ஸவிடுஸாஹவவஹைஹி உயுநா

தெஷெ தவஃகம்ஸுமம்

வஹுநாஃ உயிவஹைஹி உஹகம்

தெஷெ நஹுநாஃ ।

ஜெஷெ ஜாஸி வஹுதயம் ஸுஅ-

வநகூஸம் ஸிதா ஸுாவணை

ஹாஷெவவஹிஷெ வுாஸயஜை

உீவாஉஹம் காதிகெ ॥ ௧௩௮ ॥

सर्पिस्साहसपूजनं हि मधुना तैष्ये तपःकम्बलं

फलान्यां दधिपूजनं दमनकं चैत्रे नभश्चन्दनम् ।
ज्येष्ठे मासि फलत्रयं शुचिघनक्षीरं सिता श्रावणे
भाद्रेऽपूपमिषे परान्नयजनं दीपार्चनं कार्तिके ॥ १३८ ॥

(138) பன்னிரண்டு மாதத்திற்கும் மாதபூஜை வருமாறு :

மார்சு மாதத்தில் நெய்யபிஷேகம், தை மாதத்தில் தேனபிஷேகம். மாசி மாதத்தில் நெய்கம்பளம், பங்குனி மாதத்தில் வடிகட்டின பசுந்தயிர், சித்திரை மாதத்தில் மருக்கொழுந்து, வைகாசி மாதத்தில் சந்தனம், ஆனி மாதத்தில் முப்பழம், ஆடி மாதத்தில் திரட்டிப்பால், ஆவணி மாதத்தில் எள்ளஞ்சாக்கரையும், புரட்டாசி மாதத்தில் பணியாரம், ஐப்பசி மாதத்தில் சம்பா அன்னம், கார்த்திகை மாதத்தில் தீபவரிசை, இவ்வாறு பன்னிரண்டு மாதத்திலும் மாதபூஜை செய்யவேண்டும். (138)

(அகை) இரத்நலிங்கம் எட்டுவிதமென்று கூறுகின்றார்.

வி. ம. ரதஜஜஷ்டபா ப்யஜதொ
வஜா^{ந்}தஜாணி கூஜெ
வெவஉய^யஃ ஸுபி^{ஹி}கபுவா^வஜநி^வதெ
நெ^வவ^வ மொ^வஜ^வக^வஜ^வ |
ஸ^வஜ^வவ^வதி உ^வ வி^வக^வவி^வஸ^வக^வயி^வத^வ
ஸ^வக^வய^வஃ ஸ்ரீ^வஸ^வத^வ
ஸ^வஷ^வக^வி^வஸ^வக^வவ^வஸ^வவி^வத^வ-
ஸ^வவி^வஸ^வஜ^வம^வப^வஜ^வநி^வ க^வஜ^வக^வ || ௧௩௯ ||

लिङ्गं रत्नजमष्टधा प्रथमतो वज्रात्ममाणिक्यजे
वैदूर्यं स्फटिकप्रवाळजनिते नैलञ्च गोमेदकम् ।
इयामञ्चेति च चिन्त्यविश्वकथितं शत्रुक्षयं श्रीसुतं
शेषर्द्धिस्वकवश्यवित्तरुचिसद्भोगप्रदानि क्रमात् ॥ १३९ ॥

(139) இரத்நலிங்கம் எட்டு விதமாகும். அவையாவன, வச்சிரலிங்கம், மாணிக்கலிங்கம், வைடூரியலிங்கம், ஸ்படிகலிங்கம், பவளலிங்கம், இந்திர நீலலிங்கம், கோமேதகலிங்கம், மரகதலிங்கம் என்பன. இந்த லிங்கங் களுள், வச்சிரலிங்கத்தைப் பூசித்தால் சத்துருஜயமுண்டாகும். மாணிக்கலிங்கத்தைப் பூஜித்தால் ஐஸ்வரியமுண்டாகும். வைடூரியத்தை பூஜித்தால் நல்லபுத்திரன் உண்டாவன். ஸ்படிகலிங்கத்தைப்பூஜித்தால் சகல விருத்தியுமுண்டாகும். பவளலிங்கத்தைப் பூஜித்தால் சகல வசியமும் உண்டாகும். இந்திரநீலலிங்கத்தைப் பூஜித்தால் தனம் உண்டாகும். கோமேதக லிங்கத்தைப் பூஜித்தால் அழகுண்டாகும்.

மரகதலிங்கத்தைப் பூஜித்தால் நல்வபோகமுண்டாகும். இவ்வாறு சிந்தியவிகவமென்னும் ஆகமத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (139)

(அ-கை) உலோகலிங்கம் எட்டுவிதமென்று கூறுகின்றார்.

வி. ம. மனவாஷவி. ம. ஹி மொஹஜநி. த.

வெஹஜ. தயா ராஜத.

தாஜ. கா. ஸுஜா. ரகூ. ட. ரகூ. த.

வெஹஜ. து. ப. ரா. ய. ஸு. த.

ஸ. ம. ஜா. ஜி. ஸு. ம. து. கா. வி. ஜ. ந.

வி. செ. ஷா. ஸு. மொ. து. ட. ந.

ஸு. ரா. யு. ரா. யு. ஜ. த. ய. ஸு. த. ய. த.

மொ. ர. து. ரா. ஹ. ஸு. ம. க்ஷா. ம. ஜெ. || ௧௪௦ ||

लिङ्गश्चाष्टविधं हि लोहजनितं हैमं तथा राजतं

ताम्रं कांस्यजमारकूटरचितं सैसं त्रपुश्चायसम् ।

संपद्राज्यसुपुत्रकासिजनविद्वेषास्तथोच्चाटनं

व्याध्यायुर्मृतयस्तदर्चनफलानीत्याह सूत्रमागमे ॥ १४० ॥

(140) உலோகலிங்கம் எட்டுவிதமாகும். அவையாவன, கவர்ண லிங்கம், வெள்ளிலிங்கம், செம்புலிங்கம், வெண்கலலிங்கம், பித்தளை லிங்கம், ஈயலிங்கம், துத்தநாக லிங்கம், இரும்புலிங்கம் என்பன. இந்த லிங்கங்களுள், கவர்ண லிங்கத்தைப் பூஜித்தால் சம்பத்துண்டாகும். வெள்ளிலிங்கத்தைப் பூஜித்தால் அரசாக்கியுண்டாகும். செம்பு லிங்கத் தைப் பூஜித்தால் நல்ல புத்திரன் உண்டாவன். வெண்கல லிங்கத்தைப் பூஜித்தால் ஜனங்களுடைய விரோதமுண்டாகும். பித்தளை லிங்கத்தைப் பூஜித்தால் உச்சாடன முண்டாகும். ஈயலிங்கத்தைப் பூஜித்தால் வியாதியுண்டாகும். துத்தநாக லிங்கத்தைப் பூஜித்தால் ஆயுள் உண்டாகும். இரும்பு லிங்கத்தைப் பூஜித்தால் மரணமுண்டாகும். இவ்வாறு உலோக லிங்கங்களும் அவற்றைப் பூஜிப்பதாலுண்டாகும் பலன்களும் அறிந்துகொள்க.

(140)

(அ-கை) க்ஷணிகலிங்கம் பதினாறுவிதமென்று மூன்று கலோகங் களிற்றை கூறுகின்றார்.

வி. ம. மா. நி. க்ஷணிகா. நி. ஷொ. லா. வி. யா. நி.

சு. தா. ஹி. தொ. வா. ம. கா.

வி. ம. த. ணு. ம. ஜ. ஹி. ம. ய. ய.

ஜ. க்ஷ. ஸா. நி. தி. த. மொ. ஜ. ய. த. ||

உய்யாஜொநவந்தஜம் உ வம-
 வெவெஷ உநநம் கூஉகும்
 உவாசெஷ வுஜாவிசா முஜெவெ
 உ உவவம் காரணெ || ௧௪௧ ||
 உய்யாததஜஉதெமுஜதி யக
 உததிற மூகதி: கூஜாசு
 சூய்யாதவிசுகுரொமஜ்ஜதா
 வெளவெஷபுஷிபுஜா: |
 ததஜாமுஜவவஜீஸவஜதா
 உவாம: புஜொஷவஜா
 வாஜாஜும் மூவி வுஜாணாபிரிதி யக
 ஜகாகெஷஸம் மூம் யஜெசு || ௧௪௨ ||
 பெபாகெஷு கூணிகெஷு மூவஸுர
 வஜமூஉகும் சூயம் வெவகதம்
 மிம் தணுமஜெளஜநம் விரி நரபதெ:
 வுசு வாயிபுவம் மொஜயடி |
 நீதம் யுகதநவம் விஸவூ வவமம்
 வெவஷஷ வாரீஜம்
 ஸுஜவஸூபி உ ஜமுகூஉகூஸுஜநொ
 ஜாவெ உ மௌஜம் சூயடி || ௧௪௩ ||

लिङ्गानि क्षणिकाणि षोडशविधान्यत्रादितो बालुका-
 लिङ्गं तण्डुलमन्नलिङ्गमथमृत्स्नानिर्मितं गोमयम् ।
 पश्चाद्गोनवनीतजश्च फलपैष्टे चान्दनं कूर्चकं
 भस्माक्षे सुममालिकागुलजले द्वे पल्लवं कारणे || १४१ ||
 पश्चात्तत्फलमुच्यते शुमति यत् मुक्तिश्च भुक्तिः क्रमात्
 आयुश्चात्मविशुद्ध्यरोगदृढता सौख्येष्टपुष्टिप्रभाः ।
 तत्तद्भाग्यमघघ्नमीशसमता भोगः प्रमोदस्सदा
 साम्राज्यं भुवि सद्गुणाप्तिरिति यज्ज्ञात्वेष्टशंभुं यजेत् || १४२ ||
 प्रोक्तेषु क्षणिकेषु भूसुरसमभ्यर्च्य त्रयं सैकतं
 लिङ्गं तण्डुलमौदनं हि नृपतेस्स्यात्पार्थिवं गोमयम् ।

नीतं युक्तं विशस्तु सफलं पृष्टं पाटीरजं

शूद्रस्यापि च दर्भकूर्चसुमनोमाले च मौलं त्रयम् ॥ १४३ ॥

(141-142-143) சஷணிகலிங்கம் பதினாறு வகையப்படும். அவையாவன, மணல் லிங்கம், அரிசி லிங்கம், அன்னலிங்கம், மணலிங்கம், கோமயலிங்கம், வெண்ணெய் லிங்கம், பழலிங்கம், மாவுலிங்கம், சந்தன லிங்கம், தெற்பை லிங்கம், விபூதிலிங்கம், உருத்திராக்கலிங்கம், புஷ்பமாலாலிங்கம், சர்க்கரை லிங்கம், அப்புலிங்கம், தளிர்லிங்கம் என்பன. இந்த லிங்கங்களுள், மணல் லிங்கத்தைப்பூஜித்தால் முக்தியுண்டாகும். அரிசிலிங்கத்தைப் பூஜித்தால் போகமுண்டாகும். அன்னலிங்கத்தைப் பூஜித்தால் ஆயுள் உண்டாகும். மணலிங்கத்தைப் பூஜித்தால் ஆத்மகத்தியுண்டாகும். கோமயலிங்கத்தைப்பூஜித்தால் வியாதி இல்லை. வெண்ணெய் லிங்கத்தைப்பூஜித்தால் சரீரதிடமுண்டாகும். பழலிங்கத்தைப்பூஜித்தால் செளக்கியமுண்டாகும். மாவுலிங்கத்தைப் பூஜித்தால் இஷ்டசித்தியுண்டாகும். சந்தன லிங்கத்தைப் பூஜித்தால் வீரியமுண்டாகும். தெற்பை லிங்கத்தைப்பூஜித்தால் தேஜஸ் உண்டாகும். விபூதிலிங்கத்தைப் பூஜித்தால் பாக்கியமுண்டாகும். ருத்திராக்க லிங்கத்தைப் பூஜித்தால் பாவம் நீங்கும். புஷ்பமாலா லிங்கத்தைப்பூஜித்தால் உருத்திரசாரூப்பியபோகம் உண்டாகும். சர்க்கரை லிங்கத்தைப் பூஜித்தால் சந்தோஷமுண்டாகும். அப்புலிங்கத்தைப் பூஜித்தால் சாம்ராஜ்யமுண்டாகும், தளிர்லிங்கத்தைப் பூஜித்தால் நல்லகுணமுண்டாகும் என்க. இந்த லிங்கங்களைத் தவிர சஷணிகலிங்கம் இன்னும் பலவுண்டு, இவற்றுள் மணல் லிங்கம். அன்னலிங்கம், அரிசிலிங்கம் என்னும் மூன்றும் பிராமணசைவர்கள் பூசித்தற்கு உரியன. மணலிங்கம், கோமயலிங்கம், வெண்ணெய்லிங்கம் என்னும் மூன்றும், சஷத்திரியசைவர்கள் பூஜித்தற்கு உரியன. பழலிங்கம், மாவுலிங்கம், சந்தனலிங்கமென்னும் மூன்றும் வைசியசைவர்கள் பூஜித்தற்கு உரியன. தெற்பைலிங்கம், புஷ்பமாலா லிங்கம், சர்க்கரைலிங்கமென்னும் மூன்றும் நான்காவது சைவரான வேளாளர் முதலியோர் பூஜித்தற்கு உரியன. ஏனைய லிங்கங்கள் அனைவரும் பூஜித்தற்கு உரியனவாதலின்பொது, இவ்வாறு அம்சவான் ஆகமத்திலும், காரணாகமத்திலும் கூறப் பட்டிருக்கின்றது.

(141-142-143.)

(அ-கை) பாணலிங்க இலக்கணம் மூன்று ச்லோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

உத்திரா லஹ வபாணாமி மஹிஷா

ஸ்ரீகாசிகொக்தா யயா

பூகூ அம்மஜஹக்ஷஜகதஜ தக்
 பூபெபு து வாணாஸுரஃ ।
 உகெ வொராதபயு தெந தவவா
 துஷொ ஜஹஸஸுஜாக்
 வாணாயாய உதுஷுஸதி க்ஷிதாஃ
 கொடீஸு அம்மாநுஸௌ ॥ ௧௪௪ ॥

ஸம்வூஜூவித்ராஜூவொமஜதும்
 ஹூகூய ஸம்ஜூஜூரா
 க்ஷாஅக்ஷ ஸதூ கெஷுஉகி
 ஸுத்வவொஷுதாநி ஸஜூக் நுயாக் ।
 ஸ்ரீஸௌவொ உ ஸுராபமானுஜர
 நெவாஜூபுஷுஸுத்வ
 க்ஷாஜிநீஜௌ உ பூணுஸரிதா
 மஜூஷு க்ஷநுபுரஜை ॥ ௧௪௫ ॥
 ரொவாஸிநுக்ஷம் க்ஷகூஸஸரிதா-
 ஜிஜூஸுபாஸுக்ஷத-
 ஸுராடாதூக்ஷவநாஜிஷொஷுரஹிதம்
 ஜஷுஷிஷியம் பஸுதாஜ் ।
 நாநாவணுவிவஜிதம் ஸுஹஸஜூக்
 வீம் வயொஸுஜூஜா-
 க்ஷா அம்மஜஹக்ஷஜகத ஜி விவஜிதம்
 ஸூவாயுஜூத் ஸுஹ ॥ ௧௪௬ ॥

उत्पत्त्या सह बाणलिङ्गमहिमा श्रीकामिकोक्ता यथा
 श्रुत्वा लिङ्गमहत्त्वमुक्तमथ तत्प्राप्त्यै तु बाणासुरः ।
 चक्रे घोरतपश्च तेन तपसा तुष्टो महेशस्त्वदात्
 बाणायाथ चतुर्दशैति कथिताः कोटीश्च लिङ्गान्यसौ ॥ १४४ ॥
 संपूज्याखिलराज्यभोगमतुलं भुक्त्वाथ शम्भ्याज्ञया
 कालान्ते स तु केषुचित् स्थलवरेष्वेतानि सम्यक् न्यधात् ।
 श्रीशैले च सुरापगान्तरुदरे नेपालमुख्यस्थले
 कालिन्दीजठरे च पुण्यसरितां गर्भेषु कन्याश्रमे ॥ १४५ ॥

रेखाबिन्दुकलङ्ककर्कशशिरच्छिद्राश्मपार्थक्षत-

स्फोटान्त्यन्तधनादिदोषरहितं दृष्टिप्रियं पश्यताम् ।

नानावर्णविवर्जितं शुभसदृशीं पयोबुद्धदा-

कारं लिङ्गमिहोत्तमं हि विहितं स्वाचार्यदत्तं शुभम् ॥ १४६ ॥

(144-145-146.) பாணலிங்கத்தின் உற்பத்தி வருமாறு:- பாண
சுரனென்னும் அரசனாவன், பல சாஸ்த்திரங்களையும்
புராணங்களையும், பெரியோர்கள் வாயிலாகக் கேட்டுவரும்பொழுது
ஒருதினம் சிவலிங்கத்தின் மகிமையைக் கேட்டான். கேட்டது
முதல் வேறென்றையும் கேளாமல் சிவபூஜைசெய்யவேண்டு மென்னும்
அன்பின் மிகுதியால், சிவபெருமானே நோக்கி அநேக காலம் தவம்
செப்தான். அந்தத்தவத்திற்கு சிவபெருமான் இரங்கி அவனுக்கு
வெளிப்பட்டுத்தோன்றி என்ன வேண்டும் என்று அவனைக் கேட்டருள,
அப்பொழுது அந்தப் பாணசுரன் ஆயிரஞ்சிரகும்,
இரண்டாயிரங்கைகளும் இருப்பதினாலும் சிவபூஜை செய்ய
வேண்டுமென்பதில் மிகுந்த விருப்பம் இருப்பதினாலும்,
பதினான்குலோகங்களையும் ஆளவேண்டுமென்னும் ஆசையினாலும்,
பதினான்குகோடி சிவலிங்கம் வேண்டுமென்று கேட்டான். அப்பொழுது,
சிவபெருமான் இமயமலைக்குச் சமீபத்தில் உள்ள கங்கைகரையிலி
ருந்து தம்முடைய பிரமத கணங்களைக்கொண்டு, சிவலிங்கங்களை
யெடுத்து வரச்செய்து, பாணசுரனுக்குக் கொடுத்து, சிவபூஜை
செய்யும்படி கட்டளையிட்டுக் கைலாசத்திற்கெழுந்தருளினார். பின்னர்,
பாணசுரன் அவ்வாறே சிவபூஜை செய்து, அந்த
அரசபோகங்களையெல்லாம் அநேககோடி காலம் அனுபவித்து, அதன்
பின்னர் சிவபெருமான் திருவுள்ளப்படி அந்தப் பதினான்குகோடி
சிவலிங்கங்களையும் ஸீசைலத்திலும், கங்கா நதியின் மத்தியிலும்,
நீலகண்ட நேபாளம்முதல் முக்கிய தலங்களிலும், யமுனை நதியினுடைய
மத்தியிலும், மற்றும் புண்ணிய நதியினுடைய மத்தியிலும், கன்னியா
குமரியிலும் வைத்தான் அந்த லிங்கங்களுள், இப்பொழுது
காணப்படுவன பல. அவற்றுள், உத்தமான லிங்கம்
எனக்கொள்ளத்தக்கது எந்த லிங்கமெனில், ரேகையாகிய கீறலும்,
பிந்துவாகிய வட்டமும், களங்கமாகிய கருப்பும், மிகுந்தகனமும்,
பலவாணங்களாகிய சித்திரங்களும், உச்சிக்குழியும், பருக்கைக்கல்லும்,
பக்கத்தழும்பும், வெடிப்பும் என்னும் குற்றங்களில்லாமல், லி
ங்கத்திற்கமைந்த ஆவுடையாளுடன் நீர்குமிழி போல யெங்கும்
உருண்டையாகவும், கருநாவற்பழம் போல் கருப்பாகவும், பார்வைக்குப்
பிரியமாகவும் உள்ளதாய் தன்னுடைய ஆசாரியர் கையினாலே தரப்பட்ட

இரண்டு அல்லது மூன்று நாள் பூஜைசெய்த மாத்திரத்தில் சகல ஐசுவரியங்களும் வரும். அந்தலிங்கத்தில் செய்த ஒருநாள் பூஜை நினைத்த இஷ்டகாமிய சித்தியைக் கொடுக்கும். இன்னும் அந்த லிங்கத்தினுடைய ஒருநாள் பூஜையானது மூன்று லோகங்களிலும் எவ்வளவு சிவலிங்கம் உண்டோ அவ்வளவு சிவலிங்கமாயும் பூசித்தால் எவ்வளவு பலன்களுண்டோ அவ்வளவு பலன்களாயுந் தரும். ரசலிங்க பூஜையானது பிராமணக்கொலையாகிய தோஷத்தைப் போக்கும். அந்த லிங்கத்தைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் பசுக்கொலை முதலிய மகாபாவங்கள் நீங்கும். இவ்வாறு ரசலிங்கத்தின் பெருமை அறிந்து கொள்க. (147-148-149.)

(அ-கை) சயம்புலிங்கத்தின் பெருமையை இரண்டு சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

லி॥ ம॥ கூவ^தலி கூல॥ வுய॥ ஹு ஹுவி ஷெசு
 ஐஹி॥ ஹி ததூ^தலிகெசு
 நகாநகஸி^நரஃபு^நகூ॥ வநவஸாசு
 கூ^நலா^நயி^நரஃபு^நலு^ந து ।
 கூ^நலா^நவா^நஹு^நதி^ந த^நஸாசு ஜ^நம^நலி^நதெ
 வு^நலி^நரஃ வு^நலி॥ மா^நம^நதா^நஃ
 தெபா தெகூ^நலவ^ந வு^நலி॥ ம^நநி^நல^நயா
 நிஜ^நபு^நல^நநா^நஜ^நலி^நநா ॥ ௧௪௦ ॥
 நிஜ^நபு^நல^நஹு ஜ^நலெ நிஜ^நம^நஜ^நல^நலா-
 பா^நரஃ வ^நஜ^நலி^நலா^நஹு^நய॥
 லி॥ ம॥ த^நதூ^நந^நரா^நப^நவா^நகூ^நவி^நலி^நத॥
 ஹு^நஜ^நள^ந வ^நஜ^நலி^நலா^நஹு^நய^ந ॥
 கி^நஷா^நந^நதூ^நதி^நகூ^நதா^நலி^நஜா^நத^நஜ^நபி வா
 லி॥ ம॥ த^நயா^நலி^நதி^நய^நசு
 நா^நநா^நரீ^நதியு^நதஃ வு^நய॥ ஹு^நஜ^நஹி^நலா
 த^நலா^நதூ^நய॥ வ^நண^நபு^நலெ ॥ ௧௪௧ ॥

लिङ्गं त्वस्ति कथं स्वयंभु भुवि चेत् दृष्टं हि तत्कामिकेऽ-

नन्तानन्तशिरःप्रकम्पनवशात् कालाग्निरुद्रस्य तु ।

कोपोऽभूत् किल तद्वशात् जगदिते स्थूलास्फुलिङ्गागताः

त्रेधा ते त्वभवन् स्फुलिङ्गनिचया निर्मूलतामादिना ॥ १५० ॥

निर्मूलन्तु जले निमग्नमचलाधारं समूलाह्वयं
लिङ्गं तत्पुनराप्तवाक्यविदितं भूमौ समूलाह्वयम् ।
किञ्चान्यत्सिकतादि जातमपि वा लिङ्गं तथास्तीति यत्
नानारीतियुतस्स्वयंभुमहिमा तस्मात्कथं वर्ण्यते ॥ १५१ ॥

(150-151) சுயம்புலிங்கம் மூன்று வகையாகும். அவற்றின் உற்பத்தி வருமாறு:- அனந்தருடைய அளவற்ற சீரககள் அசைதலால் காலாக்கினி ருத்திரருடைய கோபாக்கினியில் நின்றும் மூன்று தீப்பொறிகள் உண்டாயின. அந்தத்தீப்பொறிகள் மூன்றும் நிர்மூலம், சமூலம், என்பது முதலிய பெயரால் மூன்று லிங்கங்களாயின. அவற்றுள், நிர்மூலலிங்கம் ஜலத்துளிருப்பது. சமூலலிங்கம் பூமியில் மலையை ஆதாரமாகவுடையது. இந்தலிங்கம் ஆப்தவாக்கியங்களால் அறியப்படும். ஏனையலிங்கம் மண் முதலியவைகளினின்றும் உண்டாயிருப்பது. இவ்வாறு சுயம்புலிங்கம் மூன்று விதமாகும். இதன் மகிமை பலவாறாக இருக்குமாதலின் எவ்வாறு வருணிக்க முடியும். இவ்வாறு காமிகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (150-151.)

(அ-கை) தத்துவம், மூர்த்தி, பிரபாவம் என்னும் இவைகளைக் கூறுகின்றார்.

தகூ० உத்திபுராய பூலாவ ஐதி யசு

செயொழிதம் வாதுஹெ

தகூ० தது து நிஹெ० ஸகெ०

ஐதூசுதா உ உத்திபுஸ்யொஃ ।

யொமொ யொழலி ஸ ஹி பூலாவ

ஐதி யலாவஸலா ஸஹொ

உத்திபுராத து வஸுவி०ஸதிரிதி

ஸாணொழஸு தெ விமுஹாஃ ॥ ௧௫௨ ॥

तत्त्वं मूर्तिरथ प्रभाव इति यत्त्रेधोदितं वातुले

तत्त्वं तत्र तु निष्कलं सकलमित्युक्ता च मूर्तिस्तयोः ।

योगो योऽस्ति स हि प्रभाव इति यद्भावस्सदा शङ्करो

मूर्तिश्चात्र तु पञ्चविंशतिरिति स्थाणोऽस्तु ते विग्रहाः ॥ १५२ ॥

(152.) வாதுளாகமத்தில் தத்துவமென்றும், மூர்த்தியென்றும், பிரபாவமென்றும் மூன்று வகையாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள், தத்துவம் நிக்ஷகரூபமாய் இருப்பது. மூர்த்தி சகளமாய் இருப்பது.

பிரபாவம் இவ்விரண்டின் சேர்க்கை. மூர்த்தியானது இருபத்தைந்து விதமாய்ப் பரமசிவனுடைய சொருபமாக இருக்கின்றது. (152.)

(அ-கை.) வியக்தலிங்கம், அவ்வியக்தலிங்கம், வியக்தாவியக்தலிங்கம் என்னும் மூன்றுலிங்கங்களின் இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

வஸுக்தாவஸுக்தஸ்ய த்யாதகஸிதி
 தெயா உ த்ரிம்மம் ஹவெசு
 வஸுக்தம் தது து வஹவிம்ஸதிஸிதி
 புராவஸா ஹி தெ விமுஹாஃ ।
 சுவஸுக்தம் கூிஹ நிஹெஃ தஜவி உ
 ஷெபாக்தம் ஸிவாவஸாயுதம்
 ஸாதாவஸும் ஹஸுய த்ரிம்மவீஃ
 உ ஹயாக்ஸாஸு த்ரிம்மதயஸு ॥ ௧௫ ॥

व्यक्ताव्यक्तमथ द्वात्मकमिति त्रैधा च लिङ्गं भवेत्
 व्यक्तं तत्र तु पञ्चविंशतिरिति श्रव्या हि ते विग्रहाः ।
 अव्यक्तं त्विह निष्कलं तदपि च प्रोक्तं शिवारव्यायुतं
 सादारणं ह्यथ लिङ्गपीठमुभयाकारश्च लिङ्गत्रयम् ॥ १५३ ॥

(153.) மகேசவரரிடத்திலிருந்து தோன்றிய சந்திரசேகரர் முதலான இருபத்தைந்து விக்கிரகங்களும் வியக்தலிங்கமாகும். நிட்களலிங்கம் அவ்வியக்தமாகும். இது சிலன் என்னும் பெயருடையது. ஆஷ்டையாளும் லிங்கமுகமாக விளங்குவது வியக்தாவியக்தலிங்கமாகும். இது சாதாக்ய மெனப்படும்.. சில ஆகமங்களில் ஸ்தண்டில லிங்கத்தையும் வியக்தாவியக்தலிங்கமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்தண்டில மென்பது -தரை. இவ்வாறு வாதுளாகமத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(அ-கை) இருபத்தைந்து விக்கிரகங்கள் இவையென இரண்டு சுலோகங்ளாற் கூறுகின்றார்.

உநுதாமம் சுததஸௌவஸுத
 உஜாதிதம் வுஷாஸுதஸகொ
 நுதொ தம்மெவெஷ்வாயுவுவஸுத
 ஹிக்ஷாடநஸுதஸஃ ।
 கூதாஸரிஃ வுஸுஜிஃ ஜெஸுஸுஸரிவுஃ
 ஜாதம் மஹிஜ்ஜெகொ
 ஹயுயுயுயுவுவஸுதவெவஸுத

கெராதகம் காடகம் ॥ ௧௧௪ ॥
 உணாநுமுஹகாமுகூடஹாணா
 உகூபுஜாதா ஹாஸம்
 விவெஸஸஸு ருஹஸுஸொயநவடும்
 ஸொஜாமுஹஸுஸொயநவடும்
 ஹயொபெஸு வஸுஸொயநவடும்
 ஸுஜகிணாஜுதிபுரிதி
 ஸவம் ஹிம்மவஸுஸு வஸுஸொயநவடும்
 தெ விம்ஸதிவிபுமுஹா ॥ ௧௧௫ ॥

चन्द्रालङ्कृतशेखरस्तत उमामित्रं वृषारूढको
 नृत्तो मङ्गलवेषपार्थवरदौ भिक्षाटनस्सप्तमः ।
 कालारिः पुरजिज्जलन्धरिपुर्मातङ्गभिद्भद्रको
 हर्यर्धार्धवधूस्वरूपमपरं कैरातकं कालकः ॥ १५४ ॥
 चण्डानुग्रहकालकूटहरणौ चक्रप्रदाता हरेः
 विघ्नेशस्य रहस्यबोधनपटुस्सोमागुह्यैकपात् ।
 भूयोप्येव सुखासनस्थितिरथ श्रीदक्षिणामूर्तिरि-
 त्वेवं लिङ्गवपुश्च पञ्चसहितास्ते विंशतिर्विग्रहाः ॥ १५५ ॥

(154-155) இருபத்தைந்து விக்கிரங்களாவன- சந்திரசேகர், உமாசகாயர், இடபாரூடர், நிருத்தர், கல்யாணசுந்தரர், அருச்சுனனுக்குப் பாசுபதாஸ்த்திரங்கொடுத்தவர், பிச்சாடனர், காலனை உதைத்தவர், திரிபுரசங்காரர், சலந்தாகரனைக்கொன்றவர், யானையைக் கொன்றவர், வீரபத்திரர், விஷ்ணுபாதியாகவுடையவர், உமைபாதியாகவுடையவர், வேடாரூபர், கங்காளர், சண்டேசுரர், நீலகண்டர், மகாவிஷ்ணுவுக்குச் சக்கரங்கொடுத்தவர், வித்தேஸ்வரனுக்கு அணுக்கிரகஞ்செய்தவர், சோமஸ்கந்தர், ஏகபாதர், சுகாசனர், தெக்ஷிணமூர்த்தி, அக்கினிஸ்தம்பர் என்பன. சிவபெருமானுக்கு இன்னும் அநேக விக்கிரகபேதங்கள் உண்டு.

(அ-கை) பஞ்சசாதாக்கியத்தைப் பற்றிக்கூறுகின்றார்.

ஸாஜாவஸு வஸு வஸுயா ஹவதி தக
 ஸம் ஹாவிதம் வாதுஸெ
 ஸுஹாவஸு து ஸிவாஹயம் தஜநு
 ஹாஜுதும் உ ஜுதகதக ॥

கூதரூஸாஹி மிம் மஹிவிதம்

ததூ வஸாஹிவஸூகம்

தெஹா ஜந்நபரூபிநாஜகருநா

ஜந்நநக்யாஹி கூதரூகம் ॥ ௧௦௬ ॥

सादाख्यं खलु पञ्चधा भवति तत्संभाषितं वातुले

शुद्धाख्ये तु शिवाह्वयं तदनु चामूर्तं च मूर्तन्ततः ।

कर्तृस्यादथ लिङ्गपीठमिलितं तत्कर्म सादाख्यकं

तेषां जन्मपरादिनामकमलाज्ञानक्रियाभ्यः क्रमात् ॥ १५६ ॥

(156) ஐந்து சாதாக்கியமாவன:- சிவசாதாக்கியம், அழர்த்தசாதாக்கியம், மூர்த்தசாதாக்கியம், கர்த்திருசாதாக்கியம், கர்மசாதாக்கியம் என்பன. இவற்றிக்கு உற்பத்தியும், சிவம் முதலிய பெயர்களும், ஞானம், கிரியை என்னும் சக்திகளால் ஆயின என்றும், அந்த ஐந்து சாதாக்கியங்களும் லிங்கமும் ஆவனயாளும் கூடிய கூட்டமென்றும் வாதுளாகமத்திற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (156) (அ-கை) சிவபூஜையின் தாரதம்மியத்தைக்கூறுகின்றார்.

வஹ்யாஹி தாரதஜ்ஜஹிதம்

வஸாஹிமஹிவஸூகம்

பெஹி வஸாஹிவஸூகம்

யஜநம் தவஸாஹிமஹிவஸூகம்

தவஸாஹி கூணிகம் ததூ வஹிவஸூகம்

வஸாஹிவஸூகம்

கூலெஹிவஸூகம் வஹி வஹிவஸூகம் ததூ

மிம் மஹிவஸூகம் ॥ ௧௦௭ ॥

पूजायामपि तारतम्यमुदितं स्यादस्युमत्यागमे

श्रेष्ठं स्वात्महृदंबुजेशयजनं तस्माद्वरं मण्डलम् ।

तस्माच्च क्षणिकं ततःफलमतो वस्त्रासचित्रन्ततः

कुड्ये चित्रमतो हि बिम्बमिति तल्लिङ्गं ततो निष्कलम् ॥ १५७ ॥

(157) தன்னுடைய இருதயகமலத்தில் அந்தநியாகமாகச் செய்யும் சிவபூஜையானது எல்லாப்பூஜைகளிலும் மேலானது. மண்டல பூஜை, அதிலும் அதிகம். கூணிகலிங்கபூஜை, மண்டலபூஜையிலும் மேலானது. பழலிங்கபூஜை கூணிகலிங்கபூஜையிலும் மேலானது. ஆடையில் வரையப்பெற்ற சித்திரலிங்கபூஜை அதிலும் அதிகம். கவரில் வரையப்பெற்ற சித்திரலிங்கபூஜை அதிலும் அதிகம்.

பிம்பபூஜை அதினும் அதிகம். சிவலிங்கபூஜை அதினும் அதிகம். நிஷ்களபரசிவபூஜை அதினும் அதிகம். இவ்வாறு அம்சமான ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (157)

(அ-கை) வீக்ஷணம் முதலிய நான்கு சமஸ்காரங்களின் பலனைக் கூறுகின்றார்.

வீக்ஷாநாஜ ஸிவெக்ஷணம் ஸவிஜ்ஜஸா

ஸூஷ்ணம் ஹவெசு வஹிஜ்ஜக்

ஜம் ஹொஜ்ஜஸா ஸூபாபூதிக்குதி :

ததுதத்யெ ஹொக்ஷணஜ் ।

ததஸூஸி தஜீவஸததிவடநா

ஸவாஜநம் தாஜநம்

பஸூசு ஸாஜிவஸிமுஹெ விஜஹதா

ஹெதூ : கிஹாஹூக்ஷணஜ் ॥ ௧௫௮ ॥

वीक्षानाम शिवेक्षणं रविदशा शुष्कं भवेद्वह्निदक्

दग्धं सोमदशा सुधासुतिकृतिस्तत्पूतये प्रोक्षणम् ।

तद्वस्तुस्थितजीवशक्तिघटनासंपादनं ताडनं

पश्चात् स्वामिपरिग्रहे विमलताहेतुः किलाम्युक्षणम् ॥ १५८ ॥

(158) வீக்ஷணமாவது, சிவனுடைய பார்வை. இதனால் சூரியன் அக்கினி யென்னுமிவற்றின் உருவமான சிவனுடைய கண்களால், உலருதலும் தகனமும் ஏற்படுகின்றன. புரோக்ஷணமாவது, சந்திரவடிவாகிய சிவனுடைய கண்ணால் அமிர்தப் பிரவாகம் பூர்ணமாக உண்டாதல். தாடனமாவது, அமிர்தத்தில் உள்ள ஜீவிப்பிக்கும் சக்தியை உண்டுபண்ணுதல். அப்யுக்ஷணமாவது ஈசுவரன் அங்கீகரிக்கும்பொழுது அங்கீகரிக்கப்படும் பொருளுக்குச் சுத்தத்தை உண்டுபண்ணுவதற்குக் காரணமாதல். இவ்வாறு வீக்ஷணம், புரோக்ஷணம், தாடனம், அப்யுக்ஷணம் என்னும் நான்கு சமஸ்காரங்களும் அவற்றின் பலன்களும் அறிந்துகொள்க. (158)

(அ-கை) அங்கம் பிரத்தியங்கம் முதலியவை இவையெனக் கூறுகின்றார்.

ஸூசாவெஷு து யயாதயாம் மஜவி தசு

புதஜ்ஞம் மஸாம் மெஷுயொ-

வாம் மம் செதி ஹ ஜேயபுவகஹஜயம்

ஹாம் மம் ஹூயொரொமஜ் : ।

வக்ஷொஜொஜஸபாஹுநா ஹி கூபி

ஜஜாஸாபூவம் பகூதூம்

பு.தஸ்.மம் வஹு ஸா.மஜாயு.யமணா
வஹாஜஸ்.பா.மம் விஜு. ॥ ௧௯௯ ॥

शुद्धाख्ये तु यथातथाङ्गमपि तत्प्रत्यङ्गसङ्गेप्यथो-
पाङ्गश्चेति च मूर्ध्वक्त्रहृदयं चाङ्गं ह्यथोरोगलः ।
वक्षोजोदरबाहुनाभिकटिद्विनासाश्रवं पत्करं
प्रत्यङ्गं खलु साङ्गमायुधगणो वस्त्राद्युपाङ्गं विदुः ॥ १५९ ॥

(159) சிரசு, முகம், ஹிருதயமென்னும் மூன்றும் அங்கமாகும். கழுத்து, மார்பு, தனங்கள், வயிறு, தோள்கள், இடுப்பு, தொப்புள், கண்கள், மூக்கு, காதுகள், கால்கள், கைகள் என்னும் இவை பிரத்தியங்க மாகும். இந்தப் பிரத்தியங்கங்களிலுள்ள ஆயுதங்கள் சாங்கமாகும். மாலை, பரிவட்டம், திருவாபரணம், திருவாசி, அலங்காரம், ஆராதனம் முதலியன உபாங்கமாகும். இவ்வாறு வாதுள சுத்தாக்கியை என்னும் ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(அ-கை) நித்தியாக்கினி காரியம் எட்டுச் சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

சூதாயெ. உ நி.மஜு.தெ ஹி வி.ஹி.தொ
நி.தஸ்.மி.காய.பு.கூ.ஜு.
வ.ஹி.ஜாயா.ஹு. நஜஸு.தெ.ர.ய. தஜா
கூ.ஹாய. ஜி.கூ.கூ.கூ.ரெ. |
ஸா.ஜா.நஸ்.வஸ்.பு.ஜி.தொ ஹி கூ.ஹி.ஸ.வி.ய.
ம.கூ.ஹ.தஸ்.ர.ஸெ.ஸ்.ய.வா-
வீ.ந.ஸு.த. நி.யாய. உ.வ.ஸ்.பு.ஜி.தொ
ரெ.வா.ஸ்.த.ஸெ.ஸ்.ய. ஹி.ஸெ.கூ. ॥ ௧௯௦ ॥
ஜி.ஸு. கூ.ஹி.ஸ.வ.ஸ.தா.உ.ந.ஜ.ஸெ.
கூ.உ.பு.ஸ.ஸெ. கூ.ஹி.தொ
ஜெ.வஸ்.வா.ஹ.நீ.ஸு.ர.ஸு. உ. த.யா
வ.ஹி.ஸ.ம.ஜ.ஸ.ஸி.ஸி. |
ர.கூ.ஹி.ஸ.மி.ஹி.ஸ.ஜி.ஸெ.ஸு. து
உ.த.ஸ்.ஸு.ஸி.ஸி. வீ.கூ.ஹி.ஸ.
பு.ஹி.கூ.ஹி.ஸ.தா.உ.நா.மி.ஹி.ஸ.ஸெ.
கூ.கூ.ஸு.மி.ஸி.நி.ஸி.த. ॥ ௧௯௧ ॥

யொ.ம.ஃ பாகு.கூ.ஸ்.நா.நா.உ.பு.ம.ஜி.ஸெ.
த.ஹி.ஜி.ந. ஸா.ஹி.த.

நெவெழுநாய ஸு^யசி^யஹி^யதாய உ^யரூ^யணா
 தெயா ஹு^யதி^யஸ்^ய ஹவெ^ய ।
 சூ^யதாஜாவ^யஸு^யதொ^யய^ய ம^யக^யவ^யஹந^ய ।
 தா^யம்^யவ^யது^யஹொ^யஜ^யஸ^யஜா^ய
 ர^யக^யதா^யவ^யஸ^யந^யஜ^யஹ^யபு^யஹ^யய^யஜ^யந^ய ।
 ஸ்ரி^யம்^யமெ^ய ஸி^யவ^யம்^ய யொ^யஜ^யயெ^யச^ய ॥ ௧௬௬ ॥

வ^யஸா^யகொ^யஜ^யஉ^யது^யஹ^யய^யம்^ய உ^ய த^யஜ^யயொ^ய
 ஸ்^யஹா^யஜி^யஸ^யது^யப^யபு^யண^யம்^ய ।
 ஹ^யக்ஷா^ய கொ^யப^யர^யஜெ^யதி^ய வா^யக^யஸ^யம்^ய ।
 சு^யந^யதொ^யதூ^யப^யஸ^ய கா^யஜெ^யய^ய ।
 மு^யஸ^யவி^யபு^யஹ^யம^யஸ^ய ஜொ^யஉ^யந^யஜெ^யயொ^ய
 ஜ^யஹெ^யபு^ய ப^யரி^யஸா^யரி^யதெ^யத^ய ।
 ஹி^யதெ^யத^யர^யகு^ய து^ய ஸ^யம்^யபு^யஜாய^யதி^யரு^யக^யம்^ய ।
 யா^யர^யஸ^யம்^ய ஸ^யஹா^யஜ^யஸ^யம்^ய ஸ்ரி^யயெ^ய ॥ ௧௬௭ ॥

आत्मार्थे च निगद्यते हि विहितो नित्याग्निकार्यक्रमः
 पूजायान्तु नमस्कृतेरथ तदात्वादाय दक्षे करे ।
 सामान्यार्घ्यमतो हि कुण्डसविधं गत्वोत्तरास्योथवा-
 सीनस्तत्र निधाय चार्घ्यमुदिता रेखाश्चतस्रो लिखेत् ॥ १६० ॥
 मध्ये कुण्डमथास्त्रताडनमथो कूर्चासने त्वादितो
 देव्यावाहनमीश्वरस्य च तथा वह्मचागमस्तद्विशि ।
 रक्षोँशाग्निलवोद्गमोस्य तु चतुश्शुद्धिश्च वीक्षादिका
 पुष्पक्षेपणताडनाग्निहरणे कुक्ष्यग्निबिन्द्वग्नितः ॥ १६१ ॥
 योगः पात्रकृशानुनार्चनमथो तत्पूजनं सांहितं
 रक्षाकुण्ठनधेनुहार्दयजनं पात्रानलं पाणिना ।
 कुण्डस्योपरि त्रिभ्रमो धरणिभाक् जान्वात्मनस्संमुखं
 कुण्डे वह्निनिधानकर्म तदथो तत्पात्रकुञ्जस्थितिः ॥ १६२ ॥
 तत्पश्चादुभयोश्च वस्त्रभरणं भाव्यं प्रदेयं द्वयं
 शौचायाचमनाय चार्घ्यसलिलं त्रेधा हृदाथेन्धनैः ।
 अस्त्राच्छादनवर्मसज्ज्वलनतद्गर्भाग्निस्पृजनं
 पश्चात्पञ्चभिरर्चनञ्च मनुभिस्सद्योजमन्त्रादिभिः ॥ १६३ ॥

स्वाहान्ताहुतिपञ्चकञ्च तिलतो मूलेन सोयं ततो
 वह्निर्जात इतीह भावनमिदं प्रोक्ता क्रिया संग्रहात् ।
 नित्याग्निक्रम ईदृगित्यभिहितः तद्यथोतिकापद्धतौ
 ब्रह्माद्याः परिधौ ततो दिग्धिपाः पूज्याः क्रमाद्विष्टरे ॥ १६४ ॥
 पश्चादग्निकुमाररक्षणवचोधाग्नेशिशवाग्निर्भवान्
 इत्याख्याकरणञ्च पूर्णयजनं पित्रोस्समुद्यापनम् ।
 पश्चादग्निहृदम्बुजेशयजनं शक्त्यादितोर्चासन
 मूर्त्या मूलयुतं निवेद्य समये होमश्शतं मूलतः ॥ १६५ ॥
 ब्रह्माङ्गस्य दशांशतोपि च यथाशक्त्याथ पूर्णाहुतिः
 नैवेद्याय शुचिस्थिताय चरुणा त्रेधाहुतिश्शंभवे ।
 आचामार्घ्यमतोथ गन्धवहनं ताम्बूलहोमस्तदा
 रक्षाबन्धनमष्टपुष्पयजनं लिङ्गे शिवं योजयेत् ॥ १६६ ॥
 पश्चाद्धोमचतुष्टयञ्च तद्यथो ब्रह्मादिबल्यर्पणं
 भुक्त्वा चोपरमेति वाक्यमनलोत्थापञ्च कादेरथ ।
 ग्रन्थेर्विष्टरगस्य मोचनमथो दर्भैः परिस्तारितैः
 सिक्तैरत्र तु संप्रदायतिलकं धार्यं सहाज्यं त्रियै ॥ १६७ ॥

(160-167) சிவபூஜா சமயத்தில் சிவபெருமானுக்கு நைவேத்தியஞ் சமர்ப்பித்து தாம்பூலம் நிவேதித்து, தூபம், தீபம், ஆராத்நிரிகம், கண்ணாடி, குடை, சாமரம், விசிறி, பனையோலை விசிறி முதலியன பாதமுதல் சிரக வரையும், சிரகமுதல் பாதம் வரையும் மாறிச்சமர்ப்பித்து, பின்னர் தோத்திரம், நமஸ்காரம், பிரதக்ஷணங்கள் செய்து அதன்பின்னர் அக்கினி கார்யம் செய்வதாக சிவனிடத்தில் விஞ்ஞாபனஞ்செய்து, அனுஞ்ஞை பெற்றுக்கொண்டு, அதன்பின்னர் சாமான்னியார்க்கிய பாத்திரத்தை வலதுகையில் வைத்துக்கொண்டு, ஓமத்தானத்திற்கு அருகிற்சென்று வடக்குமுகமாக ஆசனத்தலி ருந்து தனக்கு வலது பக்கத்தில் சாமான்னியார்க்கிய பாத்திரத்தை வைத்துவிட்டு, குண்டமத்தியில் ஒரு தருப்பைபிளால் வடக்கு நுனியாக மூன்று ரேகையும், கிழக்கு நுனியாக ஒரு ரேகையும் அஸ்திர மந்திரத்தால் கீறல் வேண்டும். பின்னர், அக்ஷபாடனார்த்தமாகத் தருப்பைகளை அஸ்திரமந்திரத்தால் நன்றாக விரித்து, பார்வதி பரமேஸ்வரருக்கு ஆசனமாகக் கூர்ச்சம் வைத்து, அதில் வாக்கீகவர் வாக்கீகவர்களை ஆவாகனஞ்செய்து பூஜித்து, அதன் பின்னர்

அக்கினி திக்கில் அக்கினியை வைத்து இராஷ்டசாம்சமாக ஒரு அக்கினித்துண்டு யெடுத்து நிருதி திக்கில் போட்டுவிட்டு, நிரீக்ஷணம் முதலிய நான்கு சுத்திகள் செய்து, ஒரு புஷ்பத்தால் தாடனம் பண்ணி அக்கினி சைதன்னியத்தை வாங்கி, தன்னுடைய ஜாடரபைந்தவாக்கினியுடன் சேர்த்து, மீளபாத்திராக்கினியுடன் சேர்த்து சம்மிதா மந்திரங்களால் அர்ச்சித்து, ரக்ஷாவகுண்டன தேனுமுத்திரை கொடுத்து, ஹிருதய மந்திரத்தாலருச்சித்து, அக்கினியை இரண்டு கைகளினாலும் எடுத்து, குண்டத்தின் மேல் மூன்றுமுறை வலமாகச் சுற்றி, தனக்கெதிரில் உள்ள குண்டத்துக்குள்ளே யிட்டு, பாத்திரத்தைக் கவிழ்த்து வைக்கவேண்டும்.

பின்னர் வாகீசுவரர், வாகீசுவரிக்கு ஆடை தரித்ததாகப் பாவித்து, சௌச ஆசமனத்தின் பொருட்டு அர்க்கிய ஜலத்தை ஹிருதய மந்திரத்தால் மூன்றுமுறை கொடுத்து, அஸ்திர மந்திரத் தால் விறகுகளைக்கொண்டு அக்கினியை மூடி, கவச மந்திரத்தால் சவாஸ்யுண்டாகச்செய்து, கர்ப்பாக்கினியை சத்தியோஜாத முதலாக பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களால் பூஜிக்கவேண்டும்.

பின்னர் எள்ளைக்கொண்டு மூலமந்திரத்தால் சவாகா என்பதை அந்தமாகவுடைய ஐந்து ஆகுதி செய்து, அதன் பின்னர் அக்கினியுண்டானதாகப் பாவித்து பரிதியாகிய சமித்துக்களில் பிரமன் முதலியோர்களையும் ஆசனங்களில் இந்திரன் முதலியோர்களையும் பூஜித்து, அக்கினிகுமாரருக்கு இரக்ஷணங் கூறவேண்டும்.

பின்னர், அக்கினியை நோக்கி சிவாக்கினியாகுகவென்றுறைத்து, நாமகரணஞ்செய்து, பூரணகுதி செய்து, பிதூர்க்களை உத்தியாபனஞ் செய்து, அக்கினியின் ஹிருதயகமலத்தில் ஆசனமூர்த்திமூலங்களால் சக்திமுதலாக சிவனை அர்ச்சித்து, மூலமந்திரத்தால் சவாகாந்தமாக நூலுகுதி செய்யவேண்டும்.

பின்னர், பிரமமந்திரம் அங்கமந்திரங்களினால், அம்மந்திரங்களின் அதிஷ்டான தேவதைகளுக்கு தசாம்ச ஓமஞ்செய்க,

ஸதஜயபு. தஜயபு. வா

வி.ஸதிஜபுஸகணு வா ।

நிதபுஹொஜ. திஹெவபுய

ஸ.ஹவஜீஹு.வபுசெஸு வா ॥

शतमर्धं तदर्धं वा विंशतिर्दशकन्तु वा ।

नित्यहोमं तिलैर्वाथि संभवद्भ्यैकैस्तु वा ॥

(இதன்பொருள்) நூறு அல்லது ஐம்பது அல்லது இருபது அல்லது பத்து முறை இம்மந்திரங்களால், எள்ளு அல்லது கிடைக்கக்கூடிய

विजयं रोगनाशार्थं सर्वाभीष्टफलप्रदम् ।

तद्भस्म तिलकं फाले नेत्रमन्त्रेण धारयेत् ॥

(இதன் பொருள்) பரிஸ்தரணமாக போடப்பட்டிருக்கும் தருப்பையை யெடுத்து, நெய்யினால் நனைத்து, ஒரு தருப்பையை மாத்திரம் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, ஏனைய தருப்பைகளைத் தைதையும், நுனியை முதலாகக்கொண்டு தகனஞ்செய்யவேண்டும். அந்த ஒரு தருப்பையையும் அக்கினிப்பிலிட்டு அந்தப் பஸ்மத்தை நெற்றியில் திலகமிடல் வேண்டும். அவ்வாறு தரித்தால், மனிதருக்கு ஆயுள், சம்பத்து, கிரீத்தி என்னுமிவைகள் விருத்தியடையும், வெற்றியுண்டாகும். வியாதி நீங்கும். எல்லா அபீஷ்டமுமுண்டாகும். நேத்திர மந்திரத்தால் அந்த பஸ்மத்தைத் தரிக்கவேண்டுமென்பதாம்.

இவ்வாறு அக்கினி காரியம் செய்து, பின்னரெழுந்திருந்து ஒமபலத்தை சிவனுடைய வலது கரத்தில் சமர்ப்பித்து, அதன்பின்னர் சிவபூஜா ஸ்தானத்திற்கென்று இருந்து சண்டேஸ்வர பூஜை முடிவாக மற்றக்கிரியையைகளை யெல்லாம் முடிக்கவேண்டும்.

வாகுசுபெஞ்சூரணஜாகுண

வாகுசு வஸஸூரணஜாகுண வாகுசு வாகுசு

வாகுசு வஸஸூரணஜாகுண வாகுசு வாகுசு

வாகுசு வஸஸூரணஜாகுண வாகுசு வாகுசு

வாகுசு வஸஸூரணஜாகுண வாகுசு வாகுசு

வாகுசு வஸஸூரணஜாகுண வாகுசு வாகுசு

ஐத்யுமிசாயுமியி

सकृत्प्रोक्षणमात्रेण सूक्तं संस्कारः कृतो भवेत् ।

घृतस्य संस्कृतिस्तद्वत् अर्घ्यपात्रजलेन तु ॥

सर्वसंस्कारसंपन्नः सर्वकर्माहंको भवेत् ।

इत्यग्निकार्यविधिः

(இதன் பொருள்) ஒருமுறை புரோக்ஷித்த மாத்திரத்தில் மாலை நெய் இவைகளின் சம்ஸ்காரம் உண்டாகிறது. எல்லாச் சம்ஸ்காரங்களுடன் கூடினாற்றான் எல்லாக்கருமங்களையுஞ் செய்ய அதிகாரியாவனென்பதாம். இவ்வாறு காலோத்தர ஆகமத்தில் கூறப் பட்டிருத்தல் காண்க.

(160-167)

(அ-கை) அந்தர்ப்பலிவிதானங் கூறுகின்றார்.

சூதாபெஞ் வாகுசு வாகுசு வாகுசு வாகுசு

வாகுசு வாகுசு வாகுசு வாகுசு

கூணாக் கொக உதாரமுணையுதே
பொமாஜிஜிகுஷுலு ।
ரூபாபாவி உ ஜாதரொஊவி உ மணா
யகூபாபு வுஜூ மஹா
கெபெயெயாவுராராகூவொமயா
வஹூபாஜிகொணகுயெ ॥ ௧௧ ॥
உயெ உணையேவஹி
நிபுதிஷுலு உயெதாரகா
ராரிஷு விஸுலுராரயொ வரூணத
வொளஜெ தயா கெககுயெ ।

आत्मार्थे बलिरर्चने तु विहितो ह्यन्तर्न बाह्यो बलिः
कुण्डात्पाक् चतुरश्रमण्डलमतः प्रगादिदिक्ष्वष्टसु ।
रुद्राश्चापि च मातरोऽपि च गणा यक्षाश्च पूज्या गृहाः
तैशोधासुरराक्षसोरगचया वह्न्यादिकोणत्रये ॥ १६८ ॥
मध्ये मण्डलमीशवह्निनिर्ऋतिष्वभ्यर्चयेत्तारका
राशीन्विश्वसुरानथो वरुणतत्सोम्ये तथा क्षेत्रपम् ।

(168) ஆத்மார்த்த பூனைக்கு பாஹ்ய பஸி வேண்டாம். அந்தப்பஸி வேண்டும். அது எவ்வாறெனில்? ஓமஞ்செய்த இடத்திற்குக் கிழக்கில் ஜலத்தினால் ஒரு சதுரரசர மண்டலமிட்டு, அதில் கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, வடக்குகளில் ஓம் ஹாம் ருத்ரேப்யோ நம: ஓம் ஹாம் மாதிருப்யோ நம: ஓம் கணேப்யோ நம: ஓம் ஹாம் யசேஷ்யோ நம: என்றும், ஈசான அக்கினி நிருதி வாயு திக்குகளில், ஓம் கிருஹேப்யோ நம: ஓம் அசுரேப்யோ நம: ஓம் ஹாம் ராக்ஷஸேப்யோ நம: ஓம் ஹாம் என்றும், ஈசான அக்கினி நிருதி வாயு திக்குகளில், ஓம் கிருஹேப்யோ நம: ஓம் அசுரேப்யோ நம: ஓம் ஹாம் ராக்ஷஸேப்யோ நம: ஓம் ஹாம் நாகேப்யோ நம: என்றும், மண்டலமத்தியத்தில் உள்ள ஈசான அக்கினி நிருதி திக்குகளில் ஓம் ஹாம் நக்ஷத்ரேப்யோ நம: ராசிப்யோ நம: ஓம் ஹாம் விகவேப்யோ நம: என்றும் சோமதிக்கில் சேஷத்ர பாலாய நம: என்றும் இவ்வாறு பூசித்துப் பூசித்தவிடத்தில் அன்னங்கொண்டு பஸி யிட்டு ஒரு தூல பிண்டத்தினால்

ബരിം പ്രജിജ്ഞാസ് പ്രധിജ്ഞാ ചൗത്യാ
ഉത്യാവത്യാധിം ജൗബത്യാധ പ്രജ്ഞാസ് ।

ஸுபெஷண் ஊத்ரீ ஸூஷிபூகாஸு:
ஸுவண்த் ஜாஜநிகா ஹத் ௩௭ || ௧௯௯ ||

ஸூராயஸாநாஃ ஸுவிஜாநஜைவஃ

ஸாக்ஷாஃஸுநாயாநிவஸௌஜ்யாஜாஃ ।

நெஸாஹா யைவீ உ வாயஸாவஸு

மஹுஷு விணஃ ஸுவி ஜக்புஜத^த ॥ ௧௭0 ॥

ஸுநொஹ ஜஜாக் ஸுவிஜாநஜைவஃ

ஸாவஹு ஸுநொ ஸூஜைஹிதவணெ^தள ।

விணஃ மஹிஷா ஸுவி ஜதஜைவஃ

ஸூராதாஃ ஜஜஹா மணஹக்ஷகௌ தெள ॥ ௧௭௧ ॥

बलिं प्रदद्यात् प्रथमन्तु चुल्या उलूखलार्थं मुसलाय पश्चात् ।

सुपेषणी चालिनि शूर्पिकाभ्यः सुखण्डनी मार्जनिकामली द्वौ ॥ १६९ ॥

स्याद्वायसानां बलिदानमेवं शाक्रांबुनाथानिलसौम्ययाम्याः ।

नैशाचरा येऽपि च वायसास्ते गृह्णन्तु पिण्डं भुवि मत्प्रदत्तम् ॥ १७० ॥

शुनोऽथ दद्याद्बलिदानमेवं बाह्ये स्थले श्यामलचित्रवर्णौ ।

पिण्डं गृहीत्वा भुवि दत्तमेवं स्यातां मदम्हो गणभक्षकौ तौ ॥ १७१ ॥

(168 171) நித்யாக்கினி காரியம் செய்தபின்னரே பலிகொடுக்க வேண்டும். நித்யாக்கினி காரியமானது அடுப்பில் செய்யவேண்டும். இதற்குப் பிரமாணம், அந்தர்ப்பலி விதானுநந்தரம் சுல்யம் ஆகுதித்திரயம் குர்யாது என்ற வாக்கியமாகும். (இதன் பொருள்) அந்தர்ப்பலி செய்த பின்னர் அடுப்பில் மூன்று ஆகுதிகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதாம். அது எவ்வாறெனில், அடுப்பின் மத்தியில் அக்கினி திக்கு முதல் கிழக்குத்திக்கு வரை ஒங்காரத்துடன் இருதய பீஜத்வைச் சேர்த்து அக்னயே நம : சோமாய நம: சூரியாய நம: பிரகஸ்பதயே நம: பிரஜாபதயே நம: சர்வேப்யோ தேவேப்யோ நம: விசுவேப்யோ நம: ஓம் ஹாம் அக்நயே ஸ்விஷ்டகிருதே நம: என்று அருச்சித்து, சுவாஹா சப்தத்தை இறுதிலுடைய எட்டு மந்திரங்களா லும் அன்னகுதி செய்து பொறுத்துக் கொள்ளும் வண்ணம் பிரார்த் தித்துக் கொண்டு பின்னர் விசர்ஜனம் செய்தல் வேண்டும். அதன் பின்னர் அடுப்பின் வலது கையில் தர்மாய நம: பலிம் ததாமி யென்றும், இடது கையில் அதர்மாய நம: பலிம் ததாமி என்றும் , காஞ்சிகை முதலிய பாத்திரங்களில் சதன பரிவர்த்தநாய நம: பலிம் ததாமி என்றும், ஜலம் வைக்கும் பாத்திரங்களில் ஜலாசர்யாய வருணாய நம: பலிம் ததாமி என்றும், பிரதானமான வீட்டுவாயிலின் இரண்டு பக்கங்களிலும், மேலிருக்கும் உதும்பரங்களிலும், (அதாவது கட்டைகளிலும்) மகா கணபதயே நம: பலிம் ததாமி சாகவத்யை நம: பலிம் ததாமி மகாலெக்ஷ்மியை நம: பலிம் ததாமியென்றும்

வாகுகழிஃ ஸாமிசாஸு உநாநாஃ நதாநநாஃ ||

धर्माधर्मशरीराश्च चुल्लीं बाहुद्वयान्विताम् ।

पाकक्षमां साग्रिकाश्च चिन्मात्रान्तां नताननाम् ॥

(இதன்பொருள்) தர்மாதர்மரூபமான சரீரத்தையும், இரண்டுகைகளையும், சமையற்றொழியையும், வணங்கி முகத்தையும் சிற்பொருபத்தையும் உடைய கல்லிதேவியைத் தியானிக்கின்றேன் என்பதாம். கல்லி- அடுப்பு, இனி பூசிக்கப்பட வேண்டியவை வருமாறு: உப்புபாத்திரம் ஏனைய பொருள்கள் வைக்கும் பாத்திரங்கள், உரல், வாருகோல், அம்மி, வறுக்கக்கூடிய சட்டிகளையும், அவ்வாறே வீட்டின் முக்கியமான வாயில்களில் கணபதி சரஸ்வதி என்னுமிவர்களையும், வாயிலின் கிளையில் இலக்குமியையும், வாயிலின் மத்தியில் பரமேஸ்வரரையும், வாயிலின் கீழிருக்கும் கடடையில் ஆதாரசத்தியையும், வீட்டின் மத்தியில் கந்தரையும், வீட்டின் பின் வாஸ்துநாயகரையும், படுக்கையின் முனையில் மன்மதனையும், கத்தியில் அதற்கு அதிஷ்டான தேவதையையும், ஆசனம் வாகனமென்னுமிவைகளில் அதற்கு அதிஷ்டான தேவதையையும் பிரகாசிக்கக்கூடிய தீபத்தையும் கந்தம் புஷ்பம், அசுஷதை, ஜலம், தீபம், தூபம், அன்னம் என்னுமிவைகளைக் கொண்டு கிருஷ்ணத்தன் அருக்கிக்க வேண்டும்.

[illegible]

செய்யுமுறை அறிந்து கொள்க, இவ்வாறே காகங்களுக்கும் பலி மிட வேண்டும். பலியிடும்பொழுது கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு வாயு திக்கு இவைகளிலுள்ள ராசுஷத சம்பந்தமான எல்லா காகங் களும் என்னால் கொடுக்கப் பெற்ற இந்தப் பிண்டத்தைக் கிரகித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். அதன் பின்னர் வெளி அங்கணத்தில் கருமை சித்திரம் ஆகிய வர்ணங்கள் கொண்ட இரண்டு நாய்களுக்கும் பலியிட வேண்டும். அப்பொழுது என்னால் கொடுக்கப்பெற்ற இந்தப் பிண்டத்தைக் கிரகித்துக் கொண்டு என் பாபங்களைப் பசுஷிக்கின்றவைகளாகப் பவிக்கட்டும் என்று தியானிக்கவேண்டும். (169-171)

(அ-கை) சாங்கரியதோஷம் நான்கு விதமாக யிருக்குமென்று கூறுகின்றார்.

ஸாஹய டுஷொஷஸு உதுவி டுபஸுஸாக்
சுதாய டுகஷெடாக்ஷி உதபுலிபெஸுஃ ।
ஸுஸெ உ லிபெஸு வஸுஃ ந தஸுஸாக்
தஸுஸுஸுதுஸுஸு ஸுஸு ஷொஷஸாக் ॥ ௧௭௨ ॥

साङ्ख्यं दोषश्च चतुर्विधस्स्यात् आचार्यकर्मोक्तिमतप्रमिश्रैः ।

शुद्धे च मिश्रे फलदं न तस्मात् त्याज्यश्चतुस्सङ्ख्यदोषकारी ॥ १७२ ॥

(172.) சாங்கரியதோஷம் என்பது கலப்பினாலுண்டான தோஷ மாகும். அது நான்கு வகைப்படும். எவ்வாறெனில், ஏகசந்தானமன்றி அன்னிய சந்தானமாயிருக்கிற ஆசாரியக் கலப்பினாலே வருகிற தோஷம் ஒன்று. கிரியாக் கலப்புத்தோஷம். ஒன்று. வசனக்கலப்பு தோஷமொன்று, மதக்கலப்புத் தோஷமொன்று. ஆக நான்கு வகையுங் கண்டுகொள்க. நித்தியம் நைமித்தியம், காமியங்களினும், ஆத்மார்த்த பரார்த்த விஷயங்களினும், இந்த நான்கு தோஷங்களும் வராமல் பரிகரித்துச் செய்ய வேண்டும். சாங்கரியதோஷம் வந்தால் அத்தோஷமுடையவனைப் பெரியோர்கள் நீக்கிவிடுவார்கள். அத்தோஷமுடையவன் பதிதனென்றறிந்து கொள்க.

(அ-கை.) ஆசாரிய பரம்பரையைப் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

ஸெஸவா உய டுபஸு ஷொஷஸாக் து ஸுஸுஸு
வஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
வஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

शैवाचार्यपरंपरा तु किरणव्याख्याकृदाचार्यतः
प्रोक्ता सम्यगथो लिखामि वचनान्यत्रापि तान्येव तु ।

उग्रज्योतिगुरोस्त्वासन् शिष्याः पञ्च महत्तराः ॥

गौड सौराष्ट्र काश्मीर महाराष्ट्रादिसंभवाः ।

(இவற்றின் பொருள்) சைவசாத்திரத்திலுள்ள மேலான குருபரம் பரையைக் கூறுகின்றேன். அஃதாவது, கைலாசத்திலிருந்து நந்திகேசுவரின் சிஷ்யரான மந்திரநாயகரென்பவர் எல்லாத் தேவர் களுக்கும் சிவஞானத்தைப் போதித்தார். அந்த மந்திரநாயகர் எல்லாத் தத்துவங்களின் விசேடங்களையும், எல்லாத் தத்துவங்களின் பொருள்களையும் அறிந்தவர். சத்திபக்கஞ் சம்புக்கமாகிய இருபக்கங் களிலுள்ள மந்திரேஸ்வரர்களால் அதிட்டிக்கப்பட்ட மனதையுடையவர். அணிமா முதலிய எட்டுச்சித்திகளையும் அடைந்தவர். பரகாயப் பிரவேச முதலிய எல்லா அற்புதங்களையுஞ்செய்ப்பவர். இத்துணைப் பெருமையோடு கூடிய இவரை எல்லாத் தேவரிஷிகளும் பிரார்த்தித்துத் தென்றிசைக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்றனர். அங்குச் சென்று எல்லாயோகிகளுக்குஞ் சிவஞானத்தை உபதேசித் தருளினார். இவருக்கு உக்கிரஜோதி, சத்தியோஜோதி, நீலகண்டர் என்று மூவர்கள் சீடர். இம்மூவருள், உக்கிரஜோதி என்பவருக்கு ஐந்து சீடர்களுண்டு. இந்த ஐந்து சீடர்களும் கௌடம், செளராஷ்டிரம் காச்மீரம், மகாராஷ்டிரம் என்னுமிந்தத் தேசங்களில் உள்ளவ ரென்பதாம்.

(172)

(அ-கை) எந்த எந்தச் சாதிக்கு எந்தவிதமான தீசைகள் செய்யவேண்டுமென்பதை அறிந்து அவ்வாறு செய்வது உத்தம மென்றும், எல்லாச்சாதியாருக்கும் ஒரேவிதமான தீசைசெய்தல் கூடாதென்றும் இரண்டு சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

श्रीकृपायां तु शिवजीनृमण्डणा

शेनோषபெஸஸ^௭முதள

வஹுள வாசு^௭ஜநந^௭சிஜக^௭உவி தசு

பு^௭தக^௭உ^௭ஸா^௭ஸதா !

ब्रह्मब्राह्मणविभ्रमोऽपि

உததூ^௭அகாய^௭ ந உதசு

தஹி^௭ ப்ரா^௭ஹுண^௭உஸரி^௭கொ^௭மி^௭உ^௭வதொ

श्रीकृपां न शृण्वेक्ष्य^௭यासु ॥ ௧௭௩ ॥

கி^௭ஷா^௭ஷெ^௭உ^௭வி^௭யி^௭ஸு வி^௭பு^௭ம^௭ண^௭ா

ஸ^௭உ^௭ஹ^௭ஸு^௭ காய^௭ய^௭ ந வா

ப^௭உ^௭வெ^௭பு^௭ க்ஷ^௭வி^௭ ந ஸ^௭உ^௭ஹ^௭ம^௭ா^௭ வி^௭யி^௭ஸ^௭ய^௭ம்

ஸ^௭ா^௭க^௭ப^௭வா^௭உ^௭சு சு^௭த^௭ ॥

வஹ்யஸூா முஹவாஃ உயாவஸுநு உதிதஃ

சூயஸூாண சுஷெதி யக்

தஸூாக் ஸுஸூகூஹூஜவெந மூஸூணா

ஃகூஸூாஹி சூயஸூஃ சுஹ ॥ கஸ ॥

दी क्षायान्तु शिवद्विजन्मगुरुणा मन्त्रोपदेशश्रुतौ

बहौ वाक् जननद्विजत्वमपि तत्पुत्रत्वमीशांशता ।

स्थालीपाकविभागभोजनविधिश्चेत्यादिकार्यं न चेत्

तर्हि ब्राह्मणदेशिकोऽग्निमुखतो दीक्षां न शूद्रे क्रियात् ॥ १७३ ॥

किञ्चान्येष्टिविधिश्च विप्रगुरुणा शूद्रस्य कार्यो न वा

पूर्वैः कापि न शूद्रगो विधिरयं लोकापवादात्कृतः ।

बह्वर्थाग्रहवाञ्छयाप्यनुचितं कुर्यान्न कर्मेति यत्

तस्मात् स्वस्वकुलोद्भवेन गुरुणा दीक्षादिकार्यं कलौ ॥ १७४ ॥

(173-174) பிராமண குருவானவர் சூத்திரரான அனைவருக்குஞ் சிவதீக்ஷையும் உபதேசமுஞ் செய்யுங்காலத்து, சிஷ்யனுடைய செவியிலே மந்திரோபதேசஞ் செய்யவேண்டும். வாகீசவரனுடைய கர்ப்பக் கோளகத்தினின்றும் இந்தச் சிஷ்யன் பிறந்ததாகப் பாவிக்கவேண்டும். அதன் பின்னர் சூத்திரத்தன்மை நீங்கி இருபிறப்பாளனாகின்றனென்றும், புத்திரனாகின்றனென்றும், ருத்ரம்சமாகின்றனென்றும், சிஷ்யனுக்கும் தனக்கும் நாடி ஒன்றாகப் பாவிக்கவேண்டும். பின்னர் ஸ்தாலியென்னும் பாத்திரத்தில் சமைத்த அன்னத்தை மூன்று கூறுசெய்து அவற்றுள் ஒரு கூறு மண்டலேஸ்வராதிகளுக்கும், ஒரு கூறு சூரியன் முதலான மண்டலதேவதைகளுக்கும் நிவேதித்து மற்றொரு கூறுகிய அமுதை சிவதீக்ஷை நிறைவேறிய பின்னர் ஒரு பந்தியிலே சிஷ்யனுடனே இருந்து உண்ணவேண்டும். இவ்வாறு பிராமண குருவானவர் செய்யவேண்டும். இதுவே உத்தமம். பிராமணஜாதிக்குச் சொல்லியிருக்கிற விதியின்படி சூத்திர ஜாதியாருக்குச் செய்யக்கூடாது. ஜாதிக்குத் தக்கவாறு நூல்களை ஆராய்ந்து செய்யவேண்டும். இந்ததீக்ஷை செய்வதற்கு உரிமையில்லாத சிஷ்யனுக்கு நயனதீக்ஷை, சிவபெருமானை தன் கரத்தில் பாவித்து அக்கரத்தை சிஷ்யனுடைய சிரசில் வைத்தலாகிய பரிசதீக்ஷை, உபதேசஞ் செய்தலாகிய வாசிகதீக்ஷை, சிஷ்யனைச் சிவனாகப்பாவித்தலாகிய பாவனதீக்ஷை, நூல்களையுபதேசிக்கும் சாஸ்திரதீக்ஷை, யோகத்தை உபதேசித்தாலாகிய யோகதீக்ஷை என்னும் இந்த அறுவகைத் தீக்ஷைகளே செய்யத்தக்கன. ஒமத்திறுற்செய்யும்

ஒளத்திரி தீசைடியானது மேலே சொல்லியவாறு ஜாதிக்குத் தக்கவாறு செய்ய வேண்டும். புத்தளிகாதேகத்தில் அந்தியிஷ்டிக்கிரியை சூத்திரர்களுக்குப் பிராமணகுரு செய்தல் கூடாது. பெரியோர்களுக்கும் இதுவே சம்மதம். பரம்பரையான ஆசிரியர் சாதாரணமாக சூத்திரவிய்யமான அந்தியிஷ்டிக்கிரியையினை உலக அபவாத பயத்தினால் செய்தல்கூடாது. பொருளுக்கு ஆசைப்பட்டு செய்தல் கூடாது. ஒவ்வொரு ஜாதியாரும் தன் குலத்திலேயே தோன்றிய ஆசிரியனைக்கொண்டே அந்தியிஷ்டிக்கிரியையினைச் செய்துகொள்ளல் வேண்டும். போதாயன சூத்திரம், ஆபஸ்தம்ப சூத்திரம், சிவாகமங்களாகிய இருபத்தெட்டு ஆகமங்கள் என்னுமிவைகளிலே சிவதீசையுடையவனுக்கு அந்தியிஷ்டிக்கிரியை செய்யலாமென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதுவரையுங் கூறியவற்றிற்குப் பிரமாணம்.

(1) ஸிவஜிஜாஸூ விபுாஸூ நானொநநு ஸிவஜீகூறிதாஃ ।

வெவ்விக்கூலுயிதூஹுமெபுளகிகம் கூஜுலுவதுஃ ॥
ந ஹுஜெ விஹிதம் யஜும் ஸுஜபகம் யயா ஜிஜஃ
தஸாஜிமான்ஸாரொண கூஜு கூவது வ
ஸுஜிஜாநு

(2) சுநது-

ஸ ததணுாநுஸாரொண ஸிவயஜுஹு வாமுயெக

(3) வரது-

ஸ ததணுாநுஸாரொண ஸிவஜீகூாஹு காரயெக

(१) शिवद्विजाश्च विप्राश्च नान्योन्यं शिवदीक्षिताः ।

वैदिकाद्वलमित्याहुः लौकिकं कर्म सर्वतः ॥

न भुङ्क्ते विहितं धर्मं शूद्रपक्वं यथा द्विजः ।

तस्माद्यज्ञानुसारेण कर्म कुर्वन् स बुद्धिमान् ॥

(२) अन्यत्र-

स तद्वर्णानुसारेण शिवधर्मश्च पालयेत् ।

(३) परत्र-

एतद्वर्णानुसारेण शिवदीक्षाश्च कारयेत् ॥

(1) (இவற்றின் பொருள்) சிவத்துவிஜர்களும் வைதீக வேதியரும் ஒருவருக்கொருவர் சிவதீசை செய்துகொள்ளல் கூடாது. சூத்திரரால் பாக்கு. செய்துள்ள போஜனம் பிராமணரால் கலியில் எவ்வாறு விலக்கப்படுகின்றதோ, அவ்வாறே மேற் கூறப்பட்ட இருவரும்

ஒருவருக்கொருவர் தீகைச் செய்தல் கூடாது. இவ்விடத்தில் வைதீகப் பிரமாணத்தினும் லௌகிகப் பிரமாணத்திற்கே வலிமையுண்டு என்பதாம்.

(2) வருணச்சிரமத்தை அனுசரித்துச் சிவ தருமத்தைக்காக்க வேண்டும்.

(3) பிறிதோரிடத்தில் வருணச்சிரமத்தை அனுசரித்து சிவதீகையையச் செய்யவேண்டும் என்பதாம். (173-174)

(அகை) சைவசாத்திரத்தில் கூறப்பட்ட உத்தமரான தேசிகர்களின் இலக்கண மிதுவென இரண்டு சுலோகங்களால் கூறுகின்றார்.

வீக்ஷாஹஸுஜநூபபௌஸஜநநெஃ

ஸாஸுஸு யொமாபுவாஃ

பாஸுஜஜஜாவிஷெகஜய

ததாஜாபுணம் வெபாயநஃ ।

கூகெவம் வஸுஜாநா ஜஹயஜம்

யெநுமுஹம் கூவுதெ

தெ வஸாக்ஷாஸு வஸுஜாபௌஸமாஸவஃ

ஸெவொதஜா ஜெஸிகாஃ ॥ ௧௭௫ ॥

ஸெவெ ஜெபஜெ உ வணுஹுவநெ

தகம் கூவெதி கூஜாஸு

பொகதாநாஸு ஜெபநாஸு மணநா

காஜுபுஜா காலிநீ ।

ஹீரூஃ ஹீ நநு தாஜாநஜிதி யக

வஸுஜாவிஜெகா மாஸூஃ

ஜகாபொகா கூஸுதெ ஜெபமணநா

ஸூகிம் உ கூயுஜாஸு வஸுயீஃ ॥ ௧௭௬ ॥

வீக்ஷாஹஸுநூபதேசமனநேசாஸ்வ யோகாஸவாக்

பாசுக்ஷேதமதாபிஷேகமத தத்பாடார்பணம் போதனம் ।

கூதவீவம் சகலாத்மனாமுபயதம் யேஸுநுஹம் குவீதெ

தெ சாக்ஷாத்மரமோபதேசுரவஜ்ஜீவோத்தமா தேசிகாஃ ॥ ௧௭௭ ॥

ஜீவெ மந்நபதெ ச வர்ணபுவநெ தத்வம் கலெதி க்ரமாத்

ப்ரோக்தானாஸு ஷட்வநாநு கணநா காம்யப்ரதா காமினி ।

மீரஸுஸ்த்ரி நநு தாலமனமதி யத் சஹ்ஞாலிபிஜோ ருரு:

ஜாத்வாதோ க்ருஸ்தெ ஷட்வகணநாஸுஜிம் ச க்யுத்ஸுபி: ॥ ௧௭௮ ॥

(175-176) சாத்திரங்களை அன்புடனெடுத்துப் பார்வையிடுதல், மந்திரோபதேசஞ் செய்தல், மனனஞ்செய்தல், யோகாப்யாசத்தால் வாக்குச்சித்தி யடைதல், பாசங்களை விலக்குதல், அபிஷேகஞ்செய்தல், சாத்திரங்களைப் போதித்தல், ஆகிய இவையனைத்தும் செய்து எல்லாவுயிர்களுக்கும் போகமோக்ஷங்களை யளிக்கக் கூடிய அனுக்கிரகத்தை எவர்கள் செய்கின்றார்களோ அவர்களே உபதேசிக்கத் தகுந்த ஆசாரியராவர்.

சைவசாத்திரத்திலுள்ள மந்திரம், பதம், வர்ணம், புவனம், தத்துவம், கலை என்னும் இந்த ஆறு அத்துவாக்களின் பிரமாணம், எண், எழுத்துக்கள் என்னும் இவைகளையறிந்து ஆறு அத்துவாக்களின் சுத்தியையும் எவன் செய்கின்றானோ அவனே ஆசாரியன். இந்த அத்துவசத்தியானது விருப்பத்தை நிறைவேற்றத்தக்கது. (175-176)

(அ-கை) எல்லாச் சாத்திரங்களுள்ளும் மேலானது சிவாகமங்களென்றும் இதில் சிறிதுஞ் சந்தேகமில்லையென்றுங் கூறுகின்றார்.

லவபூசு ஸாஸா ஹா ணவ நாநுஃ

ல ணவ நிதெஸா ந பரொ஽ஹி தஸாஸு ।

தெநொககஉவெஸுஜிதி பூதீதஸா

ஸாவெஸு ஸாஸு ஸிவஸாஸுஜெவ ॥ கஎ ॥

सर्वत्र शास्ता हर एव नान्यः

स एव नित्यो न परोऽस्ति तस्मात् ।

तेनोक्तमस्येदमिति प्रतीत्या

शास्त्रेषु शास्त्रं शिवशास्त्रमेव ॥ १७७ ॥

(177) பிராகிருதபுவனம், அசுத்தமாயாபுவனம், சுத்தமாயாபுவனமாகிய சகல புவனங்களுக்கும் சிவதீக்ஷை செய்யுந் தேவன் அரன் என்னும் மகாதேவராவர். அவரல்லது எவரையும் அடக்கி ஆளுபவர் வேறொருவருமில்லை. அந்த மகாதேவரே நித்தியராவர். ஏனைய தேவர்கள் நித்தியரல்லர். இத்துணைப் பெருமை வாய்ந்த மகாதேவராலே சொல்லப்பட்டதாதலாலும், அவரையே சொல்லுவதாலும், உலகத்துள் வழங்குஞ் சாத்திரங்களுக்கெல்லாம் மேலானது சிவசாத்திரமாகிய சிவாகமங்களே யென்றறிந்துகொள்க. (177)

(அ-கை) நிருவாணதீக்ஷையில் சிஷ்யனுக்கு சயனத்திலுண்டாகும் கனவின் பலனை இரண்டு சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

ஸரிஷுஸாபிவாஸஸயநவபநெ ஸுஹம் ஸுஸாஸு

உமதுபுஜாஸு வுஷஹஸிதாஸம் மஜாணாஸு ।

கூழீரெகூழாஹம் ஸஹயிஜஜ்யைஹிகாநாஹம்

ஸந்யஸ்யநம் ஸ்விதஸுஹாஹிஸுஹம் மஹாநாஸ்ய ॥ ௧௭௮ ॥

அஜ்யஸ்ய ஸாஜாஜநுஜெஹு பஹுஜ்யஸ்ய

ஸுக்ஸுஹம் ஸஸுக்ஸுநெஹு பஹுஜ்யஸ்ய ।

ஜமஹுஹு ஹவீஹாஸிணஸ்ய ஸிஹுஹு

வ்யஹுஹு ப்யநுஸ்ய ஸிதஸ்ய ஹாஸ்ய ॥ ௧௭௯ ॥

शिष्याधिवासशयनस्वपने शुभं स्यात्

छत्रध्वजाब्जवृषहस्तितुरङ्गमाणाम् ।

क्षीरेक्षுमांसदधिமद्यமதூகானாं

सन्दर्शनं सितसुमादि सुमङ्गलानाम् ॥ १७८ ॥

द्विजश्च राजा मनुजेषु पूज्यौ

शुकश्च हंसशकुनेषु पूज्यौ ।

मृगेषु हस्ती हरिणश्च सिंहः

वृषश्च धेनुश्च सितश्च भोगी ॥ १७९ ॥

(178-179) சிஷ்யனுடைய அதிவாசசயனத்தில் கனவில் நல்ல தாயிருக்கிற பலன் வருமாறு:- வெண்குடை, கொடி, ஆடை, தாமரைப்பூ, இடபம், பசுக்கள், யானை, குதிரை, மான், பால், தயிர், பச்சைக் கரும்பு, இறைச்சி, கள்ளு, தேன், நல்ல தண்ணீருடைத்தான குளங்கள், ஓடைகள், நதிகள், சமுத்திரம், வெள்ளைப்பூமாலை என்னுமிவைகளைக் காணின் நல்லனவாகும். மானிடருக்குள்ளே நல்ல பிராமணர்களும், அரசனும், பறவைகளுக்குள்ளே கிளியும், அன்னமும், மிருகங்களுக்குள்ளே யானையும், மானும், சிங்கமும், எருதும், பசுவும், ஊர்ந்து நகருஞ் செந்துக்களுக்குள்ளே வெள்ளைப்பாம்பும், நல்லன வென்றறிந்துகொள்க. (178-179)

(அ-கை) ஏழுவித தீசைஷயைப்பற்றி மூன்று சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

உநீதுஸு ஜஹீ ஹி மஹாஸூரிவொஹம்

ஸஹிஹுஸு ஸிஹுஸு ஜயயெகூதெ ஹெக ॥

உஹீஹு ஜஹுஸு ஸ்விநா தயெஹம்

ஜீகூஹிஸுயா யா வஹு ஜாகூஹிஸு ॥ ௧௮௦ ॥

ஜகூஹிஸுஹுஸு ஸிவஹுஸுஸுஜு

ஸஹுஹுஹு ஹஹுஸுநு கூதெநு ஸிஹுஸு ॥

உய்யுதி ஸம்ஸுருதி ஷெஸிகுஸெசு
 பொலாணவசு ஸுருநநாஜீக்ஷா || ௧௪௧ ||
 ஸொஹம் ஹாவநயா மூரூததயரிவ-
 தனாஜெவ ஸா வாஅிகீ
 ஜீக்ஷா உபதி உ ருதவாஅசு
 வஜொவநூசுதாஜொஅநெ |
 யுநம் ஹி ஸஜெஸிகுநாநஸொதும்
 கூஜெயா யயா ஸா வொஹம் ஹாவநாவூ |
 ஸாவீ து ஸெஸவாமஜபாஸிகு
 யொமீ ஷொயாபாஸுஸுருநீ ஸுநாசு || ௧௪௨ ||

उन्मील्य दृष्टी हि गुरुशिवोऽहं
 सञ्चिन्त्य शिष्यं दययेक्षते चेत् ।
 मन्त्री च दष्टं फणिना तथैवं
 दीक्षाक्रिया या खलु चाक्षुषी सा ॥ १८० ॥
 दक्षस्वहस्तं शिवहस्तबुद्ध्या
 संपूज्य हस्तेन कृतेन शिष्यम् ।
 मूर्धादि संस्पर्शति देशिकश्चेत्
 पादान्तवत् स्पर्शननामदीक्षा ॥ १८१ ॥
 सोऽहंभावनया गुरुक्तिशिवतन्नामैव सा वाचिकी
 दीक्षा चेति च रत्नवाचकवचोवन्मूकता मोचने ।
 ध्यानं हि सद्देशिकमानसोत्थं कूर्मो यथा सा खलु भावनारख्या ।
 शास्त्री तु शैवागमपाठशिक्षा योगी षडाधारसुदर्शनी स्यात् ॥ १८२ ॥

(180-181-182) நயநதீசைஷ, பரிசதீசைஷ, வாசிகதீசைஷ, பாவனா
 தீசைஷ, சாஸ்திரதீசைஷ, யோகதீசைஷ, ஓளத்திரதீசைஷ யெனச் சிவ
 தீசைஷ ஏழுமுகைப்படும். அவற்றுள், நயநதீசைஷயாவது, ஆசிரியன்
 சிவோஹம் பாவனைசெய்துகொண்டு தன்னுடைய கண்களைச் சிறிது
 திறந்து மாந்திரீகஞயிருக்கிறவன் கருடபாவனையினால் சர்ப்பத்தால்
 தீண்டப்பட்டவனை விஷம் நீங்குமாறு பார்ப்பதுபோல் சிஷ்யனை சிவ
 பாவனையினால் பார்த்துப் பாசநீக்கஞ் செய்வதாகும்.

பரிசதீசைஷயாவது:- ஆசிரியன் தன்னுடைய வலது கரத்தை
 சிவனுடைய கரமாகப் பாவித்து அவ்வாறே அர்ச்சித்து பின்னர்
 சிஷ்யனுடைய சிரமுதலாக எல்லா அங்கங்களையும் அந்தக் கையால்
 பரிசிப்பதாகும்.

வாசிகதீசையாவது:- ஆசிரியன் சிவோஹம் பாவனை செய்து கொண்டு சிஷ்யனை சிவனுடைய திருநாமங்களை ஜபிக்கும்படிக்கும் மனனம் பண்ணும்படிக்கும் செய்வதாகும். எதுபோலுமெனின், மாணிக்க வாசகர் சிவபெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கொடுத்து இராஜகுமாரத்திபின் ஊமையைப் போக்குவித்தல் போலுமென்க.

பாவனாதீசையாவது:- ஆமையானது தன்னுடைய முட்டையை நினைத்துப் பிள்ளையை வெளிப்படுத்துவதுபோல ஆசிரியன் தன்னுடைய சிவோஹம் பாவனையாகிற மனோவியாபாரத்தால் சிஷ்யனை நினைத்துப் பாசநீக்கஞ் செய்வதாகும்.

சாத்திரதீசையாவது:- சைவசாத்திரங்களைப் பிழையறச் சிஷ்யனுக்குச் சொல்லிவைப்பதாகும்.

யோகதீசையாவது:- ஆசிரியன் நாலிதழ்த்தாமரையான மூலாதாரம், ஆறிதழ்த் தாமரையான சுவாதிட்டானம், பத்திதழ்த் தாமரையான மணிப்பூரகம், பன்னிரண்டுதழ்த்தாமரையான அநாகதம், பதினாறிதழ்த் தாமரையான விசுத்தி, இரண்டிதழ்த்தாமரையான ஆக்ஞை யென்னும் ஆறுதாரங்களை யுஞ் சிஷ்யனுக்கு வருணனாக மாசுத் தரிசிப்பித்தலாகும்.

ஒளத்திரீதீசையாவது:- குண்டமண்டல வேதிகைகளுடனே கூடின தாகும். இவ்வாறு ஏழுவகையான தீசையின் முறைமையினை அறிந்துகொள்க. (180, 181, 182)

(அ-கை) ஒளத்திரீதீசையை மூன்று சலோகங்களால் கூறுகின்றார்.

ஹௌத்^௧ லாசு து கூணஜ்ஜுவத்

லாசாய டுஹஸுக்ஷியா

லாஜாநஸாஜிஷ்டயஸூ^௨சி லஹிதா

நிவடாணஜீக்ஷா ஹி லா ।

ஷ்ட^௩கூம் ஜஹ்வஜாக்ஷராரணி மூவநம்

தகூம் சுமாவெதி தகூ

லம்வஸாபுணஸுபஜெஃ கூஸெநி டுமஜிதா

லாஸாரஸுதாஸெஸுஸெநஃ ॥ ௧௮௩ ॥

ஹௌத் ஸுஜுஸுணா சுஜதா உ சுமாயா

ஸூசிஷு ஸநஸி டுநீ

ஸெவீ லஹிதபாபராரஸிஹஸிணீ

ஸௌலாமுஜாதீ உ லா ।

ஜீக்ஷா ஷ்டுஸுணலாயிநீ நிஸுபஜா

லாஷ்டாம் மஸிசிபுஜா

புண்ணாநாதியஜெவ உயிர் நிஹிதா
 ஜீகெஷ்வ ஜொக்ஷபுஜா || ௧௮௪ ||
 வெவெஜொ ரொமவிஜொஉநம் ந கூரூதெ
 யூநெந வா உாவரம்
 ஸவபுது க்ரியயெவ நெதுவடூரா-
 ஜூநொஉநம் ஸவது ||
 ஜுஷா தாஜவிஸூகிராஜநநாசு
 நாவெஸுவி த உஷ்டுணாக்
 தவூசு தக்ஷுக்ஷதாத்வாஸஹுரணெ
 ஜீகெஷ்வ ஹெளசீ க்ஷய || ௧௮௫ ||

हौत्री चात्र तु कुण्डमण्डलवती साचार्यहस्तक्रिया
 सामान्यादि षडध्वशुद्धिसहिता निर्वाणदीक्षा हि सा ।
 षट्कं मन्त्रपदाक्षराणि भुवनं तत्त्वं कला चेति तत्
 सङ्ख्या पुण्यपदैः कुशैर्निगदिता भारोस्तालैश्शनैः ॥ १८३ ॥
 हौत्री सद्गुणा कृता च कलया शुद्धिश्च सन्दर्शिनी
 शैवी सञ्चितपापराशिहरिणी सौभाग्यदात्री च सा ।
 दीक्षा षड्गुणदायिनी निरुपमा साष्टाङ्गसिद्धिप्रदा
 पुण्यानामियमेव मूर्ध्नि निहिता दीक्षैव मोक्षप्रदा ॥ १८४ ॥
 वैद्यो रोगविमोचनं न कुरुते ध्यानेन वा चापरं
 सर्वत्र क्रियैव नेत्र पटलाद्यन्मोचनं शस्त्रतः ।
 दृष्टा ताम्रविशुद्धिराम्लमननान्नास्त्यस्ति तद्धर्षणात्
 तस्मात्तज्ज्ञकृतात्मपाशहरणे दीक्षैव हौत्री त्वलम् ॥ १८५ ॥

(183-184-185) ஒளத்திரிதீக்ஷையாவது, மண்டபம், ஒமகுண்டம், மண்டல வேதிகைகள், வர்த்தனிகும்ப வேதிகை, இஷ்டலிங்க வேதிகை, பஞ்சௌஷத வேதிகை, பஞ்சகும்பவேதிகை, பரிவாரதேவகலசவேதிகை என்னுமிவற்றுடனே நல்ல ஆசாரியனுடைய கையின் கிரியையிணையுடையதாய் சமயம், விசேடம், நிர்வாணம் ஆறு அத்துவாக்களின் கத்திபுடன் கூடிய அபிஷேகம் என்னும் தீக்ஷாபேதங் களையுமுடையதாயுள்ளதென்றறிந்துகொள்க.

ஆறத்துவாக்காளாவன:- மந்திராத்வா, பதாத்வா, வர்ணாத்வா, புலனாத்வா, தத்துவாத்வா, கலாத்வா என்பனவாம். அவற்றுள்,

மந்திரங்கள் பதினென்று, பதங்கள் எண்பத்தொன்று, வர்ணங்கள் ஐம்பத்தொன்று, புவனங்கள் இருநூற்றிருபத்துநான்கு, தத்துவங்கள் முப்பத்தாறு, கலை ஐந்து, என்றறிந்துகொள்க.

அந்த ஓளத்திரிதீக்ஷையானது, சற்குருவினால் கலாசோதனையுடன் செய்யப்பட்டு சஞ்சிதவினைகளை எல்லாம் போக்கும் சௌபாக்கியத்தைக் கொடுக்கும் அணிமா முதலிய எட்டுசித்திகளையும் தரும். உலகத்திலுள்ள புண்ணியங்களுக்கெல்லாம் மேலானது. சர்வஞ்சுத்துவமுதலிய ஆறு குணங்களையும் கொடுக்கும், மோக்ஷத்தையுங்கொடுக்கும். இதற்கு ஒப்பாக ஒன்றுங்கிடையாது. இதன்பெருமை காமிகாகமத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதுவருமாறு, வைத்தியனானவன் கண்ணினிடத்துள்ள படலமுதலிய நோய்களை ஆயுதப் பிரயோகஞ்செய்தல் மருந்துகொடுத்தல் முதலான கிரியைகளைச் செய்யாது தன்னுடைய தியானத்தினாலும் வாக்கினாலும் போக்குவானாயின் இந்த ஓளத்திரிதீக்ஷையின்றி முக்தியடைதல் கூடுமென்றும், செம்பினிடத்துள்ள களிம்பைப் புளியைப்பூசி தன்னுடைய கையினால் விளக்காமல் தன்னுடைய தியானத்தினால் அந்தக் களிம்பை ஒருவன் போக்குவானாயின் ஓளத்திரி தீக்ஷையின்றி முக்தியடைதல் கூடுமென்றும் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டிருத்தல் காண்க, ஆதலால் சற்குருவானவர் ஓளத்திரி தீக்ஷையினால் ஆணவமுதலிய பாசங்களை விலக்கி முக்தியைத் தருவென்றறிந்துகொள்க. (183-184-185)

(அ-கை) ஓளத்திரியல்லாத ஏனைய தீக்ஷைகளெல்லாம் ஓளத்திரி தீக்ஷையிலடங்குமென்று கூறுகின்றார். -

ஹௌத்ரீ உ ஶீக்ஷாசு உயெவஹுக்ஷா

வீக்ஷாஹி ஶீக்ஷா சுவி ஷுஷிபாவஸாஃ ।

ஹௌதுக்ஷாஸாஸா^வ ஹி ததொ^வ விஸாஷா

ஶீக்ஷாஸாஸாவஸாஸா^வ வஹு^வ ॥ ௧௮௬ ॥

हौत्रि च दीक्षात्र मयैवमुक्ता वीक्षादिदीक्षा अपि षड्विधास्ताः ।

हौत्र्यन्तरासा हि ततो विशेषा दीक्षान्तरेर्वाधिहरं वदन्ति ॥ १८६ ॥

(186) நயனதீக்ஷை, பரிசுதீக்ஷை, வாசிகதீக்ஷை, பாவனாதீக்ஷை, சாஸ்திரதீக்ஷை, யோகதீக்ஷை என்னும் ஆறு தீக்ஷைகளும் ஓளத்திரி தீக்ஷைக்கு அங்கமாய் அதுனுளடங்கும். ஆதலால் ஓளத்திரிதீக்ஷையே மேலானதாகும். ஏனையதீக்ஷைகளாலும் பாவம் நீங்கும். இவ்வாறு ஏழுவகைத் தீக்ஷைகளுங் கண்டுகொள்க. (186)(அ-கை) சைவமுத்திரா தீக்ஷையை இரண்டு கலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

ஸ்ரீவெஷநாஜா வஸயெ து ஜெயா
தாஜாக்ஷவிகா ஸிவஜாவஸிவஸு
சூஜாவயொ வெதி வஸஜெஷா
ஜுஜாபுஜாநம் ப்யஜா ஹி ஜீக்ஷா || ௧௮௭ ||
வஸுஜாஜிநா நிஜிபுதஜக்ஷயுதம்
ஷெக்ஷுக்ஷுணம் வஸுநாஜவெஷநாஜா
வஸுநாஜ வா வஸுஷக்ஷுதிவிபுஷெஷ
வஸுநம் ப்யஜெயா மூஷுணஸஜுஜா || ௧௮௮ ||

श्रीवेषनामा समये तु देया ताम्राक्षसिद्धा शिवदासचिह्नम् ।
आदावथो वेति समन्त्रक्षा मुद्राप्रदानं प्रथमा हि दीक्षा ॥ १८७ ॥
स्वर्णादिना निर्मितमक्षयुक्तं षट्कुण्डलं सुन्दरवेषनामा ।
भक्त्याऽथ वा स्वेष्टकृतिर्विशेषेऽवश्यं प्रदेया गुरुणेशमुद्रा ॥ १८८ ॥

(187-188) செம்புமுதலியவற்றோடு செய்யப்பட்ட உருத்திராக்கங்களால் ஆக்கிய திருவேடமாகிய சிவமுத்திரையை சமய தீக்ஷையிலாவது அதற்கு முன்னாவது சிஷ்யனுடைய காதுகளிலே மந்திரசகிதமாகத் தரிக்கவேண்டும். இதுவே முதலாவதான சிவமுத்திரா தீக்ஷை யெனப்படும். சுவர்ணமுதலியவற்றோடு செய்யப்பட்ட உருத்திராக்கங்களுடன் கூடிய சட்குண்டலமென்னும் சுந்தரவேடமாகிய சிவமுத்திரையை விசேடதீக்ஷையில் தரிக்கவேண்டும். இவ்வாறன்றி அன்பர்களுடைய அன்பிற்குத்தக்கவாறு சிவனது அடிமையென்பதைத் தெரிவிக்கும் முத்திரையைத் தரித்தலும் சைவமுத்திராதீக்ஷை யென்றறிந்து கொள்க.

(187-188)

(அ-கை) சாதார நிராதார தீக்ஷைகளைப்பற்றிக் கூறுகின்றார்.

பெயா உ ஜீக்ஷைதி ஸிவாமஜொக்தா
வஸாயாஸவா-யா ஸவியொமஜொகா ||
சூஜாயபுஜுதபுஜா வஸுநாபுஜாஜிநா
காயபுஜா ப்யஜெயாஜிவஸா ஸிவெந || ௧௮௯ ||

द्रेधा च दीक्षेति शिवागमोक्ता साधारसाधारवियोगभेदात् ।
आचार्यमूर्त्या सकलार्थदाद्या कार्या द्रयेस्यादपरा शिवेन ॥ १८९ ॥

(189) தீக்ஷையானது சாதாரதீக்ஷை நிராதாரதீக்ஷையென இரண்டு வகைப்படும். சகலவர்க்கத்து ஆன்மாக்களுக்கு ஆசிரியர் செய்வது சாதார தீக்ஷையாகும். பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலர் என்னும் இரு வகை ஆன்மாக்களும் ஸ்ரீமகாதேவர் தாமே செய்வது நிராதாரதீக்ஷை யென்றறிந்து கொள்க.

(189)

(அ-கை) சாதாரநிராதாரதீக்ஷை இரண்டனுள் சாதாரதீக்ஷையானது சரீஜமென்றும் நிர்ப்பீஜமென்றும் இருவகைப்படுமெனக் கூறுகின்றார்.

வீஜைந யுக்தா தத்யுக்தஜீக்ஷா
 ஸாபெக்ஷஜீக்ஷா நிரபெக்ஷஜீக்ஷா ।
 வணகாயி காரண யுக்தாபுயுக்தா
 ஜீக்ஷைவ ஸா ஜோக்ஷவமபுஜா உ ॥ ௧௯௦ ॥

बीजेन युक्ता तदयुक्तदीक्षा सापेक्षदीक्षा निरपेक्षदीक्षा ।

एकाधिकारेण युताप्ययुक्ता दीक्षैव सा मोक्षफलप्रदा च ॥ १९० ॥

(190.) சரீஜதீக்ஷையென்றும் நிர்ப்பீஜதீக்ஷையென்றும் சாதாரதீக்ஷை இருவகைப்படும். அவற்றுள் சரீஜதீக்ஷையாவது சமயாசாரங்களுடனே செய்யப்படுவது. நிர்ப்பீஜதீக்ஷையாவது சமயாசார சுத்தியுடனே செய்யப்படுவது. இவ்வாறு சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்டிருந்தல் காண்க. இந்தத் தீக்ஷையே முக்தியைத் தரும்.

பூஜைக்கு உபயோகிக்கும் பாத்திரங்களைப் பற்றி ஆகமங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதனையும் இவ்விடத்துக் கூறுகிறோம்.

தாஜஜம் காஸுபாசுதௌ யாவஜீவம் தயொதஜீ ।
 ஜுதாசு புதஜுஹம் துஜாஜுஜயவா ஸுஜாஜீநகுயாகு ॥
 சூயஸுஹ ஸுஜா வஜுஜு வஜுஜு வெஸாஜுசுதஜுசெ

ताम्रजं कांस्यपात्रन्तु यावज्जीवं तथोत्तमम् ।

मृत्पात्रं प्रत्यहं त्याज्यमथ वा स्यादिनत्रयात् ॥

आयसञ्च सदा वर्ज्यं पूज्यं पैशाचकृत्यके ।

(இதன் பொருள்) செம்புப்பாளை வெங்கலப்பாளைகளில் உடைந்து போகும்படும் சமையல் செய்வது உத்தமம். மண்பாளை புதிதாய் வாங்கி அதில் சமையல் செய்வது உத்தமம். அல்லது மூன்று நாள் மண்பாளை உபயோகிக்கலாம். அதற்குமேல் உபயோகிக்கக் கூடாது. இரும்புப்பாளை முதலியன பூஜைக்கு எப்பொழுதும் ஆகாது. பிசாசு காரியங்களுக்கு ஆகுமென்பதாம். (190)

(அ-கை) நிர்வாண தீக்ஷையின் பேதத்தைக் கூறுகின்றார்.

நிவ்ராணஜீக்ஷா து ஹவெஜ்ஜி ஹிஹா
 ஸுஜெஸாயுஜா மாகுதஜயுஜெதி ।
 ஹயொஹி ஸொக்தாஜிவிபா ஹி மொக-
 யஜிணய ஸுஜாஸ் ஸிவயஜி ஜுணீதி ॥ ௧௯௧ ॥

निर्वाणदीक्षा तु भवेद्विभिन्ना सद्योर्थदाङ्गान्ततदर्थदेति ।

भूयोऽपि सोक्ता द्विविधा हि लोकधर्मिण्यथ स्याच्छिवधर्मिणीति ॥ १९१ ॥

(191.) நிர்வாணதீக்ஷையானது நான்கு வகைப்படும். எவ்வாறெனில் சத்தியோ நிர்வாணம், அசத்தியோ நிர்வாணம், உலோகதர்மிணி சிவதர்மிணியென அவரவர் பரிபாகத்துக்குத் தக்கவாறு பேதப்படு மென்க. அதற்குப் பிரமாணம்:-

ஜகந்நாநாதாவதௌம்

சுயஜ்ஜாதஸம்ஸுகள மதுஹீணாம் ஹொகயதிஷ்ணீ ।

யஜ்ஜாதயஜ்ஜாஹிஸம்ஸுஸள ஜுஜுக்ஷாஸிவயதிஷ்ணீ ॥

ज्ञानरत्नावल्याम्

अधर्ममात्रसंशुद्धौ गृहीणां लोकधर्मिणी ।

धर्माधर्माभिसंशुद्धौ मुमुक्षोरिश्वधर्मिणी ॥

(இதன் பொருள்.) ஞானரத்னாவலியில் பாபகர்மம் எவ்வளவு உண்டோ அவை அனைத்தையுஞ் சோதித்து புண்ணியகர்மங்களைச் சோதியாமல் இவ்வாழ்வானுக்குச் செய்யப்படுவது உலோக தர்மிணி தீக்ஷையாகும். புண்ணிய பாவங்களிரண்டையும் நன்றாகச் சோதித்து மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடைய துறவிக்குச் செய்யப்படுவது சிவதர்மிணியாகுமென்பதாகும்.

சத்தியோ நிர்வாணதீக்ஷையாவது சற்குருவானவர் ஷடத்துவ சோதனை செய்து சிகாச்சேத ஓமமுஞ் செய்து சிவபதத்தில் ஆன்மாவைச் சேர்த்த மாத்திரத்தில் தேகநீக்கமுண்டாவது. அவ்வாறன்றி, பிராரப்தகர்ம அனுபவத்தின் முடிவில் சிவபதத்தில் ஆன்மாவைச் சேர்ப்பது அசத்தியோ நிர்வாண தீக்ஷையாகும். (191.)

(அ-கை) சிவதீக்ஷா மண்டபசொருபலக்ஷணம் இரண்டு சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

ஸூகஸு பஹுஹூதாது ஹி ஜணவஹுஸு

ஹூஜிஜுகாஸாஹுணகாஸு வஹு ।

டாது கஸாநாஃ பவநஃ பகாஸு

வெஸாஜெதி ஹாஹுமபுஸுவொகாஸு ॥ ௧௯௨ ॥

பாஜெ பஹாஸு பஜஜகஸுஜெஸெ

வணபுயநம் ஜகாஸுதிவபுடெஹு ।

ஜுவெஹு தகாஸுநஜகஹூஜெ

ஹொகாஸு ஹகாஸி கஹாஸநம் ஸூகஸு ॥ ௧௯௩ ॥

स्यात्पञ्चभूतात्म हि मण्टपं तत् भूमिर्मकारौबु णकार एव ।

टात्मा कृशानुः पवनः पकारो व्योमेति चाहुर्गुरवो मकारम् ॥ १९२ ॥

पादे पदाध्वा पदमध्यदेशे वर्णयित्वं मन्त्रसृतिघटेषु ।

द्रव्येषु तत्त्वायनमुक्तभूमौ लोकाय चत्वारि कलायनं स्यात् ॥ १९३ ॥

(192-193.) சிவதீக்ஷாமண்டபம், பஞ்சபூதசொரூபமாகயிருக்கும். எவ்வாறெனில், மகாரம் பூமி, ணகாரம் அப்பு, டகாரம் அக்கினி, பகாரம் வாயு, மகாரம் ஆகாசம். இவ்வாறு மண்டபமென்பதற்கு பொருள் கண்டு கொள்க. இதுவன்றி மண்டபமெங்கும் சாந்தியதீதகலா சொரூபம், பந்தற்கால்கள் பதாத்வா, மண்டபத்தின் நடு வர்ணாத்வா, கும்பங்கள் மந்த்ராத்வா, ஓமத்திரவியங்கள் தத்துவாத்வா, மண்டபமமைத்திருக்குக் கமிடம் புவனாத்வா, மண்டபத்திலுள்ள நான்கு வாயில்களும் நிவர்த்திமுதல் சாந்தி வரையுள்ள கலாத்வா, இவ்வாறாகலின் மண்டபம் ஆறத்துவாவின் சொரூபமென்றறிந்து கொள்க.

(அ-கை.) சிவதீக்ஷாமண்டபத்தின் அளவு கூறுகின்றார்.

தீக்ஷாஜண பஹவஸூநதி திக்ஷி

பெஹஜஃ ॥ १९३ ॥

பெஹஜஃ ॥ १९३ ॥

காபுஹஜஃ ॥ १९३ ॥

காபுஹஜஃ ॥ १९३ ॥

பெஹஜஃ ॥ १९३ ॥

பெஹஜஃ ॥ १९३ ॥

பெஹஜஃ ॥ १९३ ॥

दीक्षामण्डपहस्तमानमिति किं चेदंशुमत्यागमे

प्रोक्तं पञ्चकरात् त्रयोदशकरप्रान्तं यदत्रोचितम् ।

अन्यन्मानमिहास्ति पञ्चकरतः प्रारभ्य हस्तद्वयात्

वृद्धचैकोत्तरविंशतेरवधिकं त्रेधा त्रिधा त्रिः क्रमात् ॥ १९४ ॥

(194.) சிவதீக்ஷாமண்டபத்தினளவு அம்சமானாகமத்திற் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. அது வருமாறு:- ஐந்துமுழமுதல் பதிமூன்று முழம்வரை நான்கு கோணமாகக் கொள்ளலாம். அவற்றுள் ஐந்துமுழம், ஆறுமுழம், ஏழுமுழங்கள் முறையே, அதமத்தில் அதமம் மத்தியம் உத்தமமாகும், எட்டுமுழம், ஒன்பது முழம், பத்து முழங்கள் முறையே மத்தியமத்தில் அதமம் மத்தியம் உத்தமமாகும். பதினொரு முழம், பன்னிரண்டு முழம், பதிமூன்று முழங்கள் முறையே உத்தமத்தில் அதமம் மத்தியம் உத்தமமாகும். இவற்றுள் எது அமையுமோ அதனையமைத்துக் கொள்ள வேண்டும், இவ்வாறன்றி இன்னுமொரு முறை அந்த ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அது வருமாறு:- ஐந்து முழம் ஏழுமுழம் ஒன்பது முழங்கள் முறையே அதமத்தில் அதமம் மத்தியம் உத்தமமாகும்.

பதினொரு முழம் பதிமூன்று முழம் பதினைந்து முழங்கள் முறையே மத்தியமத்தில் அதமம் மத்தியமம் உத்தமமாகும். பதினேழுமுழம் பத்தொன்பது முழம் இருபத்தொரு முழங்கள் முறையே உத்தமத்தில் அதமம் மத்தியமம் உத்தமமாகும். இவ்வாறு சொல்லப்படும் மண்டப பேதங்களை அறிந்து எந்தக் காலத்தில் எந்தச்சாதிக்கு எது பொருத்தமோ அதைத் தெரிந்து மண்டபம் அமைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். (194.)

(அ-கை.) நிருவாணதீக்ஷா மண்டப இலக்கணம் பதினொரு கலோகங்கற் கூறுகின்றார்.

தீக்ஷாவெஸு யயா துயொஹஸுகௌஸௌ
 சூயாஜவிஸாராமம்
 வெஹாஹும வஹிஹாஹிதாவததி
 உதுஉபாரம் பூபாஜணபு
 கூடாகாராஜயாவி வாஸுகுதஹா-
 தெயஸு ஸுயபூஹு
 பாஹாஹொலஸஹாநவொய வஸவொ
 வாஹு ஹுஜிம் ஸஹா ॥ ௧௯௫ ॥
 சூஹொலு ஸுதம் உநுஸம்புயாவிந
 சுநொநுநெநாஹி உதுஹிபுராவு
 ஸம்ஹய கொஹாநி ஸதம் ஹவெயு
 ஸாபுஹ ஹஹா நவஹிபு பஸாசு ॥ ௧௯௬ ॥
 ஜெஹு ஜணபஜசு கொஹநவகெ
 வெஹெசுகஹஸா தத
 பூரஹாஹசுராவயிபு விஹிதா
 விஸாரகாபெநாநதா
 வாஹாஹ ஸஜீவவெஹுவி ததா
 வெஹம்ஹுஹெஹுஹுஹுஹுஹு-
 தெயாஸள பாரிதொவி ஜணு
 ஜஹாவெஹீ விபெயெதஹு ॥ ௧௯௭ ॥
 தசுபுதஹிபி ஜெஹுஹிம் மயஜநாசு
 வெஹீ உதுஹொண மா
 ஹஸாநாநவதீ ஹம்ஹு
 ஸஜுதெயொபவெஹுாவதா
 ஹுதம் ஜெஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
 பஹளஹிபிஸாபநாசு
 வஹா வெஹுய பஹுஹுஹுஹுஹுஹு
 தசுபூஹிவெஹீ தயா ॥ ௧௯௮ ॥

தக்பு^நஅ^நஉ^நஹம் வப^நவய^நநீயஜித^ந
 ப^நவெ^நபூ^நக^நவ^நவ^நலி^நகா
 த^நவ^நஸா^ந ஐ^நக்ஷி^நண^நத^நவ^ந கொ^நவ^நந^நவ^நசெ
 கூ^நண^ந உ^நது^நஷோ^நண^நக்^ந |
 நி^நஜ^ந த^நவ^நஸு^ந க^நர^நப^நஜா^நண^நவி^ந த^நக^ந
 ந^நறி^நதி^நகு^நயொ^நதெ^நய^நதொ^ந
 வி^நஸா^நரா^நஉ^நவ^நஸு^ந வி^நஸா^நரு^நசெ^நக^நக^நர^நத^ந
 த^ந வெ^நகா^ந ம^நு^நர^நவ^நஜ^நஉ^ந || க^நக்க^ந ||

ஊட்டாபஸ⁵ ஹிதஜெவொத்யமதா
 ஹொமொந்திபுசுஜி
 ஸுநாஜெஜாமிஜமம்முநெொத்யததொ
 ஜெசுந^ந உநாஹும்ஸுஜி |
 யொநி: விபு^பபுபதவசு வஸுததா
 ஊட்டாம்முதாஜுந்தா
 ஜெசு ஜெவொஜீயுதொஸு ஸுஹம:
 பு^உஊ^ஊ சுரஸுநாசு சுஜாசு || ௨௦௦ ||

னவ வ^{து} சு^{து}ண^{து}லி^{து}ஹ^{து}றா^{து}லி^{து}த^{து} த^{து}டி^{து}ந^{து}
 த^{து}டி^{து}ஹ^{து}ஸ^{து}ாவ^{து}ு^{து}த^{து}ள^{து} ல^{து}ா^{து}ஷ^{து}ட^{து}ச^{து}ெ
 உ^{து}சு^{து}பா^{து}ரி^{து}ஸ^{து}தி^{து}ல^{து}ப^{து}வி^{து}ஸ^{து}தி^{து}வ^{து}ட^{து}ா^{து}ஃ
 ல^{து}ா^{து}ப^{து}ட^{து}ா^{து}ஃ வ^{து}ஷ^{து}ெ^{து} சு^{து}டி^{து}ா^{து}சு^{து} ।
 த^{து}ெ^{து}டி^{து}ா^{து} த^{து}ெ^{து}டி^{து} உ^{து} வ^{து}ெ^{து}லி^{து}க^{து}ா^{து}
 டி^{து}டி^{து}ஸ^{து}சு^{து} ல^{து}ப^{து}ொ^{து}ட^{து}ா^{து} த^{து}டி^{து}த^{து}ு^{து}-
 ல^{து}ொ^{து}ண^{து} த^{து}ா^{து}த^{து}ு^{து}த^{து}ு^{து} டி^{து}டி^{து}ல^{து}ம்^{து}ு^{து}ு^{து}
 ல^{து}ஜ^{து}ு^{து}த^{து}ெ^{து}ய^{து}ள^{து} சு^{து}ா^{து}ய^{து}ு^{து}த^{து}ு^{து}த^{து}ு^{து} ॥ ௨௦௧ ॥

பொம்^{ஸ்} அரரி^{ஸ்} திருதயம் விநொதூரவடி
அம் அம் வரம் அரரதொ
உகெஷ தீணி ரு^{ஸ்} ஹாநு^{ஸ்} யெகஉவரம்
கெபகம் வரம் வெ யஜெ |
மு^{ஸ்} ஹெஸ்^{ஸ்} வெய வடிதயம் அயஜெ^{ஸ்} மு^{ஸ்}
வெககம் விநாயொ தயம்
வ^{ஸ்} ஜெஸ்^{ஸ்} வெககஉஷதஜ^{ஸ்} அயஜெ^{ஸ்} மு^{ஸ்}
தொவிதயம் ஸக்தியா || 202 ||
உ^{ஸ்} கெககம் அயஜெ^{ஸ்} தஜெ^{ஸ்} ஹி விவதம்
கெபகம் அயம் வாவநம்

தூஜம் தாஸி வடிதயம் துயஜமுக^ஈ
 ஷெகம் விநா ஷெ ஸத் |

வணகம் ஹையதி தீரீதொம் ஸூஉதி யக்
பொக்து: பஜாநாம் வ்யய:
தலாஜாவதி ஷெவகொஷ்டமணநா
நக்ஷத்ராபாவதா || ௨௦௩ ||

ஜீக்ஷாஜணபஜூதஜம் நவகரெ:
ஸுநாஜா பஜாநாம் வ்யய:
ஜெஷு ஜணமுவெஜிகெககராத:
காயபூஷகெநாக்ஷவக் |
தக்ஷத்ரஜிஸி ஜெககஜிஷ்யஜநாக்
வணகா ஜஜிதெஸுளஷ்யாக்
தக்ஷபாஜநாஜவி பங்ஷகும் ஹயஜநாக்
வெஸெவி ஜெககா வடாக் || ௨௦௪ ||

கூணாயு: பஜஜிநூஜிஸூபகூதம்
பொஹெஷு பஜெ ராக்ஷஸெ
தூமொ ஜாநுதூஷஷஸு தஜெயா
பூக் ஜாநகொஷொதரெ |
கொணெ ஜெ ஜ தஜாஜிதக்ஷஜிஸகம்
கொஷாநி ஸபொதரம்
பூஜெஷாநி பஜஸு ப்ஸிஜபஜம்
கெபகம் விநா ஜம்மஜ || ௨௦௫ ||

दीक्षावेश्म यथा त्रयोदशकैरायामविस्तारं
वेदाश्रं बहिराहितावृत्तिचतुर्द्धारं प्रपामण्टपम् ।
कूटाकारमथापि वास्यकुतलोत्सेधश्च सूर्याङ्गुलः

पादाष्णोडश भानवोऽथ वसवो वाचश्च भूमिं समाम् || १९५ ||
आलोड्य सूत्रं मनुसङ्ख्ययास्मिन् अन्योन्यमैन्द्रादि चतुर्दिशासु ।
संभूय कोष्ठानि शतं भवेयुः सार्धञ्च षष्ट्या नवभिश्च पश्चात् || १९६ ||

मध्ये मण्टपमत्र कोष्ठनवके वेद्येकहस्ता ततः

प्रारभ्याष्टकरावधिश्च विहिता विस्तारकाधोन्नता
वागश्राथ समीपवेद्यपि तता वेदाङ्गुलैर्द्व्यङ्गुलो-
त्सेधासौ परितोऽपि मण्डलमहावेदी विधेयेत्यलम् || १९७ ||
तत्प्रत्यग्दिशि चेष्टलिङ्गयजनाद्वेदी चतुष्कोणगा
हस्तान्मानवती षडङ्गुलसमुत्सेधोपवेद्यावृता ।

इत्थं चैतदुदगजकोष्ठनवके पञ्चैषधिस्थापनात्
 एका वेद्यथ पञ्चकुंभयजनात् तत्प्राचि वेदी तथा ॥ १९८ ॥
 तत्प्राच्यां घटवर्धनीयजनतः पूर्वोक्तवद्वेदिका
 तस्या दक्षिणतस्तु कोष्ठनवके कुण्डं चतुष्कोणगम् ।
 निम्नं तस्य करप्रमाणमपि तन्नेमित्रयोत्सेधतो
 विस्तारोऽस्य विशालकैककरतश्चैकाङ्गुलस्तद्वलः ॥ १९९ ॥

ऊर्ध्वाधस्स्थितमेखलात्रयगताभोगोन्नतिप्रक्रमः

स्याद्वेदाग्निदृगङ्गुलैरथ ततो मध्ये च नाभ्यंबुजम् ।
 योनिः पिप्पलपत्रवद्वसुतता चार्धाङ्गुलादुन्नता
 मध्ये मेखलमूर्ध्वतोऽस्य सुभगः पुच्छः कृशस्स्यात्क्रमात् ॥ २०० ॥
 एवं कुण्डमिहोदितं तदनु तद्वाह्यावृतौ साष्टके
 चत्वारिंशति सप्तविंशतिघटास्थाप्याः पदेषु क्रमात् ।
 तेषां तेषु च वेदिका द्विदशकंसप्तोत्तरं तच्चतु-
 ष्कोणं तालतलं षडङ्गुलसमुत्सेधश्च कार्यनततः ॥ २०१ ॥
 प्राग्द्वारि त्रितयं विनोत्तरपदद्वन्द्वं वरं द्वारतो
 दक्षे त्रीणि शुभान्यथैकमपरं त्वेकं परं द्वे यमे ।
 ग्राह्ये द्वेथ पदत्रयं द्वयमलुक् चैकं विनाथो त्रयं
 पूज्यं चैकमसत्यद्वयमलुक् लोपित्रयं सत्त्रिधा ॥ २०२ ॥
 मुक्तचैकं द्वयमुत्तमं हि विफलं त्वेकं द्वयं पावनं
 त्याज्यं द्वारि पदत्रयं त्रयमलुक् चैकं विना द्वे सती ।
 एकं हेयमितीरितोऽशुमति यत्प्रोक्तः पदानां व्ययः
 तस्मादावृतिदेवकोष्ठगणना नक्षत्रमालावृता ॥ २०३ ॥
 दीक्षामण्डपमुत्तमं नवकरैस्स्याद्वा पदानां व्ययो
 मध्ये मण्डलवेदिकैककरतः कार्याष्टकेनोक्तवत् ।
 तत्प्रत्यग्दिशि चैकमिष्टयजनादेका मृदित्यौषधात्
 तत्प्राच्यामपि पञ्चकुंभयजनादेशोऽपि चैका घटात् ॥ २०४ ॥
 कुण्डार्थं पदमिन्द्रदिश्युपकृतं बाह्ये पदे राक्षसे
 त्यागो द्वारचतुष्पदस्य तदथो प्राग्द्वारकोष्ठोत्तरे ।

कोणे द्वे च तदादि तत् द्विदशकं कोष्ठानि सप्तोत्तरं
पूज्यश्चाग्निपदस्य पश्चिमपदं त्वेकं विना मङ्गलम् ॥ २०५ ॥

(195-205.) நிருவாணதீக்ஷைக்குப் பதின்மூன்றுமுழுநீளத்தில் உள்ள மண்டபமே உத்தமம். ஆதலால் பதின்மூன்றுமுழு நீளமும் பதின்மூன்றுமுழு அகல்முமாக மண்டபம் அமைத்து நான்கு வாயில்களும் அமைத்து, வாயிகளல்லாத ஏனைய இடங்களெல்லாம் மறைத்து மண்டபம் போலாவது கூடாரம் போலாவது சதுரர்சரமாக அமைத்துக்கொள்க. இந்த மண்டபம் அமைத்திருக்குமிடம் நிலத்தைவிடப் பன்னிரண்டங்குலம் உயரமாயிருக்க வேண்டும். கால்கள் பதினாறுவது, பன்னிரண்டாவது, எட்டாவது, நான்காவது இருக்கவேண்டும். அந்த மண்டப இடத்தைச் சமதலமாக்கி மணியாசுப் பலகையால் விளக்கஞ் செய்து அதன் மேல் மனுசங்கியையாக மாவிலே தோய்த்த பதினான்கு நூலினால் தெற்கு, வடக்கு, கிழக்கு, மேற்காகக்கீறி பதின்மூன்றுக்கு பதின்மூன்று பதமாக்க நூற்றறுபத்தொன்பது பதங்களாகும். இவற்றுள் நடுவிலுள்ள ஒன்பது பதத்தில் மண்டலேஸ்வர வேதிகை அமைக்கவேண்டும். அந்த வேதிகை கைமுழத்தில் மூன்றுமுழு அகலம், மூன்றுமுழு நீளம், மூன்றுமுழு உயரமாக மண் முதலியவற்றால் அமைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். அல்லது அந்த அளவில் பாதி கொள்ளல் வேண்டும். அந்த வேதிகையின் உயரத்திற்குக் கீழ் அந்த வேதிகையைச் சுற்றி நாலங்குல அகலம், இரண்டங்குல உயரத்தில் சதுரர்சரமாக உபவேதிகை அமைத்துக் கொள்ளல்வேண்டும். மண்டலேஸ்வர வேதிகை ஒரு பதமும் எட்டுப்பதமுமாயிருக்கவேண்டும். அதனுடைய உயரமானது அகலத்திற் பாதியாக வேனும் அகலத்திற்கு ஒத்ததாகவேனும் இருத்தல்வேண்டும். இவ்வாறு மண்டலேஸ்வர வேதிகை அறிந்துகொள்க.

அந்த மண்டலேஸ்வர வேதிகைக்கு மேற்கே, ஒன்பது கோஷ்ட நடுவில் இஷ்டலிங்க பூஜார்த்தமாக, ஒருமுழு அகலம், ஒருமுழு நீளம் ஆறங்குல உயரத்திலாவது நாலாங்குல அகலம், இரண்டங்குல உயரத்திலாவது ஒரு வேதிகை அமைக்க வேண்டும்.

இந்த இஷ்டலிங்க வேதிகைக்கு வடக்கே ஒன்பது கோஷ்ட நடுவில் பஞ்சௌஷதி, பஞ்சமிருத்திகை, பஞ்சபத்திரம், பஞ்சபட்டை, பஞ்சோதகம் என்னும் இவற்றின் ஸ்தாபனார்த்தமாக ஒரு வேதிகை இஷ்ட லிங்க வேதிகை போல் அமைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

அந்த வேதிகைக்குக் கிழக்கே ஒன்பது கோஷ்டத்தின் நடுவே பஞ்சகும்பங்களை ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு ஒரு வேதிகை அமைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

அதற்குக் கிழக்கே கும்பவர்த்தினி பூஜைக்காக முன் சொன்னபடி ஒருவேதிகை அமைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

அதற்குத் தெற்கே ஒன்பது கோஷ்டத்தில் ஒரு ஓமகுண்டம் அமைக்கவேண்டும். அந்தக் குண்ட இலக்கணம் வருமாறு:- ஒருமுழ அகலம் ஒருமுழ நீளம் சதுரமாய் மூன்று மேகலைகளுடைய உயரத்துடனே ஒருமுழ ஆழம் உடையதாய் உள்ளே ஒரு அங்குல அகலம் கண்டத்தையுடையதாயிருக்க வேண்டும். மூன்று மேகலைகளின் இலக்கணம் வருமாறு:- இரண்டங்குல உயர அகலத்தில் கீழ்மேகலையும், மூன்றங்குல அகல உயரத்தில் நடுமேகலையும், நாலங்குல உயர அகலத்தில் மேல்மேகலையுமாக இவ்வாறு மூன்று மேகலையின் இலக்கணம் அறிந்துகொள்க. குண்டத்தின் நடுவில் நான்கு இதழில் ஒரு நாபிக்கமலமும் குண்டத்தின்மேலே தெற்குத்திக்கில் மேல் மேகலையின் நடுவில் எட்டங்குல அகலம் பாதி அங்குல உயரத்தில் அரசிசைபோற் குண்டயோனியும் அந்தக் குண்ட யோனிக்கு அரசிசையின் கம்புபோல நீளமும் அமைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாறு ஓமகுண்ட இலக்கணம் அறிந்து கொள்க.

இந்தப் பதின்மூன்றுமுழ மண்டபத்தினுள்ளே ராசுர பதமான வெளிவீதியில் நூற்பத்தெட்டுப் பதங்களில் இருபத்தேழு கலசங்களுக்கு வேதிகை அமைக்கவேண்டும். அந்த வேதிகை ஒருசாண் அகலம் ஒருசாண் நீளம் ஆறங்குல உயரத்தில் சதுரமாக இருக்கவேண்டும். நூற்பத்தெட்டுப் பதங்களில் இருபத்தேழு கலசங்களுக்கு வேதிகை அமைக்கு முறைவருமாறு

கீழவாசலில் மூன்று பதங்களைவிட்டு வடபக்கத்தில் இரண்டு பதத்தில் இரண்டு வேதிகையும், அந்தவாசலுக்குத் தென்பக்கத்தில் மூன்று பதத்தில் மூன்று வேதிகையும், அப்பால் ஒருபதம்விட்டு அடுத்த மூலையில் ஒரு பதத்தில் ஒருவேதிகையும், அதற்கு மேற்கே இரண்டு பதம்விட்டு இரண்டுபதத்தில் இரண்டு வேதிகையும், அப்பால் வாசல் உள்பட மூன்று பதங்கள் விட்டு மேற்கே இரண்டு பதத்தில் இரண்டுவேதிகையும், அப்பால் ஒரு பதம் விட்டு மேற்கே ஒருபதமும், மூலையில் ஒருபதமும் அதற்கு வடக்கே ஒரு பதமுமாக மூன்று பதங்களில் மூன்று வேதிகையும், அப்பால் ஒருபதம் விட்டு இரண்டு பதத்தில் இரண்டு வேதிகையும், அப்பால் வடக்கே மூன்று பதமும் வாசலும் விட்டு மூன்றுபதத்தில் மூன்று வேதிகையும், அப்பால் ஒருபதம்விட்டு மூலையிலுள்ள பதம் ஒன்று அதற்குக்கிழக்கே உள்ள பதம் ஒன்று ஆக இரண்டுபதத்திலும் இரண்டுவேதிகையும், அதற்குக்கிழக்கே ஒருபதம்விட்டு அப்பாலுள்ள இரண்டுபதத்தில் இரண்டுவேதிகையும், அதற்குக் கிழக்கே மூன்றுபதமும் வடக்குவாசலும்விட்டு, அதற்குக் கிழக்கே மூன்றுபதத்தில் மூன்றுவேதிகையும், அதற்கப்பால்

ஒருபதம்விட்டு ஈசானமூலையிலுள்ள பதம் ஒன்று அதற்குத் தெற்கே பதம் ஒன்று ஆக இரண்டுபதத்தில் இரண்டுவேதிகையும், அமைத்து, அதற்குத்தெற்கே-உள்ள ஒரு பதத்தைவிட்டு விடவேண்டும். இவ்வாறு இருபத்தேழு பதங்களிலும் இருபத்தேழு கலசவேதிகை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று “அம்சமான்” ஆகமத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பதின்மூன்று முழுத்தில் சதுரமாக அமைக்கும் மண்டப இலக்கணம். இவ்வாறு அறிந்து கொள்க.

இனி ஒன்பதுமுழு நீளம் ஒன்பதுமுழு அகலத்தில் எண்பத்தொருபதத்தில் அமைக்கும் மண்டப இலக்கணம் வருமாறு:-

ஒருமுழுங்கொண்ட நடுவிலுள்ள மத்தியபதம் ஒன்றும் சுற்றியுள்ள எட்டுப்பதமும் ஆக ஒன்பது பதத்தில் மண்டலேஸ்வரவேதிகை. அதற்கு மேற்கே ஒன்பது பதத்தின் நடுவில் இஷ்டலிங்கவேதிகை. அதற்கு வடக்கில் பஞ்சௌஷத வேதிகை, அதற்குக் கிழக்கில் பஞ்சகும்பவேதிகை. அதற்குக் கிழக்கில் கும்பவார்த்தனி வேதிகை. இவ்வாறு ஐந்துவேதிகையும், அதற்குத் தெற்கே ஒன்பது பதத்தில் சதுரமாக ஓமகுண்டம் ஒன்றும், இராசுஷதபதம் முப்பத்திரண்டில் கிழக்குமுதல் நான்கு வாசலுக்கும் நான்குபதமும், அக்கினிமூலைக்குமேல் பதம் ஒன்றும் ஆக ஐந்து பதங்கள் நீங்க ஏனைய இருபத்தேழுபதங்களில் முன் சொன்னவாறு இருபத்தேழு கலசவேதிகைகளும் அமைத்துக்கொள்க. இவ்வாறு ஒன்பது முழு மண்டப இலக்கணமும் அம்சமான் ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சிவதீக்ஷா மண்டப இலக்கணத்தைக் குருமுகமாக அறிந்து தீக்ஷைசெய்தல் குருவுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் மங்களத்தைத் தருவதாகும். குருமுகமாகத்தெரியாது செய்யின் அமங்களத்தைத் தருமாதலின் குருமுகமாக அறிந்தே செய்யவேண்டும்.

(195-205)

(அ-கை) மண்டபத்தின் எண்பத்தொரு பதங்களின் பெயரைக் கூறுகின்றார்.

வனகாஸீதிவஜாநி ஜணவதமும்

கூயபூஷலிஷாய தம்

கெபகம் எபுஹவஜம் ஹி ஜெயமதித-

ஹாவஜன வஜம் ஜெவிசுஜ் ।

ஜாநுஷ்டம் வமூ ஷொலாஸ ஜிஷஸகம்

உகாபாஸி வெபஸாஅகம்

அரக்திம்ஸது வஜாநி ஈகாஷஸஜிதி

பெபாசகா வஜாவஸாஅமஜெ ॥ 206 ॥

एकाशीतिपदानिमण्टपतलं कुर्यादभीष्टाय तं
 त्वेकं ब्रह्मपदं हि मध्यगमितश्चाष्टौ पदं दैविकम् ।
 मानुष्यं खलु षोडश द्विदशकं चत्वारि पैशाचकं
 द्वात्रिंशच्च पदानि राक्षसमिति प्रोक्ता पदारख्यागमे ॥ २०६ ॥

(206) மண்டபம் சமசதுரமாக எத்துணை முழுத்திற்கொண்டாலும் அந்த இடத்தை கிழக்கு மேற்காகவும் தெற்கு வடக்காகவும் நூலி னாலே ஒன்பதுக்கொன்பதாகக் கீறி எண்பத்தொரு பதமாக்குக. அவற்றுள் நடுப்பதம் பிரமபதம். அதைச் சுற்றியுள்ள எட்டுபதம் தைவிகபதம், அதைச் சுற்றியுள்ள பதினாறுபதம் மானுடபதம், அதைச் சுற்றியுள்ள இருபத்துநான்கு பதம் பைசாசபதம், அதைச் சுற்றியுள்ள முப்பத்திரண்டுபதம் இராக்ஷசபதம், இவ்வாறு எண்பத்தொரு பதங்களினுடைய பெயர் அறிந்துகொள்க. (206)

(அ-கை) மண்டபத்தின் நூற்று அறுபத்தொன்பது பதங்களின் பெயரைக் கூறுகின்றார்.

ஸாநந ஜாநவதி குயொஜஸகஸௌ
 கூபா வஜாவஸா கூய
 ஸுபாஹு^{யு த} க்ஷைகஜயொ^த லிதொஷகஜிஜ
 ஸு^{ஸு}ஸௌவிக^{ஸு} தஜஹி^{ஸு} : ।
 ஜாநுஷு^{ஸு} கூ^{ஸு}ஹி^{ஸு} வீயிகாசுய ஹவாச
 ஜாஹு^{ஸு}ம் யுதா ஸபு^ததி^த :
 வெஸரா^{ஸு} உ^{ஸு} வாரிதொ^{ஸு}ஷபஷகஜயொ
 ஜொஜாஷக^{ஸு} ராக்ஷஸு^{ஸு} ॥ २०६ ॥

स्थाने मानवति त्रयोदशकरैः क्लृप्ता पदारख्या कथं
 ब्राह्मं त्वेकमथो ऽभितोष्टकमिदं स्यादैविकं तद्वहिः ।
 मानुष्यं त्विह वीथिकात्रयभवात् द्वाभ्यां युता सप्ततिः
 पैशाचं परितोऽष्टपञ्चकमथो षोडाष्टकं राक्षसम् ॥ २०७ ॥

(207) மண்டபத்தைப் பதின்மூன்றுக்கும் பதின்மூன்றாகக்கீறி நூற்றுபத்தொன்பது பதமாக்குக. அவற்றுள் நடுவில் உள்ள ஒருபதம் பிரமபதம், அதனைச் சுற்றியுள்ள எட்டுப்பதம் தைவிகபதம், அதனைச் சுற்றி மூன்று வீதியிலுமுள்ள எழுபத்திரண்டுபதம் மானுடபதம், அதனைச் சுற்றியுள்ள நாற்பது பதம் பைசாச பதம். அதனைச் சுற்றிவுள்ள நாற்பத்தெட்டுப்பதம் இராக்ஷசபதம். இவ்வாறு அம்சமானாகமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (207)

(அ-கை) பதப்பிரயோசனங் கூறுகின்றார்.

ஸ்ராவஹ ஜ்ஞனுவெவஜிசா ஸுரபஜெ
 சாயபாவவஜீ ஸஜா
 ஜாநுஷ்டாவஸு பஜெ து சுணவநநம்
 வெஜஸுதஸுபவஸுதஜ |
 வெபஸாஅம் பரிசாஸாயபுபுடத்
 ஸஸாஸாயாமஸ் பஜம்
 ஸாவஸு காவஸுதஜெவசும் ஹவிஷயம்
 வெபாசகம் ஹி தஜாசுதஸு || 208 ||

ब्राह्मे मण्डलवैदिका सुरपदे कार्योपवेदी समा
 मानुष्यारव्यपदे तु कुण्डखननं वेद्यश्चतस्रोप्यतः ।
 पैशाचं परिचारकार्यपटलीसञ्चारयोग्यं पदं
 बाह्ये त्वावृतिदेवकुंभविषयं प्रोक्तं हि तद्राक्षसम् ॥ २०८ ॥

(208) பிரம பதத்தில் மண்டலேஸ்வரவேதிகை. தைவிக
 பதத்தில் உபவேதிகை, மானுஷ்யபதத்தில் ஓமகுண்டமும் நான்கு
 வேதிகைகளும் பைசாசபதத்தில் பரிசாரகர் முதலியவரின் சஞ்சாரம்.
 ராசுச பதத்தில் ஆவரண தேவர்களுக்குரிய கலசஸ்தாபனம்,
 இவ்வாறு சிவதீக்ஷா மண்டபப் பிரயோசன மறிந்து ஆசிரியர் சிவதீக்ஷை
 செய்விக்க வேண்டும். (208)

(அ-கை.) எண்பத்தொருபதங்கள் கொண்ட சிவதீக்ஷா மண்டப
 இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

அராவஸுயாதுரஸஹுதகாஸமஹெ
 வாஜாவிஹொஸநவொநவபஜம் ஸுஸாக் |
 ஜஸுநவவெஜிஸஅதூபஜஜெஸு
 சுணநவபவஸிவஜணபவிபாநஸு || 209 ||

द्रावसुधातुरसभूतकरगेहे पादरविषोडशनवो नवपदं स्यात् ।
 मध्यनववेदि सवतत्रिपदमध्ये कुण्डनवपञ्चशिवमण्डपविधानम् ॥ २०९ ॥

(209) ஒன்பது, எட்டு, ஏழு, ஆறு, ஐந்து என்னும் இந்த எண்களும்
 யாதானும் ஓர் எண்ணுள்ள கை முழுத்தையுடைய இடத்தில்
 பன்னிரண்டு அல்லது பதினாறு கால்கள் அமைத்து எண்பத்தொரு
 பதங்களாகச் செய்யவேண்டும். நடுவில் மும்மூன்று பதமாக ஒன்பது
 பதங்களிருக்கவேண்டும். அந்தப் பதங்களில் வேதிகைகளை அமைத்து
 பக்கங்களின் இருக்கும் மூன்று பதங்களின் மத்தியில் ஒன்பது அல்லது
 ஐந்து குண்டங்களையுடையதாம் அம்மண்டபமிருக்கவேண்டும். (209)

(அ-கை) மண்டப குண்டகத்தி இரண்டு சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

வீக்ஷாபொக்ஷணதாபநாவிவநநா-

நஸூகாரணாவூரணை

ஸாஜஸம் வெஸுநகூட்டாஜிநஸாஜா

ஹெவாஃ சுராக்ஷுநஸீ ।

ஸூத்ராஹெஷநஸுநம் ஸூவி உத-

ஸவாஸு வஜாபுணம்

பொக்ஷா ஜணபஸூகயொசி நவகம்

யாஜாஜிவிசுஷபணாசு ॥ ௨௧௦ ॥

வீக்ஷாபொக்ஷணதாபநாவிவநநா-

நஸூகாரணம் வூரணம்

ஸாஜஸம் வெஸுநகூட்டாஜிநஸாஜா

ஹெவாஃ சுராக்ஷுநஸீ ।

ஸூத்ராஹெஷநஸுநம் க்யப உத-

ஸவாஸு வஜாபுணம்

பொக்ஷாஸூய உதுஷ்யாபுணஜிஜாஃ

கூணொசிதாஸூக்யஃ ॥ ௨௧௧ ॥

வீக்ஷாபொக்ஷணதாபநாவிவநநாவிவநநா

சாம்ய் செநகூட்டமார்ஜனசமாலேபா: கலாகல்பநம் ।

ஸூத்ராஹெஷநஸூவி சதூரேஸாஸு வஜாபுணம்

பொக்ஷா மஃஷுஷ்யோ ஜினவகம் லாஜாதிவிக்ஷேபணா ॥ ௨௧௨ ॥

வீக்ஷாபொக்ஷணதாபநாவிவநநாவிவநநா

சாம்ய் செநகூட்டமார்ஜனசமாலேபா: கலாகல்பநம் ।

ஸூத்ராஹெஷநஸூவி த்வத சதூரேஸாஸு வஜாபுணம்

பொக்ஷாஸூய சதுஷ்யாபுணமிமா: கூண்டொசிதாஸூஷ்ய: ॥ ௨௧௩ ॥

(210-211) மண்டபசுத்தி பதினெட்டு வகைப்படும். அவை

வருமாறு:- நிரீக்ஷணம், புரோக்ஷணம், தாடனம், அப்பியுக்ஷணம், கனனம், உத்தாரணம், பூரணம், சமீகரணம், சேசனம், குட்டனம், சம்மார்ஜனம், சமாலேபனம், நிவர்த்தி முதலிய கலைகளை அருச்சித்தல், சூத்திரவேஷ்டனம், அர்ச்சனம், ரேகா சதுஷ்டயகரணம், வச்சிரீகரணம் பொரி முதலிய திரவியங்களை இரைத்தல் என இவ்வாறு மண்டபசுத்தி பதினெட்டு வகைபுங்கண்டுகொள்க. பொரி முதலியவற்றை இரைத்தலை

நீக்கி சதுஷ்பதார்ப்பணஞ் சேர்த்து குண்டகத்தி பதினெட்டு வகைப்படும்.
(அ-கை) இருபத்தேழு கலசதேவதைகளின் பெயரை இரண்டு
சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

ஸானி ந_நடி_{டி} ஊ_ஊவரி_{ரி} தெ_{தெ}நு_{நு}த_தவ_வநா
வ_வஹி_{ஹி}ஸு_{ஸு} வி_{வி}ஷ்_{ஷ்}நா_{நா} சு_{சு}வா_{வா}
ஹ_ஹம்_{ம்} மீ_{மீ}லா_{லா}ஸு_{ஸு}ய_யஜா_{ஜா}ஸு_{ஸு} வா_{வா}ஸு_{ஸு}நி_{நி}ஜ_ஜத்
வி_{வி}ஷ்_{ஷ்}நா_{நா} வி_{வி}ஷ்_{ஷ்}நா_{நா} வி_{வி}ஷ்_{ஷ்}நா_{நா} |
ஸு_{ஸு}ந_நடி_{டி} பா_{பா}ஸி_{ஸி}நா_{நா}ஜா_{ஜா}நி_{நி}வ_வஹ_ஹவ_வநா_{நா}
ப_பவ_வஜ_ஜஸு_{ஸு}நா_{நா} ப_பவ_வஜ_ஜஸு_{ஸு}நா_{நா} சு_{சு}வா_{வா}
ஷ_ஷவீ_{வீ} உ_உண_ணய_யநா_{நா}யி_{யி}பா_{பா}ய_யது_{து} ஹ_ஹவ_வகா_{கா}
ஸ_ஸவ_வபா_{பா}த_தஸா_{ஸா} வி_{வி}ஸ_ஸதி_{தி} || ௨௧௨ ||

ந_நடி_{டி}ஸானி_{ஸா} ஊ_ஊவரி_{ரி} தெ_{தெ}நு_{நு}த_தவ_வநா
வ_வஹி_{ஹி}ஸு_{ஸு} ஹ_ஹம்_{ம்} சு_{சு}வா_{வா}
வி_{வி}ஷ்_{ஷ்}நா_{நா} ஹ_ஹம்_{ம்} ஹ_ஹவ_வஸு_{ஸு}நி_{நி}ஜ_ஜத்
வி_{வி}ஷ்_{ஷ்}நா_{நா} வி_{வி}ஷ்_{ஷ்}நா_{நா} வி_{வி}ஷ்_{ஷ்}நா_{நா} |
ஸு_{ஸு}ந_நடி_{டி} பா_{பா}ஸி_{ஸி}நா_{நா}ஜா_{ஜா}நி_{நி}வ_வஹ_ஹவ_வநா_{நா}
ஷ_ஷவீ_{வீ} ப_பவ_வஜ_ஜஸு_{ஸு}நா_{நா} சு_{சு}வா_{வா}
ஸா_{ஸா}ஜா_{ஜா}ஸு_{ஸு}ண_ணய_யநா_{நா}யி_{யி}பா_{பா}ய_யது_{து} ஹ_ஹவ_வகா_{கா}
த_தந_நண_ணவ_வெ_{வெ} ஷ_ஷவ_வதா_{தா} || ௨௧௩ ||

शान्तिर्नन्दिमहासितेन्द्रतपना वह्निश्च विद्याकला
भृङ्गीभास्ययमाश्च वास्तुनिऋतीविष्णुर्निवृत्तिर्वृषः ।
स्कन्दः पाशिरमानिलेभवदनाः पूज्याः प्रतिष्ठाकला-
देवी चण्डधनाधिपार्यभवकास्सप्तोत्तरा विंशतिः ॥ २१२ ॥

नन्दीशान्तिमहासितेन्द्रतपना वह्निश्च भृङ्गीकला
विद्येभास्ययमौ च वास्तुनिऋती विष्णुर्वृषो वृत्तिका ।
स्कन्दः पाशिरमानिलेभवदना देवी प्रतिष्ठाकले-
शजाइश्चण्डधनाधिपार्यभवकास्तन्मण्टपे देवताः ॥ २१३ ॥

(212- 213) இருபத்தேழு கலசங்களில் பூசிக்கப்படும் தேவதைகள்
இருபத்தேழு பெயர் ஆகும். அவை வருமாறு:- நந்தி, சாந்திகலை,
மகாகாளம், இந்திரன், சூரியன், அக்கினி, பிருங்கி, வித்தியாகலை,
விநாயகர். யமன், வாஸ்துபிரமன், நிருதி, விட்டுணு, ரிஷபம்,

நிவிருத்திகலை, ஸ்கந்தர், வருணன், மகாலெக்ஷ்மி, வாபு, விநாயகன், தேவி, பிரதிட்டாகலை, சண்டேசுரன், குபேரன், சப்தகுரு, ஈசானன், பிரமன் ஆக இவ்வாறு கிழக்குமுதல் பிரதக்ஷிணமாக இருபத்தேழு கலசங்களில் பூசிக்கப்படும் இருபத்தேழு தேவதைகளும் அறிந்து கொள்க. (112 - 213.)

(அ-கை) சிவதீக்ஷா மண்டபத்தில் செய்யப்படும் பூஜாக்கிரமங் கூறுகின்றார்.

வஸுயபூ^த தொரணஜபூயெஷ^ய உத^தஃ

அராராணி ததூ^தஅகூ^தந

கஷ^தள கெது^த மஜா^தம்^த ஸ^த ஜ^த ம^தஜ^தயொ

வெஜீ^தவஜீ^தபவ^ததி^தஃ ।

ஹ^தவெ^த ம^தவ^தவி^தயி^தஸ^த ஜ^தண^தவ^தஸ^தஉ^தஃ

வா^தவ^தரி^தநி^தரா^தஅ^தபூ^த வ^தடா^தZZ

ஸா^தவா^தஅ^தய^தய^தகூ^தம்^த ஹ^தவ^தய^தநி^த-

ம^தண^தஸா^தய^தபூ^தஷ^தவி^தம்^த மா^தந^தஅ^தந^த ॥ 2௧௪ ॥

सूर्यं तोरणमर्चयेदथ चतुर्द्वाराणि तत्पालकान्

अष्टौ केतुगजांश्च मङ्गलमथो वेदी समीपस्थितिः ।

हस्ते गव्यविधिश्च मण्टपञ्चुचिर्वास्त्विन्दिरार्चघटाऽऽ

शापालयुधकुम्भवर्धनिगणेशार्थैश्चलिङ्गानलान् ॥ 214 ॥

(214.) சூரியபூஜை, தோரணபூஜை, துவாரபூஜை, எட்டு கொடிகளின் பூஜை, எட்டு யானைகளின் பூஜை, அஷ்டமங்கல பூஜை வேதிகையின் சமீபத்தில் இருத்தல், தனது கையை சிவனது கையாகச் செய்துகொள்ளல், பஞ்சககவ்வியஞ் செய்தல், மண்டபசுத்தி செய்தல், வாஸ்த்துபிரமபூஜை, மகாலெக்ஷ்மி பூஜை, திக்குப்பாலகர்களின் பூஜை, தசாபுத பூஜை, ஸ்திராசனம், கும்பவர்த்தனி பூஜை, கணேஸ்வரபூஜை, சப்தகுருபூஜை, இஷ்டலிங்கபூஜை, மண்டலேஸ்வரபூஜை, அக்கினிகாரியாரம்பம் என இவ்வாறு முறையே ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ச் செய்வது மண்டபபூஜாக்கிரமமென்றறிந்து கொள்க. (214.)

(அ-கை) தோரண இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

ஸு^தஅ^ததெ தொரணஅகூ^தண^தம்^த வ^தட^தஹ^தவ^தம்^த

வெ^தள^தவெ^தய^த உ^தள^தஹ^தம்^தவ^தம்^த

யா^தஜெ^த வ^தஸி^தஜ^தத^தஸு^தவி^தபு^தஅ^தஹ^தவ^தம்^த

வ^தகூ^தம்^த த^தயொ^தஜ^தஹி^தஸி^த ।

ஸவ்வுத ஜாநா஁ மு஁ஹெ஁஁

உதெயாயு^{ஸ்}விஸு^ததாவநஜெயா
 ஆ^{ஸ்}ம^{ஸ்}ஹிஜா^{த்} நநு ॥ ௨௧௭ ॥
 தெயாயாஜஜ^{ஸ்} விஹஜ^{ஸ்} தஜய^{ஸ்}
 வீ^{ஸ்}ம் ஸிவெசு ஹாமகெ^{ஸ்}
 நஸு^{ஸ்}விந^{ஸ்} ஐபு^{ஸ்}ணப^{ஸ்}ண^{ஸ்}க^{ஸ்}ம் ஹ
 வு^{ஸ்}ஹிஜா^{ஸ்} வெ^{ஸ்} ஆ^{ஸ்}ஜரெ^{ஸ்} வதுக^{ஸ்} ॥
 பஸா^{ஸ்}சு^{ஸ்} வி^{ஸ்}வி^{ஸ்}க^{ஸ்}ஸ்^{ஸ்}வ^{ஸ்}ஜீ^{ஸ்}ப^{ஸ்}ஜி^{ஸ்}தி^{ஸ்} ய^{ஸ்}சு^{ஸ்}
 வெ^{ஸ்}வொ^{ஸ்}அ^{ஸ்}தி^{ஸ்} ௨^{ஸ்}ம்^{ஸ்} ம^{ஸ்}ம^{ஸ்}ம்
 உ^{ஸ்}வ^{ஸ்}ஸு^{ஸ்}நா^{ஸ்}ஜி^{ஸ்} வி^{ஸ்}ர^{ஸ்}ப^{ஸ்}ரொ^{ஸ்} வி^{ஸ்}ர^{ஸ்}வி^{ஸ்}ம^{ஸ்}ம்
 யாய^{ஸ்}க^{ஸ்}ன^{ஸ்}ஜா^{ஸ்} அ^{ஸ்}ந^{ஸ்}யெ^{ஸ்}சு ॥ ௨௧௮ ॥
 காவா^{ஸ்}ஸு^{ஸ்}தி^{ஸ்} த^{ஸ்}ஜ^{ஸ்}உ^{ஸ்}ஸு^{ஸ்}ஜெ^{ஸ்}வ^{ஸ்}ம^{ஸ்}ண^{ஸ்}நா^{ஸ்}
 வெ^{ஸ்}ஜ^{ஸ்}வ^{ஸ்}ஸு^{ஸ்} ஜெ^{ஸ்}நகா^{ஸ்}
 ர^{ஸ்}ம் ஹா^{ஸ்}ஸா^{ஸ்}ய^{ஸ்} தி^{ஸ்}வொ^{ஸ்}த^{ஸ்}ஜா^{ஸ்} உ^{ஸ்} வு^{ஸ்}ஜ^{ஸ்}வீ^{ஸ்}
 வு^{ஸ்}ஸா^{ஸ்}சு^{ஸ்} வு^{ஸ்}நா^{ஸ்} ஜீ^{ஸ்} க^{ஸ்}ஜி^{ஸ்}நீ^{ஸ்} ॥
 வ^{ஸ்}னகா^{ஸ்} க^{ஸ்}ஜ^{ஸ்}வி^{ஸ்}வ^{ஸ்}ய^{ஸ்}நீ^{ஸ்}த^{ஸ்}ய^{ஸ்} ய^{ஸ்}ஜெ^{ஸ்}சு^{ஸ்}
 வு^{ஸ்}ந^{ஸ்}வ^{ஸ்} ம^{ஸ்}ம்^{ஸ்} வொ^{ஸ்}ஜ^{ஸ்}ர^{ஸ்}ம்
 ஹ^{ஸ்}ஜ^{ஸ்}ம் ஜ^{ஸ்}ஹ^{ஸ்}வ^{ஸ்}ஸு^{ஸ்}தா^{ஸ்}வ^{ஸ்} தெ^{ஸ்}ஹ^{ஸ்} க^{ஸ்}ஜ^{ஸ்}வொ^{ஸ்}ம்
 ர^{ஸ்}ம்^{ஸ்} ஸ^{ஸ்}ஸா^{ஸ்}ஜா^{ஸ்}ம்^{ஸ்}வி^{ஸ்}கெ ॥ ௨௧௯ ॥

दीक्षामण्टपमङ्गलाष्टफलकानिर्माणमत्रोच्यते
 ताम्राद्यैरथ दारुभिर्वसुततस्वष्टाङ्गुलोच्छ्रायिनी ।
 कार्या तद्धनमङ्गुलद्वयमयं श्रीकारणोक्तक्रमः
 श्रीमत्कामिकतन्त्रवाक्यमनुसृत्यैकं ब्रुवे लक्षणम् ॥ २१६ ॥
 तद्रुद्राङ्गुलमानमेकमनुना त्वेकाङ्गुलाद्वर्धितो
 धावद्विंशतिरेखहानिरवधीरत्नप्रकारो भवेत् ।
 कार्यास्तेन च मङ्गलाष्टफलकास्सर्वत्र मानाङ्गुलैः
 उत्सेधार्थसुविस्तृताघनमथो द्यच्चङ्गुष्ठमात्रं ननु ॥ २१७ ॥
 त्रेधायामममुं विभज्य तदधः पीठं लिखेत् भागकेऽ
 न्यस्मिन् दर्पणपूर्णकुंभवृषभा द्वे चामरे वत्सकम् ।
 पश्चात् स्वस्तिकशङ्खदीपमिति यच्चैवोचितं मङ्गलं
 उर्वश्यादिभिरप्सरोभिरखिलं धार्यन्तदा चिन्तयेत् ॥ १२८ ॥

कास्ताश्चेति तदच्यदेवगणना चेदुर्वशी मेनका
 रम्भाश्चाथ तिलोत्तमा च सुमुखी स्यात्सुन्दरी कामिनी ।
 एका कामविवर्धनीत्यथ यजेत् स्कन्दश्च लंबोदरं
 भद्रं जहसुताश्च तेषु कमलां रुद्रं शशाङ्काम्बिके ॥ २१९ ॥

(216-219.) தீக்ஷாமண்டபத்திற்கு அஷ்டமங்கலப்பலகை
 சுவர்த்தினாலும், வெள்ளியினாலும், செம்பினாலும் செய்யலாம் அல்லது
 மரத்தினால் செய்யலாம். அந்த பலகையினுடைய நீளம் பதினாறங்குல
 மிருக்க வேண்டும். பலகையினுடைய அகலம் எட்டங்குலமும், கணம்
 இரண்டு அங்குலமுமாக இருத்தல் வேண்டும். இந்த அளவில் எட்டுப்
 பலகை செய்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாறு காரணாகமத்திற்
 சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதுவன்றிப் பதினொரு அங்குலமுதல்
 பத்தொன்பது அங்குலம்வரை நீளமும் நீளத்திற் பாதி அகலமும் இரண்டு
 பெருவிரல் அளவான கனமுமாக இருக்கலாமென்று காமிகாகமத்திற்
 சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பலகையின் நீளத்தை மூன்று பங்காக்கி,
 கீழாயுள்ள ஒரு பங்கில் எட்டுப்பலகைகளிலும் பீடம் யெழுத வேண்டும்.
 மற்றைப் பங்குகளில் ஒரு பலகையில் கண்ணாடியும், ஒரு பலகையில்
 பூரணகும்பமும், ஒரு பலகையில் இடபமும், ஒரு பலகையில் இரண்டு
 சாமரமும், ஒரு பலகையில் ஸ்ரீவத்ஸமாகிய இலக்குமியும், ஒரு பலகையில்
 சுவஸ்திகமும், ஒரு பலகையில் சங்கும், ஒரு பலகையில் தீபமுமாக
 எட்டுப்பலகைகளில் எட்டு மங்கலங்களையும் எழுதவேண்டும். இந்த
 மங்கலங்களை ஊர்வசி, மேனகை, ரம்பை, திலோத்தமை, சுழுகி, சுந்தரி,
 காமினி, காமவர்த்தனியென்னும் என்மர்கள் தரித்திருப்பதாகவும்,
 கண்ணாடியில் கந்தரையும், பூரணகும்பத்தில் விநாயகரையும், இடபத்தில்
 வீரபத்திரரையும், சாமரத்தில் கங்கையையும், ஸ்ரீவத்ஸத்தில் மகாலக்ஷ்மி
 யையும், சுவஸ்திகத்தில் ருத்திரனையும், சங்கத்தில் சந்திரனையும், தீபத்தில்
 அம்பிகையும் பூஜிக்க வேண்டும். (216-219)

(அ-கை) தசாயுதப் பலகைகளின் இலக்கணம் இரண்டு
 சலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

கதபுவநா ஹி ஷராயுடாயபுவநாகா

தாஜாஜிநாஜாஜிநா

வா ஜீவெபுநுகுறாஹுனெனாவததா

னெனததநம் குநம்மாஹு !

ஹதநுகதம் வஹு காரணெனத து வுநஃ

தனுகுணம் ஜணவம்

பாரொஹ^௧ ஓமாயதஹயுகாயுகஸுஜை

தெயெதி பக்ஷாஹாஸு ॥ ௨௨௦ ॥

கிஹாநுதிருணாமஹாஹுதி யக்

தபக்ஷுதெ ஹக்ஷணம்

வஜுஃ கெதுமஹாஸுஹுதி யக்

ஹஹாஹுதம் பஹக்ஷு ।

மஹாஹாயுபஹக்ஷு விஹிதம்

ஹஹாயுஹாஹுதம்

காஹம் ஹஹநஹைவ காயுஹைவா

ஹிதம் திரிபாஹாயுஹு ॥ ௨௨௧ ॥

कर्त्तव्या हि दशायुधार्थफलका ताम्रादिनाम्रादिना

वा दीर्घेन्दुकलाङ्गुलैरसतता चैतद्धनं त्र्यङ्गुलम् ।

इत्युक्तं खलु कारणेऽत्र तु पुनः तल्लक्षणं मण्टपं

द्वारोच्छ्रायतदर्धकार्धकसमं त्रेधेति पक्षान्तरम् ॥ २२० ॥

किञ्चान्यत्किरणागमोक्तमिति यत्तद्वक्ष्यते लक्षणं

वज्रं केतुगदाब्जचक्रमिति यद्धस्तोत्रतं पञ्चकम् ।

शेषायाधुपञ्चकञ्च विहितं हस्तार्धमानन्तदा

कारं लेखनमेव कार्यमथवा चित्रं त्रिधाह्यायुधम् ॥ २२१ ॥

(220-221.) தசாயுதப்பலகை செம்பு முதலிய உலோகங்களினால்
செய்யலாம். அல்லது மா முதலிய யக்ஞ விருக்ஷத்தினாலும் செய்யலாம்,
அந்த பலகை பதிறைங்குல நீளமும் ஆறங்குல அகலமும் மூன்று
அங்குல கனமுமாய் இருத்தல் வேண்டும். அல்லது யாகசாலையின்
வாசல் அளவாகவாவது அதிற் பாதியாகவாவது நீளமும் நீளத்திற் பாதி
அகலமும் கொள்ளலாம். இவ்வாறு காரணமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்
கின்றது. இவ்வாறன்றி வச்சிராயுதம் துவஜாயுதம் கதாயுதம் பத்மாயுதம்
சக்ராயுதம் என்னும் இந்த ஐந்தும் அளவுகோலினால் ஒருமுழு நீளங்
கொள்ளலாமென்றும், ஏனையசக்தி ஆயுதம் தண்டாயுதம் கத்தி ஆயுதம்,
பாசாயுதம் திரிகுலாயுதம் என்னும் ஐந்தும் இதிலே பாதியளவு
கொள்ளலாமென்று கிரணமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.
(அ-கை.) சுருக்குகருவ இலக்கணம் மூன்று சுலோகங்களாற்
கூறுகின்றார்.

[illegible]

वक्ष्ये सुक् सुवलक्षणं सुगुचितं दैर्घ्यन्तु तालाङ्गुलं
विंशत्यात्र तु दण्डदैर्घ्यमुदितं दण्डस्य नाहो रसैः ।
तन्मूले चतुरङ्गुलेन कलशस्त्वामुप्तपद्माकृतिः
दण्डाग्र श्रुतिगण्डिका तु विधिना कार्याक्षता वा ततः ॥ २२२ ॥
वेद्यष्टाङ्गुलविस्तृता समचतुष्कोणा रसैरुन्नता
मध्ये वर्तुलगर्तमस्य तु गुणैर्निश्चन्नतुर्विस्तृतम् ।
ग्रीवैकेन घृतायनं गलग्ननञ्चास्यञ्च वेद्यास्ततेः
त्रयंशैकेन तु शेषमंबुजकृतिः प्रोक्तास्यमैभोष्टवत् ॥ २२३ ॥

दैर्घ्यश्चाङ्गुलसङ्ख्यया सुवगतं त्रेधाष्टकं तच्छिरो-
गर्तम्मण्डलमानकं गजशिरस्तिर्यक् द्विकुम्भोपमम् !

पृष्ठं तज्जठरं सपङ्कतलविन्यस्तैपादोपमं

दण्डस्त्र्यङ्गुलकोऽस्य मूलकलशश्चद्विर्घटो गण्डिका ॥ २२४ ॥

(222-223-224.) சுருக்கு இலக்கணம் வருமாறு:- நீளம் முப்பத்தாறு அங்குலம். அவற்றுள் இருபதங்குல நீளம் தண்டம். அந்தத் தண்டத்தின் அகலம் ஆறங்குலம். அந்தத் தண்டத்தினடியில் கீழ்நோக்கித் தாமரைமுகுளம்போல நாலங்குலத்தில் ஒரு கலசம். அந்தத் தண்டத்தின் நுனியில் நாலங்குலத்தில் ஒரு கெண்டி. அதற்கப்பால் எட்டங்குலத்தில் சதுரமாக ஒரு வேதிகை. அந்த வேதிகையினுடைய ஆறங்குலம். அந்த வேதிகையின் நடுவில் நாலங்குல அகலம் மூன்றங்குல ஆழத்தில் வட்டமாக ஒரு பள்ளம். அந்தக் குழியைச்சுற்றி எட்டு இதழ். அதற்குமேல் மூன்றங்குல அகலம் ஒரு அங்குல நீளத்தில் ஒரு கழுத்து. அதற்குமேல் ஏழங்குல நீளம் நுனியில் மூன்றங்குல அகலத்தில் யானை உதடுபோல் அமைத்து, வேதிகையினுடைய நடுவிலுள்ள பள்ளத்தில் ஓரங்குல அகலம் நெய் ஒழுகும் வழியாகவும். வேதிகையின்மேல் சித்திரவேலைகள் உள்ளதாயும் இருத்தல்வேண்டும்.

இனி சுருவ இலக்கணம் வருமாறு :- நீளம் இருபத்துநாலங்குலம். நுனியில் நாலங்குல நீளத்தில் வட்டமாக இரண்டு பள்ளம். அதன் புறத்தில் இரண்டங்குலப் பிரமாணத்தில் யானை மத்தகத்திலுள்ள இரண்டு கும்பங்கள் போன்ற பிருஷ்டம். அதன் நடு, சேற்றினிடத்தில் வைத்த மான்குளம்படி போன்றிருத்தல்வேண்டும். மூன்றங்குலப் பிரமாணத்தில் தண்டமுங்கலசமும், இரண்டங்குலப் பிரமாணத்தில் கெண்டி. இவ்வாறு சுருவ இலக்கணம் அறிந்துகொள்க. சுருக்குசுருவ இலக்கணம். இந்தவிதமாகக் காமிகாகாமத்திற் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது (222-223-224)

(அ-கை) பரிதி, விஷ்டரம், தலைப்பாகை, உத்தரீயம், ஞானகட்கம், கும்பம், வர்த்தனி, கலசமென்னும் இவற்றின் இலக்கணமுங் கும்பசொரு பழம் ஐந்து சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

வாஹாஸஃ வரீயிஃ சுரூபயஜதொ

ஜாநம் தயாஜுஷதொ

நாஹஸூராமுயுதொய வாஜதரூஜஃ

ஸூரஜொ ஸஜுநிபுவபுணா ।

பாலாச: परिधि: करद्वयमथो मानं तथाङ्गुष्ठतो
 नाहश्चाग्रयुतोथ वामुतरुजश्यामो ऋजुर्निर्गुणा ।
 त्रिंशद्दर्भदलैस्तु विष्टरमतो मानं परिध्युक्तवत्
 दृष्टिगृन्थिसुवर्तिताङ्गमिति तत् श्रुत्यग्रमानं शुभम् ॥ २२५ ॥
 उष्णीषं सितवास उत्तममिदं सूक्ष्मं मृदुश्लक्ष्णं
 दैर्घ्येष्टकरप्रमाणमपि तत्पञ्चैकविस्तारितम् ।
 दैर्घ्ये सप्तविधे कृते सति तदेकेनाथवा विस्तृतं
 चोष्णीषार्धकमुत्तरीयमथवा दीप्तोक्तमार्गोचितम् ॥ २२६ ॥
 कुर्यात् ज्ञानकृपाणमश्चितकुशौष्पट्त्रिंशतावेणिका-
 कारश्चाश्रसमग्रमङ्गुलयुतैर्युग्माङ्गुलो ग्रन्थिकः ।
 तद्दैर्घ्यं गुरुहस्तमानमथवा स्मृत्यायतं कारणे
 प्रोक्तं हित्सरुसंयुतं विधुकलामानञ्च तालेन वा ॥ २२७ ॥

द्रोणद्वயாம்புரஹ்ணேன भाव्यं कुंभस्तदर्धेन तु वर्धनी स्यात् ।
 अप्याढकांबुग्रहणेन भाव्यं श्रीकामिकोक्तं कलशप्रमाणम् ॥ २२८ ॥
 मांसं कुंभமூர್ದ்வமூர್ದ्वிருதிரம் மோடோம்புசூத்ரம் சிரா-
 ரத்னं शुक्लमथास्थिकूर्चमथवा वक्त्रन्तु चूडाथवा ।
 वस्त्रं त्वक् फलमुत्तमाङ्गमुचितं पत्रं जटा जीवितं
 मन्त्रं स्यात् मुनिधान्यमासनमिति ध्यानं गणेशार्चने ॥ २२९ ॥

(225-229.) பரிதியாவது பலாசங்கொம்பு அல்லது மாங்கொம்பில்
 இரண்டுமுழு நீளமும் பெருவிரல் கனமும் உள்ளதாய் பசுமையாய் கணு
 வில்லாததாய் உடைசலில்லாததாய் வளைதலில்லாததாய் நுனியுடனே
 கூடியதாய் இருத்தல் வேண்டும்.

விஷ்டரமாவது முப்பது தருப்பையினால் முடியப்பட்டதாயும்
 பரிதியைப்பொத்த நீளமுடையதாயும் இரண்டங்குலம் முடிச்சும் நாலங்குல
 நுனியும் உடையதாயும் இருத்தல் வேண்டும்.

தலைப்பாகையென்பது தலையில் சுற்றுகிற ஆடை, அது எட்டுமுழு
 நீளமும் நான்கு பக்கத்திலும் சிவப்புக்கரையும் இருத்தலோடு
 மிருதுவாயும் உண்டை பாவு அதாவது குறுக்கு நூலும் நெடில்நூலும்
 ஒத்ததாயும் வெண்மையாயும் இந்த நீளத்தில் ஐந்தில் ஒருங்கு
 அகலமுடையதாயும் இருத்தல் வேண்டும்.

உத்தரீயமாவது, தலைப்பாகை வேட்டி நீளத்தில் பாதி நீளமாயும்,
 அந்த வேட்டி அகலத்திற் பாதி அகலமாயும் அல்லது நீளத்தில் ஏழில்

ஒருங்கு அகலமுடையதாயும் மூன்றில் ஒரு பங்கில் தோகையுடையதாயும் இருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு தீப்தாகமத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது.

ஞானவாளாவது முதிர்ந்ததாயும் பசுமையாயுமுள்ள முப்பத்தொரு தருப்பையினால் மயிர்ப்பின்னலைப்போலப் பின்னி, வாளின் பிடிபோல அடியும், நுனி நாலங்குல நீளமும், முடிச்சு இரண்டங்குல நீளமுமாகப் பவித்திர முடிச்சுப்போல் வலமாக முடியவேண்டும். இந்த ஞானவாளுக்கு அடிமுதல் நுனிவரை நீளம் குருவினுடைய கையினால் ஒருமுழுவாவது அல்லது பதினெட்டங்குலமாவது பதினாறுங்குலமாவது பன்னிரண்டங்குலமாவது கொள்ளல் வேண்டும்.

கும்ப இலக்கணமாவது, நான்கு மரக்கால் நீர் பிடிக்கக்கூடியதாயும், வாய் நாலங்குலம் அல்லது ஆறங்குல அகலமுடையதாயும், விளிம்பு இரண்டங்குல முடையதாயும் இருக்கவேண்டும்.

வார்த்தனி இலக்கணமாவது, இரண்டு மரக்கால் நீர்-பிடிக்கக் கூடியதாயும், வாய் நாலங்குலம் அல்லது மூன்றங்குல அகலமுடையதாயும் இருக்கவேண்டும்.

கலச இலக்கணமாவது, ஒருமரக்கால் நீர் பிடிக்கக்கூடியதாயும், வாய் நாலங்குலம் அல்லது மூன்றங்குல அகலம் உடையதாயும் இருக்கவேண்டும். இவ்வாறு கும்பம் வார்த்தனி கலசம் என்னுமிவைகளைக் கெடுதலின்றி நன்றாக வெந்து களங்கமில்லாத கும்பத்தில் அமைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

கும்பத்தின் சொரூபமாவது கும்பத்தில் அருச்சிக்கப்படும், தேவனுக்கு கும்பத்திலுள்ள மண் அனைத்தும் மாமிசமாகும். கும்பத்தின் மேலே பூசியிருக்கும் மண் இரத்தமாகும். கும்பத்தின் உள்ளிருக்கும் தண்ணீர் மேதஸ் ஆகும். சுற்றியிருக்கும் நூல் எழுபத்தீராயிரம் நரம்புநாடியாகும். கும்பத்தின் உள்ளே இடும் இரத்தினம் சுக்கிலமாகும். கூர்ச்சம் எலும்பி அல்லது நாக்காகும். வக்திரம் முகமாகும். சாத்துகிற பரிவட்டம் தோலாகும். மாந்தழை தலைமயிர் அல்லது ஜடையாகும். மட்டையுடனே கும்பத்தின் மேலே வைக்கப்படும் தேங்காய் தலையாகும். அடியில் பரப்புகிற எழுத்தானியங்களும் ஆசனமாகும். மந்திரம் பிராணனாகும். இவ்வாறு கும்பசொரூபங் காமிகாமத்திற் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. (225-229)

(அ-கை) தீசை யாகம் என்னும் இவற்றிற்கு உரிய மரங்களைக் கூறுகின்றார்.

யஜ்ஞ ஹட்டாஸூராவஸி ஹாஷ்கி ரணை
வா ஸுபுஷெஷ ஷா

பொக்கா ஸிவபூஷண மரீ உ வஜிநா:

உதயா வெவ கஞகத: ।

ஹேக்ஷீரபவாஸ உநநகூடா:

மாத்ருதநாஜா தரூ:

ஹயோஸுதஸிநீஷகா உ கயிதா:

பூகாஸுணை உதயா ॥ ௨௩௦ ॥

यज्ञार्हास्तरवस्त्वहाष्टकिरणे वा सुप्रभेदे दश

प्रोक्ता बिल्ववटौ शमी च खदिरश्चूतश्च वै कङ्कतः ।

हेमक्षीरपलाशचन्दन कुट्टाशशार्दूलनामा तरुः

भूयोश्चत्थशिरीर्षिकौ च कथिताः श्रीकारणे द्वादश ॥ २३० ॥

(230) யாகவிருக்ஷங்கள் எட்டென்று கிரணாகமத்திலும் பத்தென்று கப்பிரபேதாகமத்திலும் பன்னிரண்டென்று காரணாகமத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன, வில்வமரம், ஆலமரம், வன்னிமரம், கருங்காலிமரம், மாமரம், நறுமுருக்கைமரம், அத்திமரம், பலாசமரம், சந்தனமரம், வேங்கைமரம், அரமரம், வாகைமரம் எனப் பன்னிரண்டுங் கண்டுகொள்க. (230)

(அ-கை) ஆண்மரம், பெண்மரம் அலிமரங்களின் இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

தெயா ஹவையுஸுசுதாஸு வுக்ஷா:

ஹீஜாதயொசு கபுலி ஸாஸுவுக்ஷா: ।

ஸாஸுவுக்ஷாஸுஸுவு: பூஜாஸு:

ஹீஜாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ॥ ௨௩௧ ॥

त्रेधा भवेयुस्सकलाश्च वृक्षास्त्रीजातयोऽत्र त्वचि सारवृक्षाः ।

सारान्तरङ्गास्तरवः पुमांसः षण्डास्स्युरुक्तद्वयवर्जिता ये ॥ २३१ ॥

(231) உள்ளே வயிரமாயிருக்கிற மரமனைத்தும் ஆண்மரமாகும். மேலுள்ள பட்டையில் வயிரமாயிருக்கிற மரமனைத்தும் பெண்மரமாகும். இந்த இரண்டுவுகையுமல்லாத மரமனைத்தும் அலிமரமாகும். இவ்வாறு மரங்களைத்தும் மூன்று வகையாயிருக்கு மென்றறிந்துகொள்க. (231)

(அ-கை) சமித்து விறகு இரைக்கப்படுந் திரவியம் என்னும் இவற்றினிலக்கணங் கூறுகின்றார்.

பாஸாஸுஸுஸுஸு விதஸிவிஹிதா:

பவாஸுஸுஸுஸுஸுஸு:

ஹீஜாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

ஹீஜாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ॥

ஜீக்ஷாபூம் மஜிதாநி வஸுவிசிர
 ஐவஸாணி ஓராஜாவிவாஃ
 வரிசாபூக்ஷத ஹஸுஜஹுக்ஷவஸுஜா-

நெடுதாநி க்ஷாஓதாநி ॥ ௨௩௨ ॥

पालाशस्समिधो वितस्तिविहिताः पञ्चाग्रयुक्ताश्शुभाः
 इध्मान्यत्र तु षोडशेति च तथा दीर्घाणि मात्राङ्गुलात् ।
 दीक्षार्थं गदितानि सप्तविकिरद्रव्याणि लाजास्तिलाः
 सिद्धार्थाक्षतभस्मदर्भकुसुमान्येतानि कालोत्तरे ॥ २३२ ॥

(232) சமித்தாவது ஒருசாண் நீளத்தில் நுனியுடனே கூடினதாய் சுண்டுவிரல் கனமுள்ளதாய், பலாசமரம், மாமரமுதலியவற்றில் உள்ளதாய் ஐந்து வகைப்படும். விறகாவது பலாச மரம், மாமரமென்னும் இரண்டு முதலிய மரங்களிலுள்ளதாய், பதினொறங்குல நீளமுள்ளதாய் பதினாறுவகைப்படும். இரைக்குந்திரவியங்களாவன பொரி, எள்ளு, கடுகு, அக்ஷதை, பல்மம், புஷ்பம், தருப்பை, ஆகிய ஏழுமாம். இவ்வாறு காலோத்தர ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (232)

(அ-கை) ஏழுவகைத் தானியங்களிலையெனக் கூறுகின்றார்.

யாநஸாநி வஸுவிசிர வஜனி வஜஃ

வீ-ஹிஃ கூஷுதவிவாஜாஷிஃ ॥

வரிசாபூக்ஷத ஹஸுஜஹுக்ஷவஸுஜா-

ஹொஜெ து வஸுவிசிர வ யாநஸவமஃ ॥

धान्यानि सप्तेति वदन्ति सन्तो ब्रीहिः कुक्षुत्थस्तिलमाषशिंभाः ।

सिद्धार्थमुद्रौ च घटासने च होमे तु सर्वोऽपि च धान्यवर्गः ॥ २३३ ॥

(233) ஏழுவகைத் தானியங்களான, நெல்லு, கொள்ளு, எள்ளு, உளுந்து, அவரை, கடுகு, பயறு என்னும் ஏழுமாம் இவை கும்ப பூஜைக்கு ஆகும். ஓமத்துக்கும் ஆகும். இவையல்லாத சகலதானிய வர்க்கங்களும் ஓமத்துக்கு மாத்திரம் ஆகும். (233)

(அ-கை) பஞ்சௌஷதம், பஞ்சயவம், பஞ்சமிருத்து, ரசாதி, பஞ்சதுவக்கு, பஞ்சபல்லவம் என்னுமிவைகளைப்பற்றி மூன்று சுவோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

பனௌஷதபாஷா வஹுஷைவிகா வஸாசு

ஹஜஹு வெ கூக்ஷதஜைகவத்யு ।

க்ஷாணிஸு ஸாஸியயுவகொ ஐவஸு

நீவாஸவஸு வ யவாஸு பனௌ ॥ ௨௩௪ ॥

ஜெயா பனாசு ஹவணி சொசொ
 ஹிஸௌ தடாகெ வுஷஹஸு ஸுமெ ।
 க்ஷெதெ து சொவெ கூஸஜைதொ வா-
 ப்நாசாயுஸௌக்யாதிஜெ பஜாயுஃ ॥ ௨௩௫ ॥
 ஹுயஃ பனாஜெஷா ஹி கக்டுட ஹவா
 வஜீகவதநாபமா
 வெதாணாஹிஸுஜைதாஸு ஸுஸவீ-
 வஜெஹஸு மவீதாஃ ।
 ஸஹுயாஷஜெஷா ஸவாதி உ ஸிதா-
 ஹாஸுஜீக்ஷாவிதா
 ஜஹுஜஹுஸுதவிபுதவபடா-
 ஜைதாஸுஃ பஜுவாஃ ॥ ௨௩௬ ॥

पञ्चौषधाख्या सहदेविका स्यात् भद्रश्च वैकङ्कतमेकपत्रम् ।
 क्रान्तिश्च शालिर्यवको द्रवश्च नीवारवंशो च यवाश्च पञ्च ॥ २३४ ॥
 मृदश्च पञ्चात्र भवन्ति शैले सिन्धौ तटाके वृषभस्य शृङ्गे ।
 क्षेत्रे तु शैवे कुशमूलतो वा ऽप्याचार्य सेकार्थमिमे पदार्थाः ॥ २३५ ॥

மூய: பஞ் மூதொ ஹிகர்க்டமவா வலுமீகவத்யாபமா
 வெதாண்டாஹி ஸமுதாஸு ஸுபலிவர்டைமஜுஜஸ்திதா: ।
 சம்பூயாமூதொ ரசாதி ச ஸிலாடாராஸு டீக்ஷைசிதா:
 ஜம்பூதூர்சூதபிப்யல வடோஜூதாஸ்த்வச: பஜுவா: ॥ ௨௩௬ ॥

(234-236) பஞ்சௌஷதங்களாவன, சீதேவியார் செங்கழுநீர், குமீழ், நறுமுருக்கை, ஓநிலைத்தாமரை, விஷ்ணுக்கிராந்தி என்னுமைந்துமாம்.

பஞ்சயவங்களாவன: சம்பாநெல்லு, வால்நெல்லு, வரகு, குழைச் செந்நெல் மூங்கிலரிசி என்னும் ஐந்துமாம்.

பஞ்சமண்ணாவன, மலையிலுள்ள மண், கடலிலுள்ள மண், குளத்திலுள்ள மண், ரிஷபத்தின் கொம்பிலுள்ள மண், சிவாலயத்திலுள்ள மண் என்னுமைந்துமாம். இந்த ஐந்துடனே நண்டுவிடையிலுள்ள மண், ஆனையடிமண், புத்துள்ள நதியின் மண் சேர்த்துமண் எட்டென்று கொள்ளுதலும் உண்டு. இவை ஆசாரியர் கை கழுவுதல் முதலியவற்றிற்கு உபயோகப்படும்.

ரசாதியாவன, ரசம், நெல்லிக்காய்க்கந்தகம், சாதிலிங்கம், அரிதாரம், சிலாசித்து என்பனவாம்.

பஞ்சபட்டையாவன, நாவல்மரம், அத்திமரம், மாமரம், அரசமரம், ஆலமரம் என்னும் ஐந்துமரங்களின் பட்டைகளாம்.

பஞ்சதளிர்களாவன, மேலே சொல்லப்பட்ட ஐந்து மரங்களின் தளிர்களாம், இவ்வாறு காரணாகமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவை அனைத்தும் சாதகாபிஷேகம், தீக்கை, பிரதிட்டைகளில் உபயோகிக்கப்படும். (234-236)

(அ-கை) கூர்ச்ச இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

ஜீக்ஷா கூஉ உபுகூதி ஹுவெசு கூஸாஜெனெஃ

ஷடீத்ரிஸ்தா வஹ்யுக்

விஸ்தா தியிரதயாது ஹிரயொ

ஹுதெமூனெணரெகதஃ ।

ஸூதஸூகதாஃ மூவெவெயுதே து வுநஃ

வெவெஸூஜமூ கூயொ

மூகூசிதூஃ மூவாந வனவ தஜயொ

நாஹூ வூயபூஃ மூவூ ॥ ௨௩௭ ॥

दीक्षाकूर्चकृतिर्भवेत्कुशदलैषट् त्रिंशता पञ्चयुग

विंशत्या तिथिरत्रधातुभिरथो भूतैर्गुणैरेकतः ।

स्मृत्युक्ताङ्गुलदैर्घ्यमत्र तु पुनर्वदैस्तदग्रं त्वथो

ग्रन्थिर्द्युङ्गुलमान एव तदथो नाळन्तु सूर्याङ्गुलम् ॥ २३७ ॥

(237) கூர்ச்ச இலக்கணம் எவ்வாறெனில், முப்பத்தாறு தருப்பையாவது, இருபத்தைந்து தருப்பையாவது, பதினைந்து தருப்பையாவது, ஒன்பது தருப்பையாவது, ஏழு தருப்பையாவது, ஐந்து தருப்பையாவது, மூன்று தருப்பையாவது கொண்டு கூர்ச்சம் முடியலாம். நுனி நாவல்குலம். முடிச்ச இரண்டங்குலம், இவ்வாறு கூர்ச்ச இலக்கணம் அறிந்து கொள்க. ஒரு தருப்பையாகில் முடிச்ச வேண்டாம்.

(அ-கை) வாஸ்து சாந்திவிதி ஐந்து சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்

ஜீக்ஷாஜன வவீயிஹொதுககூஹிஃ

ஸூகூ வாஸுஸாணிஸூஹம்

தவரிந் தணூவெணெய உஜூ

வெஜூஃ கூதாயாஃ கூராசு ।

வாஸுஉபுகூதி உததீகூஜஃ பூயஜதொ

விவெஸவூஜா ததஃ

கூஃ ஹாஹூஉபூநவபூநீயஜநஜ-

வஸூகதஃ தஜஉபூஃ விநா ॥ ௨௩௮ ॥

அதில் கர்ண குத்திரமிட்டு, நடுவிலுள்ள நான்கு பதத்தில் வாஸ்து பிரமாணைப் பூஜிக்க வேண்டும். அவருடைய தியானம் வருமாறு: நான்கு முகமும், நான்குகையும், ஒரு கைபில் ஜபமாலையும், ஒருகையில் கெண்டியும், ஒரு கை முழந்தாளிலும், ஒருகைபூமியில் ஊன்றியும் இருப்பதாகவும், சொர்ணநிறமாகவும், பத்மாசனத்திலிருப்பதாகவும், பூமிசயனத்தில் விருப்பமுள்ளவராயும், அப்பொழுதுதான் நினைப்புடனே எழுந்தவராயும் தியானிக்க வேண்டும்.

அவருக்குக் கிழக்காக ஆறுபதத்தில் மரீசி என்கிற தேவனையும், தெற்கே ஆறுபதத்தில் விவஸ்வானையும், மேற்கே ஆறு பதத்தில் மித்திரனையும், வடக்கே ஆறுபதத்தில் தராதரையும் அர்ச்சிக்க வேண்டும். அக்கினி கோணமுதல் நான்கு கோணங்களிலும் ஒவ்வொரு கோணத்துக்கு இருவராக சவிதா, சாவித்திரன், இந்திரன், இந்திரஜயன், ருத்திரன், ருத்ரிர்ஜயன், ஆபன், ஆபவத்சன் என்னும் எண்மர்களையும் பூஜிக்கவேண்டும். சுற்றியுள்ள முப்பத்திரண்டு பதத்தில் ஈசானார் முதலான முப்பத்திரண்டு தேவதைகளை அருச்சிக்கவேண்டும். அவர்களைச் சுற்றிக் கிழக்குமுதலாக நான்கு திக்கிலும் சரகீ, விதாரீ, பூதநா, பாபராஷ்ஸீ என்னும் நால்வர்களையும், அக்கினி கோணமுதல் நான்குகோணங்களிலும் ஸ்கந்தர், அரியமா, ஜ்ஞம்பா, பலிபிஞ்சா என்னும் நால்வர்களையும் பூஜிக்கவேண்டும். ஆகவே வாஸ்து பிரமாவுடன் மரீசி முதலான நால்வர், சவிதா முதலிய எண்பர், ஈசானார் முதலிய நால்வர்களையும் சேர்த்து ஐம்பத்துமூன்று தேவதைகளை அர்ச்சிக்கவேண்டுமென்க. அருச்சித்த இடத்திற்குக் கிழக்கில் தசையில் சுவாகாந்தமாக ஒமஞ்செய்யவேண்டும். அதன்பின் பலிசமர்ப்பித்தல் ஈடுகவுள்ள கிரியைகளைபுஞ்செய்து மண்டபத்திற்கு வெளியில் பரிபக்கினி காரியமுஞ்செய்யவேண்டும். (238-242)

(அ-கை) அங்குரார்ப்பணவிதி ஆறுகலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

ஶீக்ஷாயாஜலி ஜஹ்ராஃ சுஃராஜமஃ சுயயூ

ஜயா காரணை

ஶீக்ஷாஜணவசுக்ஷிநெஜதஜிஸொ

ஹாமெய்ய வெஸாநதஃ ।

வணகவரிந ஹ்ருயொய்யுயொரய யயா

தொஹெய்யுவெவஸுணுஹெஃ

வெஜாஸ்ரஃ மஃஸாப்யஹஸுவிததஃ

ஸௌஸ்யஹ்ஜணமஃ ॥ ௨௪௩ ॥

தவரிந ஹொஸயா விஹகவஜஹா-

ஜெதஸு ஜெய உத-

பெயராதவ்விநாடிநாடி ௨௦ நிதிநா-

உய்யுடும் நவாஹாதுரம்

வா ஸம் வீக்ஷிந் ௪௦ ஹாஸம் ஹாநி உதிநாந்

ஜீராவாய வாஸுக்ஷிபெசு ॥ ௨௪௩ ॥

दीक्षायामपि मङ्गलाङ्कुरमलङ्कुर्याद्यथा कारणे
 दीक्षामण्डपकुक्षिनैऋतदिशो भागेऽथ वेशानतः ।
 एकस्मिन् स्थलयोर्द्वयोरथ यथा लाभैर्यवैस्तण्डुलैः
 वेदाश्रं गुरुसार्धहस्तविततं रेखाब्जयुङ्मण्डलम् ॥ २४३ ॥
 तस्मिन् षोडशधा विभक्तपदभाज्येतस्य मध्ये चतु-
 ष्कोणे कुंभयुताभितोर्कगणनास्थाप्याश्शुभाः पालिकाः ।
 भाव्ये कुंभजलस्थफुल्लजलजे पूर्णाङ्गमेकाननं
 चन्द्रं कैरवभासिबाहुयुगळं द्वचक्षं सितं भावयेत् ॥ २४४ ॥
 रोहिण्या च सकृत्तिकञ्च जगतामाह्लादहेतुं ततः
 प्रान्तस्थासु च पालिकासु तपनानभ्यर्चयेत्तद्यथा ।
 दर्भैस्तब्धपवाबहिस्त्रिविशिखैः सप्तग्रहैर्वा सरैः
 बद्धाश्चत्यशिरिषबिल्वदलयुक् दूर्वा हरिद्रा कुशाः ॥ २४५ ॥
 मध्ये पात्रममूस्तथा हतमृदश्चूर्णैररण्याश्मजैः
 ईषद्वालुकया च पूर्णजठरावल्मीकभूमूत्सनया ।
 विन्यस्यासु च पालिकासु मिहिरान् संपूजयेत् द्वादशा-
 तोथा धारकशक्तिपूजनमथो पात्रे शरावेऽन्यतः ॥ २४६ ॥
 द्विप्रस्थन्तु पयः प्रपूर्य तु ततः क्षिप्त्वा यवं तेन तत्
 बीजान्यत्र नवेरितानि तिलनिष्पावाढशिम्बार्थकम् ।
 मुद्रं माषकुलुत्थमत्र तु वसून् वा सप्त वा पञ्च वा
 मिश्रीकृत्य हृदा त्रिधा तु पयसा प्रक्षाल्य सौधात्मने ॥ २४७ ॥
 इत्यभ्यर्च्य च सप्तवारमभिमन्त्रचानन्तरं मङ्गलैः
 बीजावापनमृद्धिकारणधिया कुर्यात् क्रमादङ्कुरम् ।
 पश्चात्पञ्चदिनादथो मुनिदिनादूर्ध्वं नवाहात्परं
 वा संवीक्ष्य शुभाशुभानि मतिमान् ज्ञात्वाथ वाप्सु क्षिपेत् ॥

(243-248) சிவதீக்ஷை செய்யுங்காலத்து முதலாவது அங்குரார்ப்பணஞ்செய்து அதன்பின்னர் சிவதீக்ஷை செய்யவேண்டுமென்று காமிகாகமத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அங்குரார்ப்பணஞ் செய்யுமுறை வருமாறு: தீக்ஷை செய்கிற தினத்திற்கு முன்னர் ஒன்பது நாளிலாவது ஐந்து நாளிலாவது மூன்று நாளிலாவது முதநாளிலாவது அல்லது அந்த நாளிலாவது அங்குரார்ப்பணஞ் செய்யவேண்டும். செய்யுமிடம் தீக்ஷாமண்டபத்துள் நிருதிதிக்கு அல்லது ஈசானதிக்காக இருத்தல் வேண்டும். அந்த இடத்தில் கலம் அரிசி முதற்கொண்டு எவ்வளவு கூடுமோ அவ்வளவு அரிசியாலாவது தானியங்களாலாவது ஆசிரியர் கை முழத்தில் சதுரசர்மாக ஒரு மண்டலமிட்டு அதில் தாமரைபோல் கீறி, அதனைப் பதினாறு கோஷ்டமாக்கி, அவற்றுள் நடுவிலுள்ள நான்கு கோஷ்டத்தை ஒன்றாக்கி அதில் குமுதாசனங்கற்பித்து, அந்த ஆசனத்தில் சந்திரகும்பத்தையும், ஏனைய பன்னிரண்டு பதங்களிலும் பன்னிரண்டு பாலிகைகளை, தருப்பையினாலே மூடப்பட்ட துவாரங்களை யுடையதாயும் மூன்றிழையினாலாவது ஐந்திழையினாலாவது ஏழிழையினாலாவது சுத்திவரக் கூட்டப்பட்ட அரசிலை, வாகையிலை, வில்வத்திரம், அருகு, பசுமஞ்சள், தருப்பைப்பில்லு என்னும் இவைகளை யுடையதாயும், எருமுட்டைப் பொடி சேர்த்து மணலை இதனோடுகட்டி முன்விதிப்படி கொண்டுவரப்பட்ட மண்ணினால் நிறைத்து வலமாகவைத்து, அந்த கும்பத்திலுள்ள ஜலத்தில் பாவிக்கத்தகுந்த மலர்ந்த தாமரையில் சந்திரனை பூரணமான அங்கத்தை யுடையவராகவும், ஒருமுகமும் ஆம்பப்புஷ்பங்களாற் பிரகாசிக்கின்ற இருகைகளையும் உடையவராகவும், இரண்டு நேத்திரங்களை யுடையவராகவும், வெளுப்பாயும், ரோகிணி க்ருத்திகாதேவி என்னுமிவர்களுடன் கூடினவராகவும், உலகஞ்சந்தோஷிப்பதற்குக் காரணமாக யிருக்கிறவராகவும் பாவித்து, கும்பத்தில் அவரையும், பன்னிரண்டு பாலிகைகளில் பன்னிரண்டு குரியர்களையும், ஆசனமூர்த்தி மூலமந்திரங்களால் ஆதாரசக்தியையும் பூஜிக்கவேண்டும். பின்னர் ஒரு சருவத்திலாவது ஒருசட்டியிலாவது ஒரு பாத்திரத்திலாவது இருநாழி ஜலம் நிரப்பி சாலிநெல்லிட்டு, எள்ளு, அவரைக்கொட்டை, துவரை, கடலை, கடுகு, பயறு, உளுந்து, கொள்ளு என்னும் எட்டுத்திரவியங்களாவது, அல்லது ஏழு அல்லது ஐந்து திரவியங்களாவது, அந்த நெல்லுடனே கூட்டிக்கலந்து, பாலினால் மந்திரத்துடன் மூன்று முறைகழுவி, இருதயமந்திரத்திரத்தாலருச்சித்து, ஏழு முறை மந்திரித்து, மங்கலவாத்தியங்களுடன் இந்தப் பாலிகைகளுள் இந்த வித்துக்களைபிடவேண்டும். இட்டபின் சந்திர கும்பத்திலுள்ள

நீரினால் நனைக்கவேண்டும். சிவதீக்ஷை முடிந்து ஐந்து அல்லது ஏழு அல்லது ஒன்பது நாளுக்குப்பின் அந்த அங்குரார்ப்பணங்களைப் பார்த்து சுபாகமறிந்து ஓமம் பண்ண வேண்டும். ஓமஞ்செய்தபின்னர் அங்குரங்களை நீரில் இடல் வேண்டும். இது சிவதீக்ஷா மங்களாங்குர விதியாகும். (243-248)

(அ-கை) இரக்ஷாபந்தன விதியைக் கூறுகின்றார்.

ரக்ஷாவஸநஜு உடுதெ மூரூரூஜ-

மகஸு பாசெகூதம்

தாம்பவூதம் கூஜகம் வஜாஹவஹம்

ரக்ஷாமுணம் நுஸு உ 1

வெஹஜம் வா தி, வரூவ வஹவரூயகூ

வீதஹ காவூவஜம்

ஜகூரம் மூஷவி வஜூஜஸுநாநா

ஜஹூ தி, யா வஸயெகூ || ௨௪௯ ||

रक्षाबन्धनमुच्यते गुरुद्वयवस्तु पात्रेक्षतं

तांबूलं क्रमुकं सदाफलफलं रक्षागुणं न्यस्य च ।

हैमं वा त्रिसरञ्च पञ्चसरयुक् पीतञ्च कार्पासजं

दक्षाङ्गुष्ठविवर्जमस्त्रमनुना मृष्ट्वा त्रिधा बन्धयेत् ॥ २४९ ॥

(249) சிவதீக்ஷை செய்யுங்காலத்து ஆசிரியர் சிஷ்யனுக்கு இரக்ஷாபந்தனம் செய்யுமுறை வருமாறு: ஆசிரியர் வடக்கு முகமாக இருந்துகொண்டு, சிஷ்யனைக் கிழக்கு முகமாக நிற்கச்சொல்லி, வெண்கலமுதலான பாத்திரத்தில் நாலுநாழி அரிசியும், ஒருபாக்கும், மூன்று வெள்ளைவெற்றிலையும், ஒரு தேங்காயும், ஒரு பாத்திரத்தில் விபூதியும் வைத்து, பொன்னாற்செய்த காப்பாவது அல்லது மூன்றிழை ஐந்திழை முதலாக ஒற்றைபடும் இழையினால் முறுக்கப்பட்ட பொன்னிறமான பருத்திநூலாற் செய்த காப்பாவது, அந்தப் பாத்திரத்தில் வைத்து அபிமந்திரித்து, பின்னர் அந்த காப்பு நூலை யெடுத்து, குருவானவர் வலது பெருவிரல் நீங்க ஏனைய விரல்களினால் அஸ்த்திரமந்திர்த்தால் மும்முறை உருவி, சிஷ்யனுடைய வலதுகையில் சிவமந்திர்த்தால் தரித்தல்வேண்டும். (249)

(அ-கை) சிவதீக்ஷையில் செய்யப்படுஞ் சைவாக்கினி காரியம் பதினைந்து சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

ஜீக்ஷாமௌ து விஸெஷகூடி வலிதி
பெஜாஹநாஜூபூதொ

[illegible]

[illegible]

ஸௌஜாயா^ந மியு^நதெநுவெய^ந மூ^நருணா^ந
 ஹோ^நதவ^நதெ^நதய^ந |
 பா^நதெ^ந டி^நக^நழி^நண^நவா^நஜ^நக^நழி^நதி^நத^நக^ந
 ஹா^நம^நத^நயா^நஜ^நம்^ந ஸு^நவெ-
 ணா^நஜா^நயா^நமியு^நவெ^ந த^நதொ^ந நு^ந ஜ^நநா^ந
 ஹோ^நதவ^நஜா^நஜெ^ந க^நவி^நஹ^ந || ௨௯ ||
 கூ^நஜெ^ந க^நவ^நஸு^ந வி^நப^நய^நய^நய^நண^ந த^நஜ^நயொ-
 வ^நஸா^நஜ^நஸா^நவி^நஜ^நக^நக^நயா^ந
 ஸெ^நயம்^ந ஸம்^நஹி^நத^நயா^நய^ந பா^நரு^நக^நரு^நநா^ந
 கூ^நணா^ந உ^ந மொ^நஜ^நக^நயா^நகா^ந |
 ஜெ^நயா^நஜ^நஸா^நய^ந ஜ^நஹ^நக^நதொ^நய^ந உ^ந வு^நந^ந
 த^நத^நஜ^நநம்^ந ஜ^நரு^நத^நத^ந
 ஜா^நஹ^நத^நஸா^நஜ^நம^நஸு^நக^நயொ^நத^ந க^நயி^நதா^ந
 வ^நஹோ^நத^நஸா^ந வி^நஸ^நதி^ந || ௩௦ ||
 வ^நஸா^நஜ^நமியு^நவா^நவி^நவா^நர^நக^நர^நணம்^ந
 வ^நகா^நநு^நஸ^நபா^நந^நத^நக^ந
 வ^நகெ^நக^நக^நக^நர^நணம்^ந உ^ந த^நத^நநா^நயொ^ந
 ஜி^நஹா^நவி^நவா^நர^நக^நயா^ந |
 த^நத^நஸா^நந^நத^நஜெ^நக^நஹா^நவ^நக^நர^நணம்^ந
 நா^நஜா^நய^நய^நஸா^நஉ^நநா^ந
 ஸ^நஸெ^நணா^நஹு^நதி^நவ^நஹ^நகம்^ந திர^நய^நவா^ந
 கம்^ந ஸம்^நஹு^நவ^நஹி^நஸு^நவெ^ந || ௩௧ ||
 ஹ^நத^நஸு^நக^ந வி^நத^நரெ^நள^ந ஸ^நஜ^நஉ^நஸு^ந வி^நஜ^நவீ-
 கூ^நதெ^நஸ^நவ^நக^நஸு^ந த^நக^ந
 கூ^நண^நஸ^நஸா^நஸு^ந ஸ^நஜா^நந^நக^நரு^நந^நயொ^ந
 யொ^நஜ^நஸா^ந ர^நஸ^நஜ^நஸா^நவி^நய^ந |
 உ^நரு^நஜா^நனா^ந வ^நரு^ந வ^நஹ^ந ஸம்^நஸு^நதி^நர^நத^ந
 வ^நரு^நதெ^நஸு^ந உ^ந வ^நரு^நண^நஸா^நஹு^நதி^ந
 ஜெ^நயா^ந த^நத^ந த^ந த^நஹ^நவி^நகம்^ந
 உ^நப^நநி^நஷீ^நகூ^நஜா^நஜி^நக^நஜா^நவி^ந ய^நக^ந || ௩௨ ||
 கூ^நகூ^நத^நஸு^ந ஸ^நஜ^நய^நத^நஹ^நமூ^நரு^நணா^ந
 காய^நஸா^ந ஹி^ந வ^நரு^நண^நஸா^நஹு^நதி^ந
 ஜீ^நகூ^நஜா^நஜ^நகூ^நதா^நவி^ந ஜொ^நக^நத^நதி^ந ய^நக^ந
 ஸ^நவ^நய^ந ஜெ^ந ஸ^நஜ^நத^ந |
 உ^நவ^நய^நய^ந க^நய^ந வ^நஹி^நவ^நண^நஹ^நர^நணம்^ந
 ஜா^நவ^நஸா^நய^நநா^நய^ந ஸு^நவெ^ந

ஐசா^{ஸ்}ஷொ^{ஸ்}லஸ^{ஸ்} ஷொ^{ஸ்}லஸா^{ஸ்}ம் ம^{ஸ்}அ^{ஸ்}தி^{ஸ்}தா^{ஸ்}
 ஷெ^{ஸ்}யா^{ஸ்}ஸி^{ஸ்}வா^{ஸ்}மி^{ஸ்}தத^{ஸ்} ॥ ௨௬ ॥
 ய^{ஸ்}நாய^{ஸ்}ஷெ^{ஸ்}தி^{ஸ்} ப^{ஸ்}ரோ^{ஸ்}க^{ஸ்}வ^{ஸ்}ய^{ஸ்} ப^{ஸ்}ந^{ஸ்}
 த^{ஸ்}ஷெ^{ஸ்}த^{ஸ்}வீ^{ஸ்}ஸா^{ஸ்}அ^{ஸ்}நா^{ஸ்}-
 மெ^{ஸ்}ஸா^{ஸ்}ஸு^{ஸ்}மி^{ஸ்}ஜ^{ஸ்}வெ^{ஸ்}க்^{ஸ்}ஸா^{ஸ்}வ^{ஸ்}ந^{ஸ்}ஜெ^{ஸ்}யா^{ஸ்}
 நா^{ஸ்}அ^{ஸ்}ஷெ^{ஸ்} வ^{ஸ்}ஸ^{ஸ்}பி^{ஸ்}ஸு^{ஸ்}ய^{ஸ்} ।
 தெ^{ஸ்}ஜெ^{ஸ்}ஜ^{ஸ்}அ^{ஸ்}ண^{ஸ்}அ^{ஸ்}க^{ஸ்}ம் ஹ^{ஸ்}ஜெ^{ஸ்}ஸி^{ஸ்}க்^{ஸ்}ப^{ஸ்}ர^{ஸ்}
 வ^{ஸ்}ஸா^{ஸ்}ஜா^{ஸ்}ந^{ஸ்}ஜெ^{ஸ்}வ^{ஸ்}ஸி^{ஸ்}ஷெ^{ஸ்}த^{ஸ்}
 ப^{ஸ்}அ^{ஸ்}தெ^{ஸ்}ஷெ^{ஸ்} ஜ^{ஸ்}அ^{ஸ்}ம^{ஸ்}த^{ஸ்}அ^{ஸ்}ய^{ஸ்}ஷ^{ஸ்} ஜ^{ஸ்}ஸ^{ஸ்}க^{ஸ்}
 ஹ^{ஸ்}அ^{ஸ்}யா^{ஸ்}அ^{ஸ்} ப^{ஸ்}அ^{ஸ்}ண^{ஸ்}அ^{ஸ்}ஹ^{ஸ்}அ^{ஸ்}தி^{ஸ்} ॥ ௨௬ ॥

दीक्षाग्नौ तु विशेषकर्म फडिति प्रज्वालनादूर्ध्वतः
 गर्भाग्न्यर्चनमत्र चित्तमनुना दार्भन्तदा कङ्कणम् ।
 देवीवामकरे तु देयमथ तद्व्यानादजार्चाहुतिः
 त्रेधा हन्तहृदा तिलेन हवनाद्रामाच्छिरस्तस्तथा ॥ २५० ॥
 सीमन्तार्थमघोरतश्च शिखया तद्वत्तथा जन्मने
 वक्त्रेणापि च वर्मणाथ समले गर्भे तदुच्छित्तये ।
 वर्मज्वालनमस्त्रतोर्ध्वकणिकाभिः प्रोक्षणं स्यात्पुनः
 वर्माग्निज्वलनञ्च दर्भरचितं चादाय तत्कङ्कणम् ॥ २५१ ॥
 देयं काञ्चनकङ्कणं त्वथ हृदा संपूजनं सूतका-
 पोहार्थं शिवहेतितोर्ध्वजलतस्संप्रोक्षणं चास्त्रतः ।
 दर्भेणापि च ताडनं कवचतो वौषड्युजाभ्युक्षणं
 दर्भैरग्न्यवनेधिमेखलमथो स्थाप्यं परिध्यादिकम् ॥ २५२ ॥
 हन्मन्त्रेण ततोथ वह्निवदने लालापनोदापनात्
 होतव्यास्समिधस्तु पञ्च हृदयान्मूर्धान्ततश्चाक्तकाः ।
 ब्रह्मादीन्परिधिष्वथो दिगाधिपानभ्यर्चयेद्विष्टरेषु
 एतेषां शुचिपालरक्षणवचो वक्तव्यमार्येण तु ॥ २५३ ॥
 पश्चात् सुक्स्म्वशुद्धिरत्र च चतुश्शुद्ध्याथ संगृह्यतौ
 ऊर्ध्वाधोमुखमास्यवामकरतस्सार्धं कुशैर्नैकतः ।
 अस्त्रेणार्ध्वजलोक्षणं कवचतोभ्युक्ष्यावकुण्ठय ह्यमू
 काष्ठत्याजनहेतवे च हृदये नैतौ शुचौ तापयेत् ॥ २५४ ॥

तत्राग्रचात् सकुशात् क्रमात् करतलस्पर्शात्सशस्त्रात्त्रिधा
 प्रादक्षिण्यविधिरशुचिं प्रति तयोरग्रे च मध्योद्धृतः ।
 पूज्यं तत्र तदीश्वरत्रयमथो न्यस्यात्र शक्तिं शिवं
 पश्चात्तन्मयभावसूत्रकलने दर्भे स्थितिर्हृद्युजा ॥ २५५ ॥
 एवं स्रुक् स्रुवशुद्धयश्शशिकलावीक्षादि हृद्यर्चना
 पर्यन्ताः कथमाज्यशुद्धिरिति चेत् साकल्यतस्सोच्यते ।
 आज्यं शोधितमीक्षणादिभिरथो कुण्डे परिभ्रामणं
 त्रेधा नेमिशिरोग्निकोणमधितत्स्थाप्यं ततोहं विधिः ॥ २५६ ॥
 एवं भावनमीषदाज्यपुषितं दर्भाग्रतो ब्रह्मणे
 स्वाहास्थापनमित्यधिश्रयणमुद्रासोत्प्लवौ संलवम् ।
 हुत्वा हन्मनुमन्त्रितं कुशमथो सिक्त्वा घृतेयं शुचौ
 दद्यात्तद्धि पवित्रकर्म च तथा नीराज्जनं दीपनम् ॥ २५७ ॥
 मध्ये ग्रन्थियुतं कुशद्वयमितं साग्रं वितस्त्यायतं
 क्षिप्त्वा सर्पिषि सोमदिक्छिखमतस्सव्येतरां मध्यमाम् ।
 ध्यात्वा पिङ्गलयेडया सह सुषुम्नां सव्यभागात् स्रुवे-
 णादायाज्यमतस्सिते तु जुहुयादग्नीक्षणे दक्षिणे ॥ २५८ ॥
 तस्मिन् स्वेति च हेति सर्पिषि तथा वामे च मध्येऽग्नये
 सोमायाग्नियुतेन्दवेथ गुरुणा होतव्यमेतत् त्रयम् ।
 पात्रे दक्षिणवाममध्यमिति तत् भागत्रयाज्यं स्रुवे-
 णादायाग्निमुखे ततो नु मनुना होतव्यमाज्ये त्विह ॥ २५९ ॥
 कृष्णे त्वस्य विपर्ययेण तदथोप्याज्याभिमन्त्रक्रिया
 सेयं संहितयाथ पालकलना कुण्ठा च गोमुद्रिका ।
 देयाज्याय महत्त्वतो च पुनस्तत्पूजनं मूलतः
 चाहत्याज्यगशुद्धयोऽत्र कथिताः पञ्चोत्तरा विंशतिः ॥ २६० ॥
 पश्चादग्निमुखाभिघारकरणं वक्त्रानुसन्धानतत्
 वक्त्रैकीकरणे च तत्पुनरथो जिह्वाभिघारक्रिया ।
 तत्सन्धानतदेकभावकरणे नामार्थमीशार्चना
 शस्त्रेणाहुतिपञ्चकं त्रिरथवा त्वं शंभुवह्निश्शुचे ॥ २६१ ॥

इत्युक्त्वा पितरौ समर्च्य विमुखीकृत्येशवक्त्रस्य तत्
 कुण्डस्यास्य समानकल्पनमथो योज्या रसज्ञास्त्रियम् ।
 चूडान्ता खलु पञ्च संस्कृतिरतः पूर्वे च पूर्णाहुतिः
 देया तत्र तु तन्त्रसिद्धमुपनिष्क्रामादि कर्माणि यत् ॥ २६२ ॥
 कृत्वातश्च समर्थतन्त्रगुरुणा कार्या हि पूर्णाहुतिः
 दीक्षादर्शकृतापि चोक्तमिति यत् सर्वञ्च मे सम्मतम् ।
 चर्वर्थं त्वथ वह्निरखण्डभरणं चाप्यायनार्थं शुचेः
 इध्माष्णोदश षोडशाङ्गुलमिता देयाग्निशवाग्निं ततः ॥ २६३ ॥
 ध्यायेच्चेति पुरोक्तवध्यथ पुनस्तच्चेतसीशार्चना-
 थेशस्याग्निमुख्यैक्यभावनमथो नाडीषु सन्धिस्त्वयम् ।
 तेजोमण्डलकुम्भदेशिकपरस्सामान्यवैशिष्ट्यतः
 पूर्वे मूलशतद्वयञ्च दशकं ह्याच्च पूर्णाहुतिम् ॥ २६४ ॥

(250-264) தீக்ஷாக்க்னியை ஹும் பட் என்றுசொல்லி ஜுவாலை
 செப்தபின்னர் கர்ப்பாக்க்னியைப் பூஜிக்கவேண்டும். ஹ்ருதயமந்திரத்தால்
 தேவியின் இடது கையில் தர்ப்பையால் செய்யப்பெற்ற கங்கணங்
 கொடுக்கவேண்டும். எள்ளால் சத்யோஜாத மந்திரத்தை உச்சரித்துக்
 கொண்டு மூன்று ஓமம் பண்ணி ஹ்ருதயமந்திரத்தால் மூன்று முறை
 பூஜிக்கவேண்டும். இது கர்ப்பாதானம் எனப்படும். இங்ஙனமே
 வாமதேவத்தாலும் சிரசாலும் ஓமம் செய்வது பும்சவனம்.
 அகோரத்தாலும் சிகையாலும் மூன்று ஓமங்கள் செய்வது சீமந்தம்.
 தற்புருடத்தாலும் கவசத்தாலும் ஓமம் செய்வது ஜாதகன்மம். இந்தக்
 காரியங்களை நடத்திய பின்னர் கர்ப்பமலங்கள் நீங்கும் பொருட்டு
 கவசத்தால் ஜுவாலை செய்து அர்க்கிய ஜலங்கொண்டு அஸ்திரத்தால்
 புரோக்ஷணஞ்செய்து மறுபடியும் கவசத்தால் ஜுவாலை செய்து
 தர்ப்பத்தால் செய்யப்பெற்ற கங்கணத்தை எடுத்து சுவர்ணகங்கணங்
 கொடுக்கவேண்டும். பின் இதயத்தால் பூஜை செய்து சூதகம்
 நிவிருத்தியாகும் பொருட்டு அருக்கியங்கொண்டு சிவாஸ்த்திரத்தால்
 புரோக்ஷணஞ்செய்ய வேண்டும். பின் அஸ்திரமந்திரத்தை உச்சரித்துக்
 கொண்டு தர்ப்பத்தால் தாடனஞ்செய்து வெளஷ்டுடன் கூடின
 கவசத்தால் அப்யுக்ஷணஞ்செய்து மேகலையில் தர்ப்பைகளால் கிரந்தி
 செய்து முடிந்து ஒருமுழ நீளமுள்ள விஷ்டரத்தைப் பரப்பி
 குண்டத்தின் கீழ் மேகலையில்பெருவிரல் பருமனும் ஒரு முழ
 நீளமுங்கொண்ட பலாசங் கொம்பலாகிய பரிதியையும் தாபிக்க
 வேண்டும்.அக்னியினுடைய பல் நா கோடைவாய் ஜலம் இவைகளைச்

சுத்தி செய்யும் பொருட்டு ஐந்து சமித்துக்களை அடியையும் முடியையும் நெய்ப்பில் தோய்த்து இருதயத்தால் ஓமம் பண்ண வேண்டும். பரிதியில் பிரமன் சங்கரன் விட்டுண்டு அனந்தன் இவர்களுடும், கிழக்கு தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு, ஆகிய திக்குக்களில் உள்ள விஷ்டரங்களில் இந்திராதி பதினமரையும் பூசிக்கவும். அதன்பின் இவர்களிடம் அக்னி குழந்தையை காக்கும் பொருட்டுச் சொல்லவேண்டிய வார்த்தையைக் கூறவேண்டும்.

பின்னர் ஸ்ருக் ஸ்ருவம் இவைகளின் சுத்தி கூறப்படுகின்றது. நீர்ஷணம் முதலிய நான்கு சுத்திகளைச் செய்து ஸ்ருக்கை மேல் நோக்கின முகமாகவும் ஸ்ருவத்தைக் கீழ்நோக்கிய முகமாகவும் அவைகளைத் தர்ப்பைகளுடன் யெடுத்து உயர்ந்த தர்ப்பங்களைவைத்து நூலாற்கட்டி அடியையும் நடுவையும், தலையையும் தொட்டுப்பிடித்து அஸ்த்திரமந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு அருக்கிய சலத்தாற் புரோக்ஷித்து அப்யுக்ஷணமும் கவசத்தால் அவகுண்டனமும்செய்து காஷ்டத்தைத் தியாகஞ்செய்யும் பொருட்டு ஹ்ருதயத்தால் இவைகளை அக்னியிற் காச்சவேண்டும். பிறகு அக்னியை மூன்றுமுறை சுற்றி நுனி நடுவு அடி இவைகளில் பிரமன் விட்டுண்டு ருத்திரனென்னும் இவர்களைப் பூசித்து, சுருக்கில் சக்தியையும் ஸ்ருவத்தில் சிவனையும் நியாசஞ்செய்து பின் பிரமன் விட்டுண்டு ருத்திரனாகப் பாவித்து, கவசத்தால் திரிசுத்திரங்கொண்டு ஸ்ருக் ஸ்ருவம் இவைகளின் கண்டத்தில் சுற்றி தனக்கு வலப்பக்கத்தில் தர்ப்பைமேல் மூலத்தால் தாபித்து ஹ்ருதயத்தால் அருச்சிக்கவும்.

பிறகு நெய்பின் சுத்தி கூறப்படுகின்றது. நீர்ஷணம் முதலியவற்றால் சுத்தியெய்யப்பெற்ற நெய்யை மூன்றுமுறை அக்கினிபைச் சுற்றி அக்னிகோணத்தில் வைக்கவேண்டும். பிறகு தன்னைப் பிரமனாகத் தியானித்து, குண்டத்தின்மேல் மூன்று முறை அக்கினியிற்காய்ச்சி அக்னிதிக்கில் தாபித்து தர்ப்பைமுனையால் நெய் பிந்துவை ஓம் ஹாம் ப்ரஹ்மணே ஸ்வாஹா என்று சொல்லிக் கொண்டு ஓமம் செய்வதாகிய ஸ்தாபனமும், அதன்பின் விஷ்ணு சொருபமாகத் தன்னுடைய தேகத்தைத் தியானித்து ஈசானதிக்கில் நெய்யைவைத்துத் தர்ப்பை முனையால் நெய் பிந்துவை ஓம் ஹீம் விஷ்ணவே ஸ்வாகா என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓமம் செய்வதாகிய அதிர்யணமும், அதன் பின்னர் தன் தேகத்தை உருத்திர சொருபமாகத் தியானித்து குண்ட நாயியில் நெய்யை வைத்து ஓம் ஹும் ருத்ராய ஸ்வாஹா என்று சொல்லிக்கொண்டு நெய் பிந்துவை தர்ப்பை நுனியால் ஓமம் செய்வதாகிய உத்வாசனமும் செய்து, ஓட்டையளவுள்ள இரண்டு தர்ப்பைகளினால் செய்யப்பெற்ற பவித்திரத்தைக் கட்டைவிரல்

அணியிவிரல்களால் எடுத்து அஸ்திரத்தால் நெய்யை அக்னிக்கு எதிர்முகமாக மூன்றுமுறை உத்ப்லாவனஞ் செய்க. அவ்விதமே தனக்கு எதிர்முகமாக இருதய மந்திரத்தால் சம்பிலவனஞ் செய்து, அந்த பவித்திரமுடிச்சை அவிழ்த்து இருதய மந்திரத்தால் அபிமந்திரித்து தர்ப்பையைக்கொளுத்தி நெய்யிற்றேருயித்து அஸ்திரத்தால் அக்னியிற்போடவேண்டும். அவ்விதமே பிறிதொரு தர்ப்பையை எடுத்து நெருப்பிலேகொளுத்தி கவசத்தால் நெய்யை வலமாகச்சுற்றி மீளவும் நெருப்பிலே போடுவதான நீராஜனமும்செய்யவேண்டும். பின்பு சாண் நீளத்து இரண்டு தர்ப்பைகளை நடுவில் கிரந்தியாக முடிந்து பிரணவத்தை யுச்சரித்து நெய் மத்தியில் வடக்கு நுனியாகப் போட்டு வலதுபக்கம் இடது பக்கம் இரண்டினையும் முறையே சுக்கிலபக்ஷம் கிருஷ்ண பக்ஷங்களாகவும், வலது பக்கம் இடது பக்கம் நடுபக்கங்களை முறையே பிங்களை இடை கழுத்துமுனை ஆகிய மூன்று நாடிகளாகக்கற்பித்து சுருவத்தினால் வலப்பக்கமாக நெய்யை எடுத்து ஓம் ஹாம் அக்னயே ஸ்வாஹா என்று வெண்மையான அக்னியினுடைய வலது கண்ணிலும், இடது பக்கமாக நெய்யை எடுத்து ஓம் ஹாம் சோமாய ஸ்வாஹாவென்று அக்னியினுடைய இடது கண்ணிலும், நடுவே நெய்யை எடுத்து ஓம் ஹாம் அக்னீஷோமாப்யாம் ஸ்வாஹா என்று அக்னியினுடைய நடுக்கண்ணிலும், ஓம் ஹாம் அக்னயே ஸ்விஷ்டகிருதே ஸ்வாஹா வென்று அக்னியின் வாயிலும் சிறிது ஓமம் செய்து மீதமானதை அந்த அந்த நெய்யின் பாகங்களில் அஸ்திரமந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு விட வேண்டும். இது சம்பாத ஓமம் எனப்படும். ஈண்டு ஒரு விசேஷம். அதாவது சுக்கில பக்ஷமாயின் அப்போது முதலில் வலது கண்ணில் அதற்குரிய மந்திரத்தை யுச்சரித்துக் கொண்டு ஓமம் செய்யவேண்டும். அச்சமயம் கிருஷ்ணபக்ஷமாய் இருந்தால் முதலாவது இடது கண்ணிற்கு அதற்குரிய மந்திரத்தையுச்சரித்து ஓமம் செய்து அதன்பின்னர் வலது கண்ணிற்கு ஓமம் செய்தல்வேண்டும். அதாவது ஓம் ஹாம் சோமாய ஸ்வாஹா ஓம் ஹாம் அக்னயே ஸ்வாஹா ஓம் ஹாம் சோமாக்னிப்யாம் ஸ்வாஹா ஓம் ஹாம் அக்னயே ஸ்விஷ்டகிருதே ஸ்வாஹாவென்று அக்னியினுடைய இடம் வலம் நடு ஆகிய கண்களிலும் வாயிலும் முன்போல் ஓமஞ்செய்து, நெய்யை சம்ஹிதையால் அபிமந்திரனஞ் செய்து, ரகக்ஷ அவகுண்டனம் இவைகளைச்செய்து தேனுமுத்திரை செய்துகொண்டு மூலமந்திரத்தால் அமிருதீகரித்து, மூலமந்திரத்தால் பூஜைசெய்து, இருதயமந்திரத்தால் நெய் பிந்துவை அக்னியிலே விடவேண்டும்.

பின்னர் ஓம் ஹம் சத்யோ ஜாதாய ஸ்வாஹா ஓம் ஹிம் வாமதேவாய ஸ்வாஹா ஓம் ஹும் அகோராய ஸ்வாஹா ஓம் ஹேம் தத்புருஷாய ஸ்வாஹா ஓம் ஹோம் ஈசானாய ஸ்வாஹா என்று இவ்விதம்

ஒவ்வொரு நெய்யின் ஆஹுதியையும் அக்கினியின் முகங்களில் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். அதன்பின் வக்திரானு சந்தானாகுதிக்கு வேண்டி மந்திரங்கள் அனைத்தையும் உச்சரித்து வக்திரானு சந்தானாகுதியையும் செய்யவேண்டும். அதன்பின் ஓம் ஹம் ஹிம் ஹம் ஹேம் ஹோம் சத்யோஜாத வாமதேவ அகோர தத்பருஷ ஈசானேப்ய: ஸ்வாஹாவென்று அக்கினி திக்குமுதல் வாயுதிக்கு ஈருகவும், நிருருதி திக்குமுதல் ஈசானதிக்கு முடிவாகவும் நெய்யை ஓமம் செய்வதான வக்திரைகீரண ஆகுதியையும் செய்யவேண்டும். இதன்பின்னர் அவைகளை அனுசந்தானஞ்செய்து கொண்டு ஏகீபாவஞ்செய்து நாமகரணத்திற்காக ஈசானத்தால் அருச்சித்து அஸ்திரத்தால் மூன்று அல்லது ஐந்து ஆகுதிகள் செய்து “சிவாக்னிஸ்த்வம் ஹுதாசன” என்று மூலத்தால் அக்கினிக்கு நாமகரணஞ்செய்து, ஹ்ருதயத்தால் வாக்கீசுவர வாக்கீசுவரர்களை அருச்சித்து, தனிமூன்று ஆகுதிகள் செய்து அருச்சித்து, அவர்களை உத்வாசனஞ்செய்யவேண்டும். பின்பு குண்டத்தின் அளவாக அக்கினியின் வாயை யுண்டுபண்ணி நடுநாக்கில் செளளம் முடிவாகவுள்ள சம்ஸ்காரங்களனைத்தையுஞ் செய்து, அவை பூர்த்தியடையும்பொருட்டு வெளஷடை இறுதியில் உடைய மூலமந்திரத்தால் பூரணாகுதி செய்யவேண்டும். பிறகு உபநிஷ்கிராமம் முதலிய கண்மாக்களும் செய்ய வேண்டும்.

அதன்பின் உட்கார்ந்து கொண்டு ஹவிசுக்கு அக்கினி எடுத்து அப்புறம் வைத்து அக்கினிபகவான் சந்தோஷமுள்ளவராகவும் புஷ்டியுள்ளவராகவும் பவிக்கும் பொருட்டுப் பதினாறு அங்குலம் நீளமுள்ள பதினாறு பஸாச சமீத்துக்களை ஓமம் செய்யவேண்டும். பின்னர் சிவாக்னியை 120வது சுலோகத்திற் கூறியபடி தியானஞ்செய்து சிவாக்னியின் இருதயத்தில் சிவனை ஆவாகனஞ்செய்து அருச்சிக்க. பின்பு சிவமுகத்திற்கும் அக்கினியின் முகத்திற்கும் ஐக்கியத்தைப் பாவித்து நான் சந்தானஞ்செய்து கொள்ளவும். இவ்வாறு அக்கினி, யாகசாலையின் ஸ்தண்டிலும், சும்பம், ஆசாரியரான தனது இருதயம் ஆகிய இந்நான்கு இடங்களிலும் சிவன் இருப்பதாக பாவிக்கவேண்டும். பின்பு சாமான்ய விசேஷதர்ப்பணர்த்தமாக மூலத்தால் சதத்வய ஓமம் (இருதூறு) பண்ணி தசாம்ச ஓமம் செய்து பூரணாகுதியையும் செய்யவேண்டும். தீக்ஷாதர்சமென்னும் நூலில் எந்தெந்த விஷயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவையனைத்தையும் செய்யவேண்டும். தீக்ஷாதர்சமென்னும் நூலின் ஆசிரியரால் கூறப்பட்ட விஷயங்கள் யாவும் எனக்குச் சம்மதமே.

(250-264)

(அ-கை) சமயதீக்ஷை முறை மூன்று சுலோகங்களாற்கூறுகின்றார்.

வயணபூதொய வஸுகாஹுஷெஸஸகூந

பூாவெஷு உ ஷுஸாணயெ

உமெனெனெவ உதுஸுதங் ஜுஹுயாக்
 கூயபூது பண்ணுஹுதிழ் ।
 பஸாதபுணத்பெநெ கூிறு வகூக்
 உது தெயா ஸிவாஷெஜுநொஃ
 ஸாநீ வாசுநிவெநம் ஹிநகூரா-
 ஹாயபூகஜெபூ ஜிவாக் ॥ ௨௬ ॥
 பஸாநிஷுதயெஸுஹொஜஸகம்
 உநகூ பண்ணுஸவிஜூபநம்
 ஸிஷூஹாநநிவெஸஜணுநதி-
 ஸாவெஸூபஷெஸாஃ சூஜாக் ।
 ஹுயஸகு து ஸிஷுஷெஸிகவட-
 ஸாஜுமிமாநாஃ சூஜாக்
 நாஜீஸகிவியிஸயம் கூஸபயா
 ஸிஷூயபுஸம்பகிநா ॥ ௨௭ ॥
 உமொமுஹுணெந ஸிஷுகூதஃ
 வஸ்வாதஹொஜஃ கூர-
 வுதிதெந் உமொஸதாஹுதிஸு தஜெயா
 ஜெயா ஜஸாம்ஸாஹுதிஃ ।
 பண்ணுநிஷுதயெ து உமொஸதக
 ஹாவெஸூதாஃ பண்ணுயா
 ஸாயபு கெவமெஸம்ஹிதாபுணஜயம்
 ஸாவொகூஜீகூகூஜஃ ॥ ௨௮ ॥

पूर्णातिोऽथ सुकालदेशशकुनप्राप्त्यै च दुर्दशान्तये
 मूलैर्नैव चतुर्दशतश्च जुहुयात् कुर्याच्च पूर्णाहुतिम् ।
 पश्चात्तर्पणदीपने त्विह सकृत् त्रेधा शिवादेर्मनोः
 स्थालीपाकनिवेदनं दिनकराधार्यान्तमर्चा जपात् ॥ २६५ ॥
 पश्चान्निष्कृतयेस्त्रहोमदशकं पूर्णेशिविज्ञापनं
 शिष्याह्वाननिवेशमण्डलनतिस्वारव्योपदेशाः क्रमात् ।
 भूयस्तत्र तु शिष्यदेशिकघटस्याम्यग्निगानां क्रमात्
 नाडीसन्धिविधिस्त्वयं कुशपथा शिष्यार्यसंबन्धिना ॥ २६६ ॥
 मूलाग्रग्रहणेन शिष्यकरतः संपातहोमः कर-
 स्थित्यै मूलशताहुतिश्च तदथो देया दशांशाहुतिः ।

पूर्णा निष्कृतये तु मूलशतकश्चाष्टोत्तरं पूर्णया
सार्धं केवलसंहितार्पणमयं सालोक्यदीक्षाक्रमः ॥ २६७ ॥

(265-267) பூரணகுதிசெய்து அதன்பின்னர் நல்ல காலம், நல்ல இடம் நல்ல நிமித்தம் உண்டாவதன் பொருட்டும், தீய நிமித்தம் போவதன் பொருட்டும், மூலமந்திரத்தால் நானூறு ஆகுதி செய்து, அதன்பின்னர் சிகை முதலிய மந்திரங்களால் ஸ்வாஹாந்தமாக ஒவ்வொரு ஆகுதி கொடுப்பதாகிய தர்ப்பணகுதியும், நெய்யினால் ஹும் படந்தமாக மும்மூன்று ஆகுதி செய்வதாகிய தீபணகுதியும், ஸ்தாலி பாகஞ்செய்து பக்குவமாயிருக்கிறதென்று மண்டலேஸ்வரனுக்கு விஞ்ஞாபனமும், சூரியன் முதல் சப்தகுருக்களீரூய்ளவருக்கு ஸ்தாலி பாக நைவேத்தியமுஞ் செய்து, ஜபமீருகப் பூசித்து, பிராயச்சித்தத்தின் பொருட்டு அஸ்திரமந்திரத்தால் பத்து ஒமஞ்செய்து பூரணகுதி செய்க' பின்னர் இன்னொருக்குத் தீக்ஷை செய்துவைக்கிறேனென்று மண்டலே ஸ்வரனுக்கு விஞ்ஞாபித்து, சிஷ்யனே அழைத்து மண்டலப் பிரவேசமும் மண்டலேஸ்வரனுக்கு நமஸ்காரமுஞ் செய்வித்து, அவனுக்கு உரியதான தீக்ஷாநாமஞ் செய்து மூலமந்திரத்தை உபதேசஞ்செய்க. பின்னர் சிஷ்யனுக்கும் தனக்கும் சம்பந்தத்தை யுடைய தருப்பைபின் வழியாய் எதிரிடையாகக் குருவானவர் சிஷ்யனுக்குந் தனக்கும் கும்பத்திலி ருக்கும் மண்டலேஸ்வரனுக்கும் அக்கினியிலிருக்குஞ் சிவனுக்கும் நாடி சந்தானஞ் செய்து அதன்பின்னர் சிஷ்யனுடைய தலையில் ஸம்ஹிதா மந்திரங்களால் சம்பாத ஒமஞ்செய்து, சிவனுடைய கையாகப் பாவித்து பாவனை நிலைத்தற் பொருட்டு மூலமந்திரத்தால் நூரூகுதி செய்து, அதன் பின்னர் தசாம்ச ஒமஞ்செய்து, பிராயச்சித்தத்தின் பொருட்டு நூற்றெட்டுப் பூரணகுதியுஞ் செய்து, ஸம்ஹிதா மந்திரங்களை மட்டும் உபதேசித்து, சிவனையும், தன்னையும் நமஸ்கரிக்கச்செய்து சிஷ்யனுக்கு ஆசீர்வாதஞ் செய்க. இது சமயதீக்ஷா முறையாகிய சாலோக்கிய தீக்ஷா முறையாகும். (265-267)

(அ-கை) பாபத்தை நீக்கும் அகோரமூர்த்தியின் தியானங் கூறுகின்றார்.

யுராயெஹுஸுஹவாவஹகூணவரஃ
ஹாசுஹாநஹாலெஹவஃ
ஜிஹாஹெண து ஹெஹிஹாநஹவஃ
ஹிணாஹநாஹிபுஹு |
சூக்ஷ்ம் ரக்தபடாவரதம் விவரதஜக்
வகம் ஹாராயஷ்டகம்
ரக்தாஹுக்ஷஜிடம் வராயஹயஹஸ-
ஹுஹாவிரெகாநநநு || ௨௬௮ ||

ध्यायेद्दुस्सहपापभक्षणपरं साक्षान्महाभैरवं
जिह्वाग्रेण तु लेलिहानमभयं भिन्नाञ्जनाद्रिप्रभम् ।
त्र्यक्षं रक्तपटावृतं विवृतद्रवक्त्रं दुराधर्षकं
रक्तामुक्तजटं वराभयलसच्छूलसिमिकाननम् ॥ २६८ ॥

(268) பாபத்தை அபகரிக்கிறவருடைய தியானம் வருமாறு:-

ஒரு திருமுகமண்டலமும், மூன்று திருக்கண்களும், நான்கு திருக்கரங்களும், கருமலைபோன்ற திருமேனியும், சிவந்தபரிவட்டவுடையும், இமை ஆடாது இடைவிசாலமான கண்களும், ஆவென்றகன்ற வாயும், சிவந்து விரிந்து தாழ்ந்த சடையும், நாக்கு நுனியால் நனைபட்ட இரண்டு கடைவாயும், அபயம் வரதம் சூலம், வாள் இந்த நான்கும் உடையவராய் எவராலும் எதிர்க்க முடியாதவராய்த் தியானிக்கவேண்டும். பாபக்ஷண தேவரென்னும் பெயருடைய அகோரமூர்த்தியின் தியானம் இவ்வாறறிந்து கொள்க.

(268)

(அ-கை) பதினாறு சமஸ்காரங்களைக் கூறுகின்றார்.

சூராவாதபுஷ்பஜ்ஜு ஹி தயா
யாநஸு பௌஸஃ க்ரீயா
வரீகஜ்ஜு ஜநிக்ரீயா தஜநு
உவாகூவக்ரீயா ப்ஸாகூத் ।
நிஷீக்ரூஜாஸநவிணுஉௌநயநம்
கூணமுஹொநொஉநா
வதெபாஅஹநஜெவ ஜாமஜவஸௌஃ
பெபாகூதாஃ க்ரீயாபெஹொஉஸ ॥ ௨௬௯ ॥

आदावार्तवसङ्गमश्च हि तथाधानश्च पुंसः क्रिया
सीमन्तश्च जनिक्रिया तदनु चोत्थापक्रियाख्याकृती ।
निष्क्रामाशनपिण्डचौलनयनं काण्डग्रहोन्मोचना
वर्तोद्वाहनमेवमागमपरैः प्रोक्ताः क्रियाषोडश ॥ २६९ ॥

(269) பதினாறு சமஸ்காரங்களாவன:- ருதுசங்கமனம், கருப்பதானம், பும்ஸவனம், சீமந்தம், ஜாதகர்மம், உத்தாபனம், நாமகரணம், உபநிஷ்கிராமணம், அன்னப்பிராசனம், பிண்டவர்த்தனம், செளளம், உபநயனம், காண்டோபகரணம், காண்டமோசனம், சமாவர்த்தனம், விவாஹம் என்பனவாகும்.

1. ருதுசங்கமனம்: அஃதாவது, புருடன் தன்னைச் சிவருபமாகவும், மனைவியைச் சத்திருபமாகவும் பாவித்து, சங்கமத்திற்குரிய ருது காலத்தில் மனைவியைச் சேர்தல்.

கருப்பதானம்:- அஃதாவது, கருப்பத்தை நிலைக்கச் செய்தல். அஃதெவ்வாறெனின், முதல் மாதத்தில் கருப்ப இலக்கணத்தை அறிந்து, விதிப்படி கிரியைகளைச் செய்து, கோதுமை, உளுந்து சேகரித்து அவற்றுடன் பால், நெய், தயிர் கலந்து ஈசான மந்திரத்தால் மூன்று முறை மனைவியைப் பருகச்செய்து, தற்புருஷமந்திரத்தால் மனைவியின் வயிற்றைப் பரிசித்தல் முதலியன செய்தல்.

3. பும்ஸவனம், அஃதாவது, புருட்குழந்தையாகப் பிறப்பதற்குப் பிழிதல். அஃதெவ்வாறெனில், விதிப்படி கிரியைகளைச் செய்து, ஆல் அரசு பொருள் அத்தி என்னும் இவற்றின் மொட்டுக்களை நெய்கலந்த பாலில் சேர்த்துரைத்து அக்கினியின் மேற்குப்பாகத்தில் மனைவியைப்பிருக்கச் செய்து, புது வஸ்திரத்தால் மூக்குத்துவாரத்தில் வாமதேவ மந்திரத்தால் சிவனைத் தியானத்துப் பிழிதல், இந்தச் சமஸ்காரங்கருத்தரித்த இரண்டு அல்லது நான்காவது மாதத்தில் நல்லதினத்திற் செய்யவேண்டும்.

4. சீமந்தம். இந்தசொல்லுக்குப் பொருள் மகிடு என்பது. அஃதாவது தலைமயிரை வகிர்தல். அஃதெவ்வாறெனில், நான்கு, அல்லது ஆறு, அல்லது எட்டாவது மாதங்களில் மந்திரத்தை முன்னிட்டுச் செய்ய வேண்டிய கிரியைகளைச் செய்து, முள்ளம் பன்றியின் முட்களால் மயிரைவகிர்தல்.

5. ஜாதகர்மம். அஃதாவது புத்திரன் பிறந்ததும் விதிப்படிபார்த்தல், நாபிக்கொடி அறுத்தல், ஸ்நானஞ் செய்வித்தல்முதலியன செய்தல்.

6. உத்தாபனம். அஃதாவது வெளியே வரச்செய்தல். இது பத்துப் பன்னிரண்டு முப்பது முப்பத்திரண்டுக்குமேற்பட்ட தினங்களிற் செய்தல் வேண்டும். அஃதெவ்வாறெனில், மேலே சொல்லப்பட்ட தினங்களின் இரவில் சகல திரவியங்களையும் பாண்டங்களையும் போக்கி, வெண்கல முதலியவற்றை மண்ணாலும் வஸ்திரத்தை வண்ணாலாலும் மற்றவைகளை அவற்றிற்குத் தக்கவாறு உசிதமானவைகளாலும் சுத்திசெய்து புருஷன் சௌ எகர்மஞ்செய்து கொள்ளல் வேண்டும். பெண்கள் ஸ்நானஞ்செய்தபின் அக்கினி கார்யஞ்செய்து மாதந்திரத்தைச் சுத்திசெய்து பஞ்சகவ்யம் உட்கொள் றுதல் பூரணாகுதி என்னுமிவைகளைச்செய்து சிவனை உத்தாபனஞ் செய்ய வேண்டும்.

7. நாமகரணம். அஃதாவது பெயரிடுதல். அஃதெவ்வாறெனில், பத்து அல்லது பன்னிரண்டாவது தினங்களில் மந்திரத்தை முன்னிட்டுக் கிரியைகளைச் செய்து, ஆணையின் சிவநாமங்களிலொன்றையும், பெண்ணையின் அம்பிகைநாமங்களிலொன்றையும் இடல் வேண்டும்.

8. உபநிஷ்கிராமணம். அஃதாவது குழந்தையை வெளியே வருதல். அஃதெவ்வாறெனில், நான்காவது மாதத்தில் அக்கினி வளர்த்து ஓமஞ்செய்து வெளியில் கோமயத்தால் மெழுகி மணலால்மேடைசெய்து அரசை வைத்து சூரியனை அர்ச்சித்துத் தாபுடன் குழந்தையை வெளியே கொண்டு வந்து பெரியோர்களாலாலாசிர்வாதஞ் செய்யபெறுதல்.

9. அன்னப்ராசனம்: அஃதாவது சோறு ஊட்டுதல். இது ஆறு அல்லது எட்டாவது மாதங்களில் செய்யவேண்டும். அஃதெவ்வாறெனில், நாந்தியென்னும் சிரார்த்தத்தை முன்னிட்டு பிராமணருக்கு போஜனம் செய்வித்து நல்ல முகார்த்தத்தில் குழந்தைக்குப் பாயசத்தைப் புசிப்பித்தல்.
10. பிண்டவர்த்தனம்: அஃதாவது தேகத்தை விருத்திசெய்தல். அஃதெவ்வாறெனில், விதிப்படி அக்கினியைப் பூஜித்து, புத்திரனுடைய வலது பெருவிரல் முதல் ஈசான முதலிய மந்திரங்களையும், கண்களில் வியோம வியாபி தசாஷா மந்திரங்களையும் ஜபித்து, தேன்பால் முதலியன கலந்த மதுவர்க்கங் கொடுத்தல்.
11. சௌள கர்மம். அஃதாவது தலைமயிரைக் கழித்தல், அஃதெவ்வாறெனில், விதிப்படி கிரியைகளைச் செய்து மந்திரத்தை உச்சரித்து தலைமயிரை நனைத்துத் தருப்பையால் புரோஷித்து முதலாவது ஆசிரியரும் பின்னர் நாவிதனும் தலைமயிரைக்கழித்தல்.
12. உபநயனம்: அஃதாவது வேதத்திற்கு அதிகாரியாக்குதல் இது பிறந்த ஐந்து ஆறு ஏழு ஒன்பது பதினாறு வருடங்களுக்குள் செய்யவேண்டும். பிராமணர்களுக்கு எட்டு வயதிலும் அரசர்களுக்குப் பதினொருவயதிலும் வைசியர்களுக்குப் பன்னிரண்டு வயதிலும் உபநயனஞ் செய்ததக்கது. இதில் பூணூல் மான்ரோல் முதலிய வற்றைத் தரிக்கும்படி செய்வதுண்டு.
13. காண்டோபகரணம். அஃதாவது காண்டரிஷியை திருப்தி செய்தல். அஃதெவ்வாறெனில், காண்டரிஷியின் பொருட்டு அஸ்திரமந்திரத்தால் ஒழுமுதலியனசெய்து, சுவர்ணமுதலியவற்றால் செய்யப்பெற்ற பிஷா பாத்திரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு, பவதி பிஷாந்தேகியென்று கூறிப் பிஷையெடுத்தல் முதலிய கிரியைகளைச் செய்தல்.
14. காண்டமோசனம். அஃதாவது காண்டரிஷியின் விரதத்தை நீக்கல். அஃதெவ்வாறெனில், விதிப்படி கிரியைகளைச் செய்து, அக்கினியை ஜலத்தால் வளைத்து, வியோமவியாபி மந்திரத்தால் நூருகுதிகள் செய்து, பிரஜாபதயே காண்டரிஷியே ஸ்வாஹா என்று எட்டாகுதியால் காண்டமோசனஞ்செய்தல்.
15. சமாவர்த்தனம். அஃதாவது பிரமசாரி விரதத்தைப்பூர்த்தி செய்தல். அஃதெவ்வாறெனில் உத்தராயணத்தில் குரு சுக்கிர உதயங்களில் மாசிமாதமுதல் ஐந்து மாதங்களுள் சித்திரை மாதம் நீங்க ஏனையமாதங்களில் விதிப்படி கிரியைகளைச் செய்து பிரமசரிய விரதத்தை நீக்கி, சர்வாங்கமுஞ் சௌளஞ்செய்து, குண்டல முதலியவற்றால் அலங்கரித்து, கண்ணாடி முதலியவற்றைப் பார்த்து வடக்கு முகமாகச் செல்லுங்காலத்து, பந்துக்களால் இல்லறத்தை வகிக்கும் பொருட்டு பிரார்த்தித்தல்.

16. விவாஹம். அஃவ்வாஹெனில், உத்தமகுலத்துதித்த நற்குணமுடைய பெண்ணைக் கோத்திரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு தாரைவார்த்துத் தரப்பெறுதல்.

இந்த பதினாறு சம்ஸ்காரங்களின் விரிவை அகோர சிவாசாரியாரியற்றிய கிரியாக்கிரமத்தியோதிகையின் மூன்றாம் பாகமான சைவசோடசப் பிரகாசிகை என்னும் நூலிற்காண்க.

இந்த பதினாறு கிரியைகள் தவிர, ஐஷ்டிகம், தார்விகம், பௌதிகம், செளமிகம் என்னும் தேவவிரதங்கள் நான்கும், அஷ்டகா, பர்வம், மாஸசிரார்த்தம், சிராவணி, ஆக்ரயணி, சைத்திரி, ஆசுவயுஜீ என்னும் வாஜ யக்ஞங்கள் ஏழும், அக்கினியாதானம், அக்கினி கோத்திரம், தர்ச பௌர்ணமாசம், ஆக்ரயணம், சாதூர்மாஸ்யம், பசுபந்தம், சௌத்ராமணி என்னும் ஹவிர் யக்ஞங்கள் ஏழும், அக்னிஷ்டோமம், அத்யக்னிஷ்டோமம், உக்த்யம், ஷோடசிகம், வாஜபேயம், அதிராத்ரம், அப்தோர்யாமம் என்னும் சோமயக்ஞங்கள் ஏழும், மேதாஜனனம், வானப்ரஸ்தம், பாரிவ்ராஜ்யம் அஃதாவது சன்னியாசம், அந்தியிஷ்டி என்னும் வைதிக சம்ஸ்காரங்கள் நான்கும் செய்யத்தக்கன வென்றறிந்து கொள்க,

(269)

(அ-கை) இருபத்தெட்டுத் திவ்யாகமங்களின் பெயரும் வரலாறும் இரண்டு ச்லோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

சூஷௌ கூலிகுயொமஜாவய தயா

விஷ்டாமஜஃ கூரணம்

கூதஸாஜிதங் ஶீபு ஐதி வா

ஸூக்ஷ்மஸுஹஸுஸூர்யாஸூஜாந் ।

சூஷ்டாதஃ கிது ஸூபுஹைவிஜயௌ

நிஸூஸதஸூர்யஸூர்யம் -

ஸூதஃ பாவகஸூர்யௌரௌவ

ஸூஜாஸூர்ய ஜாகூடா வெவஜை ॥ ௨௭0 ॥

உருஜூநஜாஸூர்யஸூர்யம் ஐதி

உஜாஜீதம் தயா யாஜிதௌ

நாஜா ஸிக ஐதீரீதஸூ தஜயௌ

ஸூகூநாஸூர்யஸூர்யௌகௌ ।

கூதஸாஜிது பாவசௌகிரணௌ

உௌ வாதுஸூர்யஸூர்யம்

ஹூஷாவிஸூதிராஜாஸூர்ய ஜஸு தெ

ஸௌவாஸூர்யௌரௌஜாஃ பௌ ॥ ௨௭௧ ॥

आदौ कामिकयोगजावथ तथा चिन्त्यागमः कारणं
 तत्पश्चादजितश्च दीप्त इति वा सूक्ष्मस्सहस्रोशुमान् ।
 आख्यातः किल सुप्रभेदविजयौ निश्चासतन्त्रं स्वयं-
 भूतः पावकवीररौरवसमाख्या माकुटो वैमलः ॥ २७० ॥
 चन्द्रज्ञानमथास्यबिंब इति चोद्गीतं तथा लाळितो
 नाम्ना सिद्ध इतीरितश्च तदथो सन्तानशर्वोक्तकौ ।
 तत्पश्चात्किल पारमेशकिरणौ द्वौ वातुलस्संख्यया
 ह्यष्टाविंशतिरागमास्तु दश ते शैवाश्च रौद्राः परे ॥ २७१ ॥

(270-271). ஸ்ரீமத்தாசிவசுவாமியானவர், ஈசான முகம் தற்புருஷமுகம் அகோரமுகம் வாமதேவமுகம் சத்தியோஜாதமுகம் ஆகிய ஐந்து திருமுகங்களினாலும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திவ்யாகமங்கள் இருபத்தெட்டு. அவையாவன—காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அஜிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகஸ்ரம் அம்சமான, சுப்ரபேதம், விஜ்யம், நிகவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்நேயம், வீரம், ரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்த்ரஞானம், முகபிம்பம், புரோதகீதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோக்தம், பாரமேசுவரம், கிரணம், வானுளம் என்னும் இருபத்தெட்டுமாம். இவற்றுள் சைவம் பத்தும், ரௌத்ரம் பதினெட்டுமாகும். பிரணவர் முதலிய சிவனுக்கு உபதேசிக்கப் பெற்றமை பற்றிச் சைவமென்றும், உருத்திரர்களுக்கு உபதேசிக்கப்பெற்றமைபற்றி ரௌத்ரமென்றும் இருவகைப்பட்டன. (270-271)

(அ-கை). இருபத்தெட்டுத் திவ்யாகமங்களும் சிவபெருமானுக்குத் திருமௌனியாயிருக்கும் முறைமை மூன்று சுலோகங்களால் கூறுகின்றார்.

வாஷௌ காஸிகஷௌவ யொமஜஜயொ

முவெய உரிஷ்டாமஜ

ததாஷாம் முவெயாய காஸணஔுவெ

ஜவெ ஜிதம் ஜாநுநீ ।

ஜீவம் வொஸாயுமஷு ஸுக்ஷுஜிதம்

முவெஸம் ஸுஷுஸுஸுக்ஷு

வஜஷுஷாம் ஸுஜஷௌவ நானிகுஷௌ

ஷௌஷொ ஜயஸுஷுஷு ॥ ௨௭௨ ॥

ஸாவொ வுாணஜய ஸயம் ஸநயும

வொமெயஜுஷுமஷொ

வீரஃ பெநாதயுமஷு ரௌரவஜய

ஸுநாநுஸுகம் ஜாகுடு ॥

ஹவஸௌவொ விஜவொய உந்விஜுரொ
 விஃவஃ வகஃ ரஸ-
 ஜெதூதீதஃ வஜிதஃ கவொயுமஜஃ
 வொவஃ வலிவாஜஃ ॥ ௨௭௩ ॥
 வஸநாநஃ வஃ கஃணவொ ஜவஃமஃணஃ
 ராவொய ஹாஜஃ வரொ
 ஹவொநெயா வஸஃரஃ துஜவொ
 காவொதரஃ அநஃ |
 வாயுஜாவொவாஜாஜ வஸகவாஜஃ
 வலிவாஜ வஸவொஜஃ
 ரஃவொரஃமஜஃதிடததி ஜகஃட
 வொகா நடரஃகஜதௌ ॥ ௨௭௪ ॥

पादौ कामिकमेव योगजमथो गुल्फेथ चिन्त्यागमः
 तत्पादाङ्गुलयोऽथ कारणमुभे जङ्घे जितं जानुनी ।
 दीप्तं चोरुयुगञ्च सूक्ष्ममुदितं गुह्यं सहस्रं कटिः
 पृष्ठञ्चांशुमदेव नाभिकमलं भेदोजयस्तूदरम् ॥ २७२ ॥
 श्वासो घ्राणमथ स्वयं स्तनयुगं चाग्नेयमक्षीगळो
 वीरश्चोत्रयुगन्तु रौरवमथ स्यान्मस्तकं माकुटम् ।
 हस्तौघो विमलोथ चन्द्रविदुरो बिबन्तु वक्त्रं रस-
 शोद्गीतं लळितं कपोलयुगळं फालन्तु सिद्धागमः ॥ २७३ ॥
 सन्तानं खलु कुण्डले मखगुणशशार्थं हारः परो
 भूषान्योथ समंशुकं तुळमथो कालोत्तरं चन्दनः ।
 वायुमाल्यमुपागमाश्च सकलास्सिद्धान्त एवौदनं
 शंभोरगममूर्तितिति मकुटे प्रोक्ता नटेशाकृतौ ॥ २७४ ॥

(272-273-274) சிவபெருமானுக்கு, காமிகம் இரண்டு திருவடிகள். யோகஜம் இரண்டு கணைக்கால்கள். சிந்தியம் திருவடிகளின் விரல்கள். காரணம் இரண்டு தண்டைக்கால்கள். அஜிதம் இரண்டு முழந்தாள்கள். தீப்தம் இரண்டு துடைகள். குக்குமம் குய்யம். சகஸ்ரம் இடுப்பு. அம்சமான முதுகு. கப்ரபேதம் தொப்புள், விஜயம் வயிறு, நிகவாசம் மூக்கு. சுவாயம்புவம் இரண்டு தனங்கள். ஆக்நேயம் இரண்டு திருக்கண்கள். வீரம் கழுத்து, ரௌரவம் இரண்டு திருச்செவிகள். மகுடம், திருமுடி, விமலம் நான்கு திருக்கரங்கள். சந்த்ரஞானம் மாப்பு. முகபிம்பம் திருமுகம், புரோதகீதம் நாக்கு. லளிதம் இரண்டு கன்னங்கள்.

ஸித்தம் நெற்றி, சந்தானம் காதணிகளான குண்டலங்கள். சர்வோக்தம் யக்ஞோபவீதம். பாரமேஸ்வரம் முத்துமாலை. கிரணம் திருவாபரணம். வாதுளம் திருப்பரிவட்டம். இவ்வாறு இந்த இருபத்தெட்டு ஆகமங்கள் தவிர உபாகமங்களுள் காலோத்தரம் திருமேனிப் பூச்சு. ஏனைய உபாகமங்கள் பரிமாள் திரவியங்களும் புஷ்பங்களுமாகும். எல்லா ஆகமங்களின் ஞானபாதமாகிய சைவ சித்தாந்தம் நைவேத்தியமாகிய அமுது. இவ்வாறு காமிகமுதலிய திவ்யாகமங்கள் இருபத்தெட்டும் காலோத்தர முதலிய உபாகமங்கள் இருநூற்றேழும் தாண்டேசுவர சுவாமியாகிய சிதம்பரேஸ்வரஸ்வாமிக்குச் சகல அவயவங்களுடனே கூடியிருக்குமென்று மகுடாகமத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (272-274).

(அ-கை) உபாகமங்களின் தொகையைக் கூறுகின்றார்.

ஸுநாதிஃ பஹு ஷலெவ தாவஸஉத-
 ரதெசுவஹுஷா
 ஷெசுஷாஷமஜா அஷுக்ஷஸுநாதியிஃ
 ஷடீஷுக்ஷதீநொ உநுஃ ।
 ஜாலாயெஷுஷுஷுஷாதிவெஷுநயொ
 ஹதாஸிஸுயாஸுணாஃ
 ஸஹுய அஸதம் ஸஸபசுஷஸௌ
 ஸஹெஷாவதஷுஷாஷா ॥ ௨௭௫ ॥

स्यात् त्रिः पञ्च षडेव तापसचतूरलैकपदित्युष्माभाः
 चैकश्चाष्टगजा द्विदक्स्मरतिथिषट्द्वकृतदीनो मनुः ।
 मासायैन्दु कलात्रिवेदमुनयो भूताब्धिर्न्ध्रारुणाः
 संभूय द्विशतं ससप्तकमसौ संख्योपतन्त्रोद्धवा ॥ २७५ ॥

(275) மூலாகமத்தின் பேதங்கள் உபாகமங்களாகும். அவை வருமாறு:-

1. காமிகத்தின் பேதம் :- நாரசிம்மம், வக்திராரம், பைரவோத்தரமென மூன்று.
2. யோஜகத்தின் பேதம்: வீணாகோத்தரம், தாரம், சந்தம், சந்ததி, ஆன்மயோகம் என ஐந்து.
3. சிந்தியத்தின் பேதம் :- சுசிந்தியம், சுபகம், வாமம், பாவநாசம், பரோத்பவம், அமிர்தம் என ஆறு.
4. காரணத்தின் பேதம் :- காரணம், பாவநம், தெளர்க்கம், மாகேந்த்ரம், வீமம், மாரணம், துவேஷ்டம் என ஏழு.
5. அஜிதத்தின் பேதம் :- பிரபூதம், பரோத்பூதம், பார்வதீ சம்கிதை, பத்மசம்கிதை என நான்கு.

6. தீப்தத்தின் பேதம்: -அமேயம், சப்தம், ஆச்சாத்யம், அசங்கியம், அபிதௌசசம், ஆனந்தம், மாதவோத்தூதம், அப்துதம், அச்சதம் என ஒன்பது.
7. சூக்குமத்தின் பேதம்: சூக்குமம் ஒன்று.
8. சகஸ்ரத்தின் பேதம் :- அத்தீதம், மங்களம், சுத்தம், அப்ரமேயம், ஜாதிபாக், பிரபுத்தம், விபுதம், அஸ்த்தம், அலங்காரம், சுபோதகம் எனப்பத்து.
9. அம்சமானின் பேதம் :- வித்தியாபுராணதந்த்ரம், வாசவம், நீலலோகிதம், பிரகாரணம், பூததந்த்ரம், ஆத்மாலங்காரம், காசியம், கௌதமம், அபிந்த்ரம், பிராம்யம், வாசிஷ்டம், ஈசானம் எனப் பன்னிரண்டு.
10. சுப்ரபேதத்தின் பேதம் :- சுப்ரபேதமென ஒன்று.
11. விஜயத்தின் பேதம் :- விஜயம், உத்பவம், செளமியம், அகோரம், ம்ருத்யுநாசனம், குபேரம், மகாகோரம், விமலம் என எட்டு.
12. நிகவாசத்தின் பேதம் :- நிகவாசம், உத்தர நிகவாசம், நிகவாச முகோதயம், நிகவாச நயனம், நிகவாச காரிகை, கோரசம்ஞ்யம், யமாக்யம், குய்யம் என எட்டு.
13. சுவாயம்புவத்தின் பேதம் :- பிரஜாபதிமதம், பத்மம், சுவாயம்புவம் என மூன்று.
14. ஆக்நேயத்தின் பேதம் :- ஆக்நேயம் ஒன்று.
15. வீரத்தின் பேதம் :- பிரஸ்தாரம், புல்லமல்லம், பிரபோதம், போதம், போதகம், அமோகம், மோகசமயம், ஹாடகம், சாகடாதிகம், ஹலம், விலேகனம், பத்ரம், வீரம், என பதின்மூன்று.
16. ரௌரவத்தின் பேதம் :- காலந்தம், கலாதீதம், ரௌரவம், ரௌரவோத்தரம், மகாகாளமதம், ஐயிந்திரம் என ஆறு.
17. மகுடத்தின்பேதம் :- மகுடம், மகுடோத்தரம் என இரண்டு.
18. விமலத்தின் பேதம் :- அனந்தம், போகம், ஆக்ராந்தம், வருஷபிங்கம், வருஷோத்தரம், வருஷாத்தபுதம், சுதந்தம், ரௌத்ரம், பத்ரவிதம், அரேவதம், அதிக்கிராந்தம், அட்டகாசம், அலங்கிருதம்,, அருச்சிதம், தாரணம், தந்திரம், என பதினாறு.
19. சந்த்ரஞானத்தின் பேதம் : ஸ்திரம், ஸ்தாணு, மகாந்தம், வாருணம், நந்திகேசவரம், ஏகபாதபுராணம், சங்கரம், நீலருத்ரகம், சிவபத்ரம், கல்பபேதம், ஸ்ரீமுகம், சிவசாசனம், சிவசேகரம், தேவிமதம், எனப்பதினான்கு.
20. முகபிம்பத்தின் பேதம் : சதுர்முகம், மலயம், அயோகம், சமஸ்தோபம், ப்ரதிவிம்பகம், ஆத்மாலங்காரம், வாயவயம், தௌடிகம், துடிநீரகம், கலாத்யயம், துலாயோகம், குட்டிமம், பட்டசேகரம், மகாவித்தை, மகாசௌரம் எனப்பதினைந்து.

21. புரோகீதத்தின் பேதம்:- கவசம், வராகம், பிங்களமதம், பாசபந்தம், தண்டதரம், அங்குசம், தனுர்தரம், சிவஞானம், விக்ஞானம், ஸ்ரீகாலஞானம், ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், சர்ப்பதம், ஷ்டர் விபேதனம், கீதம், பரதம், ஆதோதயம் எனப்பதினாறு.
22. லளிதத்தின் பேதம் :- லளிதம், லளிதோத்தரம், கௌமாரம் எனமூன்று.
23. சித்தத்தின் பேதம்: -சாரோத்தரம், ஓளசனோத்தரம், சாலாபேதம், சசிகண்டம், என நான்கு.
24. சந்தானத்தின் பேதம் :- லிங்காத்யக்ஷம், சுராத்யக்ஷம், சங்கரம், அமலேஸ்வரம், அசங்கியம், அனிலம், துவந்துவம் என ஏழு.
25. சர்வவோகத்தத்தின் பேதம் :- சிவதருமோத்தரம், வாயுப்ரோக்தம், திவ்யப்ரோக்தம், ஈசானம், சர்வோத்தீதம் என ஐந்து.
26. பாரமேசுவரத்தின் பேதம் :- மதங்கம், யக்ஷணீ, பத்மம், பாரமேசுவரம், பெளஷ்கரம், சுப்ரயோகம், ஹம்சம், சாமான்யமென ஏழு.
27. கிரணத்தின் பேதம் :- காரூடம், நைருதம், நீலம், ரூக்ஷம், பாணுகம், தேனுகம், பிரபுத்தம், புத்தம், காலம், என ஒன்பது. -
28. வாதுளத்தின் பேதம் : வர்துளம், உத்தரவாதுளம், காலக்ஞானம், ப்ரரோகிதம், சர்வம், தர்மாத்மகம், சிரேஷ்டம், நித்யம், சுத்தம், மகாநனம், விகவம், விகவாத்மகம், எனப் பன்னிரண்டு. (275)
- (அ-கை) ஒவ்வொரு ஆகமங்களின் சுலோக எண் இவ்வளவென்று ஐந்து சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

சூஷ்ம் வராயுஃ ஹுவாஃ திரிபுக்ஷம்
 டுக்ஷம் வரஃ காரணஜஸ்பிகொடீஃ ।
 சுநெஸாயுதம் ஸுநாநியுதம் து ஜீவஃ
 ஸுக்ஷம் து வஜ்ஜம் ஹுவாஸுஸம்வஃ ॥ ௨௭௬ ॥
 ஸுநாநிபுக்ஷம் ரவிதஜ்ஜுக்ஷம்
 ஜெஷ்வினிகொடீவிபுஜயவிகொடீஃ ।
 ஸாஸவஃ கொடீஃ ஸுஜீவவாவஸு
 ஸாபுதினிகொடீஸுயுதொநதம் ஸுநாஸ ॥ ௨௭௭ ॥
 டுக்ஷாணி வீரெ ஜிஸ ரௌஸவெ து
 கொடூஷுக்ஃ ஸுநாஸ ஜகூடஸுயுக்ஷம் ।
 ஸொகெவிகுக்ஷம் விஜொமஜஸுநாஸ
 ஸுநாஜ்ஜுஸொபஸு தயா திரிகொடீஃ ॥ ௨௭௮ ॥
 ஸிம்வஃ ஜஹாஸம் கபய மீததஜ்ஜு
 டுக்ஷம் திரபா யாஷ்ஸஹஸுஜநஸு ।
 ஸாபெபுகொடீநபுநுஸிபுததஜ்ஜு
 ஸனாநததஜ்ஜுஃ ஸுவி ஷடீஸுஹஸுஜ ॥ ௨௭௯ ॥

आद्यं परार्थं ह्यपरं द्विलक्षं लक्षं परं कारणमब्धिकोटिः ।
अन्योऽयुतं स्यान्नियुतं तु दीप्तं सूक्ष्मन्तु पत्नं ह्यपरस्संखः ॥ २७६ ॥
स्यात्पञ्च लक्षं रवितन्त्रमुक्तं भेदस्त्रिकोटिर्विजयस्त्रिकोटिः ।
श्वासस्तु कोटिः स्वयमुद्भवाख्यस्सार्धत्रिकोटिः त्रचयुतोनलं स्यात् ॥ २७७ ॥
लक्षाणि वीरे दश रौरवे तु कोट्यष्टकं स्यान्मकुटस्सलक्षः ।
श्लोकैस्त्रिलक्षैः विमलागमस्स्यात् स्याच्चन्द्रबोधश्च तथा त्रिकोटिः ॥ २७८ ॥
बिंबं महाब्जं त्वथ गीततन्त्रं लक्षं त्रिधाथाष्टसहस्रमन्यत् ।
सार्धैककोटिर्ननु सिद्धतन्त्रं सन्तानतन्त्रं भुवि षट्सहस्रम् ॥ २७९ ॥
शार्वं द्विलक्षं परमोर्कलक्षस्स्यात्पञ्चकोटिः किरणागमस्स्यात् ।
लक्षं तथा वातुळमागमानां स्यात् श्लोकसंख्या मकुटागमोक्ता ॥ २८० ॥

(அ-கை) இருபத்தெட்டு ஆகமங்களின் கிரந்த எண் இவ்வளவென்று தொகுத்துக் கூறுகின்றார்.

[illegible]

வண்ணாபூகதஞ்சுஷம் வஸிநா வஸுஹஸு-

ஹாபாபாநாநாதிதி வஜ்ஜஸுஸு ॥ ௨௮௧ ॥

ऊर्ध्वं परार्धाद्दशलक्षकोटि लक्षैककोटिस्त्रयपङ्क्तिकोटिः ।

वर्णोक्तलक्षं वशिना सहस्रं हारागमानामिति पद्यसंख्या ॥ २८१ ॥

(281) இருபத்தெட்டு ஆகமங்களுக்கும் ஒருசேர கிரந்த எண் கூறுமிடத்திது, பரார்த்தத்தின் மேல் பதினெரு லெக்ஷங்கோடியே முப்பது கோடி ஐம்பத்தொருலக்ஷத்து ஐம்பத்து நாலாயிரம் கிரந்தமென்றறிந்து கொள்க. (281)

(அ-கை) சிவாகம சம்பந்தம் ஆறுவிதம் என்று கூறுகின்றார்.

ஸம்ஸ்யஸ்யாவஸி உ ஹஜியஸு து பரஃ

ஸம்ஸ்யஸ்யாயெபா உஹாந

ஸம்ஸ்யா ஜாவதிமொனாபாஉ ஐதி உ

ஸ்ரீகணதெவெநுயொஃ ।

ஜிவெஸா ஜெவபதெஜுநிஷய பநஃ

தெஹாஜுஷீணா நுணா

ஜிவஸாஜிவஸு ஐதீஸிதொய நாயொஃ

ஜிவெஸுதாஸுனாஐகஃ ॥ ௨௮௨ ॥

संबन्धोस्ति च षड्विधस्सतु परश्शंभ्वीशयोयौ महान्

ईशोमापतिगोन्तराळ इति च श्रीकण्ठदेवेन्द्रयोः ।

दिव्यो देवपतेर्मुनिष्वथ पुनस्तेषामृषीणां नृणां

दिव्यादिव्य इतीरितोथ नरयोर्दिव्येतरस्तान्निकः ॥ १८२ ॥

(282) சிவாகமசம்பந்தம் எவ்வாறெனில், சதாசிவ சுவாமிக்கும் அனந்தேசுவரருக்கும் பரசம்பந்தம். அனந்தேசுவரருக்கும் ஸ்ரீகண்டருக்கும் மகத்சம்பந்தம். ஸ்ரீகண்டருக்கும் தேவேந்திரனுக்கும் அந்தராணஸம்பந்தம், தேவேந்திரனுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் திவ்யசம்பந்தம். ரிஷிகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் திவ்யாதிவ்யசம்பந்தம். மனிதருக்கும் மனிதருக்கும் அதிவ்யசம்பந்தம். இவ்வாறு சிவாகமங்கள் வருமுறையிலுள்ள சம்பந்தம் ஆறுவகையாயிருக்குமென்றறிந்து கொள்க.

(அ-கை) பதினென் புராணங்களின் பெயரும் கிரந்த எண்ணும் ஒன்றரைச் சுரோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

சூஜெள ஸுஹபுராணதெதஜுஜிதம்

பாஜம் தயா வெவ்ஷவம்

ஸெவம் ஹாமவதம் ஹவிஷுஜய உ

ஸ்ரீநாஸஜீயம் ததஃ ।

ஜாகூனெயயஜாந^உன^உ தஜய
 ஸு^உநாசு^உ ஸு^உஹுகெவதுக^உக^உ
 வெ^உம^உனெ^உதி^உ வரா^உஹநா^உ
 தஜந^உ ஸு^உநா^உத்^உதொ^உ வா^உந^உ ॥
 கௌ^உஜ^உ உ^உத^உதொ^உய^உ மா^உந^உஉ^உதி^உ
 ஸு^உஹா^உஜ^உஹா^உஜ^உ
 ஸு^உநா^உ ஸெ^உவ^உன^உன^உ ஜி^உகூ^உஜி^உதரா^உணி^உ
 உ^உகா^உநி^உ இ^உகூ^உஜ^உய^உ ॥ ௨௮௩ ॥

आदौ ब्रह्मपुराणमेतदुदितं पातं तथा वैष्णवं
 शैवं भागवतं भविष्यदथ च श्रीनारदीयं ततः ।
 मार्कण्डेयमथानलञ्च तदथ स्यात् ब्रह्मकैवर्तकं
 लैङ्गञ्चेति वराहनाम तदनु स्कान्दं ततो वामनम् ॥ २८३ ॥
 कौर्म मत्स्यमतोथ गारुडमिति ब्रह्माण्डमष्टादश
 स्कान्दं शैवमुभे द्विलक्षमितराण्युक्तानि लक्षद्वयम् ।

(283-2831/2) பிரமபுராணம், பத்மபுராணம், வைஷ்ணவபுராணம், சைவபுராணம், பாகவதபுராணம், பவிஷ்யத்புராணம், நாரதீயபுராணம், மார்கண்டேயபுராணம், ஆக்கினேயபுராணம், பிரமகைவர்த்தபுராணம், லிங்கபுராணம், வராஹபுராணம், ஸ்காந்தபுராணம், வாமனபுராணம், கூர்மபுராணம், மச்சபுராணம், கருடபுராணம், பிரமாண்டபுராணமெனப் பதினெட்டாகும். இவற்றுள் சைவபுராணம் ஒரு லக்ஷங்கிரந்தம் ஸ்காந்த புராணம், ஒரு லக்ஷம் கிரந்தம் ஏனைய பதினாறு புராணங்களும் இரண்டு லக்ஷங்கிரந்தம், இவ்வாறு பதினெண்புராணங்களும் நாலுலக்ஷம் கிரந்தமென்றறிந்து கொள்க.

(அ-கை) பதினெட்டு ஸ்மிருதிகார்த்தாக்களின் பெயரைக் கூறுகின்றார்.

உ^உவ^உ சி^உவி^உ வி^உஸு^உரி^உத^உய^உ வ^உந^உ
 ஹா^உரீ^உத^உவ^உனெ^உஸு^உந^உ
 நா^உஜா^உந^உ த^உயா^உந^உ ய^உஜ^உ ஹ^உ
 சூ^உவ^உஸு^உவ^உஸு^உவ^உது^உக^உ ॥ ௨௮௪ ॥
 *கா^உத^உநா^உயா^உய^உ ஸு^உஹ^உஸு^உதி^உத^உய^உ
 வ^உஸு^உஸு^உ தா^உத^உ வ^உந^உ
 வ^உஸு^உஸு^உவ^உ ஹ^உரீ^உத^உய^உ வி^உவி^உதொ^உ
 ஜ^உகூ^உஸு^உயா^உ மெ^உள^உத^உ ॥

मन्वन्त्री किल विष्णुरित्यथ पुनर्हारीतवल्क्योशनः
 नामानश्च तथाङ्गिरा यम इहापस्तंबसंवर्तकौ ॥ २८४ ॥

*கா^உத^உநா^உய^உந^உ ஹ^உத^உய^உ க^உத^உநா^உய^உ ஹ^உதி^உவ^உத^உ

कात्यायोथ बृहस्पतिश्च तदथो व्यासस्य तातः पुनः
व्यासरशङ्ख इतीरितश्च लिखितो दक्षस्तथा गौतमः ।

(2841/2) பதினெட்டு ஸ்மிருதிகர்த்தாக்கள் பெயர் வருமாறு: மனு, அத்ரி, விஷ்ணு, ஹாரிதர், யாக்ஞவல்க்யர், சுக்கிரன், அங்கிரஸ், யமன், ஆபஸ்தம்பர், சம்வர்த்தகர், காத்தியாயனர், பிரகஸ்பதி, பராசரர், வியாசர், சங்கர், லிகிதர், தக்ஷர், கௌதமர் எனப்பதினெண்மர். இவர்களே ஸ்மிருதி சொன்னவர்களென அறிந்துகொள்க. (2841/2)

(அ-கை) ஆதமார்த்தமூர்த்தியின் அஷ்டபந்தனவிதி இரண்டு சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

சூதூயெஷுநிஸ்யம்பநவஸு து வியி:

ஜீவா_தமஜை தஜ்யா

கூம்_தவொ வயுநிகா_தவிதொஷுகுஸா:

ஸூபஸூ யயா ஜண_தவெ || ௨௮௫ ||

அம்_தமா_ததெஷு யயாகூஜம் ஸிவஸிவா-

விஜெ_தஸூரூ_தஸூ_தபநம்

கூகூயொ_தமயவஸ்யநவ ஜெ_தத:

பாஜூ_தவிஷ்டை_த தத:

மவூ_தஜிஸபநவ_த கூம்_தமகூகா-

ஜூவா_தஹநாஜி_தகூயாம்

நிவ_ததூய_த உ_த மஜ_தவீ_தஜை_த தக

அம்_தமம் வஜா_தரொ_தவ_த உ || ௨௮௬ ||

நெ_தவெ_தஜூ_தஜி_த வஜ_தவ_த வஜா_தஜ_தயா

வொ_தரொ_தண_த ஜ_தஜெ_தண_த தக

பூ_தய_தஸி_ததூ_தயா_தகு_த ஹொ_தஜ_தய_தவா

கூய_தபூ_தக_த வ_தஹ_தவ_தஸூம்_த ஸ_தத_த |

आत्मार्थेनबन्धनस्य तु विधिर्दीप्तागमे तद्यथा

कुंभो वर्धनिकाभितोष्टकलशास्स्थाप्या यथा मण्डले

लिङ्गात्तेषु यथाक्रमं शिवशिवाविद्येश्वराभ्यर्चनं

कृत्वाधोभयबन्धनश्च जलतः पाद्याभिषेके ततः ।

गव्यादिस्नपनश्च कुंभकरकाद्यावाहनादिक्रियां

निर्वृत्याथ च भद्रपीठमथ तल्लिङ्गं समारोप्य च || २८६ ||

नैवेद्यादि समर्प्य सादरमथा घोरैण मन्त्रेण तत्-
प्रायश्चित्तमथात्र होममथवा कुर्यात्सहस्रं शतम् ।

(2851/2-2861/2) ஆத்மார்த்தமூர்த்தியின் அஷ்டபந்தனவிதி தீப்தாகமத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அது வருமாறு:- நெல்லினால் சதுரச்சரமாக மண்டலமிட்டு, அதன் மத்தியில் அலங்காரத்துடனும் ஜலத்துடனும் கும்பமும் வர்த்தனியும் இவற்றைச் சூழ அஷ்டகலசமும் ஸ்தாபித்து, ஆசனாதிகளால் பூஜித்து லிங்கத்தினின்றும் முறையே கும்பத்திற்சிவனையும் வர்த்தனியில் சத்தியையும் எட்டு கலசங்களில் எட்டு வித்யேஸ்வரர்களையும் அஞ்சலியினால் எடுத்து ஸ்தாபித்துப் பூஜித்து நிரோதார்க்கியங்கொடுத்து பின்னர் லிங்கத்திற்கு அஷ்ட பந்தனமாவது, பஞ்சபந்தனமாவது, திரிபந்தனமாவது மருந்து கூட்டிச்சாத்தி, பஞ்சகவ்யாதிகள் அபிஷேகஞ்செய்து, கும்பம் வர்த்தனிகலசங்களினாலும் அபிஷேகஞ் செய்து, அர்க்கியாபிஷேகஞ்செய்து, பத்திரபீடத்தின் மேலெழுந்தருள்பண்ணி நைவேத்தியாந்தமாகப் பூஜித்துப் பிராயச்சித்த நிமித்தமாக அகோரமந்திரத்தால் ஆயிரத்தெட்டு அல்லது நூற்றெட்டு ஓமஞ்செய்யவேண்டும். இவ்வாறு ஆன்மார்த்த சிவபூஜையில் அஷ்டபந்தனவிதி அறிந்துகொள்க. (2851/2--2861/2)

आशिं०शक्षं वमो० वकुण्ठा० नि० शि०शता०

शिव०शु० वमो० वकुण्ठा० नि० शि०शता०

शिव०शु० वमो० वकुण्ठा० नि० शि०शता०

शिव०शु० वमो० वकुण्ठा० नि० शि०शता०

शिव०शु० वमो० वकुण्ठा० नि० शि०शता०

शिव०शु० वमो० वकुण्ठा० नि० शि०शता०

शिव०शु० वमो० वकुण्ठा० नि० शि०शता०

शिव०शु० वमो० वकुण्ठा० नि० शि०शता०

शिव०शु० वमो० वकुण्ठा० नि० शि०शता०

शिव०शु० वमो० वकुण्ठा० नि० शि०शता०

शिव०शु० वमो० वकुण्ठा० नि० शि०शता०

शिव०शु० वमो० वकुण्ठा० नि० शि०शता०

द्वात्रिंशत्खलु लक्षणानि महतां दीर्घास्तु पञ्चात्र दो-
र्दृक् घ्राणस्तनमध्यजान्वथ चतुर्हस्वागलो जङ्घिका ॥ २८७ ॥

पृष्ठं मेडूरमथो नखत्वगलकादन्ताङ्गुलीपर्वकं
सूक्ष्माः पञ्च षडुचतास्तु जठरं स्कन्धोसकं नासिका ।

ஸ்ரீஜாஹெஸ்வரபவஜைம் ஸகூ-
 ஜீவாதொபகாஸஸூஜா
 காருணஸூஜைநஃ ப்ரவாஜவசுநம்
 நிதஸம் ஸிவாயீந்ததா ।
 ஜலஸாணாதூயொமபட்டமரணம்
 ப்ரஹ்மம் சுயஷ்டம் கூநம்
 விஸாவஸா மூரூவாஜி ஸாவஸவசுநெ
 வஸௌஜநஸுவதம் ஸஸூஜா ॥ ௨௯௧ ॥

ஹஸூஜாமுஸிகபொமஜாவகபட்டீ
 ஹிகூஜாஸநம் ஸூஜாஸநம்
 ஹகூஜிஸூஜைதஜாதூரகூணம் மூணொ-
 தூஜை நிஜாதூஜைதா ।
 ஸம் ஹகூஜாஜூநவிஸூரூஜையஜநம்
 ஸூநாஜூநம் பாவூஜீ
 ஸம் ஹகூஜை உ ஸிவாயீக்ஷாயூகூரணம்
 ஸூதம் மஜஸூவசூஜா ॥ ௨௯௨ ॥

शंभोर्भक्तजनस्य चिह्ननिवहो भस्मत्रिपुण्ड्राङ्कनं
 रुद्राक्षभरणं जटादिधरणं भूतीशमुद्राङ्कनम् ।
 सर्वं शंभुसकर्तृकं शिवकथामाहात्म्यसङ्कीर्तनं
 तन्नामस्तुतिभाषणेन नटनं पञ्चाक्षरीचिन्तनम् ॥ २८९ ॥

काषायोत्तरवेष्टनं सितपटीवेष्टशिशरोमुण्डनं
 मुद्राधारणमागमादिपठनं देवारपारायणम् ।
 नैयत्येन शिवालयाभिभजनं कैङ्कर्यकर्मादरः
 शंभुस्स्वाम्यहमस्य दास इति धीस्तद्भक्तसेवार्चनम् ॥ २९० ॥

श्रीमाहेश्वरपूजनं सकलजीवात्मोपकारस्सदा
 कारुण्यार्द्रमनः प्रसादवचनं नित्यं शिवाधीनता ।
 द्रड्याणातुलयोगपट्टभरणं खट्वाङ्गयष्टचङ्कनं
 विश्वासो गुरुवाचि शास्त्रवचने सौजन्यवत्त्वं सदा ॥ २९१ ॥

हस्तालम्बिकपालजापकपटी भिक्षाशयनं स्वाशनं
भक्तिस्सन्ततमात्मरक्षणगुणोत्पादे निजात्मज्ञता ।
शंभ्वार्काचनं विघ्नराजयजनं स्कन्दार्चनं पार्वती
शंभ्वर्चे च शिवाग्रिकार्यकरणं सत्सङ्गमस्सर्वदा ॥२९२॥

(289-292) சாம்பமுர்த்தியாகிய பரமசிவனது பத்தர்களினுடைய அடையாளங்கள் வருமாறு:- விபூதி தரித்தல், திரிபுண்டரந்தரித்தல், உருத்திராக்கத்தை ஆபரணமாகத் தரித்தல், ஜடை முதலியன வளர்த்தல், எல்லாவற்றிற்கும் சிவபெருமானே கருத்தா என்னும் சிவகதையின் மான்மியத்தைக் கூறுதல். சிவபெருமானைத் துதிக்கும் தோத்திரங்களை சொல்லிக் கொண்டு நடனஞ்செய்தல், திருவைந்தெழுத்தை உச்சரித்தல், காவியாடை வெண்மையான ஆடை தரித்தல், சிகாஞ்சேதஞ்செய்தல், முன்னர்க்கூறியவாறு சிவ முத்திரைகளைத்தரித்தல், ஆகம முதலிய சிவசாத்திரங்களைப்படித்தல், தேவாரபாராயணஞ்செய்தல், தினந்தோறும் சிவாலயவழிபாடு செய்தல், சிவபணிவிடைகளில் அன்புவைத்தல், சிவபெருமான் ஆளுபவன் நான் அவருக்கு அடிமையென்றெண்ணுதல், சிவனடியார்களை வணங்குதல், அவர்களை அருச்சித்தல், சிவபெருமானைப் பூஜித்தல், எல்லா உயிர்களுக்கும் உபகாரம் செய்தல், எல்லா உயிர்களிடத்தும் எப்பொழுதுங் கருணையுடனிருத்தல், எவரிடத்தும் முகமலர்ச்சியுடன் பேசுதல், எப்பொழுதுஞ் சிவபெருமானுக்குட்பட்டு ஆடங்கியிருத்தல், ஓட்டியாணத்தினுமேம்பட்ட யோகபட்டந்தரித்தல், கட்வாங்கருபமான மாத்திரைக்கோலுடையராதல், குருமொழியில் நம்பிக்கை, சாத்திரத்திற் கூறியவாறனுட்டித்தல், கையில் பிஷா பாத்திரம் ஜபவஸ்திரமென்னுமிவைகளைத்தரித்தல், பிசைஷயெடுத்துண்ணுதல், தன்னிரகஷித்தல், தன்னோடு பிரிப்பின்றி விளங்கும் பரமான்ம சொரூபத்தையறிதல், சிவபெருமான், சூரியன், விநாயகர் ஆகிய இவர்களைப் பூஜித்தல், சுப்பிரமணியரைப் பூஜித்தல், பார்வதியை யருச்சித்தல், அக்கினிகாரியமுதலியன செய்தல், எப்பொழுதுஞ் சிவனடியாரோடு கூடியிருத்தல், இவையனைத்துஞ் சிவனடியாருக்குரிய அடையாளங்களென அறிந்து கொள்க. (289-292)

(அ-கை) சிவபக்தர்களாவார் தனியடியார் அறுபத்துமூவர், தொகையடியார், ஒன்பதினமரென எழுபத்திரண்டு பெயரென்றும், அவர்களுடைய பெயர்களிவையென்றும் இரண்டு சுலோகங்களாற் கூறுகின்றனர்.

ஸெவெ ஔகதி மதாவஸு ஹாநு மணநா

விபுஸிவஸுபாஹணா:

உகாபாஸா ஹிஷக் திஜோவநி ஹுஜ-

ஷ்டி^௧ வஸு வரீதாயி வா: ।

வெஸுஸா: பஸு ததஸுயொஷு ஊறா-

ஸு^௧ஹா: கூ^௧யா^௧யா^௧ஷயொ

நீ^௧யானா நவ ப^௧யுவாவகூ^௧யா^௧ஜா:

ஷ்டி^௧ கு^௧நி^௧தா^௧ஷ^௧ஷி^௧கா: ॥ ௨௯ ॥

வணகெகெ ஹி கூ^௧யா^௧யு^௧யீ^௧வரூ^௧ப^௧டி^௧

கூ^௧கூ^௧ வு^௧யா^௧ய^௧மா^௧நா^௧ஹு^௧டி^௧-

கூ^௧கூ^௧ வ^௧கூ^௧ஷா^௧டி^௧நகா^௧ரூ^௧ஹு^௧தி^௧ண ஹ^௧தி

ஸா^௧யா^௧ ந^௧வொ^௧கூ^௧தா^௧ஸு^௧ தெ ।

வ^௧ஸு^௧ஹா^௧ஸா^௧யி^௧ ந^௧வெ^௧வ^௧ உ^௧ப^௧கி^௧ ம^௧ண^௧நா

வி^௧பு^௧யா^௧ஸு^௧ஹ^௧ஸு^௧சு^௧ய^௧௦

ப^௧தா^௧ஸு^௧ஷ^௧ஹ^௧வா^௧ ஹ^௧ஸு^௧யொ^௧ஷ^௧ஸ^௧ஹ^௧ தெ:

ஸு^௧யா^௧கூ^௧ ஸ^௧ப^௧தி^௧உ^௧ஸு^௧தூ^௧ரா ॥ ௨௯ ॥

शैवे मुक्तिगतास्तु भानुगणनाविप्राशिश्वब्राह्मणाः

चत्वारोऽथ भिषकुद्विजोवनभुजषट्पञ्चसीमाधिपाः ।

वैश्याः पञ्च ततस्त्रयोदश महाशूद्राः कुलालादयो

नीचान्ता नवपल्लवावकुलजाषट्त्रयन्विताः ॥ २९३ ॥

एकैके हि कुलालधीवरपटी कृद्ध्याधगानार्भटी

कृत् वृश्चाटनकारुछत्रिण इति श्वापा नवोक्ताश्च ते ।

व्यूहाश्चापि नवैव चेद्वि गणना विप्रास्सहस्रत्रयं

पत्मासद्भवाहचथोष्ट सह तैस्स्यात्सप्ततिर्द्युत्तरा ॥ २९४ ॥

(293-294). தனியடியார் அறுபத்து மூவராவர். அவருள், சிவப்பிராமணர் நால்வர், மகாப்பிராமணர் பன்னிருவர், மருத்துவப்பிராமணர் ஒருவர், ஆகப்பிராமணரில் பதினேழுபெயர், முடிமன்னரறுவர், குறுநில மன்னரைவர், வணிகர் ஐவர், வேளாளர் பதினமூவர், இடையாரிருவர், குயவர், பரதவர், சாலியர், மறவர், பாடுவோர், சாணார், வண்ணார், வாணியர், கடையர் என்னும் இவர்களில் ஒவ்வொருவர். மரபறியாதவர் அறுவர், ஆக அறுபத்துமூவர் தொகை இவ்வாறு கண்டுகொள்க.

இவர்களின் பெயர் வருமாறு:- கந்தரமூர்த்திநாயனார், சடையனார், இசைஞானியார், புகழ்த்துணையாரென சிவப் பிராமணர் நால்வர், குங்கிலி யக்கலயநாயனார், முருக நாயனார், உருத்திரபகபதியார், சண்டேஸ்வரர், அப்பூதியடிகள், திருநீலநக்கர், நமிநந்தியடிகள், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான், சோமாசிமாறர், சிறப்புலியார், கணநாதர், பூசலாரென மகாப்பிராமணர் பன்னிருவர், மருத்துவப்பிராமணர் சிறுத்தொண்டரொருவர். சேரமான் பெருமான், புகழ்ச்சோழர், இடங்கழியார், நின்றசீர் நெடுமாறர், மங்கையர்க்கரசியார், கோச்செங்கட்சோழர் என முடிமன்னரறுவர். மெய்ப்பொருளையனார், கூற்றுவனார், நரசிங்கமூளையர், ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார், கழற்சிங்கநாயனாரெனக் குறுநிலமன்னரைவர், காரைக்காலம்மையார், மூர்த்திநாயனார், கலிக்கம்பர், அமர்ந்தியார், இயற்பகையாரென வணிகரைவர். இனையான்றன்குடிமாறர், விறன்மிண்டர், மானக்கஞ்சாறர், அரிவாட்டாயர், திருநாவுக்கரசர், ஏயர்கோன் கலிக்காமர், மூர்க்கனார், சாக்கியர், சத்தியார், வாயிலார், முனையடுவார், சிறுத்துணையார், கோட்புலியார், என வேளாளர் பதின்மூவர், ஆனாயர், திருமூலரேன இடையரில் இருவர், குயவரில் திருநீலகண்டரொருவர், பரதவராகிய வலையரில் அதிபத்தர் ஒருவர், சாலியரில் சிவநேசரொருவர், மறவரில் கண்ணப்பரொருவர், பாடுவோரில் யாழ்ப்பாணரொருவர், சாணரில் ஏறாதியர் ஒருவர், வண்ணரில் திருக்குறிப்புத்தொண்டயொருவர், வாணியரில் கலியரொருவர், கடையரில் திருநாளைப்போவாரொருவர், எறிபத்தர், குலச்சிறையார், பெருமிழலைக்குறும்பர், தண்டியடிகள், கணம்புல்லர், காரியாரென மறபரியாதவரறுவர். இவ்வாறு அறுபத்துமூவர் திருநாமங்கண்டுகொள்க.

தொகையடியார் ஒன்பதின்மரெவரெனில், தில்லைவாழ்ந்தணர், மூவாயிரவர், பொய்யடியமையிலாத புலவர், பத்தராய்ப்பணியார், பரமனையே பாடுவார், சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார், திருவாரூர்ப் பிறந்தார், முப்போதுந் திருமேனிதீண்டுவார், முழுநிறபூசியமுனிவர், அப்பாலுமடிச்சார்ந்தார், இவ்வாறு தொகையடியார் ஒன்பதின்மரென்க. இவருள் தில்லைவாழ் அந்தணரும் பொய்யடியமையிலாத புலவரும், முப்போதுந்திருமேனி தீண்டுவோருமாகிய மூவரும் மரபறிந்தவர். ஏனைய அறுவரும் மரபரியாதவர்கள். இவ்வாறு சிவபக்தர்களாகிய தனியடியார் தொகையடியார்களின் தொகையும் பெயருங் கண்டுகொள்க.

(அ-கை) சூரேனாஞ்சவவிதி பதின்மூன்று சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

ஸம் ஹொய டூ மஸுஜாவி தீயூஜிவஸெ
கூயெ டூ ஹி உ^தணெ டூ தவஃ
கி^{ஸ்}நாயம் ஸிவஜீகூறிதஸு உ தயா
பூ^{ஸ்}ணொக் கூஜாநக்ரஃ |
கத^{ஸ்}வெஸூ^த து ததீஜீயூஜிதி வெக
தநஜீ^{ஸ்}டாயூ^த வுநஃ
வெ^தபூக் கூ^த ஸிவாமஜெஷு வி^{ஸ்}ஹிதஃ
உ^{ஸ்}ணெ டூ தவஃ தஜீயா || ௨௯ ||

வ^{ஸ்}கூ^{ஸ்}வ மதெ ஸிவா^{ஸ்}ஜிஜநெ
தக^{ஸ்}வெ^தஸு^தகெ^த தஜா
வ^{ஸ்}ஸ^தஸு^தவநம் ம^தஷொ^தயூ^தஜி^ததம்
கூய^தடெயா வா^தது^தஷெ |
வ^தஸூக் ஸூ^ததஜிஜநெ^த வ^த ஹ^ததஜிஜெ^த
தெ^தயா^தஜி^தஹிஃ ஸூ^தவி^ததெ
வ^தடூஜாவய வா சு^தடெ^தய ஹ^தஸி^ததா-
ஹ^தகெ^த ஸ^தவெ ஸாயி^ததெ || ௩௦ ||

த^தவரி^தந ஜாகூ^தரி^தணஜ^தஸகெ^த தஜ^தநு தக^த
பூ^தக்^த உ^தமா^தத்ரி^தவெ^தஜீ^தகூ^தஸாக்
தக^தபூ^தஅ^தஸூ^தவ^த க^தஸ^தஅ^தயெ^தந வ^தஸு^தஹிஃ
ஜொ^தணெ^தய^தடெ^தவெ^தவெ^தடிகா |
வீ^தஹூ^தய^தடூ^தஜி^ததெ^தஸு^த த^தணு^தய^ததி^தஜெ^த
தக^தபூ^தஅ^தஸு^ததொ ஜ^தண^தயம்
யாவ^தஉ^தமா^தத்ரி^தஹி^தஸெ^தவஜெ^தககூ^ததஃ
தெ^தந தி^தயா ஜ^தண^தயு || ௩௧ ||

கூ^தம் ஹொ^தயு^தவ^தயு^தஹரி^தகூ^த வ^தரி^தஜெ^தநெஃ
ஸூ^தபூ^த ஹி தெ^தஷு^த கூ^தஜாக்
பூ^ததூ^தக்^த ஜிகூ^ததஜ^தணெ^த து ந^தஜி^தநெ
ஸெ^தவாகூ^ததெ ஜ^தகூ^ததஃ |
கூ^தம் ஹ^தஸூ^தப^தந^தஜூ^தகூ^தஜெ^தஸு^த து உ^ததா-
ஜி^தகூ^தஜூ^தகூ^தஜாக் வ^தஉ^தவ^ததஃ
ஹ^தஸு^த ஸூ^தந^தய^தஜூ^தகூ^த ஜி^தஸி^த வி^தயொஃ
தா^தம் வ^தஉ^தயு^ததெ^தஜெ^த த^ததஃ || ௩௨ ||

शंभोर्गसमाप्तितीर्थदिवसे कार्यो हि चूर्णोत्सवः
किञ्चायं शिवदीक्षितस्य च तथा प्राणोत्क्रमानन्तरम् ।
कर्तव्योऽत्र तु तत्किमर्थमिति चेत् तन्मङ्गलार्थं पुनः
प्रोक्तत्वाच्च शिवागमेषु विहितश्चूर्णोत्सवस्तद्यथा ॥ २९५ ॥

पञ्चत्वञ्च गते शिवाश्रमिजने तत्प्रेतशुद्धये तदा
पुंसश्चेद्वपनं गळोर्ध्वमुचितं कार्यं तथा वातुळे ।
पश्चात् स्नातजनैर्न वा हृतजलैस्तैलादिभिस्त्रापिते
खट्वादावथ वा कटेथ भसिताभ्यक्ते शवे शायिते ॥ २९६ ॥

तस्मिन् दाक्षिणमस्तके तदनु तत्प्राकृष्टालिवेदीकरात्
तत्प्राच्याश्च करद्वयेन वसुभिर्द्रोणैर्यवैर्वेदिका ।
ब्रीह्यार्धमिदं तैस्तु तण्डुलतिलैस्तत्प्राच्यतो मण्डलं
यावच्छालिभिरेवमेककरतस्तेन त्रिधा मण्डलम् ॥ २९७ ॥

कुम्भोलूखलभेरिकाः परिजनैः स्थाप्या हि तेषु क्रमात्
प्रत्यक् दिक्कृतमण्डले तु नलिने रेखाकृते मध्यतः ।
कुम्भस्थापनमुक्तमस्य तु चतुर्दिक्षु क्रमात् पूर्वतो
भस्मस्यान्मलमल्लकं दिशि विधोस्तांबूलतैले ततः ॥ २९८ ॥

कुम्भे पाशुपतास्त्रदेवयजनं तत्संप्रदायं विना
नेदं कस्यचिदप्यलं निगदितुं तत्कारणं कारणे ।
रक्तं वासितमुग्रवेषनयनं पिङ्गोर्ध्वभास्वज्जटं
त्रयक्षं बाहुचतुष्टयेन दधतं खड्गाक्षसूत्रे गदाम् ॥ २९९ ॥

खेटश्चेति घटे विभाय तु यजेदस्त्रेश्वरं तत्परं
भस्मादिष्वपि वज्रिणं धनपतिं धादोधिपञ्चान्तकम् ।
नैवेद्यादि समर्प्य धूपमपरं दीपं निरोधार्घ्यकं
स्थातव्यं क्षणमितुदीर्य च ततश्चोत्थाय साध्यो गुरुः ॥ ३०० ॥

भेरीताडनमारभेत स कथं भेरीं पटावोष्टितां
निक्षिप्यात्र यथासुखं त्विति यजेत् तन्मध्यतः पार्श्वयोः ।
रुद्रं विष्णुमजश्च सप्तजननीः कीलासु सप्तस्वतो
वृत्तं द्रुन्द्रभुवीनमिन्दुमुरगं रज्जौ च कोणे गुहम् ॥ ३०१ ॥

भेरीध्यानमिहोच्यते निगदितं सिद्धागमे तद्यथा
शुद्धं व्याननमुन्नतं रसकरं त्र्यङ्गिं जपासन्निभम् ।

शङ्खं चक्रगदाक्षशूलपरशून् विभ्राणमब्जासनं
भेरीदेवमिति स्वनादमकुटं चास्त्रेण सन्ताडयेत् ॥ ३०२ ॥

पश्चादुक्तमुखूलार्चनमधस्त्वाधारशक्तिं यजेत्
तस्योर्ध्वं कमलासनञ्च तदथो तस्योर्ध्वतोऽप्यच्युतम् ।
तद्गते धरणिं यजेत मुसले मेरुं हरिद्रोद्भवे
चूर्णे पार्थिवतत्त्वमेवमथ तत्कुक्षौ च निक्षिप्य तत् ॥ ३०३ ॥

आचार्यैस्सह शैवरुद्रगणिकादासीजनैश्च स्वयं
गृह्णन्तं मुसलं गृणन् पदमनुं सञ्चूर्णयित्त्विधा ।
पश्चात् द्राविडगाथयाथ सकलोत्थापञ्च कुंभांभसा
प्रेतप्रोक्षणतैलचूर्णभरणे चेत्यादि चूर्णोत्सवम् ॥ ३०४ ॥

चूर्णोत्सवे प्राप्तमृतौ तु सत्यां उच्चाटनार्थञ्च पिशाचिकानाम् ।
अस्त्रेण मन्त्रेण गुरुस्त्रिधा वा भेरीमहं संप्रति ताडयामि ॥ ३०५ ॥

मोहेश्वराणामपि बान्धवानामாह्वானशब्दार्थமபீதரேषாம் ।
ஹா டு:ஃவசான்த்யை் ஸ்ரஹ் தேவதானாं भेरीमहं संप्रति ताडयामि ॥ ३०६ ॥

भूलोकसञ्चारमपास्य भोगादेश प्रतस्थे शिवलोकयात्राम् ।
प्रत्यग्रतन्मङ्गलवाद्यघोषात् भेरीमहं संप्रति ताडयामि ॥ ३०७ ॥

(295-307) ஆலயங்களில் திருவிழா முடிந்து சுவாமி தீர்த்தங்கொடுக்குந்தினத்திலும், சிவதீக்ஷையுடையவன் மரணமடைந்தபின்னர் அவனுக்கும் சூர்ணேத்சவஞ்செய்ய வேண்டும். மங்களத்திற்காகவே இந்தக் கிரியை செய்யப்படவேண்டுமென்று சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கிரியாவிதி வருமாறு:- சிவதீக்ஷையுடையவன் மரண மடைந்தபின் பிரேதஞ்சுத்தியடையும் பொருட்டுக் கிரியை செய்யுங் கருத்தா கழுத்திற்குமேல் செளளஞ்செய்து கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாறு வாதுளாகமத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பின்னர் ஸ்நாநஞ்செய்தவர்களால் புதிதாகக் கொண்டுவரப்பட்ட ஜலம் தைலம் முதலியவற்றால் பிரேதத்தை ஸ்நாநஞ்செய்துவைத்து கட்டில் அல்லது பாயில் தெற்கே தலையாகப் படுக்கவைத்து விபூதிதிர்க்க வேண்டும். அதன்பின் பிரேதத்திற்குக்

சைவபூஷணம்

கிழக்கில் ஒரு முழுத்தில் வேதிகையும், அந்த வேதிகைக்குக் கிழக்கில் இரண்டு முழுத்தில் எட்டுத்துரோணங்கள் கொண்டதானியங்களால் வேதிகையும், அதற்கு கிழக்கில் நெல்லின்பாதிமில் பாதியுள்ள அரிசி எள்ளு இவைகளால் ஒருமண்டல்முடி வேண்டும். (துரோணமென்பது இரண்டுமரக்கால்.) பின்னர் கும்பம் உரல் பேரி யென்னுமிவைகளை அம்மூன்றிலும் முறையே பரிஜனங்களைக்கொண்டு ஸ்தாபிக்கச் செய்ய வேண்டும். மேற்குத் திக்கிலுள்ள மண்டலத்தில் ரேகையினால் பத்மங்கீறி அதன்மத்தியில் கும்பத்தை ஸ்தாபிக்க வேண்டும். இந்தக் கும்பத்தினுடைய நான்கு பக்கங்களிலும் கிழக்கு முதற் கொண்டு முறையே அப்பிரதக்ஷணமாக விபூதி கௌபீனம், தாம்பூலம், தைலம் இவைகளை ஸ்தாபிக்க வேண்டும். கும்பத்தில் பாகபதாஸ்திரதேவரை ஸ்தாபிக்க வேண்டும். இந்த முறையின்றிச் செய்யின் பலன் தராது. இவ்வாறு செய்தற்குக் காரணம் காரணாகமத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கும்பத்திலிருக்கும் அஸ்திரதேவரைத் தியானஞ்செய்யுமுறை வருமாறு:- பயங்கரமான வேஷத்துடன் மூன்று கண்களையுடையவராயும் பொன்னிறமாயும் மேல்நோக்கி விளங்குகிறதாயுமுள்ள ஐடையையுடையவராயும், கட்கம் அக்ஷகுத்ரம் கதை, கேடம், இவைகளை நான்குகைகளிலும் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறவராயும், சிவந்த திருமேனியையுடையவராயும் தியானிக்க வேண்டும். பின்னர் விபூதி முதலியவற்றில் இந்திரன் குபேரன், வருணன், யமன் என்னுமிவர்களைத் தியானிக்க வேண்டும். பின்னர் நைவேத்திய முதலியன சமர்ப்பித்துத் தூபம் தீபம் நிரோதாக்கியங் கொடுத்து தேவரீர் இங்கே சிறிது நேரமிருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து அதன்பின்னரெழுந்திருந்து அர்க்கிய பாத்நிரத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு குருவானவர் பேரிகையைப் பூசிக்க வேண்டும். அந்தப் பேரிகை இடையே ஆடையால் சுற்றப்பட்டதாயிருக்க வேண்டும். அதனை உசிதம்போல் வைத்துக் கொண்டு அதன் மத்தியிலும் இருபக்கங்களிலும் உருத்திரர் பிரமன், விஷ்ணு இவர்களையும், ஏழுவார்க்கட்டுகளில் சப்தமாதர்களையும், வலதுபக்கம் இடதுபக்கமான இரண்டு வட்டங்களில் சந்திர சூரியர்களையும், கயிற்றில் நாகங்களையும், மூலையில் ஸ்கந்தரையும் பூஜிக்க வேண்டும். பேரி தேவதையின் தியானஞ் சித்தாகமத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அது வருமாறு:-

சுத்தராயும், மூன்று முகமுள்ளவராயும், உயர்ந்தவராயும்,
ஆறுகைகளையுடையவராயும், மூன்று கால்களையுடையவராயும்,
செவ்வரத்தம் பூவிற்குச் சமானமான நிறத்தையுடையவராயும், சங்கம்,

சக்கரம் கதை ஜபமாலை சூலம் பரசு இவைகளைத் தரித்திருப்பவராயும், தாமரையில் வீற்றிருப்பவராயும், தன்னுடைய நாதமாகிய கிரீடத்தை யுடையவராயுந் தியானிக்க வேண்டும். இவ்வாறு தியானித்து அஸ்திர மந்திரத்தால் பேரி தாடனம் பண்ண வேண்டும். பின்னர் உரலுக்குப் பூசை செய்ய வேண்டும். உரலின் கீழ்ப்பாகத்தில் ஆதாரசக்தியைப் பூஜிக்க வேண்டும். நடுப்பாகத்தில் பிரமாவையும், மேற்பாகத்தில் விஷ்ணுவையும், உரலின் குழியில் பூமி தேவியையும், உலக்கையில் மேருவையும், மஞ்சட்பொடியில் பிரதிவி தத்துவத்தையும் பூஜித்து உரலின் மத்தியில் மஞ்சட் பொடியை வைத்துச் சிவதீக்ஷையுடைய தாசி ஜனங்களுடன் ஆசாரியர் அந்த உலக்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு பத மந்திரத்தை உச்சரித்து மூன்றுமுறை பொடி செய்ய வேண்டும். அதன்பின் தமிழ்மறையை ஒதி உத்தாபனஞ்செய்து கும்பஜலத்தால் பிரேதத்திற்குப் புரோக்ஷணஞ்செய்தல் தைவம் மஞ்சட்பொடி இவைகளையிடுதல், முதலியன செய்ய வேண்டும். இவையனைத்துஞ் சூர்ணோத்சவமாகும். இதுவன்றி, பேரிகையை அடிக்கும்பொழுது கீழ் வருமாறு சொல்லிக் கொண்டு ஆசிரியன் அடிக்க வேண்டும். அஃதாவது சிவதீக்ஷையினுயிருக்கிற இவன் இறந்த தினமித்தமாகச் செய்யப்படும் இந்த சூர்ணோத்சவத்தில் சமஸ்தமான பிசாசுகளும் பறந்தோடும் பொருட்டு ஆசாரியரான யான் அஸ்திர மந்திரத்தால் மூன்றுமுறை இப்பொழுது தாடனஞ்செய்கின்றேன். ஈசுவரசம்பந்தமான அடியார்களும் மற்றவர்களும் வருதற் பொருட்டும் வீட்டிலிருக்கும் அந்தந்தத் தேவதைகளின் துக்கம் நீக்குதற் பொருட்டும் நான் இப்பொழுது பேரி தாடனஞ்செய்கின்றேன். சிவதீக்ஷிதனாகிய இவன் பூவுலகஞ்சாரத்தை நீக்கிப் பாரமார்த்திகமான சுகத்தை அனுபவிக்கும் பொருட்டுச் சிவலோகயாத்திரை சென்றுவிட்டான்: இது ஒரு புதிதான மங்கலம் ஆதலால் இப்பொழுது பேரி தாடனஞ்செய்கின்றேன். இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டு மூன்றுமுறை பேரி தாடனஞ் செய்ய வேண்டுமென்க. (295-307)

(அ-கை) சூர்ணோத்சவ முறையைச் சுருக்கி ஒரு சுலோகத்தாற் கூறுகின்றார்.

சுஃ ஹாஹு உபநஜாஹிதொஜதஜநா
 உஹெண்பூதவெ ப்ராமுஜக்
 ப்ரகநுக் ஷக்ஷிணாஹிசுஹு உபதி ஹவதி
 கௌவீநதாஃவஹுகெ |
 தெஹெஹிஷு உதாஹிபீஸயஜநம்
 ஸுநாக ஹாரிகாதாஹம்

புராண உணுவிஜிநம் ஸவஸிராஃ

கூம் ஹொஹொஹொபுணா || ௩௦௮ ||

कुंभाभ्यर्चनमादितो मृतजनाचूर्णोत्सवे प्रागुदक्
प्रत्यक् दक्षिणदिक्षु चेति भसितं कौपीनतांबूलके ।

तैलशैषु चतुर्दिगीशयजनं स्याद्देरिकाताडनं

पञ्चाचूर्णविमर्दनं शवशिरः कुंभोदकाघर्षणम् || ३०८ ||

(308) இறந்தவனுக்குச் சூரனோத்சவக்கிரியை செய்யமுறை வருமாறு:-
முதலாவது கும்பபூஜை செய்தல். பின்னர் கிழக்குமுதல்
அப்பிரதக்ஷணமாகக் கிழக்கு வடக்கு மேற்கு தெற்கு என்னும் நான்கு
திக்குகளிலும் திருநீறு, கௌபீனம், வெற்றிலை, பாக்கு நல்லெண்ணெய்
என்னுமிவைகளைப் பாத்திரங்களிற் வைத்துப் பூசித்தல், அந்தவிபூதி
முதலியவற்றில் அந்த அந்தத் திக்குப் பாலர்களைப் பூசித்தல், பின்னர்
பேரிதாடனஞ்செய்தல், பின்னர் சூரணம் இடித்தல், பின்னர்ப்
பிரேதத்திற்குக் கும்பஜல முதலியவற்றால் அபிஷேகஞ்செய்தல். இவ்வாறு
சூரனோத்சவக்கிரியையின் முறையை அறிந்து கொள்க. (308)

(அ-கை) அந்தியேஷ்டிக்குரிய மண்டப இலக்கணமும்
கிரியையின் முறையும் எட்டுச் சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

சுஷெஷுஷிபுதிஜணவணு உதார-

ஸ்ரீகூது ருதெஃ சுரெஃ

ஜெஷு ஸுஹபஜெ து கூணுவநம்

ஜீக்ஷாசுவஜெஷுவ தகி ।

வணகா உாம் மூவஜெவஜெஷுவதஜதா

வாயௌ உ வெஷுமிசெ

வாநஜெஷுவதஜவாமுஜக்ஸ்ருதிசுரம்

பூகாஷ் பூதுமபுஷதஃ || ௩௦௯ ||

கதுஷுர வஜு தநுதௌசுககூவிஃ

ஸுஷாஷஜிகா துதரம்

வஜுஷாஷஜி விதஜுயொ ஷததாஃ

தாஜாஷுஷாஷுநதாஃ ।

வாஜாஸுஷு து ஜொஷுஷாஷுஷுஷுவாஷ்

ஸுஷுஷுஷு வாஸுஷுவா

அரம் ஜாஷுஷிஷுஷுஷுஷு வஜு உதா-

அஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ௩௧௦ ||

வெவ்வுறையுடையதாயினவியின்
வாழ்வுநாளை உடனே
ஹவ்வாழ்வு மவ்வாழ்வு ததயொ-
தாயாவது மவ்வாழ்வு
ததாழ்வு மவ்வாழ்வு விவ்வா
வெவ்வாழ்வு உடனே
வய்வுநாளை உடனே
வாழ்வு உடனே வய்வு ॥ ௧௧௧ ॥

வாஜ்ஜிரதொய் ஓஸாயுயா உபநதயொ
கூம் ஹா உபநாயா ஹுதிஃ

காயபா தவபுணஜீவநாவியிரயொ

வாணபாய நெவெஷுதஃ ।

தெயாமௌ உரூணாஹுதிஸு தஷ்ய

ஸாரந உதுஸுபுரூதஃ

உநாநுஉபநஸம் கூதாஉநவியீ

பெதபெவெஸஸயா ॥ ௩௧௫ ॥

பெதஃ பூதபிகாஜயொ யஜி தஜா

ஜீக்ஷா து காயபா ஜஹா-

ஜாமொநாதநிஷெஉநாஜி யஜநம்

பஸாஜ விராஸஸிகா ।

உக்ஷா உரூவிஹொவநாஹுதிஸதம்

உததாஜி ஸாயாஸணம்

வாமீஸா உபநஸிஷுயொஜநவியீ

ஸாநம் புவெஸொ மஹெ ॥ ௩௧௬ ॥

अन्त्येष्टिप्रतिमण्टपन्तु चतुरश्रीकृत्य रत्नैः करैः

मध्ये ब्रह्मपदे तु कुण्डखननं दीक्षोक्तवच्चैव तत् ।

एका चाङ्गुलमेखलोद्धृतमृतावायौ च वेद्यग्निके

स्थानञ्चैतदवागुदक् श्रुतिकरं प्राक् प्रत्यगर्धन्ततः ॥ ३०९ ॥

कर्तव्या खलु तन्मृगेशकुभिः स्याद्वेदिका तत्परं

वज्रचादेश्च वितर्दयो दश ततास्तालाद्रसादुन्नताः ।

पादास्तस्य तु षोडशार्कवसुवाक् सङ्ख्याश्च वा शङ्खो

द्वारं दाक्षिणमुत्तमं खलु चतुद्वारिषु कार्येष्वपि ॥ ३१० ॥

स्थाने पञ्चकविंशतिप्रभजिते मध्ये सपीतेवनी

ब्रह्माणं पदपञ्चकेऽथ निऋतौ वेदे सितेव्वच्युतम् ।

वह्नौ रक्तचतुष्पदे हुतवहं रुद्रं ततो मारुते

कृष्णे कोष्ठचतुष्टयेऽपि च यजेत् वाय्वीश्वरावीशगे ॥ ३११ ॥

श्यामे कोष्ठचतुष्टये तु गगनं तत्त्वं सदाख्यं तथा

रक्तश्चेतसुकृष्णपीतयुजि वाकोष्ठे कुबेरादयः ।

வேண்டும். சிதை-மயான விறகு. தோண்டின அந்த மண்ணினால் ஈசானதிக்கில் வாயுதிக்கிலுள்ள வேதிகை போல் ஒரு வேதிகை அமைக்க வேண்டும். கிழக்குமுதல் பத்துத் திக்குகளிலும் ஒருசாண் அகலம் ஒருசாண் நீளம் ஆறங்குல உயரத்தில் வேதிகை அமைக்க வேண்டும். மண்டபத்தின் கால்கள் பதினாறு பன்னிரண்டு எட்டு நான்கு என்னுமிவற்றுள் அவரவர் சக்திக்குத்தக்கவாறு ஒருவகை கொள்ளலாம். அந்தியேஷ்டிக்குத் தெற்கு வாயிலே பிரதானமாகும். சிதாஸ்தானத்தை இருபத்தைந்து கோஷ்டஞ்செய்து அவற்றுள் மத்தியகோஷ்டம் ஐந்தையும் பொன்மையான பொடிட்டு ஒன்றாக ஆக்கி அதில் பிருதிவிதத்துவத்தையும் பிரமனையும் அருச்சிக்க வேண்டும். அக்கினி திக்கிலுள்ள நாலுகோஷ்டத்தையும் செம்மையான பொடியிட்டு ஒன்றாக்கி அதில் அக்கினிதத்துவத்தையும் அதற்கு அதிபதியான ருத்திரரையும் அருச்சிக்க வேண்டும். நிருதி திக்கிலுள்ள நாலு கோஷ்டத்தையும் வெண்மையான பொடியிட்டு ஒன்றாக்கி அதில் அப்புத்தத்துவத்தையும் அதற்கு அதிபதியான விஷ்ணுவையும் அருச்சிக்க வேண்டும். வாயுதிக்கிலுள்ள நாலுகோஷ்டத்தையும் கருமையான பொடியிட்டு ஒன்றாக்கி அதில் வாயுத்தத்துவத்தையும் அதற்கு அதிபதியான மகேசுரரையும் அருச்சிக்க வேண்டும். ஈசான திக்கிலுள்ள நான்கு கோஷ்டத்தையும் பசுமையான பொடியிட்டு ஒன்றாக்கி அதில் ஆகாசத்தத்துவத்தையும் அதற்கு அதிபதியான சதாசிவரையும் அருச்சிக்க வேண்டும். வடக்கு மேற்கு தெற்கு கிழக்கு என்னும் இந்தநாலு கோஷ்டங்களிலும் செம்மை வெண்மை கருமை பொன்மை என்னும் பொடிகளையிட்டு அவற்றில் முறையே குபேரன் வருணன் யமன் இந்திரனென்னுமிவர்களைப் பூஜிக்க வேண்டும். அந்தியேஷ்டி மண்டப பூஜாமுறை எவ்வாறெனில், குருவானவர் ஸ்னஞ்செய்து நூலை இடமாக அணிந்து நியமமுடித்து தன்னுடைய தோளின்மேல் வைக்கப்பட்ட வர்த்தனியின் நாசிகையினின்று விழுகின்ற ஜலத்துடனேகூட மண்டபத்தை ஒருமுறை அப்பிரதக்ஷிணமாக வந்து தெற்கு வாயிலின் வழியாக உள்ளே புகுந்து, அங்கு அப்பிரதக்ஷிணமாக வாயுகோணத்திலுள்ள வேதிகையின் சம்பத்தில் வந்து இருந்து கொண்டு அதற்குக் கிழக்காக தருப்பாசனத்தில் வர்த்தனியைவைத்து, தருப்பையால் செய்யப்பட்ட ஆசனத்தில் வியாயகரைப் பூஜித்துப் பிரார்த்தித்து அவ்விடத்திற்கு உசிதமான சங்கல்பஞ்செய்து, ஸம்ஹாரக்கிரமமாக நியாசஞ் செய்து கொண்டு, பூதங்களை அருச்சிக்குமிடத்தில் விசேஷார்க்கியங் கொடுத்து, பதார்த்தசக்தி ஆன்மசக்தி மந்தரசக்தி இவைகளைச் செய்து ஸம்ஹாரக்கிரமமாகச் சிவஹஸ்தம் கற்பித்து, பஞ்சகவ்யம் ஸ்தாபித்து அவ்விடத்திலேயே

நின்றுகொண்டு சாமான்னிய அருக்கியத்தால் பஞ்சகவ்யத்திற்குப் புரோகஷணஞ்செய்து, பதினெட்டு சமஸ்காரங்களையும் மனதினாலே செய்து, இரைக்கிறதிரவியங்களை இரைத்தல் மார்ஜனஞ் செய்தல் இவைகளைச் செய்வித்து வர்த்தனிக்கு ஆசனங்கற்பித்து, பின்னர் சிதா வாஸ்துபூஜைசெய்து, வர்த்தனிபூஜைசெய்து, தசாயுத பூஜையுஞ்செய்து, கும்பத்தை அருச்சித்து, ஓமத்தைத் தொடங்கி தர்ப்பணம் தீபனம் இவைகளை மனனமாகச்செய்து, பூரணாகுதி நைவேத்தியஞ்செய்து, சருவினாலே மூன்று ஆகுதிபண்ணி, சிதாஸ்தானத்தில் நாற்கோணமாவது முக்கோணமாவது இட்டுஅதில் இந்திராதியர்களைப்பூஜித்து சங்கு தாடனம் பண்ணி அதன்பின்னர் சவப்பிரவேசஞ்செய்வித்து, சவம் புத்தளிகாமயமாகில் மிருதகதீக்ஷைசெய்து முடித்து, பின்னர் மகாஜாலப்பிரயோகத்தினால் ஆத்மாவை ஸ்நானஞ் செய்வித்து பூசித்து நாடி சந்தானஞ் செய்வித்து சமயாசாரலோபப்பிராயச்சித்த நிமித்தமாக நூறுகுதி செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு அனைவருஞ் செய்ய வேண்டும். பின்னர் வாகீசவரி வாகீசரருக்கு அருச்சனை முதலிய கிரியை அனைத்துஞ் செய்து சிஷ்யனை ஸ்நானஞ்செய்யும்படி செய்து கிரகப்பிரவேசஞ் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு அந்தியேஷ்டிக் கிரியையின் முறையைச் சுருக்கமாக அறிந்து கொள்க.

(309-316)

(அ-கை) புத்தளிகா இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

தகைகை: வுதூடிகா ஹவெசு கூஸாஹெனெ:

கௌராஸு வெஹா. மூனெனெ:

அ. மூலீதி ஸீர்வரி ஹி. மூனெனெ. தி:

வாஸு. கூஸெனெ: வஹ ஹி: |

வாஹுஷாஹகா. மூனெனெ. ஹகஸெனெ:

ஹகஸு. ஹஹி. மூலீதி

ஹகஸு. வுதூடிகா ஹி. ஹகஸு. மூலீதி. தி. தக

வெயாஹுஷா. வஹி || ௩௧ ||

तत्त्वैः पुत्तलिका भवेत् कुशदलैः केशास्तु वेदाङ्गलैः

द्विग्रन्थीति शिरस्त्रिभिर्गङ्कृतिः पार्श्वे कुशैः पञ्चभिः ।

बाह्यष्टादशकाङ्गलैरसकरैर्मध्ये षड्विंशति

दर्भैर्वत्सपिचण्डिमध्यमिति तत् द्वेष्टाष्टद்க पदम् || ३१७ ||

(317) புத்தளிகை முப்பத்தாறு தருப்பையினால் செய்ய வேண்டும். செய்யுமிடத்து கேசம் நாலங்குலம், முடிச்ச இரண்டங்குலம், அது சிரக.

அதற்குக்கீழ் கழுத்து மூன்றங்குலம், அதற்குக் கீழ் தனித்தனி ஐந்து தருப்பைகளினால் இரண்டு கைகள். அந்தக் கைகளின் நீளம் தனித்தனி பதினெட்டங்குலம், மணிக்கட்டின் கீழ் விரலின் நீளம் ஆறங்குலம். நடுவில் இருபத்தாறு தருப்பையினால் மார்பு, வயிறு , இடுப்பு, தொப்புள் இவைகள் பதினைந்தங்குல நீளம் அந்தத் தருப்பைகளை இரண்டு பாகமாகச் செய்து, பதின்மூன்று தருப்பைகளால் துடை, முழந்தாள், கணுக்கால், இவைகள் எட்டங்குல நீளம். கணுக்காலுக்குக் கீழ்க் குதிப்புறங்கால் விரல் உள்பட ஆறங்குல நீளம், இவ்வாறு அமைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். (317)

(அ-கை) பாஷாணஸ்தாபன விதி எட்டுச் சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

பாஷாணவரிதிஜணபம் ஜுதஜநா-

மாஸா மண வா நஜீ-

தீஸா வாடி யயாஸுவம் பநஜிமீ

யாஸம் விசித்ராவுதிஃ ।

தந்ஜெஸு கஸவெலிகாநயநவா-

முகீ உபாயவிஸாரகாசு

நெஜிதம் யுதா முதொடி தஜுஜமீ

மத்குணு வுதம் கஸாசு ॥ ௩௧௮ ॥

ஜெஸு வெலிநிவெஸிதெ வுடவஸெ

ஸுஜம் ஜஹாஜெவதம்

ஸஜம் ஸாம் மஜுஜஜுவம் க்ஸாஸுணமம்

ஹாமாம் மயுக்தம் யஜெசு ।

பஸாஜாவுதிபுஜநம் ஹாஸுஹசு

காஷாஜிவாஜகூஜாசு

ஜுஜாஹுஷஸுஜுயெஜி பூநஃ

தாஃ பாஸுயொஸுஜிஜாந் ॥ ௩௧௯ ॥

பாஷாணமுஹணம் ஸிவாஸுஜிஜந-

ஸெஸுஸு வஸவாதுஜஃ

ஸொபுஸெஸுவ யயா பூஜாகூதியுதொ

முாஸெஸுயவா ஜெஷிகா ।

உதாஸெஷுகயொஸு ஜெஷுகூஜிதம்

வாஸாவஸு ஸொபயெசு

தகவலாந் கயலு உடுத்த வ து வுலாந்
வாநாஜிவவெலுகயக் || ௩௨௦ ||

**பொதுக் கூடுதவாஜாநுநி வஸநு
வாஜாம் ஸவஸாந்ருஃ
தெனெநாஜெகாதிநா தஜவிஷி-
உஸ்ராஜாய கும் ஹானிகே ।**

வுஸாவெஸுதாதுலிவம் க்விஹ ஜதொ
 ஜீக்ஷாஅயாவொ யலி
 வுநம் அணமணாயிவாவிதிதஜா-
 வுஸாயுக்தஜாவாஹயெசு || ௩௨௧ ||

சுவஸ்தியுபயதீக்ஷிதொ யதி தஜா
 க்ஷம் வஸுதாபஸம் வுநஃ
 யாநஃ தசு து வஸம் ப்ரஜாய வஹநாக்
 சுவாஹநாயக் ததஃ ।
 மஃபாஸெஸுர ஹித்ரி வஸு மஃபகஸு வஸுஸெஸு
 வஸம் ஹம்ஷி வஸஜிதகூஜா
 வஸுணாதாபநவஜிதகூஜா மஃபுணா
 யத்பொஜிதவஸுதகஃ ॥ ௩௨௨ ॥

பெயரூதவெயி. தஜா தஜு உரிதம்
நாஜொவஜம் ஸாமிதம்
தநாஜாவு ஸஜவஜு வாஸ உஜகம்
ஜெயம் திரொஜம் சுஜயி ।
வனகாஹவஜு ஜுதாய வாஸ உஜகம்
சிரஜெயஜாவு தகாசு
யதாஸௌவபுராணுஹாநி ஜஸ ஜெசு
சிரஸஜி வாஸொம்ஸு தக ॥ ௩௨௩ ॥

ஊகாஹஸு தியொடிகம் குயதிலிம்
கெப்கெசுவதுகூடா டிரா-
ஹஸு தது உ பனஸ்வதிர்யொ
ஜையன் விணகுயடி
பாத: விணஸ்வதுண் வறு ம்மி:
ஸாயம் ததஸ்வதுயா

விணாஃ ^உவஹி^தரயொ^த வ^தமி^தஸ^த ஓ^தஸயா^த
 ஷெய^தவஸஜா^தப^தஸு^த க்ரீயாஃ ॥ ௩௨௪ ॥

வா^தஷா^தண^தவ^தலி^ததி^தஷ^தண^தவெ^த ப^து^தய^தஜ^ததொ^த
 வெ^தஷ^தக்ர^ததி^தஸ^தத^தர^தஃ
 கூ^தஃ^த ஹ^தஸா^தப^தந^தஜ^தக்ர^தவ^தஜ^த த^தஷ^தயொ^த
 வா^தஷா^தண^தவெ^தஸ^தக்ரீயா^த ।

வ^தஸா^தத^தக்^தவ^தலி^ததி^தஹ^தத^தவ^தஹ^தஸ^த த^தயா^த
 வா^தஸ^தவ^தலி^தஹ^தஜா^தப^தஷ^தண^தஃ
 த்ரி^தஃ^த வி^தணா^தஓ^தஸ^தவி^தண^தஜா^தந^தஓ^தஸ^தவ^த-
 ஹ^தஸ^தஜா^தந^தக்ர^த வ^தஹ^தஸ^த ॥ ௩௨௫ ॥

पाषाणस्थितिमण्डपं मृतजनागाराङ्गणे वा नदी-
 तीरे वाथ यथासुखं धनददिक् द्वारं विचित्रावृति ।
 तन्मध्ये करवेदिकानयनवागुच्छ्रायविस्तारभाक्
 नेमिद्वन्द्वयुताग्रतोथ तदुदगर्तन्तु वृत्तं करात् ॥ ३१८ ॥

मध्ये वेदिनिवेशिते घटवरे रुद्रं महादैवतं
 रम्यं साङ्गमुदङ्गुधं त्वरुणभं भोगाङ्गयुक्तं यजेत् ।
 पश्चादावृतिपूजनं हरसुहृत्काष्ठादि वामक्रमात्
 मुद्राह्वयसमर्चयेदथ पुनस्ताः पार्श्वयोर्बुद्धिमान् ॥ ३१९ ॥

पाषाणग्रहणं शिवाश्रमिजनस्यैकस्स एवात्तेमः
 सोऽप्यश्मैव यथा पुमाकृतियुतो ग्राह्योथ वा चेष्टिका ।
 उक्ताश्मेष्टकयोस्तु चैकमुचितं खातावटे स्थापयेत्
 तत्स्नानं कथमुच्यते स तु पुमान् स्नानार्द्रवस्त्रैक धृक् ॥ ३२० ॥

प्राग्वक्त्रः कृतवामजानुनि वसन् वामांसवस्त्राञ्चलः
 तैलेनामलकादिना तमभिषिच्यादाय कुंभान्तिके ।
 सुस्थाप्योत्तरदिङ्मुखं त्विह मृतो दीक्षाद्वयाप्तो यदि
 स्कन्दं चण्डगणाधिपाविति तदाख्यायुक्तमावाहयेत् ॥ ३२१ ॥
 अप्यूर्ध्वद्वयदीक्षितो यदि तदात्वीशं सदाख्यं पुनः
 शान्तं तत्र तु संप्रदायवचनादावाहनार्थन्ततः ।

गन्धाद्यैरभिलिप्य गन्धकुसुमैस्संभूष्य सम्यक् तदा
घण्टाताडनवर्जमत्र गुरुणा धूपाद्यमर्घ्यं ततः ॥ ३२२ ॥

पश्चाद्भूतबलिं तदा तदुचितं नाम्नोपदंशान्वितं
तन्नाम्नास्य समर्प्य वास उदकं देयं तिलोदं कथम् ।
एकाहस्य मृताय वास उदकं त्रिर्देयमासूतकात्
यत्राशौचपराण्यहानि दश चेत् त्रिंशद्धि वासोर्बु तत् ॥ ३२३ ॥

एकाहस्य तिलोदकं त्रयमिदं त्वेकैकवृद्ध्या दशा-
हस्ये तत्तु च पञ्चसप्ततिरथो देयश्च पिण्डत्रयम् ।
प्रातः पिण्डसमर्पणं खलु बलिस्सायं ततस्संख्यया
पिण्डाः पङ्क्तिरथो बलिश्च दशधा देयस्समाप्य क्रियाः ॥ ३२४ ॥

पाषाणस्थितिमण्टपे प्रथमतो वेदीकृतिस्तत्परं
कुंभस्थापनमुक्तवच्च तदथो पाषाणसेகक्रिया ।
पश्चात्तत्स्थिति भूतबल्यथ तथा वासस्तिलோदார்பणं
त्रिः पिण्डः दशपिण्डदानदशबल्युद्धानके प्लावनम् ॥ ३२५ ॥

318-325). இறந்தவனுடைய வீட்டிலாவது நதிக்கரையிலாவது பாஷாணஸ்தாபன மண்டபம் அமைக்க வேண்டும். அந்த மண்டபம் நான்கு கால்கள் மேற்கட்டு என்னுமிவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட வேண்டும். கிழக்கு மேற்கு தெற்கு வாயில்களை மறைத்து வடக்கு வாயிலைத் தோரணம் வாழை பாக்கு தென்னமொட்டு என்னுமிவைகளானும் பூமாலைகளானும் அழகாக அலங்கரித்து, அதனுடில் ஒரு கைமுழ நீளமும் இரண்டுமுழ உயரமும் நான்குமுழ அகலமும் மேகலைஞமுடைய சதுரர்சமான வேதிகையைக் கற்பித்து அதன் வடக்கில் வட்டமாகப் பள்ளந்தோண்டல் வேண்டும். வேதிகையின்புடில் கும்பத்தை வைத்து அந்த கும்பத்தில் அழகுடையவராயும் மகாதேவதையாயும் சிவந்த காந்தியுடையவருமாயிருக்கிற உருத்திரரை சாங்கமாகப் போகாங்க பூசை செய்ய வேண்டும். பின்னர் வடக்கு முதற்கொண்டு அப்பிரதக்ஷிணமாக ஆவரண தேவதைகளை பூஜித்து எட்டு முத்திரைகளாற் பூசித்து பாஷாணத்தை கிரகிக்க வேண்டும். சிவாச்ரமியானவனுக்கு பாஷாணக்கிரகணம் ஒன்றுதான். அதுவே உத்தமம். அது கல்லாகவே யிருக்க வேண்டும். அதைப் புருஷ வடிவமாகச்

செய்து கிரகிக்க வேண்டும். அல்லது செங்கலையாவது கிரகித்துக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு கூறப்பட்ட கல்லு செங்கல்லு என்னுமிரண்டனும் உசிதமான ஒன்றைக்கிரகித்து தோண்டப்பட்ட பள்ளத்தில் ஸ்தாபிக்க வேண்டும். அக்கல்லுக்கு அபிஷேகஞ் செய்ய வேண்டிய முறை எவ்வாறெனில் ஸ்நானத்தால் நனைந்த ஒரே வஸ்திரத்தைத் தரித்துக் கொண்டு கிழக்கு முகமாக இருந்து பூமியில் இடது முழந்தாளை வைத்துக் கொண்டு இடது தோளில் வஸ்திரத்தைத் தரித்து தைலம் நெல்லிக் கனி இவற்றால் அந்தக்கல்லை அபிஷேகஞ் செய்ய வேண்டுமென்க, இவ்வாறு அபிஷேகஞ் செய்து எடுத்து கும்பத்தினருகில் வடக்கு முகமாக ஸ்தாபிக்க வேண்டும். இறந்தவன் முதலிரண்டு தீக்ஷை பெற்றவனாயின் கந்தர் சண்டர் கணநாதர் என்னுமிவர்களை இறந்தவனுடைய தீக்ஷா நாமத்தால் அந்தக்கல்லில் ஆவாஹனஞ்செய்ய வேண்டும். நிருவாண தீக்ஷை பெற்றவனாயின் ஈசர் சாந்தர் சதாசிவர் என்னுமிவர்களை ஆவாஹனஞ் செய்தற்பொருட்டு கந்தமுதலியன பூசி வாசனையுடைய புஷ்பங்களால் அலங்கரித்து மணியடித்தலின் ஆசாரியர் தூபம் அருக்கியம் முதலியன சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அதன்பின் உசிதமாயும் காய்கனிகளுடன் கூடியதாயுமுள்ள பிரபூதபலியைத் தீக்ஷாநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு சமர்ப்பித்து வாலோதக திலோதகங்களையும் கொடுக்க வேண்டும். வாலோதகம்-வஸ்திர ஜலம். திலோதகம்-எள்ளு ஜலம், இறந்தவன் பொருட்டு முதல் நாளில் மூன்று வாலோதகங் கொடுக்க வேண்டும். சூதகத்தினால் பத்து நாள்கள் அசத்தியேற்படி ஒவ்வொரு நாளும் மும்மூன்றாக முப்பது வாலோதகம் ஏற்படும். திலோதகமாக எனில் முதல் நாளில் மூன்று இரண்டா நாளில் நான்கு. இவ்வாறே பத்தாவது நாளில் பன்னிரண்டு திலோதகங்கொடுக்க வேண்டும். ஆகவே எல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்து பத்து நாட்களுக்கும் எழுபத்தைந்து திலோதகமாகும். பின்னர் மூன்று பிண்டங்கள் கொடுக்க வேண்டும். காலையில் பிண்டமும் மாலைபில் பலியுமாக ஒவ்வொன்றிலும் பத்துப்பத்தாகக் கொடுத்து கிரியைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். மற்றொரு பாஷாண ஸ்தாபன மண்டபத்திலும் இவ்வாறு வேதிகைகள் கும்பஸ்தாபனம், பாஷாண அபிஷேகம், ஸ்தாபனம், பூசை, பிரபூதபலி, வாலோதகம், திலோதகம், மூன்று பிண்டங்கள், பத்துப் பிண்டங்கள், பத்துப் பலிகள் செய்ய வேண்டும். அதன்பின் எல்லாவற்றையும் உத்தியாபனஞ்செய்து ஸ்நானஞ் செய்ய வேண்டும். இது பாஷாணஸ்தாபன விதியென்றறிந்துகொள்க.

(அ-கை) பாஷாண உத்தியாபன முறை கூறுகின்றார்.

உதூர்வஸு விணம் வஸுதொய கும்ஹம்
பாஷாணஜனெ தஜுஜ்ஜுவஸு ॥

மகா ராவெஸாயபுஜயொ து நஜா.
பாஷாணஜெஃ பௌநா^ஹதிவெசு ஸஃ || 325 ||

उत्थाप्य पिण्डं पुरतोऽथ कुंभं पाषाणमन्ते तमुदङ्मुखस्थः ।

गत्वा रवैस्सार्धमथो तु नद्यां पाषाणमेकं पुनरुत्क्षिपेत् सः || 326 ||

(326) பாஷாண உத்தியாபனம் எவ்வாறெனில் முன்னர்ப் பிண்டத்தை ஒருவரும் அவர் பின் கும்பத்தை ஒருவரும் அவருக்குப் பின் பாஷாணத்தை ஒருவருமாக இவ்வாறு மூன்று பேர்கள் அந்த மூன்றையும் எடுத்துக் கொண்டு சங்கத்தொளி சங்கீதமேளங்களுடனே கூட நதி முதலான ஜலக்கரைக்குச் சென்று வடக்குமுகமாகவிருந்து இந்த மூன்றையும் மார்பளவுள்ள ஜலத்தில் இட வேண்டும். மூன்றனுள் பிண்டத்தை முன்னரும் கும்பத்தை அதன் பின்னரும் பாஷாணத்தை அதன் பின்னருமாக ஜலத்திலிட்டு ஸ்நானஞ் செய்ய வேண்டும். (326).

(அ-கை) நவசிரார்த்தவிதி கூறுகின்றார்.

கூயபூ^யனவ^யனா^யபுஜயொ^யமுஜெ^யஹுஃ
ஸெவ^யஸு^யத^யயுஃ^ய பௌ^யநா^யஜ^யந^யவ^ய |
வன^யகா^யஜ^யஸா^யஹா^யனா^யஜி^யநெ^யஷு^ய ஷட^யம்
ஜொ^யஜாய^ய வா^யசெ^யஷு^ய ஜத^யம்^ய ப்ர^யகீ^யதூ^ய || 327 ||

कुर्यान्वश्राद्धमथाग्रजेभ्यः शैवश्चतुर्थः परमामरूपम् ।

एकादशाहान्तदिनेषु षट्कं मोदाय पात्रेषु मृतं प्रतीत्यम् || 328 ||

(327) சிவதீக்ஷையுடையவன் இறந்தால் அவனுக்கு இறந்ததின முதல் பதினொருதினத்திற்குள் நவசிரார்த்தஞ் செய்ய வேண்டும். எவ்வாறு செய்ய வேண்டுமெனில் முதல்நாளில் ஒன்று, மூன்றாநாளில் ஒன்று, ஐந்தாவது நாளில் ஒன்று, ஏழாவது நாளில் ஒன்று, ஒன்பதாவது நாளில் ஒன்று, பதினொராவது நாளில் ஒன்று. இவ்வாறு இந்த ஆறு நாட்களிலும் பச்சை அரிசியினால் நவசிரார்த்தஞ் செய்ய வேண்டும். பிராமணருக்கு அன்னமிட வேண்டும். இது நவசிரார்த்தவிதி யென்றறிந்து கொள்க.

(327)

(அ-கை) எழுபத்தைந்து பெயருக்குப் போசனஞ் செய்வித்தல், சோதகும்பதானவிதி, இடபதாபனம், சூத்திரர் செய்ய வேண்டிய அந்தியேஷ்டி முதலிய கிரியைகள் ஆகிய இவற்றை இரண்டு கலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

சூரன் ஹோஜநஜெகஜெஹி ஜதஜ -
 ஹிஸெஸ்கவரகூர் ஜஸாஹ-
 ஸெஸ்புசு து பங்ஸவபுதிரிஜாநி
 வனகாஜஸாஹெய்வா |
 கூயபூசு ஸொஜககூம் ஹஜநஜெவி யசு
 ஷஷ்ஸுதரம் சீஸாதம்
 தவரினெவ வுஷம் ஸிவாய விஸஜம்
 ஜஜ்ஸாஜொஹெஸவிதஜ || ௩௨௮ ||
 ஸுஹிஜாணாஹ ஜதஜ தஜெஜவ ஹி ஸுதஜ
 தஹ்ஷ்ஷ ஸெஸவாமிநா
 ஜமீபூ ததிதரம் பூநஜ் பூதிசுதஜ
 ஸஹெஸுஷிசுதஜம் மூரூஜ |
 ஜாவாஜெபுய பங்ஸவிம்ஸதிஜிநெ
 பகெஷ்ஷ வா ஸொஹிதம்
 நமம் ஸங்ஸயநாஜிகங்ஸ ஸகூம்
 கூயபூசு சூஜாதஜிநெ || ௩௨௯ ||

आदौ भोजनमेकमहि मृतमुद्दिश्यैकवृद्ध्या दशाह-
 स्पेप्यत्र तु पञ्चसप्ततिरिमान्येका दशाहोऽथवा ।
 कुर्यात् सोदककुम्भदानमपि यत् षष्ट्युत्तरं त्रीशतं
 तस्मिन्नेव वृषं शिवाय विशदं दद्यादलाभेऽसितम् ॥ ३२८ ॥
 शूद्राणाञ्च मृतौ तदैव हि सुतस्तूष्णीञ्च शैवाग्निना
 दग्ध्वा तत्पितरं पुनः प्रतिकृतावन्येष्टिकृत्यं गुरुः ।
 मासान्तेप्यथ पञ्चविंशति दिने पक्षेऽथवा स्वोचितं
 नग्नं सञ्चयनादिकञ्च सकलं कुर्यात् क्रमातद्दिने ॥ ३२९ ॥

(328-329) சிவதீக்ஷையுடையவன் இறந்தால் முதல் நாள் ஒரு பிராமணருக்கும், அதற்கு மேலுள்ள நாள்களில் ஒவ்வொருவரதிகமாக பத்தாவதுநாளில் எல்லாஞ்சேர்த்து எழுபத்தைந்து பிராமணருக்குப் போசனஞ்செய்து வைக்கவேண்டும். அல்லது பதினோராவது நாளில் சேர்த்துப்பண்ணல் வேண்டும். அன்னாளிலேயே சிவபெருமானுக்கு வெண்மையான விருஷபத்தை தானஞ்செய்ய வேண்டும். அது அகப்படாவிடில் கருமையான விருஷபத்தையாவது தானஞ் செய்தல் வேண்டும். முந்நூற்று அறுபது தினங்களும் சோதகமும் தானஞ் செய்ய வேண்டும். சூத்திரர்கள் மரணமடைந்தால் சைவாக்கினியில் அப்பொழுதே மௌனமாக தகனஞ்செய்து சூதகத்தின் முடிவில்

(328-329)

(அ-கை) - துர்மரணம் அடைந்தவர்களுக்குப் பரலோக

வ்நாப்யாஜிவகூழாயுபெய:

உலகத்தின் மூலக்கோணம் 18

ஸம் பூணு மாதுதும் உெசு

കാധ്യേഷാധിവാ വൃത്താക്ഷ || ൩൩൦ ||

रज्जुद्वद्धवसूरिकाशनिविषैर्दस्युग्ररोगाश्मभिः ।

षण्मासादथ पारलौकिकविधिः कार्योऽथवा वत्सरात् ॥ ३३० ॥

ஸபுராஜு மரி வாயுவஹி ஹி :

ஸஸுவசுஷ விஷதொய ஹஸி ஹி : ।

வதாதிபதுஜாஸபக்யொஃ

ததிரெ து விரி ருஜுவசு ஸுரி : ||

सर्परज्जुगारिवायुवह्निभिः शस्त्रवृक्षविषतोयहस्तिभिः ।

वत्सरत्रिऋतुमासपञ्चयोस्तद्दिने तु विधिरुद्वत् बलिः ॥

(இதன் பொருள்) பாம்பு, கயிறு, மலை, காற்று, நெருப்பு, ஆயுதம், மரம், விஷங்கலந்தநீர், யானை இவைகளால் மரணமடைந்தவர்களுக்கு ஒருவருடும் அல்லது ஆறுமாதங்கழிந்தபின், மரணமடைந்ததிதியில் விதிப்படி உருத்திரபலியுடன் அந்தியேஷ்டிக்கிரியை செய்ய வேண்டுமென்பதாம். (330)

பிறகு (அ-கை) ஆவச்யக சௌசவிதி கூறுகின்றார்

மா. மாஷு. துதீயு. ஸௌவநஜுஷா.

சௌளா. தஜாவஸூகம்

ஸஜெஸா ஜுஷுதநெ உ வுணுவதி உ

ஸ்ரீஹாஸூராஜ ஸுஷெ ।

ஸதூ. ஜாதஜதள தயா விதஜதள

சூசாயுஜதநாஜவி

சௌளா. ஸூஜிஜதாவவீதி விஹிதம்

யாமெ விவாஹே ஸுஷெ ॥ ௩௩௧ ॥

गङ्गाद्युत्तमतीर्थसेवनजुषां क्षौरं तदावश्यकं

सद्यो दुष्पतने च पुण्यवति च श्रीभास्करादौ स्थले ।

सत्यं मातृमृतौ तथा पितृमृतावाचार्यमृत्यामपि

क्षौरं स्वामिमृतावपीति विहितं यागे विवाहे शुभे ॥ ३३१ ॥

331. கங்கைமுதலான தீர்த்தங்களில் நீராடுதற்குச் சென்றபொழுதும், இராமேஸ்வரமுதலான புண்யசேஷத்திரமாகிய சிவசேஷத்திரங்களில் கவாமி தெரிசனத்திற்குச் சென்றபொழுதும், சிவதீசைப் பெற்றுக்கொள்ளும்பொழுதும்விவாஹஞ் செய்துக் கொள்ளும் பொழுதும், தன்னுடைய குரு தாய் தந்தை எஜமான் இவர்கள் மரண மடைந்தபொழுதும், பொல்லாத ஜந்துக்கள் தன்மேல் விழுந்தபொழுதும், அப்பொழுதே சௌசஞ்செய்து கொள்ளல் வேண்டும். இதற்கு ஸ்மிருதி வசனம் வருமாறு :-

ஜாதாவிதாவிதாவுஷாணா. ஜாதூராமுஜயொஜுதள ।

ஸஸூரூசாயுயொஸுஷா. வதூஸூரூவி விதாஸூஸூ

ஜாதாஸூஸூமிநூஸூ மஹுவாநவி வாவயெக ।

ஜாதா. விதா. ஜெஸூஜாசாயு. ஸுஸூ. விநா ॥

சுஷவூநூவந. கூயுடாசு ஸ யஜி ஸுஷுஹா ஹவெக

முதலியவைகளை உண்ணாதவராயும் இருப்பின் அவர்களுக்கு ஆசௌசம் பதினாறுநாளும், பதினைந்துநாளுமாகும். இவ்வாறு இரண்டு விதமாகக் காமிகத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (332)

(அ-கை) ஆயிளின் அளவு கூறுகின்றார்.

ஹூயாநாநவஹுவிநாஜவி தரொஃ

சூயஸூதம் வாஜிநாம்

காதிம்ஸக் ப்ரவாஸு ஷஷிநிதிதக்

ஹெஷ உதுவிட்சுதிஃ ।

ஹாமெ ஷொஸு ஹெஸுவெ ஸூகிமணஃ

விம்ஸஹ தியுக்ஸுஹெ

காசுக்ஸுஹவஸுஹஸுஹஸுஹஸுஹ

தக்ஸிஸூதஃ க்ரொஷுஹு ॥ ௩௩௩ ॥

भूयान्मानवहस्तिनामपि तरोरायुःशतं वाजिनां

द्वात्रिंशत्स्रस्त्रस्य षष्टिरिति तद्दे चतुर्विंशतिः ।

छागे षोडशैरवे शुचिगणः सिंशच तिर्यकुले

काकीकङ्कवयस्सहस्रमुरगे तत् द्विशतुः क्रोष्टु ॥ ३३३ ॥

(333) பெண்கள், புருஷர்கள், யானை, மரங்கள் இவைகளுக்கு வயது நூறு. குதிரைக்கு வயது முப்பத்திரண்டு. ஒட்டகைக்கு வயது அறுபது. கழுதைக்கு வயது இருபத்து நான்கு. ஆட்டுக்கு வயது பதினாறு. நாய்க்கு வயது பன்னிரண்டு. பறவைகளுக்கு வயது முப்பது. பறவைகளுக்குள் காகங் கழுகு இரண்டிற்கும் வயது ஆயிரம். பாம்பிற்கு வயது இரண்டாயிரம். நரிக்கு வயது நாலாயிரம். இவ்வாறு சாத்திரங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (333)

(அ-கை) ஐந்து தொழில்களில் உயிர்க்கொலை உண்டென்று கூறுகின்றார்.

ஸஹூஜுநாஹெபநஜாதஷொஹெள

தயாஹஸாகாஷுவயெந ஷொக்ஷு ।

ஷௌ வணிநீவெஷணிகாஸுஹுதூ

ஸஹூய ஷௌஸநாஃ வஹு பஹு ஷொஷாஃ ॥

संमार्जनालेपनजातदोषौ तथात्रशाकाध्यवधेन चोत्थम् ।

द्वौ खण्डिनीपेषणिकासमुत्थौ संभूय सौनाः खलुपञ्च दोषाः ॥ ३३४ ॥

(334) அலகிடுதல், அஃதாவது (பெருக்குதல்) மெழுகுதல், பாகஞ்செய்தல், அரிவாள் முனையினால் அரிதல், அரைத்தல் என்னும் இந்த ஐந்து தொழில்களினால் நாஸ்தோறும் உயிர்க்கொலை புண்டாகுமென்றறிந்து கொள்க. (334)

(337) அகாரம் உச்சியிலும், ஆகாரம் செற்றியிலும், இகாரம் வலக்கண்ணிலும், ஈகாரம் இடக்கண்ணிலும், உகாரம் வலது செவியிலும், ஊகாரம் இடது செவியிலும், ஜகாரம் வலது மூக்குத் துவாரத்திலும், ஙகாரம் இடது மூக்குத்துவாரத்திலும், எகாரம் வலது கன்னத்திலும், ஸகாரம் இடது கன்னத்திலும், ஏகாரம் மேலுதட்டிலும், ஐ காரம் கீழுதட்டிலும், ஒகாரம் மேல் வாய்ப்பல்லிலும், ஔகாரம் கீழ்வாய்ப்பல்லிலும், அம் அடி நாக்கிலும், அஃ நடுநாக்கிலும், இவ்வாறு பதினாறு உயிரெழுத்துகளையும், பதினாறு தானங்களிலும், கவருக்கம் ஐந்தையும், வலது கையிலும், சவருக்கம் ஐந்தையும் இடது கையிலும், டவருக்கம் ஐந்தையும் வலது காலிலும், தவருக்கம் ஐந்தையும் இடது காலிலும், பகாரம் வலது பக்கத்திலும், வகாரம் இடது பக்கத்திலும், வைகாரம் பின் பக்கத்திலும், ஹகாரம் இடுப்பிலும், மகாரம் தொப்புளோடு கூடிய வயிற்றிலும், யகாரம் நரம்பிலும், ரகாரமாகிய ரேபம் இரத்தத்திலும், லகாரம் தோலிலும், வகாரம் இறைச்சியிலும், ஸகாரம் எலும்பிலும், ஷகாரம் மூளையிலும், ஸகாரம் சுக்கிலத்திலும், இவ்வாறு யகார முதல் ஸகாரம்வரையுள்ள ஏழு அக்ஷரங்களையும், ஏழு தாதுக்களிலும், ஹகாரத்தை இருதயத்திலும், ளகாரத்தை குதத்திலும், ஷகாரத்தைக் குறியிலும் இவ்வாறு மாத்ருகாஷ்டரமாகிய ஐம்பத்தொரு முதலெழுத்துக்களை திவ்ய முத்திரையினால், நியாசஞ் செய்ய வேண்டும்.

(அ-கை) மாதம் நான்கு விதமென்று கூறுகின்றார்.

ஐவஸுதௌயு வஹு வஸாவநஸு
 எவஸஸு ஹவஸு தவஸவஸு ;
 யீசுஸு வஸகஸுநிகாயஸு ஹநு
 ஐஸுயவஸுஸுஸுஹஸுஸுஸுதௌயு ॥ ௩௩௮ ॥

मासश्चतुर्धा खलु सावनश्च सौरश्च चान्द्रश्च तथासवश्च ।

धीकल्य एकैक निकायभानुदर्शविधिस्स्यादुदुभिश्चतुर्थः ॥ ३३८ ॥

(338) சாவனமாசமென்றும், சௌரமாசமென்றும், சாந்திரமாசமென்றும், ஆசவமாசமென்றும் மாசம் நான்கு வகைப்படும். தன்னுடைய புத்தியினால் இவ்வளவு நாளென்று கற்பித்துக் கொள்வது சாவனமாசம். இப்பொழுது உலகில் வழங்கிவருவது சௌரமாசம். அஃதாவது சூரியன் இருக்கும் ராசியைக்கொண்டு வழங்குவது. அமாவாசை கழித்து பிரதமைமுதல் மறு அமாவாசை வரை சாந்திர மாசம். இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்கள் கொண்டது ஆசவமாசம். இவ்வாறு நான்கு மாதங்களும் அறிந்து கொள்க.

(338)

(அ-கை) பதினான்கு மனுக்கள் இவரென ஒன்றரைச்
சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

புஷ்பகாஷியி களாரிணா ஹி உதவஃ
வாயம் மூவாரொகிஷென
புஷ்பகாஷிதாவஸௌ ததநு உ
தௌ ரௌவதபுஷ்பகாஷிஷஃ ।
புஷ்பகாஷி யுமாயிவொ வியிகுதொ
வெவஸுதவஸுதவஃ
ஸுமயெபுர ஷுஷி ஹதீரீதபு நவஃ
ஸுபாஷி புஷ்பகாஷி ததஃ ॥ ௩௩௯ ॥

புஷ்பகாஷி வஸுதவஸுதவ நிமதிஃ
வெவஸுதவஸுதவஸுதவஸுதவஸுதவ
ஸுதவஸுதவஸுதவஸுதவஸுதவஸுதவ
விஷுதவஸுதவஸுதவஸுதவஸுதவஸுதவ

ब्रह्मत्वादधिकारिणो हि मनवस्स्वायंभुवारोचिषौ
पश्चादुत्तमतापसौ तदनु च द्वौ रैवतश्चाशुषः ।
पश्चादद्य युगाधिपो विधिकृतो वैवस्वतस्सप्तमः
सूर्यो दक्ष इतीरितश्च नवमस्स्यात् ब्रह्मधर्मा ततः ॥ ३३९ ॥
रुद्रश्चति समाख्यया निगदितस्सौवर्णरौच्यावुभौ
भृत्यश्चापि चतुर्दशेति कथिता विद्याटवीस्वामिना ।

(339-339 1/2) பிரமாவின்னுடைய வாயிலில் செய்யும் பாரபத்தியத்தில்
அஃதாவது அதிகாரத்தில் ஒருவரின் ஒருவராக உள்ளவர் பதினான்கு
மனுக்களாவர். அவர்களுள் முதலாவது சுவாயம்புவ மனு. இரண்டாவது
சுவாரோசிஷமனு, மூன்றாவது உத்தமமனு, நான்காவது தாமசமனு,
ஐந்தாவது ஸ்வதகம்மனு, ஆறாவது சாசனம்மனு, ஏழாவது ஸ்வதகம்மனு,
எட்டாவது சூரியமனு, ஒன்பதாவது தசமமனு, பத்தாவது பிரமதர்மமனு,
பதினேராவது ருத்திரமனு, பன்னிரண்டாவது செளவார்ணமனு,
பதின்மூன்றாவது ரௌச்சியமனு, பதினான்காவது பிரத்தியமனு,
இவ்வாறு பதினான்கு மனுக்களும் பிரமாவின்னுடைய ஒருபக்கையி முப்பது
நாழிகைக்குள் தனித்தனி ஒவ்வொருவருக்கும் நூறுவயதுவரை இருந்து
வாயிலதிகாரத்தைச் செய்வரென்றறிக, சர்வார்த்தங்களையும்
அறிந்தவரான வித்தியாரண்ய சுவாமிகள் இவ்வாறு சொல்லி
பிரகடிகின்றனர்.

(அ-கை) பிரமாவின்னுடைய தினத்தைப்பற்றி இரண்டு
சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

ஹ்ருதஸௌக்யஸ்ததயெண
ஜிவ்வாஸ ஜீவ வ் சிவ ஜாநுஹேண ।
தெஹாம் ஸஹஸ்யஜிநநாயஸம் பூநா
தேசம் யுமம் ஜெவதஜாஜநகி ॥ ௩௪௦ ॥

தஸாஸு ஸஹஸ்யயஜாஹுஸௌக்யம்
பூநாஹம் ஜிநம் தஜுவி கூஸுஸகாஸௌ ।
உதயயுமநாஸு ஸஹஸ்யயுமம்
ஜெவெ யுமெ ஜெவ ஸஹஸ்யயுமஜு ॥ ௩௪௧ ॥

षष्ठ्युत्तरेणाद्दशतत्रयेण दिवोद् एवं किल मानुषेण ।
तेषां सहस्राद्दिनाथसंख्यात्त्वेकं युगं दैवतमामनन्ति ॥ ३४० ॥
तस्मात्सहस्रद्वयमाहुरेकं ब्राह्मं दिनं तद्भुवि कल्पकाले ।
चतुर्युगानाञ्च सहस्रयुगं दैवे युगे चैव सहस्रयुगम् ॥ ३४१ ॥

(340-341) பிரமாவுக்குப் பகல் நாழிகை முப்பது, இரவு நாழிகை
முப்பது, ஆக அறுபது நாழிகைக்கொண்டது ஒருநாள் பிரமாவின்னுடைய
அந்த ஒருநாளுக்குக் கணக்குவருமாறு:-மனிதருடைய முந்நூற்றறுபது
வருடங்கொண்டது தேவர்களுக்கு ஒரு வருடமாகும். இது
திவ்யவருடமெனப் பெயர்பெறும். இந்தத் திவ்யவருடம் பன்னிராயிரம்
கொண்டது ஒரு தேவபுகமாகும். அந்தத் தேவபுகம் இரண்டாயிரம்
கொண்டது பிரமாவுக்கு ஒருநாளென்றறிந்து கொள்க. அஃதாவது
மனிதர்களுடைய இரண்டாயிரஞ் சதுர்யுகங் கொண்ட தேவர்களுடைய
இரண்டாயிரபுகம் பிரமாவுக்கு ஒருநாளென்றவாரும். இதற்குப்
பிரமாணம்:-

உதயயுஸஸஹஸ்யாணி பூ-ஹுணா ஜிநஜுஉஸுதெ ।
ஸாதிஸுதாவதி ஜெயா ஸுஸாஜாதி: பூ-ஹுயா நுணாஜு

चतुर्दशसहस्राणि ब्रह्मणो युगमुच्यते ।

रात्रिश्चेतावती ज्ञेया स्याद्रात्रिः प्रलयो नृणाम् ॥ --

(இதன் பொருள்)---ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள் கொண்டது பிரமாவுக்கு
ஒரு பகல், இரவும் அவ்வாறேயாம். அந்த இரவே மனிதர்களுக்குப்
பிரளய மென்பதாம். (340-341)

(அ-கை) பிரசித்தமான சைவாசாரியர்களுடைய பெயரை இரண்டு சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

உமொதூரஜோதிஸ்யோ ஸ ஸஷ்
ஸ்ரீராஜகணோவி உ வெவஷ்குண
நாராயணஸாவி விஹதிசுண
ஸ்ரீநீலகணாவவி ஸொஜஸம்ஹ
ஸம்ஸாநஸம்ஹாஜயாஜிநா ஸஸா
விசிஹிவெவராஜஸ்யுமவாஷெஸ
ஜகநாவிணெதொ வஸுணெஸுரெள தள
ஹதூஜயஸெ ஸஸுரவொரஸம்ஹ
|| ௩௪௨ ||

उग्रोत्तरज्योतिरथो स सहः श्रीरामकण्ठोऽपि च वैद्यकण्ठः ।

नारायणश्चापि विभूतिकण्ठः श्रीनीलकण्ठावपि सोमशंभुः ॥ ३४२ ॥

ईशानशंभुर्हृदयादिना स्यात् विरिञ्चिवैराग्यकयुग्मवाच्यौ ।

ज्ञानस्त्रिणेत्रो वरुणेश्वरौ तावित्यादयस्ते स्युरघोरशंभुः ॥ ३४३ ॥

(342-343) உக்ரஜோதி சிவாசாரியர், சத்தியோஜோதி சிவாசாரியர், ராமகண்ட சிவாசாரியர், வித்தியாகண்ட சிவாசாரியர், நாராயணகண்ட சிவாசாரியர், விபூதிகண்ட சிவாசாரியர், ஸ்ரீ கண்ட சிவாசாரியர், நீலகண்ட சிவாசாரியர், சோமசம்பு சிவாசாரியர், பிரமசம்பு சிவாசாரியர், ஞானசம்பு சிவாசாரியர், ஈசான சிவாசாரியர், இருதய சிவாசாரியர், வைராக்கிய சிவாசாரியர், திரிலோசன சிவாசாரியர், வருண சிவாசாரியர், ஈசுவர சிவாசாரியர், அகோர சிவாசாரியராகிய இப்பதினென்மரும் சைவமதப்பிரவிர்த்தர்களான ஆசார்யர்களாவர். இன்னும் வியோம சிவாசாரியர், வியாபக சிவாசாரியர், சர்வேசபண்டித சிவாசாரியர், உத்தூங்க சிவாசாரியர், சர்வாத்ம சிவாசாரியரெனச் சில சிவாசாரியர்களும் உண்டு. (342-343)

(அ-கை) ஒரே ஸ்நானத்தால் ஆசௌசம் நீங்குவது இன்னின்ன பேர்களுக்கென்று இரண்டு சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

சூஸௌஷஜொக்ஷம் வயு ஸஷ் ஸவ
ஸாநாஜீஷாஷு ஹவெக் ஸவெவாஸ
ஸ்ரீதஜ்யொமிவதிஜாதஸம்ஹ
ஸ்ரீவாஹஸுஹவிஷ்ஷுக்ஷாஜு
|| ௩௪௪ ||
ஜகிஷ் உ வணிகு உ விவாஹயாதா
வஷ்ஷுக்ஷாநியஜாஸ்ரீதா யெ
ஜாஸாஸு ஜாஸெஸு ரஜகாஸு ஹவா
வெஷ்ஷுதக்ஷா ஸவி நாவிதாஸு
|| ௩௪௫ ||

आशौचमोक्षं खलु सद्य एव स्नानादमीषान्तु भवेत्सचेलात् ।
 सत्कर्मयोगिवृत्तिदातृशंभुश्चद्वावहर्ब्रह्मविदर्भकाद्याः ॥ ३४४ ॥
 ऋत्विक् च वर्णी च विवाहयात्रा पद्युद्धदीक्षानियमाश्रिता ये ।
 दासाश्च दास्यो रजकाश्च भूपा वैद्याश्च तक्षा अपि नापिताश्च ॥

(341-345) எப்பொழுதும் நல்லொழுக்கத்தை அனுட்டிக்கிறவர்கள், யோசிகள், விரதங்களையை அனுட்டிக்கிறவர்கள், பிரமஞானத்தை யுடையவர்கள், எப்பொழுதும் இல்லையென்னாது கொடுக்கிறவர்கள், சிவனடிகள், ரித்துவிக்குகள், பிரமசாரிகள், சிறுபிள்ளைகள், வழிச்செல்வோர்கள், ஆபத்திலகப்பட்டவர்கள், யுத்தத்திற்கு செல்பவர்கள், மகாநியமத்தையுடையவர்கள், வேலைபார்க்கும் புருடர்கள், வேலைப் பார்க்கும் பெண்கள், வண்ணான், அரசன், வைத்தியன், தச்சன் முதலான தொழிலாளிகள், அம்பட்டன், ஆகிய இவர்களுக்கு ஒரே ஸ்னான மாத்திரத்தில் ஆசனம் நீங்குமென்றறிக. (344-345)

(அ-கை) சாயா புருடரிசனமுறை கூறுகின்றார்.

உாயா ஸ்னாந ஸ்ரீகூடி ஸ்ரீஸூரஸூவாக்

உநூதவெ வாதவெ

யடிநாறொகி வுரு து பூதிநியி:

வெக லீதவாக் ஸ்வவடி

ஹீயபாயபுவவ: கரொதி கூவஹ

ரகெகாவதிதவூஜய

ஸூவெநு பாணிவெடி உதிவூயநத:

காஹாவதொபாயநாக் ॥ ௩௪௪ ॥

छायां स्वस्य समीक्ष्य सद्गुरुमुखाच्चन्द्रातपे वातपे

यद्यालोकित्वमत्र तु प्रतिनिधिश्चेत् पीतभीक् संपदम् ।

दीर्घायुर्धनकः करोति कलहं रक्तोसितस्त्वामयं

शून्ये पाणिपदे मृतिस्त्वयनतः काभावतोर्धायनात् ॥ ३४६ ॥

(346) சற்குருமுகமாக அறிந்து நிலவு அல்லது வெயிலில் தன்னுடைய நிழலைப் பார்த்துக்கொண்டு ஆகாயத்தைப் பார்த்தால் அப்பொழுது ஆகாயத்தில் இவனுடைய உருவம் போல் ஒரு உருவம் தோன்றும்-அவ்வுருவம் பொன்னிறமாயின் சம்பத்தையும், வெண்மையான நிறமாயின் நீண்ட ஆயுளையும், செம்மையான நிறமாயின் கலகத்தையும், கருமையான நிறமாயின் நோயையும், கை கால் சூன்யமாயின் மரணத்தையும், ஒரு அயனத்துள் தரும். வெறுக்கத்தக்க தோற்றமாயின் பாதி அயனத்துள் அதாவது மூன்று மாதத்திற்குள் மரணத்தைத்தரும்.

(அ-கை) தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களிலையெனக் கூறுகின்றார்.

ஜுகா உதிததொநுதகூமணநா
 யுகா முணாஸெஷணா
 தெயா வணுஜலாவி ஹுதஜமுணா
 நாலெஸாநிலா விஸதிஃ ।
 வாஉஃ ஸுதஸுஜிதா ஷெஸநியமுணாஃ
 கூஜாஜிஷ்டகூயா
 தகூநஸு வஸீகூஷ ஷணவதிரி-
 தஸுகூநி ஸெஸவாமஜெ ॥ ௩௪௭ ॥

मुक्ता चित्तमतो न्यतत्त्वगणनायुक्ता गुणाश्चेष्टाः
 त्रेधा पञ्चदशापि भूतजगुणा नाड्यो निला विंशतिः ।
 वाचः श्रुत्यदिता दशेन्द्रियगुणाः कामादिषट्कं तथा
 तत्त्वान्यत्र समीक्ष्य षण्णवतिरित्युक्तानि शैवाग्रमे ॥ ३४७ ॥

(347) முப்பத்தாறு தத்துவங்களுள் சித்தத்தைக் கழித்து ஏனைய தத்துவங்கள் முப்பத்தைந்து. சாத்வீகம், இராசதம், தாமசம் என்னுங்குணங்கள் மூன்று. மண்ணுசை, பெண்ணுசை, பொண்ணுசையென்னும் ஈஷணைகள் மூன்று. பிருதிவியின் குணம் ஐந்து அப்புவின குணம் நான்கு, தேயுவின் குணம் மூன்று, வாயுவின் குணம் இரண்டு, ஆகாயத்தின் குணம் ஒன்று, நாடிகள் பத்து, வாயுக்கள் பத்து, வாக்குகள் நான்கு, ஞானேந்திரிய விடயங்கள் ஐந்து, கன்மேந்திரியத்தின் தொழில்கள் ஐந்து, காமக்குரோத முதலிய குணங்கள் ஆறு. இவ்வாறு தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களும் அறிந்து கொள்க.

(347)

(அ-கை) முப்பத்தாறு தத்துவங்களிலையெனக் கூறுகின்றார்.

ஷட^௭ திஸுதஸு ஸெஸவதகூமணநெ
 தஸாஉகூதெ ஜெஸிகாஃ
 வஸுஷஸாஜள ஹி ஸிவாஜிபணகூயொ
 வாகூ கூலாஜெஸுத உ ।
 மௌணம் ஸுஸிஸுஹம் கூதிஸு ஹுஜயம்
 ஜூநாசுஷகூஷாசுதகூ
 ஜாதா ஹுதஜிஜாநி விஸதிரிஹ
 ஜூதாமஜாயுகூஜாஃ ॥ ௩௪௭ ॥

31

ஸ்ரீவவதுதஃ காளகூர் உ ஜெனும்
வஜாஅயொர வெடிவநம் மஜாஅபுது. |
ஸ்ரீகூம் ஹகொணவ்விதகாநநாவும்
ஜாயஅரஜயுஜாஜுநஹெஜவம் வஸக || ௩௫ ||

ஹாஅராவுஜாடாயுஷகநுக்ஷம்
ஸ்ரீவாம் அபுவஜாஅஅபெநுஸெனயு |
ஸ்ரீஹாடகௌவ்யுஅஜெவஜெனா-
ஜயவ்யுஅநி ஸுரதாது ஹஜு || ௩௬ ||

श्रीपर्वतः कालकरी च जल्प्यं पद्मालयो वेदवनं गजाच्यम् ।
श्रीकुम्भकोणस्सितकाननाख्यं मायूमध्यार्जुनहेमसंसत् ॥ ३५० ॥
हालास्यजाटायुपकन्दुकस्थं श्रीवाञ्छचवृद्धचलधेनुशैलम् ।
श्रीहाटकेशस्थलमेवमष्टादशस्थलानि स्मरतान्तु भद्रम् ॥ ३५१ ॥

(350-351) பிரசித்தமான சிவஸ்தலங்களாவன:- ஸ்ரீபர்வதம், அஃதாவது மல்லிகார்ச்சனம், காளஹஸ்தி, திருவையாறு, திருவாரூர், வேதாரணியம், திருவாணைக்கா, திருக்குடந்தை, அஃதாவது கும்பகோணம், திருவெண்காடு, திருமயிலாடுதுறை, அஃதாவது மயூரம், திருவிடைமருதூர், சிதம்பரம், மதுரை, வைத்தீச்வரன்கோவில், பந்தனைநல்லூர், ஸ்ரீ வாஞ்சியம், விருத்தாசலம், கோபர்வதம், திருப்பனந்தாள் என்னும் இந்தப் பதினெட்டுத்தலங்களும் பிரசித்தமானசிவஸ்தலங்களென அறிந்து கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்.

ஸெதுஹொமீஸயஸூநம் அரகாவஹரீவநது |
அிதம் மஜாமஜாஸனம் ஸுரதாம் ஹபுஷகிணது ||
ஜாயவஹ மஸெஸாநம் மம்மாம் அரகாஹ ஹாஸுரது |
ஸ்ரீவவதுதஃ வெடிவநம் ஸுரதாம் ஹபுஷகிணது ||
புஷகிணதயம் புதாது புகுவது நரொதுதஃ
அஸுஜெயவயம் வுணுஜெநவஜெஸுஜுதெ ||

सेतुर्भोगीशयस्थानं द्वारका बदरीवनम् ।
चित्रं गजागमारण्यं स्मरतां भूपदक्षिणम् ॥
माधवश्च गणेशानं गङ्गां द्वारश्च भास्करम् ।
श्रीपर्वतं वेदवनं स्मरतां भूपदक्षिणम् ॥

प्रदक्षिणत्रयं प्रातः प्रकुर्वन् नरोत्तमः ।

अश्वमेधफलं पुण्यमनवद्यस्समश्नुते ॥

(இதன் பொருள்) சேது, அனந்தசயனம், துவாரகை, பதரிகாரணியம், திருவானைக்கா, பாஸ்கரகேதாரம், ஸ்ரீ சைலம், காசி, வேதாரணியம் என்னுமிவைகளை நினைப்பவர்க்குப் பூப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்த பலன் கிடைக்கும். இந்தத் தலங்களில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் பத்மநாபர், கணேசர் முதலிய தெய்வங்களை நாள்தோறும் விடியங்காலையில் மூன்று பிரதக்ஷிணத்துடன் உபாசனை செய்கின்றவன் குற்றமற்றவனாய் அசுவமேதபலனை அடைவனென்பதாம். (350-351)

(அ-கை) சிவபெருமானுக்குரிய முக்கிய ஸ்தலங்களினை எனவும் இத்தலங்கள் உடனே முத்தியைக் கொடுக்குமெனவுங் கூறுகின்றார்.

வெதுவடாவுவடா ஸ்ரீ சிவபெருமான்

வெதுவடாவுவடா ஸ்ரீ சிவபெருமான்

வெதுவடாவுவடா ஸ்ரீ சிவபெருமான்

வெதுவடாவுவடா ஸ்ரீ சிவபெருமான்

காஷி ஸ்ரீ மிஸி காஷி ஹவரி நியாயா

கைலாசவாரணாஸி

கைலாஸா ஹதி ஸங்கஸாஸு நியாயா

வடாநா ஹி ஸுக்ஷிபுஷா ॥ ௩௫௨ ॥

सेतुर्वासिपुरी चिदंबरसभा गोकर्णपंपापुरी

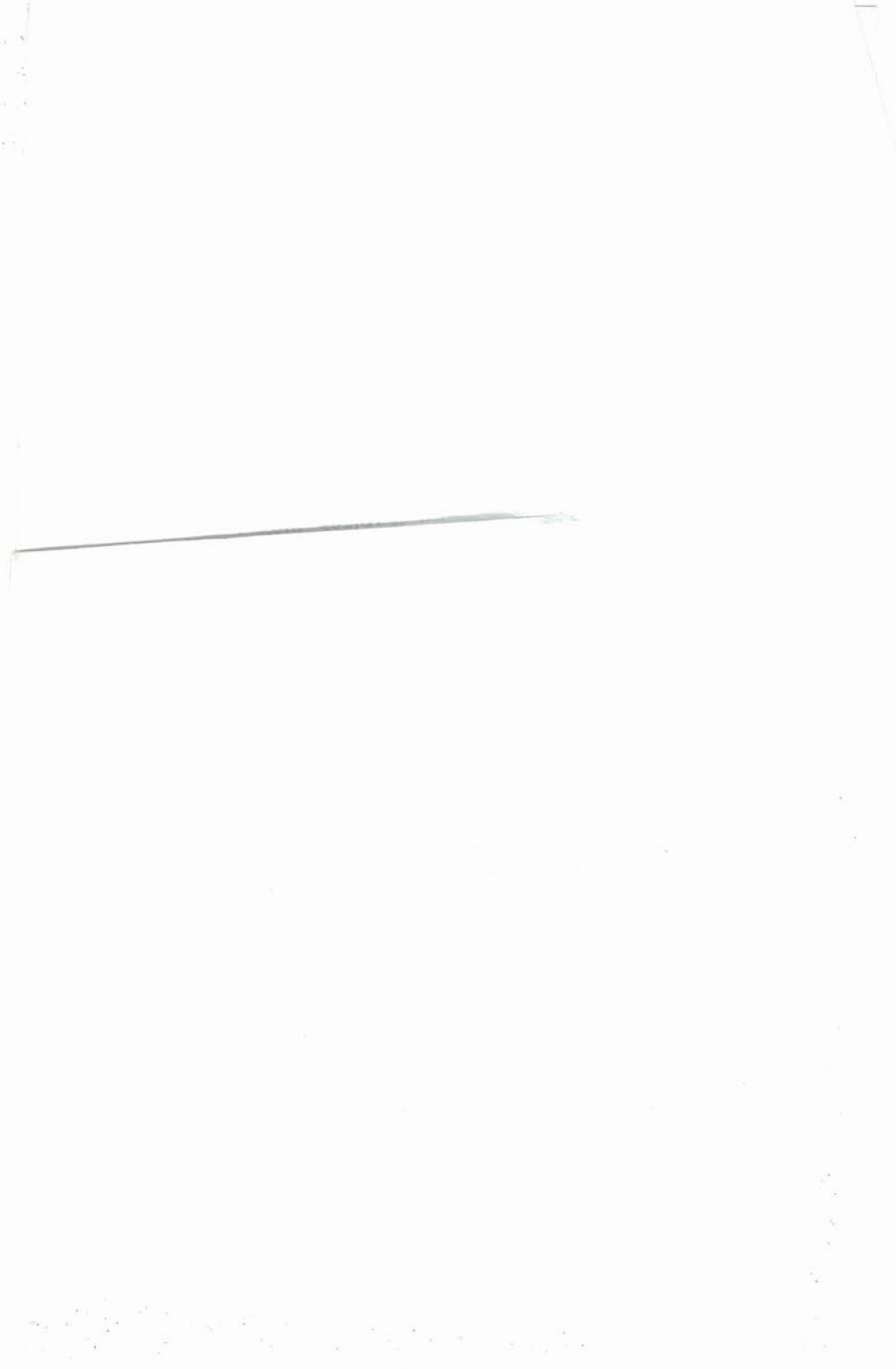
श्वेतारण्यवटाटवि श्रुतिपुरी शोणाद्रिवृद्धाचलम् ।

काञ्चीश्रीगिरिकाळहस्तिनिलयाः केदारवाराणसि

कैलासा इति शङ्करस्य निलयाः ख्याता हि मुक्तिप्रदाः ॥ ३५२ ॥

(352) சேது, சிதம்பரம், கோகர்ணம், பம்பாநகர், திருவெண்காடு, திருவாலங்காடு, வேதாரணியம், திருவண்ணாமலை, விருத்தாசலம், காஞ்சி, ஸ்ரீசைலம், காளஹஸ்தி, கேதாரம், காசி, கைலாயம், என்னும் இவைகள் சிவபெருமானுக்கு முக்கிய வாசஸ்தானங்களாகும். இத்தலங்களில் வசிப்பவர்க்கு முத்தியை உடனே கொடுக்கும். (352)

(அ-கை) நூல்செய்த காலமுதலியன மூன்று சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்.

வெளியீடு
ஸ்ரீமத் அகோரசிவாசாரியார் டிரஸ்ட்
சென்னை -78.

ஞானமிருதம்	55-00
சைவசமயநிந்நி	90-00
சிவநிந்நி பிரகாசம்	80-00
சித்தாந்த ப்ரகாசிகா	40-00
சிவஞான சித்தியார் பரபுக்கம்	75-00
சிவஞான போதம்	40-00
சிவபூஜா ஸ்தவம்	(இலவசம்)

கிடைக்குமிடம்

1. லேவதசிவாகம பாடசாலை
பீன்னையார்பட்டி
2. ஸ்கந்தகுரு வித்யாலயம்
நெ. 66, சன்னதித் தெரு,
திருப்பரங்குன்றம்
3. ஸ்ரீஅகோர சீவாசாரியார் டிரஸ்ட்,
17, ம. பொ. சி. தெரு,
M.G.R. நகர், சென்னை - 78.